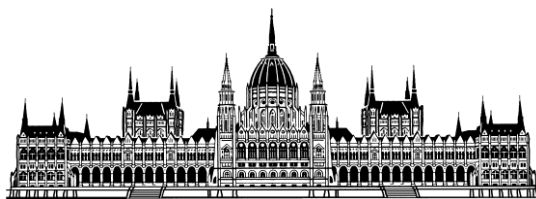

Országgyűlési Napló

Jakab István, dr. Latorcai János és Sneider Tamás
elnöklete alatt

Jegyzők: *Földi László, Gúr Nándor,*
Ikotity István, Móring József Attila

Az ülésnap megnyitása.....	31111
----------------------------	-------

Napirend előtti felszólalók:

Dr. Szél Bernadett (LMP).....	31111
Veresné Novák Katalin emberi erőforrások minisztériumi államtitkár	31113
Dr. Rétvári Bence (KDNP).....	31115
Dömötör Csaba , a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára	31117
Dr. Czomba Sándor (Fidesz).....	31118
Cseresnyés Péter nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár	31120
Mirkóczki Ádám (Jobbik)	31122
Dömötör Csaba , a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára	31123
Dr. Szakács László (MSZP)	31125
Dömötör Csaba , a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára	31126

Napirenden kívüli felszólalók bejelentése:

Földi László jegyző.....	31128
---------------------------------	-------

Kérdések

Demeter Márta (MSZP) - a nemzetgazdasági miniszterhez - „Mikor fejezik be végre a haveri off-shore cégek zsebének kitömését és a schengeni szabad mozgás bűnözőknek való kiárusítását?” címmel.....	31129
Tállai András nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár válasza.....	31130

Magyar Zoltán (Jobbik) - a földművelésügyi miniszterhez - „Mikor szűnhet meg a tarthatatlan helyzet a Hortobágyi Halgazdasági Zrt.-nél?” címmel	31130
Dr. Nagy István földművelésügyi minisztériumi államtitkár válasza	31131

Dr. Hadházy Ákos (LMP) - a földművelésügyi miniszterhez - „Kijavíthatóak-e az elfuserált regionális hulladéklerakók?” címmel	31132
Dr. Nagy István földművelésügyi minisztériumi államtitkár válasza	31133

Németh Szilárd és Vantara Gyula (Fidesz) - a nemzeti fejlesztési miniszterhez - „Hogyan erősödhetnek a fogyasztók jogai a telefonos ügyfélszolgálatokon történő panaszkezelés és ügyintézés tekintetében?” címmel	31134
Kara Ákos , nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár válasza	31135

Gúr Nándor (MSZP) - a nemzetgazdasági miniszterhez - „Miért emeli a kormányzat a béren kívüli juttatások adóterheit?” címmel	31136
Tállai András nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár válasza	31136

Kepli Lajos (Jobbik) - a földművelésügyi miniszterhez - „Eltűnhet a balatoni szőlők 80 százaléka?” címmel	31137
Dr. Nagy István földművelésügyi minisztériumi államtitkár válasza	31138

Firtl Máttyás (KDNP) - a nemzeti fejlesztési miniszterhez - „Mit tehet az ünnepek békéjéért a fogyasztóvédelem?” címmel	31139
Kara Ákos , nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár válasza	31139

Sallai R. Benedek (LMP) - a földművelésügyi miniszterhez - „Felelőtlen vagy tehetetlen, Miniszter úr, hogy az Országos Környezeti Kármentesítési Program alig halad előre, és ezzel több tízezer ember egészségét és az ivóvízkincset veszélyeztetik napról napra?” címmel.....	31140
Dr. Nagy István földművelésügyi minisztériumi államtitkár válasza	31141

Pócs János (Fidesz) - a külgazdasági és külügyminiszterhez - „Ki ellen uszít a Jobbik?” címmel	31142
Ijgyártó István külgazdasági és külügyminisztériumi államtitkár válasza	31143

Gógös Zoltán (MSZP) - a Miniszterelnökséget vezető miniszterhez - „Mi indokolta a mezőhegyesi nyertes, de birtokba nem lépett földbérlet kártalanítását?” címmel	31144
Lázár János , a Miniszterelnökséget vezető miniszter válasza	31145
Vágó Sebestyén (Jobbik) - az emberi erőforrások miniszteréhez - „Ki fizesse a számlát?” címmel	31145
Dr. Rétvári Bence emberi erőforrások minisztériumi államtitkár válasza	31146
Ikotity István (LMP) - az emberi erőforrások miniszteréhez - „Mi lesz a bajai Eötvös József Főiskolával?” címmel	31147
Dr. Rétvári Bence emberi erőforrások minisztériumi államtitkár válasza	31148
Velez Árpád (MSZP) - a nemzeti fejlesztési miniszterhez - „A 81-es úton” címmel.....	31149
Tasó László nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár válasza	31149
Bana Tibor (Jobbik) - az emberi erőforrások miniszteréhez - „Lesz-e újra szülészet-nőgyógyászat és aktív belgyógyászat Kőrmenden?” címmel	31150
Dr. Rétvári Bence emberi erőforrások minisztériumi államtitkár válasza	31151
Schmuck Erzsébet (LMP) - a miniszterelnökhöz - „Hogy számolta ki Orbán Viktor az 1,6 százalékos nyugdíjemelést?” címmel.....	31152
Dr. Rétvári Bence emberi erőforrások minisztériumi államtitkár válasza	31153
Horváth Imre (MSZP) - a nemzeti fejlesztési miniszterhez - „Soha nem épül már tovább az M3-as metró?” címmel	31154
Tasó László nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár válasza	31154
Ander Balázs (Jobbik) - a nemzetgazdasági miniszterhez - „Miért áldozza fel a Fidesz a magyar munkavállalókat a tőkeérdekek oltárán?” címmel	31155
Cseresnyés Péter nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár válasza	31156
Schmuck Erzsébet (LMP) - a nemzetgazdasági miniszterhez - „Miért a munkaadói járulékot csökkentik, miért nem a munkavállalóit?” címmel	31157
Tállai András nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár válasza	31158
Tukacs István (MSZP) - az emberi erőforrások miniszteréhez - „Hol tart a háziorvoshiány megszüntetése?” címmel.....	31159
Dr. Rétvári Bence emberi erőforrások minisztériumi államtitkár válasza	31159
Kulcsár Gergely (Jobbik) - a honvédelmi miniszterhez - „Orbán Viktor szerint Magyarország a sor végén kullog haderő tekintetében - Egyetért a miniszterelnökkel, Miniszter Úr?” címmel	31160
Vargha Tamás honvédelmi minisztériumi államtitkár válasza	31161

Azonnali kérdések és válaszok órája

Bejelentés helyettes válaszadó elutasításáról	31162
Dr. Bárándy Gergely (MSZP) - a Magyar Nemzeti Bank elnökéhez - „Rokonok, haverok és mások...” címmel	31163
Dr. Matolcsy György , a Magyar Nemzeti Bank elnökének válasza.....	31164
Viszónvász:	
Dr. Bárándy Gergely (MSZP)	31165
Dr. Matolcsy György , a Magyar Nemzeti Bank elnöke	31165
Bejelentés helyettes válaszadó elutasításáról	31166
Szilágyi György (Jobbik) - a miniszterelnökhöz - „Volt-e köze a Fidesznek és Orbán Viktornak a Quaestor csődhez, és így több tízezer magyar család tönkretételéhez?” címmel	31166
Lázár János , a Miniszterelnökséget vezető miniszter válasza	31167

Viszonzválasz:	
Szilágyi György (Jobbik).....	31168
Lázár János , a Miniszterelnökséget vezető miniszter	31169
Bejelentés helyettes válaszadók elutasításáról	31169
Sallai R. Benedek (LMP) - a miniszterelnökhöz - „Magyarország, jobban teljesít?” címmel	31170
Lázár János , a Miniszterelnökséget vezető miniszter válasza	31171
Viszonzválasz:	
Sallai R. Benedek (LMP).....	31172
Lázár János , a Miniszterelnökséget vezető miniszter	31172
Dunai Mónika (Fidesz) - az emberi erőforrások miniszteréhez - „Béremelés a humán szférában” címmel.....	31173
Dr. Rétvári Bence emberi erőforrások minisztériumi államtitkár válasza	31174
Viszonzválasz:	
Dunai Mónika (Fidesz)	31174
Dr. Rétvári Bence emberi erőforrások minisztériumi államtitkár	31175
Dr. Szakács László (MSZP) - a nemzetgazdasági miniszterhez - „Hogy is volt ez?” címmel	31175
Varga Mihály nemzetgazdasági miniszter válasza.....	31176
Viszonzválasz:	
Dr. Szakács László (MSZP)	31177
Varga Mihály nemzetgazdasági miniszter	31178
Rig Lajos (Jobbik) - az emberi erőforrások miniszteréhez - „Elfogyott a pénz?” címmel.....	31178
Dr. Rétvári Bence emberi erőforrások minisztériumi államtitkár válasza	31179
Viszonzválasz:	
Rig Lajos (Jobbik)	31180
Dr. Rétvári Bence emberi erőforrások minisztériumi államtitkár	31180
Szászfalvi László (KDNP) - a nemzeti fejlesztési miniszterhez - „Biztosított-e a lakosság földgázellátása a fűtési szezonban?” címmel	31181
Dr. Seszták Miklós nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár válasza	31182
Viszonzválasz:	
Szászfalvi László (KDNP)	31182
Dr. Seszták Miklós nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár	31183
Schmuck Erzsébet (LMP) - a nemzetgazdasági miniszterhez - „Miért ad 170 milliárdos ajándékot a multiknak a kormány?” címmel.....	31183
Tállai András nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár válasza	31184
Viszonzválasz:	
Schmuck Erzsébet (LMP)	31185
Tállai András nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár.....	31185
Dr. Szakács László (MSZP) - a Magyar Nemzeti Bank elnökéhez - „Hogy is volt ez?” címmel	31186
Dr. Matolcsy György , a Magyar Nemzeti Bank elnökének válasza.....	31186
Viszonzválasz:	
Dr. Szakács László (MSZP)	31187
Dr. Matolcsy György , a Magyar Nemzeti Bank elnöke	31187
A 2014-2020 közötti időszakban Magyarországnak járó uniós források felhasználásá- ról című politikai vita	31188
A vita menetének ismertetése:	
Földi László jegyző.....	31188
A vita időkeretének ismertetése:	
Ikotity István jegyző	31188
Lázár János , a Miniszterelnökséget vezető miniszter, a napirendi pont előadója	31189

Felszólalók:

Bánki Erik , a Fidesz képviselőcsoportja részéről	31202
Dr. Hörcsik Richárd , a Fidesz képviselőcsoportja részéről	31205
Dr. Szakács László , az MSZP képviselőcsoportja részéről	31207
Dr. Vejkey Imre , a KDNP képviselőcsoportja részéről	31212
Bana Tibor , a Jobbik képviselőcsoportja részéről	31215
Schmuck Erzsébet , az LMP képviselőcsoportja részéről	31220
Csepreghy Nándor , a Miniszterelnökség államtitkára	31224
Tasó László nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár	31232
Dr. Szakács László (MSZP)	31233
Sallai R. Benedek (LMP)	31234
Z. Kárpát Dániel (Jobbik)	31235
Manninger Jenő (Fidesz)	31236
Dr. Rákossy Balázs nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár	31238
Bangóné Borbély Ildikó (MSZP)	31244
Csepreghy Nándor , a Miniszterelnökség államtitkára	31248
Dr. Hargitai János (KDNP)	31249
Volner János (Jobbik)	31252
Hadházy Sándor (Fidesz)	31255
Kis Miklós Zsolt , a Miniszterelnökség államtitkára	31257
Dr. Hadházy Ákos (LMP)	31258
Jakab István (Fidesz)	31263
Szilágyi György (Jobbik)	31264
Becsó Zsolt (Fidesz)	31264
Dr. Józsa István (MSZP)	31267
Dr. Rákossy Balázs nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár	31270
Földi László (KDNP)	31270
Gyöngyösi Márton (Jobbik)	31272
Csepreghy Nándor , a Miniszterelnökség államtitkára	31274
Dr. Rétvári Bence emberi erőforrások minisztériumi államtitkár	31277
Witzmann Mihály (Fidesz)	31278
Dr. Vitézy Eszter Zsuzsanna , a Miniszterelnökség államtitkára	31280
Sallai R. Benedek (LMP)	31281
Dr. Rétvári Bence emberi erőforrások minisztériumi államtitkár	31287
Csepreghy Nándor , a Miniszterelnökség államtitkára	31288
Gúr Nándor (MSZP)	31289
Volner János (Jobbik)	31290
Sallai R. Benedek (LMP)	31291
Bodó Sándor (Fidesz)	31291
Gúr Nándor (MSZP)	31293
Szabolcs Attila (Fidesz)	31296
Szilágyi György (Jobbik)	31297
Bangóné Borbély Ildikó (MSZP)	31301
Z. Kárpát Dániel (Jobbik)	31301
Vantara Gyula (Fidesz)	31302
Csepreghy Nándor , a Miniszterelnökség államtitkára	31304
Horváth Imre (MSZP)	31305
Riz Gábor (Fidesz)	31306
Z. Kárpát Dániel (Jobbik)	31308
Dr. Legény Zsolt (MSZP)	31311
Z. Kárpát Dániel (Jobbik)	31311
Tiffán Zsolt (Fidesz)	31312
Kis Miklós Zsolt , a Miniszterelnökség államtitkára	31314
Mesterházy Attila (MSZP)	31316
Csepreghy Nándor , a Miniszterelnökség államtitkára	31319
Dr. Kerényi János (Fidesz)	31322
Hegedűs Lorántné (Jobbik)	31323
Mesterházy Attila (MSZP)	31325
Bánki Erik (Fidesz)	31327

Szilágyi György (Jobbik).....	31327
Korózs Lajos (MSZP)	31328
Csepreghy Nándor , a Miniszterelnökség államtitkára	31330
Ander Balázs (Jobbik).....	31330
Gúr Nándor (MSZP)	31333
Dr. Legény Zsolt (MSZP)	31334
Csepreghy Nándor , a Miniszterelnökség államtitkára	31335
Dr. Lukács László György (Jobbik).....	31336
Schanda Tamás János emberi erőforrások minisztériumi államtitkár	31337
Mesterházy Attila (MSZP).....	31338
Szilágyi György (Jobbik).....	31340
Csepreghy Nándor , a Miniszterelnökség államtitkárának előterjesztői válasza	31340
Napirend utáni felszólaló:	
Becsó Zsolt (Fidesz)	31341
Mirkóczki Ádám (Jobbik)	31342
Dr. Rákossy Balázs nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár	31344
Dr. Lukács László György (Jobbik).....	31346
Vágó Sebestyén (Jobbik).....	31348
Dr. Rákossy Balázs nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár	31349
Az ülésnap bezárása	31352

Az ülésen jelen voltak:

LÁZÁR JÁNOS, a Miniszterelnökséget vezető miniszter, CSEPREGHY NÁNDOR államtitkár, KIS MIKLÓS ZSOLT államtitkár, DR. VITÁLYOS ESZTER ZSUZSANNA államtitkár, DÖMÖTÖR CSABA, a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára, DR. VÖLNER PÁL igazságügyi minisztériumi államtitkár, CZERVÁN GYÖRGY földművelésügyi minisztériumi államtitkár, DR. NAGY ISTVÁN államtitkár, DR. SESZTÁK MIKLÓS nemzeti fejlesztési miniszter, DR. FÓNAGY JÁNOS államtitkár, KARA ÁKOS államtitkár, SZABÓ ZSOLT államtitkár, TASÓ LÁSZLÓ államtitkár, VARGHA TAMÁS honvédelmi minisztériumi államtitkár, ÍJGYÁRTÓ ISTVÁN külgazdasági és külügyminisztériumi államtitkár, VARGA MIHÁLY nemzetgazdasági miniszter, CSERESNYÉS PÉTER államtitkár, DR. RÁKOSSY BALÁZS államtitkár, TÁLLAI ANDRÁS államtitkár, POGÁCSÁS TIBOR belügyminisztériumi államtitkár, DR. RÉTVÁRI BENCE emberi erőforrások minisztériumi államtitkár, SCHANDA TAMÁS JÁNOS államtitkár, VERESNÉ NOVÁK KATALIN államtitkár.

Az Országgyűlés őszi ülészakájának
26. ülésnapja
2016. november 28-án, hétfőn
(11.00 óra - Elnök: Sneider Tamás
Jegyzők: Földi László és Ikotity István)

ELNÖK: Köszöntöm tisztelt képviselőtársaimat. Az Országgyűlés őszi ülészakájának 26. **ülésnapját megnyitom.** Tájékoztatom önöket, hogy az ülés vezetésében Földi László és Ikotity István jegyző urak lesznek a segítségemre.

Köszöntöm mindazokat, akik figyelemmel kísérik a mai napot a munkánkat.

A mai napon **napirend előtti felszólalásokkal** kezdjük a munkánkat. Ezt követően 11 óra 50 perctől 13 óra 20 percig a kérdésekre, majd körülbelül 13 óra 20 perctől 14 óra 20 percig az azonnali kérdések és válaszok órájára, utána körülbelül 14 óra 20 perctől politikai vitanapra kerül sor. A napirend utáni felszólalásokkal fejezzük be az Országgyűlés ülését.

Tisztelt Országgyűlés! Elsőként Szél Bernadett képviselő asszony jelentkezett napirend előtti felszólalásra: „16 akciónap a nők elleni erőszak ellen” címmel. Öné a szó, képviselő asszony.

DR. SZÉL BERNADETT (LMP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Kormány! Májusban már Románia is ratifikálta az Európai Tanács nők elleni és családon belüli erőszak elleni hatékony fellépéséről szóló egyezményét.

A magyar kormány ezzel szemben sajnos évek óta nem hajlandó megtenni ezt a lépést, miközben előszeretettel mutogat a ratifikációt halogató országokra, mondván, hogy önök még időben vannak; csak hogy erről szó nincs. Magyarországon, minden bizonnyal önök is tudják, rendkívül súlyos a helyzet. Csak az elmúlt két hétben kettő halálos áldozatról számolt be a magyar sajtó: egy budapesti és egy borsodi férfi brutálisan megölte az élettársát. Magyarországon átlagosan hetente szed halálos áldozatot a családon belüli és a nők elleni erőszak, és több száz ezer azoknak a nőknek a száma, akik erőszakos kapcsolatban élnek.

A Belügyminisztérium legutóbbi, kérésünkre közölt adatai szerint egy év alatt, tehát 2014-ről 2015-re másfélszeresére nőtt a nők elleni szexuális erőszak eseteinek a száma. Emellett duplájára nőtt a kapcsolati erőszak miatt indított eljárások száma, 2014-ben 329 volt ez a szám, egy évvel később ennek több mint duplája: 670. Egyszerűen nincs mentsége a magyar kormánynak arra, hogy nem támogatja a nők elleni és a családon belüli erőszak elleni küzdelmet átfogóan kezelő isztambuli egyezménynek a végrehajtását.

A mentegetőzésük addig fajult, hogy nemrég azt mondták: nem egyezményre van szüksége az áldozatoknak, hanem segítségre. Ez a legbrutálisabb demagógia, amit mondani lehet, ugyanis az isztambuli egyezmény ratifikálásával pontosan ez történné meg:

az arra köteleznék önöket, hogy jelentős forrásokat szánjanak a nők elleni erőszaknak a megelőzésére, illetve az áldozatoknak a segítésére, mindenkinek a felkészítésére, aki találkozik az áldozatokkal, és nem tudnák megúszni mindezt ilyen válaszokkal.

Az egyezmény végrehajtásával ugyanis minden létező csatornán megindulna a prevenció, vagyis a megelőzés, a szemléletformálás, a szakemberképzés, az áldozatsegítés. Többé nem hivatkozhatna a kormány - és most pár idézet következik a magyar kormánytól - a mindenkori költségvetési lehetőségek figyelembevételére, vagy éppen a krízisközpontok férőhelyeinek - idézem - lehetőség szerint a szükségletekhez mérten való növelésére, és nem lenne elég azt mondani, hogy, idézem: törekedni kell az áldozatokkal kapcsolatba kerülő szakemberek képzésének folyamatos biztosítására.

Egy politikus szerintem akkor beszél így, amikor meg akar úszni valamit. Költségvetési lehetőségekről beszélnek, miközben mindenki tudja, hogy miket el nem költenek a magyar költségvetésből teljesen fölösleges dolgokra; „lehetőséghez mérten”; azt mondják, hogy „törekedni kell”. Nem erről van szó. Ha önök ratifikálnák az isztambuli egyezményt, többé nem lehetne forráshiányra hivatkozni.

Én egyre inkább azt gondolom, hogy önök nem úgy vagy nem annyit akarnak tenni az erőszak ellen, ahogy vagy amilyen mértékben azt az isztambuli egyezmény előírja. Ezért halogatják a ratifikációt, pedig önök is pontosan tudják, hogy Magyarországon igen gyenge lábakon áll a prevenció, az áldozatvédelem, de még az elkövetőknek a felelősségre vonása is.

Mindannyian tudjuk, hogy szórványosak az iskolai prevenciók programok, volt olyan, ami meg kifejezetten rosszul sikerült, a rendőrök, a gyermekvédelemben dolgozók, az orvosok, a bírások, az ügyészek nem kapnak rendszeres képzéseket, rákérdeztünk, pontosan tudom, hogy nem kapják meg. A szükséges krízisférőhelyeknek csak az egytizede áll rendelkezésre, és sajnos nem hatékony a rendőri fellépés sem. Gyakori az áldozathibáztatás a hatóságok részéről - talán sokan emlékezünk a „Tehetsz róla, tehetsz ellene!” címmel futott pécsi rendőrségi videókra; ez, azt gondolom, egy teljes félreértés volt a problémának.

A nemrégiben folytatott plakátkampánnyal sajnos a kormány azt is megmutatta, hogy csak akkor és csak olyan mértékig érdekli a nők elleni erőszak és a bántalmazott nők sorsa, amíg attól politikai hasznot remélhetnek. Gyakorlatilag azt láttuk, és ez a plakátkampány erről szólt, hogy a nők biztonságát kampánytémává tevő kormány egyszerűen más mércével méri a magyar férfiak által magyar nők ellen elkövetett erőszakot, ami, azt gondolom, teljes mértékben elfogadhatatlan.

Az LMP szerint bármilyenfajta kettős mérce ebben a kérdésben is megengedhetetlen. A kormánynak minden erőszaktevővel szemben zéró toleranciát kell hirdetni, és nemcsak szavakban, hanem tettek-

ben is. Önöknek minden eszközük megvan rá, hogy ezt megtegyék. Nem nézhetik tétlenül, hogy átlagosan hetente meghal egy nő a partnere vagy korábbi partnere által, és hogy naponta több százezer áldozatot szed a nők bántalmazása.

Az isztambuli egyezmény egy szemléletváltást is hozhatna végre Magyarországon; az egyezmény felfogásában az erőszak elleni harc ugyanis ott kezdődik, hogy egyenlően bánunk a nőkkel - a háztartásban, a gyermeknevelésben, a munkahelyen, a bérezésben, mindenben. Itt az ideje, hogy a magyar kormány végre felismerje: a családon belüli erőszak szorosán összefügg a nők hátrányos helyzetével. Nem egyfajta családi defektusról van szó, ahogy önök próbálják ezt beállítani.

A Lehet Más a Politika parlamenti frakciója ezért újra benyújtja az isztambuli egyezmény ratifikációját sürgető határozati javaslatot, és felszólítja a kormányt, hogy ne halogassák tovább a szükséges lépéseket. Köszönöm a figyelmet. *(Sallai R. Benedek tapsol.)*

ELNÖK: A kormány nevében megadom a szót Novák Katalin államtitkár asszonynak.

VERESNÉ NOVÁK KATALIN, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselő Asszony! Tisztelt Ház! Ismét leszögezem, hiszen már többször volt erről szó, nem lehet elégszer ismételni, hogy az erőszak minden formája elfogadhatatlan számunkra. Ebben teljesen egyetértek önnel, és ahogy ezt eddig is hangsúlyoztuk, a jövőben is hangsúlyozni fogjuk. Ez a kiindulási pontunk.

Én azt hiszem ugyanakkor, hogy nagyon sokat segítene a közös ügyünk előrehaladásának, ha ön sem ilyen szemellenzős módon közelítené meg ezt a kérdést, és látná azt, hogy mi minden történik ezen a területen, és ezeket az eredményeket is figyelemmel kísérené, esetleg néha ezekről is szólna. Azt hiszem, fontos lenne, hogy az áldozatokhoz, potenciális áldozatokhoz eljussanak azok az új lehetőségek, amelyeket éppen az elmúlt éveknek az eredményeiként nyújtunk számukra.

Azt mondja, hogy megnőtt a kapcsolati erőszak miatt indított eljárásoknak száma. Kérdem én, képviselő asszony: egyáltalán miért vannak ilyen eljárások? Miért lehet kapcsolati erőszakra beszélni? Melyik az a kormány, amely önálló büntetőjogi tényállással tette a kapcsolati erőszakot, ha nem a miénk? Tehát az, hogy egyáltalán van ilyen tényállás, annak köszönhető, hogy mi a büntető törvénykönyvben ezt megjelenítettük mint önálló tényállást.

Beszélgünk erről az isztambuli egyezményről, mert látom, hogy teljesen erre van fixálva, akkor azért mondanék önnek néhány olyan adatot, amit bizonyára ön is ismer, csak ezekről nem beszél. A mi kormányunk írta alá az isztambuli egyezményt, azt hiszem, ez is mutatja az ebbe az irányba tett lépéseinket, nemcsak a szavainkat, hanem mi tettekkkel is

igazoltuk azt, hogy ezt egy fontos dokumentumnak tartjuk.

Ha megnézzük azt, hogy hogyan állunk az aláírások és a ratifikációk tekintetében: a 47 Európai Tanács-tagállam közül 41-en írták alá, 21-en ratifikálták. Azt is fel tudom önnek akár sorolni, hogy melyek azok a tagállamok, amelyek minket megelőzően írták alá, és még mindig nem ratifikálták ezt az egyezményt: az Egyesült Királyság, Görögország, Litvánia, Németország, sorolhatnám ezeket a tagállamokat. Ezt csak azért mondom el, hiába csóválja a fejét, mert nem ez a lényeg, ez egy nemzetközi egyezmény, a nemzetközi egyezményeknek a ratifikációs folyamata egy hosszú eljárás, ezen minden országnak keresztül kell mennie, ezt teszi a magyar kormány is a maga normál medrében, tesszük ezt az isztambuli egyezmény esetében is.

De ahelyett, hogy mi váránk arra, hogy mikor történik meg az isztambuli egyezménynek a ratifikációja, majd a hatálybalépése, ehelyett inkább cselekszünk. Mi történt például az elmúlt években, ezen túl, hogy a kapcsolati erőszakot például önálló büntetőjogi tényállássá tettük, vagy éppen egy országgyűlési határozat fogadtunk el ebben a témában a közelmúltban?

A költségvetésünkben 50 százalékkal több forrást biztosítunk valamennyi krízisközpontnak. A titkos menedékháznak a finanszírozását 100 százalékkal emeltük meg, kétszeresére emeltük ennek a finanszírozását. Új krízisközpontot hoztunk létre, félutas házat, egy új formát is hozunk létre éppen a közeljövőben, ez a krízisambulancia, ami azokat segíti, akik éppen egy ilyen ambuláns segítségnyújtás formájában is komolyan tudnak tenni azért, hogy kikerüljenek ebből a nehéz helyzetükből.

Plakátkampányokról beszél. Felhívnam a figyelmét a „Vedd észre!” figyelemfelkeltő kampányra, ami 2014-ben, 2015-ben és 2016-ban is a mi támogatásunkkal, finanszírozásunkkal valósult meg. Éppen arra hívjuk fel a figyelmet, hogy a kapcsolati erőszak nem egy magánügy, nem egy olyan ügy, ami nem tartozik ránk; ha valaki ilyen kapcsolati erőszaknak az áldozata, azt észre kell vennünk.

(11.10)

Erről szól ez a kampány, mi ezt is minden évben támogatjuk. Ezenkívül most egy olyan programot hirdetünk meg, ami minden eddiginél több forrást biztosít erre a területre. Gondoljon bele, képviselő asszony, 3 milliárd forint fejlesztési forrást irányoztunk elő kizárólag a kapcsolati erőszak témájára. Mondja már meg nekem, hogy mikor volt erre a célra valaha ennyi forrás, amit egy kormány odatett, vagy ami miatt egy kormány ezt ilyen fontosnak érezte volna!

Nagyon örülnék neki, ha ezeket az eseményeket, tényeket is figyelemmel kísérené, és ezekre is néha időről időre reflektálna, hiszen fontos lenne az, hogy ezekhez az áldozatokhoz eljusson az, hogy milyen új

lehetőségeik vannak. Ilyen fejlesztési forrás a „biztos menedék”, ez éppen most fog elindulni, vagy éppen az országos krízisintervenciós telefonszolgálatnak a fejlesztése. Egy olyan telefonszolgálatot működtetünk, ami a hét 7 napján a nap 24 órájában elérhető, ingyenesen hívható az áldozatok számára. Ezt a telefonvonalat is fejleszteni fogjuk, hogy minél szélesebb körben és az ország minden részén elérhető legyen.

Beszél arról, hogy a szakemberek képzése milyen fontos. A most elinduló pályázatnak vagy projektnek köszönhetően a gyermekvédelmi jelzőrendszer tagjainak 5 ezer fő szakembert fogunk képezni, kizárólag ezen a területen. 5 ezer főt fogunk bevonni ebbe a képzésbe, és további országos kampányokat fogunk elindítani. Ezenkívül pedig számos olyan intézkedésünk van, számos olyan kezdeményezésünk van, ami éppen a kapcsolati erőszak megelőzését szolgálja.

Említhetném itt például a családi életre nevelést vagy éppen az etikaoktatást, az erkölcstanoktatást az iskolákban. Ezek mind azt is szolgálják, hogy ezekről a kérdésekről már a köznevelés rendszerén belül tudjunk beszélni a gyermekekkel.

Én arra kérem képviselő asszonyt, hogy kísérje figyelemmel ezeket az eredményeket, ezeket a történeteket, az ilyen irányú elkötelezettségünket, és kicsit *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.)* kevésbé elfogultan álljon ehhez a kérdéshez. Ezt megköszönöm önnek előre is. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: A következő napirend előtti felszólalásra jelentkezett Rétvári Bence államtitkár úr: „Diktátorok mosdatása és a baloldal alkonya” címmel. Ön a szó.

DR. RÉTVÁRI BENEC (KDNP): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Az elmúlt napokban Fidel Castro halálhíre után meglepő nyilatkozatokat hallhattunk mind világszerte, mind Magyarországon, főleg baloldali politikusoktól. Pár hete föllettük a kérdést itt a parlamentben is, hogy hány Havas Szófia van még az MSZP-ben. Azt hiszem, ez a kérdés aktuálisabb, mint valaha.

Úgy gondolom, nem demokrata az, aki Castróra és rendszerére egyfajta nosztalgiával emlékszik vissza. Óriási kegyetlenségeket követett el Fidel Castro, hozzáállása egy demokratikus politikus számára elfogadhatatlan. Ha csak azt nézem, hogy 1968-ban a prágai tavaszt miként kommentálta, egy velünk szomszédos országnak az '56-os forradalomhoz hasonló lázadását a kommunista és szovjet diktatúra ellen, azt mondta akkor, hogy ez egy imperialista kampány, amit Csehszlovákiában szerveznek, és Kelet-Európa más országában is ezt teszik, az imperialisták pedig háborús gyújtogatók. Így kommentálta a cseh népnek, a szlovák és cseh embereknek a közös szabadságküzdelmét. De hát a saját hatalomátvétele sem volt más, hiszen öt évvel a hatalomátvé-

tele után már senki sem volt életben körülötte, akikkel korábban a hatalmat megszerezte. Nemcsak a korábbi rendszer embereit állították nagyon rövid úton forradalmi törvényszékek és kivégzőosztagok elé, hanem folyamatosan, saját regnálása alatt is igyekezett minél több másként gondolkozót eltenni láb alól.

A múlt hét végén emlékeztünk a gulág áldozataira, itt a parlamentben is a hét elején, a hét végén pedig több megemlékezésen, emlékműavatáson. Nos tehát, nemcsak a gulágok léteztek, hanem Kubában is az UMAP táborok, amelyekbe 30 ezer nemkívánatos embert száműzött Castro. Ebben voltak persze egykori tőkésék, önkéntes közmunkát megtagadók, homoszexuálisok, Jehova tanúi, katolikus papok, protestáns lelkészek vagy bármilyen más másként gondolkodók. Ezt a Castrót éltetik ma sokan Facebook- és egyéb bejegyzéseikben. 1970-re a kivégzések száma elérte legalább az ötezret, az 1997-es becslések szerint addig már 15-17 ezerre ment, de mint minden diktatúra esetében, itt is valószínűleg csak évekkel később fogjuk tudni megtudni a valóságot.

A földreformnak nevezett változásokkal termelőszövetkezetekbe kényszerítette ugyanúgy az ottani gazdálkodókat, mint Magyarországon ami történt, államosított minden privát vagyont. 500 ezer kubai menekült el Floridába és körülbelül másfél millió összesen a világ különböző országaiba. 1962-ben pedig sikerült majdnem egy harmadik világháborút is kirobbantani a kubai rakétaválság mentén.

Ennek ellenére akár ha megnézzük pár külföldi hozzászólást, Justin Trudeau kanadai miniszterelnök nagy romantikával gondol vissza rá; Juncker elnök sem elítéli, hanem azt mondja, hogy sokak számára hős volt Fidel Castro; Obama elnök szerint is óriási hatása van, amit majd később ítél meg a világ. Mogherini EU-külső főképviselő is azt nyilatkozta, hogy elszánt ember volt és történelmi alak. Látjuk, mennyire elszánt: tízezerrel, de lehet, hogy százezerrel végeztette ki saját honfitársait.

Greczy Zsolt DK-s szóvivő és Horváth Csaba sem tudta megállni, hogy ne nyilatkozzon, és romantikusan gondoltak vissza arra az időre, amikor még ők maguk gyermekként integettek zászlóval Fidel Castrónak, vagy Horváth Csaba úgy gondolja, hogy Che Guevarával már egy mennyei bodegában szívják együtt a szivarokat. Ez az a hozzáállás, ami demokrata politikusoktól elfogadhatatlan a világon. *(Közbeszólások az MSZP padsoraiban. - Gógös Zoltán: Mi a baj Horváth Csabával? Mi a baj ezzel? Ez pont egy vallásos beszéd! - Tukacs István: És a baltás gyilkossal? - Gógös Zoltán: A baltás gyilkos mennyivel jobb? Az azeri baltás gyilkos mennyivel jobb?)*

Akik ezeket a romantikus bejegyzéseket írják, nézzenek azoknak az embereknek a szemébe, akiket kivégeztetett politikai okokból Castro, nekik próbáljanak ilyen kedélyes megjegyzéseket tenni. Elfogadhatatlan az a kettős mérce, hogy ha valaki ugyan diktátor, de baloldali, akkor számára, úgy látszik,

több minden megengedhető, akár több tízezer honfitársának legvilkolása is.

Emlékezhetünk arra, hogy hány polgárháborút támogatott a dél-amerikai térségben. Saját országát tönkretette, gazdaságilag lefagyasztotta, a szabadságjogaitól az embereket megfosztotta, és ahogy mondtam, milliószámra menekültek el az országából. Azt hiszem, hogy azoknak a politikusoknak, akik Magyarországról írnak ilyeneket, még inkább el kellene gondolkozni, hiszen mi Kelet-Európában pontosan láttuk, hogy mit jelent a kommunista diktatúra alatt élni. Innen senki sem mondhatja azt, hogy nincsenek közvetlen információi, nincs közvetlen tudás arról, hogy mit jelent kommunista diktatúra alatt élni, ezért elfogadhatatlan Fidel Castrónak bármifajta éltetése.

Akik fejet hajtanak, akár képzeletbeli ravatalánál is Fidel Castrónak, és egyfajta romantikával gondolnak vissza az ő időszakára, azok kiíratkoznak a demokratikus politikusok sorából, mert demokratikus politikus diktátort nem éltethet. De úgy látszik, hogy Magyarországon a baloldalnak még mindig fontosabb, hogy valaki baloldali legyen, mintsem hogy demokrata legyen.

Eppen ezért egy diktátort is romantikus jelzőkkel tudnak illetni, nosztalgiáznak az ő idejének az éveire, csak azért, mert baloldali volt, és nem érdekelte őket, hogy diktátor volt. (*Gógös Zoltán: A főnököd mekkora diktátor?*) Ezek szerint még nagyon sok Havas Szófia üldögél az MSZP és a DK és a többi baloldali párt soraiban. Köszönöm szépen. (*Taps a kormánypárti padsorokban. - Gógös Zoltán: Adjatok a szegényeknek enni!*)

ELNÖK: Dömötör Csaba államtitkár úrnak adom meg a válasz lehetőségét. (*Közbeköltés a Jobbik padsoraiból: Keményen!*)

DÖMÖTÖR CSABA, a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Képviselő Úr! Nem könnyű összesíteni, hogy hányan és milyen módon szenvedtek az olyan diktatúrákban, mint a kubai. Nehéz számokkal leírni az emberi szenvedést, főleg, ha az ottani hatóságok nem a nyilvánosság bajnokai. Páran azért próbálkoztak azzal, hogy összesítsék az áldozatokat. A kommunizmus fekete könyve szerint a Castro-rendszer közel 100 ezer ember haláláért felel. 17 ezer embert lőttek agyon, ezrek vesztették életüket a börtönökben, és csaknem 80 ezren haltak meg menekülési kísérlet közben. További 100 ezer politikai fogolynak kellett megtudnia, hogy pontosan mit is jelent a koncentrációs táborok megannyi borzalma.

Most nem szeretném minősíteni a nemzetközi nyilatkozatokat. Megteszi helyettem a fél világ, és szerencsére az új amerikai elnök is, de azt azért mégiscsak botránynak tartom, hogy az MSZP budapesti vezetője is Fidel Castrót méltatja. (*Gógös Zoltán: Mivel méltatta?*) Horváth Csaba szerint Castro egyedi és korszakos alak volt, és Che Guevara már

várta a menyeyi kávéházban, ahol majd szivaroznak és rumoznak. Járjanak utána, ha nem látták!

Tisztelt Képviselő Úr! Érdemes rögzítenünk pár dolgot. Már csak a tiszta lelkiismeret kedvéért is. Che Guevara nem menő, Fidel Castro nem egy hős, hanem egy vérben tocsogó diktátor, és az ő arcképük nem pólókra való, hanem leginkább a kukába, ha szerették a szivart, ha nem. És ha az MSZP el akarja maszatolni a kommunista bűnököt, akkor leginkább nézegessen képeket a kubai munkatáborokról. Ezt ajánljuk nekik.

Tisztelt Képviselő Úr! Amikor az MSZP az elmúlt hetekben menekült '56 emléke elől, és sunnyogott az ünnepi megemlékezések kapcsán, nem nagyon tudtuk eldönteni, hogy mi is lehet a háttérben, de így, az elmúlt napok nyilatkozatait figyelembe véve azért már tisztább a kép. A baloldal, úgy látszik, teljesen mást gondol a diktatúrákról és azok rémtetteiről.

Az MSZP ezért nem vett részt az '56-os megemlékezésen itt, az Országgyűlésben (*Gógös Zoltán: Nem ezért. Nagy Imrét koszorúztuk, tudod?*), úgy, hogy itt részt vett a lengyel és a német házelnök is; ezért nem írta alá a pártok közös nyilatkozatát, amely egyébként pont a közös ünneplésről szólt (*Gógös Zoltán: Veletek? '56-ról?*); egyik tagjuk ezért fasisztázta le az '56-os hősöket, és ezért mondta az egyik EP-képviselőjük azt, hogy nem tud nemzeti ünnepként tekinteni október 23-ára.

A baloldaltól az emlékezés helyett csupán pár tucat sípra futotta, ezt a borzasztó szocialista hagyományt folytatta Horváth Csaba. Sajnálom, hogy 2016-ban ezt kell mondanom, de ha önök irányadónak tekintik az MSZP budapesti vezetőjének nyilatkozatát, akkor még mindig nagyon-nagyon más gondolunk arról, hogy mit is jelent a szabadság és a demokrácia. Mindez azt jelenti, hogy a pesti srácok üzenete időszerűbb, mint valaha. Köszönöm, hogy meghallgattak. (*Taps a kormánypárti padsorokban. - Gógös Zoltán: Az biztos, mert Orbán végre... - Zaj. - Gógös Zoltán: A saját diktatúráton belül mi a helyzet? A baltás gyilkossal, meg aki szétlopta az országot, mi a helyzet?*)

(11.20)

ELNÖK: A következő napirend előtti felszólalásra Czomba Sándor képviselő úr jelentkezett: „Hogyan járul hozzá az életszínvonal növekedéséhez a minimálbér jelentős megemelése?” címmel. Öné a szó, képviselő úr.

DR. CZOMBA SÁNDOR (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Az elmúlt napokban a bérfelvezetés kapcsán számos nagyon fontos bejelentést hallhattunk. Azt érzek, hogy párthozzáállástól függetlenül mindenki egyetért azzal, hogy a béreket Magyarországon emelni kell. A módjával és a mértékével kapcsolatban hangzottak el az elmúlt időszakban viták. A leg-

fontosabb üzenet talán az, hogy fontos azt, hogy mi mit gondolunk erről a parlamentben, de a legfontosabb üzenet az, hogy azok, akik ennek a résztvevői, az adott folyamat elszenvedői vagy nyertesei, a munkavállalók és a munkaadók mit gondolnak. Én azt gondolom, hogy ezt a „csatát” a legjobb helyen vívta meg a kormány, és sikerült egy nagyon fontos megállapodást nyélbe ütni.

Érdeemes talán egy gondolat erejéig visszamenni oda, hogy honnan indultunk 2010 környékén. Nemrég volt egy parlamenti vitanap a munkaerőhiányról, és én azt gondolom, hogy önmagában az a kérdés, hogy nem a magas munkanélküliségről és ennek a problémáinak a kezeléséről szólt ez a vitanap, hanem arról, hogy kevés az ember vagy nincs megfelelő szakképzett ember egy-egy területen. Ez is fontos kérdés, súlyos kérdés, de annál, amit 2010-ben tapasztaltunk, az óriási munkanélküliség és sok egyéb más probléma mellett ez egy sokkal hálásabb feladat, amit nekünk kezelniünk kell.

Csak két számadat erejéig hadd menjek vissza! Azért citálom ide a görögöket, mert ők voltak azok, akikkel a munkanélküliség és a foglalkoztatás szempontjából nagyjából egy szinten voltunk. 12 százalék körül volt a munkanélküliségi ráta 2010-ben Görögországban is és Magyarországon is, a görögöknél most 22 százalék, Magyarországon pedig 4,9 százalék. Tehát a görögöknél majdnem megduplázódott, Magyarországon pedig nagyjából feleződött a munkanélküliek tábora. De még fontosabb talán a fiatalok foglalkoztatási rátája. A görögöknél ez nagyszámrendileg 30 százalékról fölment majdnem 50 százalékra, Magyarországon pedig majdnem 30 százalékról lejtött 13 százalékra. Azt gondolom, hogy ezek fontos és megbecsülendő értékek, adatok.

Persze, az adatok mögött több tízezer ember van, aki ahelyett, hogy munka nélkül vagy segélyből élne, lehetőséget kapott arra, hogy munkából éljen. A foglalkoztatási adatokkal kapcsolatban csak annyit szeretnék jelezni, hogy 460 ezres a növekmény a 2010-es időszakhoz képest a versenyszférában, ami, azt gondolom, hogy egy nagyon fontos és jelentős számadat.

A bérek emelése is fontos és szükséges, de nem elégséges feltétele annak, hogy a munkaerőhiányt a következő időszakban érdemben kezelni tudjuk. Itt demográfiai, szakképzési és egyéb problémák is felmerülnek. De a bérekkel kapcsolatban is fontos rögzítenünk néhány számadatot. 2010 és 2012 között nettó szinten, reálszinten a bérek valóban kismértékben növekedtek, de azért, mert egy válságból való kivezető időszakban nullaszázalékos GDP mellett kellett minél több embernek segély helyett munkát biztosítani. Az adórendszer átállításának a hatásai gyakorlatilag 2013-ra helyeződtek, és azt látjuk, hogy 2013 után reálértéken mintegy 24 százalékkal emelkedtek, és ezzel a felzárkóztatásunk a térség országa-ihoz megkezdődött.

A minimálbér nettójával - mert talán ez a legfontosabb üzenet a munkavállalók számára - kapcsol-

latban azt tudom mondani, hogy 2018-ra, tehát a következő két évben a minimálbér nettó értéke 18 ezer forinttal növekszik, a szakmunkás-minimálbér nettó értéke pedig 34 ezer forinttal. Most talán még nagyon fel sem lehet fogni, hogy ez valóban mit jelent. Mindig vitatkozunk arról, hogy a létminimumot elérte-e már, illetve mikor érte el. Szeretném felhívni képviselőtársaim figyelmét arra, hogy a rendszerváltás óta egyszer sem érte el a magyar nettó minimálbér a létminimumot. Most lesz az esély rá 2018-ban, hogy ezt az egyébként fontosnak tekinthető értéket elérje, vagy adott esetben akár meg is haladja.

Minden átfogó intézkedésnek vannak egyértelmű eredményei és kockázatai is. Ezért nagyon fontos az, hogy a szociális partnerekkel, a munkáltatókkal és a munkavállalókkal, akik nyilván mérlegeltek pró és kontra előnyt, hátrányt és mindent, megszületett a megállapodás. Tartósan, több évre előremenőleg a magyar gazdaság egyik legfontosabb eleme a kiszámíthatóság kell legyen, és azt gondolom, hogy ezzel a kiszámíthatósággal a következő években képesek leszünk a magyar gazdaságot is fejlődési pályán tartani, valamint a foglalkoztatást is tovább bővíteni. Köszönöm a figyelmüket. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönjük. Cseresnyés Péter államtitkár úrnak adom meg a válasz lehetőségét.

CSERESNYÉS PÉTER nemzetgazdasági miniszteriumi államtitkár: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Úr! Meg erősítem a szavait, a kormány is rendkívül pozitívan értékeli az elmúlt napokban aláírt megállapodást. Minden érdekelt számára nyilvánvaló, hogy most nem a szokásos év végi béregyezség jött létre a tárgyalófelek között, két szempontból sem. Egyrészt nemcsak a minimálbér és a garantált bérminimum kiemelkedő mértékű emeléséről állapodtunk meg, hanem ahogy elhangzott, a végrehajtás megkönnyítése érdekében a munkáltatókat terhelő adók is jelentős mértékben csökkenni fognak. Másrészt a megállapodás időhorizontja miatt is kivételesnek és az elmúlt 26 évet tekintve példa nélkülinek tekinthető a néhány nappal, pontosabban: csütörtökön aláírt egyezség. Most ugyanis a következő hat évre határoztuk meg a munkaadói terhek csökkentésének ütemezését, szoros összefüggésben a bérek emelésével, emelkedésével.

El szeretném ismételni, hogyan is valósul ez meg. 2017-re és 2018-ra vonatkozóan a minimálbér 15 és 8 százalékpontos, illetve a garantált bérminimum 25 és 12 százalékos növelésével párhuzamosan sor kerül a társasági adó 9 százalékra csökkentéssel történő egységesítésére, és a szociális hozzájárulási adó 5 plusz 2 százalékos, tehát két év alatt összesen 7 százalékponttal való mérséklésére. További 0,5 százalékpontos csökkentés következhet be 2018-ban, ha 2017 első és harmadik negyedében a vállalkozási szféra átlagában legalább 11 százalékkal növekednek

a bérek. Az ezt követő években pedig akkor valósulhat meg négy lépésben a szociális hozzájárulási adó további 2-2 százalékponttal való mérséklése, ha a versenyszféra átlagában alkalmanként legalább 6 százalékkal emelkedik a munkavállalók reálbére. A megállapodást a kormány részéről olyan jelentős fordulópontnak tekintjük, ami a magyar bérek növekedésének gyorsabb pályára állítását egy hosszabb időszakra megalapozhatja.

De térjünk vissza a kötelező legkisebb bérek elhatározott emelésére! Számokat szeretnék mondani, ahogy képviselő úr is egy-két számot már kiemelt. Úgy számolhatunk, hogy a minimálbér nettó összege 2017. január 1-jétől havonta 11 forintra emelkedik, ahogy az már elhangzott. De szeretném ezt kibővíteni azzal, hogy két és több gyermek esetén például 16 ezer forintra emelkedik a családi adókedvezménynek köszönhetően. A garantált bérminimum esetében a havi nettó többlet 21 ezer forint, két gyermek esetében 26 ezer forint, három vagy több gyermek nevelése esetén pedig már 31 500 forintra növekszik a bér nettó értéke. Ez azt jelenti, hogy az emelésekkel közvetlenül érintett mintegy 1,2 millió munkavállaló ennyivel többlet vihet haza januártól.

Abban is bizonyosak lehetünk, hogy ez a jövedelemnövekmény túlnyomó részben elköltésre kerül áruk és szolgáltatások vásárlására, tehát az a folyamat, amit már évek óta ugyancsak megfigyelhetünk, hogy hónapról hónapra, évről évre növekszik a kiskereskedelmi forgalom azért, mert a foglalkoztatás növekedésének, valamint az ön által is említett reálbér-növekedésnek köszönhetően folyamatosan több pénze van az embereknek arra, hogy a boltokban elköltse. Ahogy említettem, ez a bérnövekmény, ami bértömegben és reálbér-növekedésben is igaz, többletkeresletet generál a hazai vállalkozások számára, erősítve ezzel a gazdaság dinamizmusát.

Arra is számíthatunk továbbá, hogy a minimálbérek erőteljes emelkedése a vállalkozásokat arra készteti, hogy a magasabb bérkategóriákba tartozók dolgozóik bérét is emeljék. Ez tovább javítja a magyar családok életszínvonalát, és a fogyasztásuk növekedése következtében a gazdasági növekedést is erősíti majd. Azt szándékozta ezzel a minimálbér- és garantált bérminimum-emeléssel a kormány elérni, hogy az a folyamat, amelyik természetes folyamatként három éve történik, hogy a foglalkoztatás növekedik, a reálbérek és a bérek összességében emelkednek, egy segítséggel, azzal, hogy jelentős adócsökkentés következik be, és azzal, hogy a minimálbért és a garantált bérminimumot a szociális partnerekkel együtt jelentős mértékben megemelésre javasoltuk, ez a folyamat folytatódjék, és egy magasabb szinten történjen a béremelés további folyamatának szinten tartása.

Köszönöm szépen megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönjük. A következő napirend előtti felszólalásra Mirkóczki Ádám képviselő úr jelentke-

zett: „Tényleg ennyire nehéz lemondani a piszkos pénzről?” címmel. Öné a szó, képviselő úr.

(11.30)

MIRKÓCZKI ÁDÁM (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársaim! Ha a rendszerváltástól napjainkig megnézzük a banki és brókerbotrányok, pénzügyi visszaélések esetét, akkor egyetlen közös nevezőt lehet találni, nevezetesen azt, hogy aktuális kormánytól függetlenül az igazi nagyhalak, az igazi felelősök mindig megúszták, mindig sértetlenek maradtak az igazságszolgáltatás szemszögéből nézve. Nincs ez másként az önök kormánya esetén sem, gondoljunk csak akár a BudaCash-, akár a Quaestor-ügyre.

Lassan azonban nem telik el hét, sőt nem telik el nap, hogy egy-egy olyan információ ne lásson napvilágot, amely mind-mind az önök azt megelőző közvetlen állításait bizonyítja, hogy mekkora hazugság az valójában. Így történt ez most is, hiszen az önök bűntársa, Tarsoly Csaba egy lapnak nyilatkozva mesélte el, illetve állította azt a nem elhanyagolható információt, amely szerint nem más, mint maga a külügy, a Külügyminisztérium és annak cége mutatta be és hozta össze azzal a Pharaonnal, aki körül most már hónapok óta egyre zavarosabb és egyre botrányosabb információk kerülnek napvilágra.

Itt csak zárójelben emlékeztetnék, hogy ezzel szemben a Külügyminisztérium hosszú heteken, hónapokon át a Belügyminisztériummal karöltve hazudott és bagatellizálta azon információk sorát, amelyek Pharaonnal kapcsolatban napvilágot láttak. Egy szó, mint száz, Tarsoly Csabának azonban sikerült az adófizetők kárára 200 milliárd forintot minusz csinálni, amelyhez önök nem kis mértékben asszisztáltak. De ne legyen igazam, kívánom, hogy legyen egy korrekt eljárás, majd egy korrekt igazságszolgáltatás, és akkor lesz módjuk ártatlanságukat bizonyítani.

De Pharaon mellett nem mehetünk el továbbra sem, hiszen ez az úriember, akit Orbán Viktor csak Pharaon professzorként titulált, csak kiderül, hogy a világ egyre több országában hosszú évek óta körözés alatt áll, és Magyarországon azt a bravúrt tudta végrehajtani, hogy egyenesen a miniszterelnök családjáig ért föl, egyenesen a miniszterelnök családtagjaival tud üzleteket bonyolítani, és nem utolsósorban a már említett Külügyminisztériummal.

Ezzel szemben önök folyamatosan hazudoznak, azt is mondhatnám, hogy hazugságszpirálba keveredtek. Az egyik pillanatban Pharaon nem az a Pharaon, a másik pillanatban meg, ha majd Magyarországra érkezik, akkor azonnal elfogjuk. Azt javaslom önöknek, egyszer és mindenkorra döntsék már el, hogy melyik álláspontot képviselik, és annak megfelelően végezzék a dolgukat.

Ne mutogassanak az amerikai titkosszolgálatokra vagy azok játszmaira, kérjék számon az önök által irányított hatóságokat, beleértve a titkosszolgálatokat is, hogy vajon ez az ember hogyan juthatott ma-

gyar dokumentumokhoz, és miért nem fogták el a magyar hatóságok.

Ami pedig a letelepedési kötvényeket illeti, itt ugyanazt a hazugságspirált vesszük észre az önök kommunikációjában, mint oly sok minden másban. Nevezetesen az önök álláspontja szerint a letelepedési kötvények beváltották a hozzáfűzött reményeket, nincs már rájuk szükség, megszüntetik. A másik pillanatban azonban olyan információk kerülnek napvilágra, amely szerint az önök cégei és irodái továbbra is gőzerővel, sőt egyre nagyobb intenzitással hirdetik ezt a konstrukciót, és egyre szélesítik azon országok, azon térségek körét, amelyek által Magyarországra várják ezeket a bevándorlókat, ha van pénzüik természetesen.

Itt szeretném megjegyezni, hogy ha önöknek igazuk lenne, és pusztán gazdasági konstrukcióként tekintünk rá, akkor is megállapítható, hogy Magyarországon az elmúlt két évben a magyar államnak 9 milliárd forintos adósságot okozott, és azt is megállapíthatjuk, hogy kizárólag az önök haverjai, az önök cégei pedig már 112 milliárdos nyereséget könyvelhettek el ebből. Mi azonban azt mondjuk, ez nem gazdasági, hanem biztonságpolitikai kérdés, főleg, amikor ennyi puskaporos hordó van szerte a világban, ennyi konfliktus, akkor ezekre jobban oda kellene figyelni, és nem Afrikában, a Közel-Keleten és Kínában egyre nagyobb intenzitással hirdetni mindezt.

Önök, akik azt mondják; hogy az ország biztonságát tartják legfontosabbnak, akik harcolnak a bevándorlás ellen, nagyon röviden tetten érhető a valódi politikájuk ezen ügyben. Magyarul, ha Merkel és Juncker az általuk tervezett kvóta számarányának megfelelően Magyarországon önöktől letelepedési kötvényeket vásárolna, akkor önök nemhogy nem utasítanák el ezt a kvótát, ezt a számot, hanem egyenesen ragaszkodnának hozzá, egyenesen örülnének neki. Mert az önök politikája úgy foglалható össze, hogy küzdünk a bevándorlók ellen, küzdünk a kvóták ellen, de ha pénzüik van, jöhetnek. Köszönöm szépen. *(Közbeszólás a Jobbik soraiból: Így van. - Taps ugyanott.)*

ELNÖK: Dömötör Csaba államtitkár úrnak adom meg a válasz lehetőségét.

DÖMÖTÖR CSABA, a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára: Tisztelt Képviselő Úr! Ha jól látom, a Jobbik még mindig keresi önmagát, és próbálja meg nem történné tenni az elmúlt hetek baklövéseit. Nem lennének most azon Jobbik-szimpatizánsok helyében, akik megpróbálják kibozogni, hogy mit is képvisel valójában a Jobbik. *(Közbeszólás a Jobbik soraiból.)*

Ami a Quaestor kérdését illeti, ön egy interjúra utalt, és abból az interjúból jól látszik, hogy egy kétségbeesett ember kétségbeesett próbálkozásáról van szó, hogy mentse magát. Annak az interjúnak a komolyságát jól érzékelteti, hogy az ön által említett úriember azt állítja, hogy nem is vett részt a Quaes-

tor irányításában operatív szinten, és egyébként is megvolt a pénz, miközben jól tudjuk, hogy több mint 200 milliárd hiányzik.

Szeretném önnek elmondani, nem volt még példa arra, hogy ilyen mértékű csalás esetén ilyen hamar bírósági szakaszba jusson az ügy. Azt is szeretném elmondani, hogy a károsultak jelentős részét kártalanították vagy kártalanítják *(Közbeszólás az MSZP soraiból.)*, az alkotmánybírósági döntés jelöli ki ennek kereteit. És azt is szeretném önnek elmondani, hogy a korábbi hasonló ügyekben nem ez volt a helyzet. Például a Hajdú-Bét ügyében nem volt kártalanítás, ezt ön is nagyon jól tudja.

Nem tudjuk, hogy mi van a háttérben, de azt jól látjuk, hogy a Jobbik továbbra is keresi önmagát, és mintha arra keresne kifogást, hogy miért nem támogatta az Alaptörvény módosítását. Egy biztos, a Jobbik figyelmen kívül hagyta a népszavazás eredményét, semmibe vette, hogy az emberek 98 százaléka nemet mondott a kényszerbetelepítésre, miközben önök is nagyon jól tisztában vannak a kényszerbetelepítés kockázataival. Ehelyett színvonalatlan zsarolgatásra futotta. Szeretném önnek is elmondani, hogy 3,3 millió embert nem lehet csak úgy zsarolgatni.

A Jobbik ezzel a politikával a brüsszeli bevándorláspolitikára állt, és egy bandába került azzal a Gyurcsány Ferencel, aki szintén a kvótákat támogatta, még aláírást is gyűjtött. Arról a pártól van szó egyébként az önök esetében, amely korábban még uniós zászlókat égetett, és amelynek vezetője itt az Országgyűlésben nem olyan régen hazaárulásnak tartott azt, ha valaki nem szavazná meg az Alaptörvény módosítását. *(Zaj a Jobbik soraiban.)*

A totális összevisszaságot jelzi, hogy pártjuk egyik vezetője polgármesterként egy iszlámmellenes rendeletet fogadott el nem olyan régen, miközben a pártelnök korábban arról elmélkedett, hogy az iszlám az emberiség utolsó reménye. Ebben a rendeletben egyébként még számos olyan korlátozás van, ami nagyon-nagyon messze esik a cukiság fájától. Mindezekből az látszik, hogy a Jobbik egy nagyon zavaros párt, amelyik a hatalomért minden képes *(Közbeszólás a Jobbik soraiból: ...a pénzért...)*, hogy aztán pár hónappal később bármilyen cselekedetének az ellenkezőjét is megcsinálja.

Az egyik nap rendvédelmet hirdet, máskor gárdát szerveznek és militáns szervezetekkel működnek együtt; az egyik nap beleírják a programjukba, hogy támogatják a szabad vasárnapot, máskor hangosan támadják azt itt az Országgyűlésben. Egyik nap sóval hintenék be a kereskedelmi tévéket, majd a bulvárműsorokban paroláznak. Egyik nap az ország biztonságáért aggódnak, így tett most ön is, majd máskor nem tisztázzák a rendszerváltás óta megtörtént leg súlyosabb kémkedéses botrányt, és még csak le sem mondatják a képviselőt.

Nem tudjuk, hogy mi az értelme az ilyen politikázásnak, de azt tudjuk, hogy egyre többen beszélnek a Jobbik és a baloldal együttműködéséről. *(Mirkóczki Ádám: Ti beszéltek mindennap erről.)* Lehet,

hogy Schiffer Andrásnak lesz igaza, aki az ilyesfajta együttműködést perverz koalíciónak nevezi. Ahogy már korábban is elmondtam, ha van veszélyes letelepedés, akkor az a Jobbik letelepedése a baloldalon. A hétvégén már annak is örülnünk kellett, hogy a Jobbik nem csatlakozott azok sorába, akik méltatják Fidel Castrót. *(Mirkóczki Ádám: Mi dolgozunk.)*

Nem tudjuk, hogy miért csinálják ezt, de reméljük, hogy a Jobbiknak legalább egy-két vezetője tudja, miben is hisznek valójában. Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

(11.40)

ELNÖK: A következő napirend előtti felszólalásra jelentkezett Szakács László képviselő úr: „Biztos megélhetést!” címmel. Öné a szó, képviselő úr.

DR. SZAKÁCS LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Ház! Mi évek óta azt mondjuk, hogy Magyarország nem attól lesz versenyképes, mert Magyarországon alacsonyak a bérek. Mi a kezdetektől fogva azt mondjuk, hogy Magyarországon az európai uniós támogatásokat arra kellene felhasználni, hogy úgy társadalmilag, mint gazdaságilag Magyarországot Ausztria vagy Németország szintjére lehessen emelni. Önök sajnos nem ezt az utat választották, önök rossz döntést hoztak; önök építenek, a gazdaság gerinceként építenek egy új fideszes urizáló gazdasági elitet is, és a földből kinövő Garancsik, Simicskák, Voldemortok, Farkas Flóriánok, és el ne feledkezzenek egyébként a pénztáros, nem stróman Lőrincről, ők adják ma a magyar gazdaságnak a gerincét. Azt látjuk, hogy a magánvagyonok szépen nőnek, mindemellett pedig az európai uniós pénzek részben vagy egészben köddé válnak Magyarországon.

Miközben a magánvagyonok nőnek, aközben azt látjuk, hogy Magyarországnak a versenyképessége drámaian csökken. Vagy hogy Lázár minisztert idézem, aki a múlt héten azt mondta, hogy brutálisan csökken Magyarország versenyképessége. Ez az önök hibája, tisztelt képviselőtársaim, ez az önök hibája ott a kormányoldalon! A Világpiaci Fórum megállapítása szerint hat helyet csökkent Magyarország világpiaci besorolása. Tudják, ez azt jelenti, hogy a világ piacán hányadikként tartanak minket számon. 69.-ek vagyunk, de az Európai Unióban még ennél is rosszabb a helyzet. Az Európai Unióban a 28 tagállam közül 25-en megelőzik Magyarországot, csak a nem olyan régen csatlakozott Horvátország, a gyakorlatilag államcsúszásban lévő Görögország és a Görögországhoz ezer szállal kapcsolódó Ciprus az, amely követ bennünket. Az összes többi állam megelőzött bennünket a versenyképesség tekintetében. Ezért fogunk ma délután tartani egy európai uniós vitanapot? Hallgatjuk majd a fanfárokat, amit Miskolcon már kell hallgassanak az ott élők? Hallgatjuk majd a fanfárokat, hogy Magyarországon milyen

hatékonyan használjuk fel és hívjuk le az európai uniós forrásokat?

A versenyképességünk pedig úgy a világ, mint az Európai Unió tekintetében a sor végén kullog. De hát ez azért van, mert önök rosszul döntöttek! Önök egy politikai klientúrát állítanak szembe, politikai kinevezett gazdasági szereplőket állítanak szembe a világ összes többi gazdasági szereplőjével, akik viszont nem azért jutottak oda, ahol vannak, mert jó politikai kapcsolataik vannak, hanem azért, mert van tapasztalatuk, van kockázattűrő képességük, van munkabírásuk, van felkészültségük, van szorgalmuk. Önök pedig politikailag kinevezett Voldemortokat meg nem stróman Lőrinceket meg Garancsikát indítanak velük szemben versenybe. Persze, hogy lemaradtunk. 2015-ben Bulgária meg Románia húzott el mellettünk, mint a gyorsvonat. Most már nem a világ nyugati felét üldözi Magyarország, hanem Bulgáriát meg Romániát, hogy ne is említsek olyan hatalmas gazdaságokat, mint a szlovák gazdaság, amelyik minden évben évről évre leköröz bennünket.

Én úgy gondolom, tisztelt hölgyek, urak: ezen pironkodni kell. Ezt szégyellniük kellene önöknek, nem pedig fanfárokkal azt a dicsőséget hirdetni, hogy Magyarországon minden rendben van. Nem! Elhúzott mellettünk Bulgária és Románia és az Európai Unió 25 tagállama. És hogyha ilyen fideszes urizáló gazdasági elitet képeznek, akkor legalább arra figyelniük oda, hogy ők a saját munkavállalóikkal hogyan bánnak. Mert mi úgy gondoljuk, hogy Magyarországon a biztonságos megélhetésnél nincsen fontosabb, és ha már Lázár János félig-meddig érti, hogy miről szól ez a dolog, hiszen azt mondta Lázár miniszter, hogy Magyarországot 2020-ig egy olyan pályára kell állítani, ahol meg tud állni a saját lábán, és ez ennek a kormánynak lesz a felelőssége, akkor ezt a beismerést akár egy paradigmaváltás, sőt cselekvés is követhetné, és mondjuk, segíthetnének a munkavállalókon. Magyarországon szegények a munkavállalók, megjelent a munkavállalói szegénység, és mi ezért követeljük azt, hogy a nettó minimálbér legyen 100 ezer forint. Mi azt követeljük, hogy ha valaki ledolgozott egy életet, akkor ne szúrhassák ki önök a szemét 0,9 százalékos emeléssel, nyugdíjemeléssel, hanem járjon a régi számítás szerinti 3 százalék, és ha valaki dolgozik, akkor önök adják meg a lehetőséget arra, hogy kifizesse a számláit, csökkentsék le az energia világpiaci árainak megfelelően a háztartásokban az energia árát, és csökkentsék az alapvető élelmiszerek áfáját, amennyire csak lehet. Én úgy gondolom, hogy egy észszerű kormányzással erre lehetőség nyílna. Köszönöm a figyelmet. *(Taps az MSZP soraiból.)*

ELNÖK: Dömötör Csaba államtitkár úrnak adom meg a viszonzás lehetőségét.

DÖMÖTÖR CSABA, a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára: Köszönöm, elnök úr, a szót. Tisztelt Képviselő Úr! Egyetérték azzal, hogy a megélhe-

tési kérdésekkel hangsúlyosan kell foglalkoznunk itt az Országgyűlésben, közös érdekünk az, hogy minden magyar család, minden magyar állampolgár tehessen egy lépést előre a saját életében. Ön a felszólalásban megélhetési kérdésekről beszélt, és jól tudjuk, hogy az MSZP egy négyponos csomagban foglalta össze, hogy milyen intézkedéseket szeretne. (Dr. Szakács László: *Versenyképességről beszéltem!*) Ezek az intézkedések egyébként önmagukban akár jól is hangoznának, ha nem tudnánk, hogy a baloldal pont az ellenkezőjét cselekedte akkor, amikor lehetősége volt kormányozni. (Bangóné Borbély Ildikó: *Csak az igazat, államtitkár úr!*)

Vegyük sorba azokat az intézkedéseket, amelyekre ön is utalt. Van például valóban egy javaslatuk a minimálbérrel kapcsolatban. (Gógös Zoltán: *Mennyi volt az adója a minimálbérnek?*) Érdemes rögzíteni a tényeket, most tesztem meg, képviselő úr! Amikor az MSZP átadta a kormányzást a jelenlegi kormánynak, 73 ezer forint volt a minimálbér. (Gógös Zoltán: *Nettóban volt, most meg 72!*) Ez a kormány ezt 2018-ra 138 ezer forintra emeli, tehát majdnem a duplájára növeli. Önök most a dolgozó emberekre hivatkoznak, de amikor cselekedni kellett volna, nem küzdöttek értük. Csak halkan jegyzem meg, hogy 1998 és 2002 között is a polgári kormány volt az, amelyik jelentősen növelte a minimálbért. (Bangóné Borbély Ildikó: *...adóztatta meg a minimálbért.*)

Ami a nyugdíjrendszer módosítását illeti - önök erre is utaltak az imént -, ott nem teljesen világos, hogy mit is követel az MSZP. Hát nem éppen önök voltak azok, akik többször belenyúltak a nyugdíjrendszerbe? Nem tiszta, hogy melyik nyugdíjrendszerhez térnének vissza pontosan, hiszen a baloldal, amikor kormányon volt, összevissza foltozgatta a nyugdíjrendszert. (Bangóné Borbély Ildikó: *3000 milliárd forint elvonás!*) Utoljára például az inflációhoz igazították az emeléseket, most pedig, ha jól értem, éppen ezt kritizálják; szakmaiságban tobzódó Bokros Lajos legyen a talpán, aki ebben rendet tud vágni. Egy biztos, ez a kormány megvédte a nyugdíjak értékét, és ezzel szemben az MSZP egyhavi nyugdíjat vett el. Ezek a tények.

Aztán itt van az energiaárak csökkentésével kapcsolatos javaslatuk, erre is utalt ön az imént. Annak azért mindannyian örülhetünk, hogy az MSZP végre felismerte a rezsicsökkentés jelentőségét (Gógös Zoltán: *Olvasd fel, mit mondtunk akkor. Mindig fel szoktad.*), némi fáziskéséssel ugyanakkor. Messziről jöttek, annyi szent, mert kétszeresére emelték az áram árát, háromszorosára az áramét (*sic!*), majd amikor a Fidesz-KDNP negyedével csökkentette a rezsiköltségeket, akkor önök itt a multicégekért aggódtak. Ezek után most, ha jól értem, megint rezsicsökkentést követelnek. Hadd kérdezzem meg: az MSZP-s képviselők tudják még egyáltalán követni az MSZP rezsicsökkentéssel kapcsolatos állásfoglalását? Legyenek szívesek, tájékoztassanak minket arról, hogy melyik álláspont az igazi!

Az alapvető élelmiszerek áfáját már csak röviden említem, mert önök idén tavasszal támogatták a csökkentést, majd amikor szavazásról volt szó, akkor nem szavazták meg. (Gógös Zoltán: *Mert beraktátok egy csomagba.*) Az áfacsökkentés igazi barátai is beleszédülnek ebbe a tempóba. Ennyit az önök javaslatairól.

Van azonban egy ennél is fontosabb kérdés, ez pedig az, hogy a múlt héten végre megállapodás született a munkaadók, a munkavállalók és a kormány között. Nagyon-nagyon sajnálom, hogy önök mint baloldali párt erről a tényről egyáltalán nem beszéltek. A kormány és a munkavállalók és a munkaadók között létrejött egy megállapodás a jövő évekre vonatkozó béremelésekről. A miniszterelnök arra kérte a nemzetgazdasági minisztert, hogy menjen el a falig, ezt ő meg is tette, így az eredmény a következő. A jövő évtől kezdve 15 százalékkal nő a minimálbér, és 25 százalékkal nő a szakmunkás-minimálbér. (Gógös Zoltán: *Éljél meg belőle!*) Ezt a munkáltatók is könnyebben tudják majd kigazdálkodni, hiszen 5 százalékkal csökkennek a munkaadói adók, és 9 százalékra csökken a vállalati nyereségadó. (Gógös Zoltán: *Az öltönyöd többbe kerül!*) Ezzel egyébként Magyarországon lesz a legalacsonyabb a társasági adó, a kormány tehát adócsökkentéssel segíti a béremelést; adócsökkentéssel a béremelésért - ez a lényeg. Ezek a béremelések azt jelentik, hogy amellet, hogy 600 ezerrel több munkahely van 2010-hez képest, egyre jobban megéri Magyarországon dolgozni (Gógös Zoltán: *Kinek? A multinak!*), a „segély helyett munka” célkitűzést újabb intézkedések támasztják alá.

Ez nem jelenti azt, hogy a kormánynak ne lenne még rengeteg tennivalója. Ellenkezőleg: csak tenni-való akad még. (Gógös Zoltán: *Igen, elballagni gyorsan!*) Az MSZP számtalan alkalommal szólítja fel itt az Országgyűlésben a kormányt - és számtalan alkalommal mondta el -, hogy támogassa a béremeléseket, ezért is furcsállom, hogy amikor ez megtörténik, akkor önök ezt az alapvető tényét, a megállapodás tényét, a béremelések tényét elhallgatják.

(11.50)

Tudom, hogy időközben újraindult a baloldali casting, a pozíciókért való határtalan marakodás, de ha egy kicsi idejük marad, hogyha idejük engedi, akkor mégiscsak arra kérem önöket, hogy támogassák ezeket a béremelési intézkedéseket, és segítsék önök is Magyarország erősödését. Köszönöm, hogy meghallgattak. (Taps a kormánypártok soraiban.)

ELNÖK: Tisztelt Képviselőtársaim! A napirend előtti felszólalások végére értünk. Felkérem Földi László jegyző urat, ismertesse a **napirend utáni felszólalók** névsorát.

FÖLDI LÁSZLÓ jegyző: Tisztelt Országgyűlés! A mai napon napirend utáni felszólalásra jelentkezett: Becsó Zsolt, Fidesz; Bangóné Borbély Ildikó, MSZP;

Mirkóczki Ádám, Jobbik; Lukács László György, Jobbik; Z. Kárpát Dániel, Jobbik; Vágó Sebestyén, Jobbik; Sallai Róbert Benedek, LMP.

A keddi napon napirend utáni felszólalásra jelentkezett: Z. Kárpát Dániel, Jobbik; Szávay István, Jobbik.

ELNÖK: Tisztelt Országgyűlés! 11 óra 50 perccor áttérünk a **kérdések** és az azonnali kérdések tárgyalására.

Demeter Márta, az MSZP képviselője, kérdést kíván feltenni a nemzetgazdasági miniszterhez: **„Mikor fejezik be végre a haveri offshore cégek zsebének kitömését és a schengeni szabad mozgás bűnözőknek való kiárusítását?”** címmel. Öné a szó, képviselő asszony.

DEMETER MÁRTA (MSZP): Köszönöm, elnök úr. Államtitkár Úr! Az elmúlt másfél évben egész politikájukat kormányzás helyett a menekültekkel és bevándorlókkal szembeni félelemkeltésre és gyűlöletkeltésre alapozták. A legálságosabb, hogy mindközben a Fideszhez köthető körök a magyarországi letelepedés, a schengeni övezetbe való korlátlan bejárás lehetőségének kiárusításából tíz-, százmilliárdokat kaszáltak, ráadásul úgy, hogy végül ezt a magyar emberek fizetik meg.

Aki a letelepedési államkötvényt megveszi, kölcsönt ad Orbán Viktor kormányának, azonnal élethosszig tartó letelepedési engedélyt kapnak Magyarországon, majd öt évvel később a pénzt kamatostul visszakapja. Már a magyar államnak több mint 9 milliárd forint vesztesége származott ebből a konstrukcióból, amit a magyar emberek pénzéből kell majd szintén kifizetni, és ennek a letelepedési konstrukciónak a kamata jóval magasabb a piaci hozamoknál. Tehát az említett százmilliárdos haszon pedig a letelepedési államkötvények értékesítésére beiktatott offshore cégeken keresztül fideszes haverokhoz vándorol.

Az önök adatai alapján, államtitkár úr, ezzel a konstrukcióval már 17 ezer, azaz egy kisvárosnyi embernek, köztük bűnözőknek biztosítottak szabad bejárást Magyarországra és a schengeni övezetbe. Szeretném felhívni a figyelmét, válaszában ne jöjjön európai példákkal, hiszen sehol a világon nem létezik az, hogy offshore cégeken keresztül átláthatatlanul értékesítenének államkötvényt. Azóta a botrányok hatására önök bejelentették a program felülvizsgálatát, mégsem történt semmi, tehát teljesen egyértelmű, hogy már megint hazudtak. Egy interjúban Varga Mihály azt mondta, nem a kötvényekkel, hanem az árazással van a probléma, mintha egyébként semmi más gond nem is létezne.

Ezek szerint tehát a minisztériumuk továbbra is asszisztál ahhoz, hogy fideszes offshore cégek százmilliárdot tegyenek zsebre egy fillér adózás nélkül ahhoz, hogy bűnözők jöjjenek Magyarországra és a schengeni övezetbe, s ahhoz, hogy Orbán Viktor üzleti érdeke ismét felülírjon minden racionalitást. A

kérdésem: meddig hazudoznak még? Mikor szüntetik meg végre a letelepedési államkötvényt? Támogatják-e az újra benyújtott MSZP-s javaslatot a kötvényárusítás megszüntetésére? Köszönöm. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Tállai András államtitkár úrnak adom meg a válasz lehetőségét.

TÁLLAI ANDRÁS nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Asszony! Először is gratulálok, mert ha jól értettem, felmondta a házi feladatot. A házi feladat az önök számára az, hogy minél többször hangozzon el, hogy Fidesz-közeli haver vagy offshore cég. Önnek ezt kettő perc alatt háromszor sikerült elmondania, és azt gondolom, hogy ezzel lényegében a felszólalásának lényegét el is mondtam.

A letelepedési kötvény kapcsán, amit önök és más ellenzéki párt is újból és újból elővesz, azt tudom elmondani, hogy felszólalásában valótlanságokat állított, hiszen akkor, amikor azt mondja, hogy a letelepedésikötvény-konstrukció többbe kerül az államnak és rosszabb, mint a piaci kamatozású kötvény, akkor ön téved, hiszen november 23-án az NGM is kiadott egy közleményt, amelyben egyértelműen megállapítható, hogy az eddig kibocsátott letelepedésikötvény-állomány több mint a fele a piacinál kedvezőbb kamatozású, így ezen letelepedési kötvények után körülbelül 20 millió euróval, 7-8 milliárd forinttal kevesebb kamatot fog az állam kifizetni, mintha ezt a forrást a szokásos devizakötvény-kibocsátáson gyűjtötte volna össze.

Abban sincs igaza, hogy más országban nem létezik ez a konstrukció, hiszen 16 európai uniós országban működik, és egyébként abban sincs igaza, hogy kisvárosnyi ember kapott már letelepedési kötvény-engedélyt, összesen 3 915 fő kapott. *(Harangozó Gábor István: Ne hazudjon már!)* Ön valószínűleg a kötvényszámot keveri össze a letelepedési engedélyt kapott emberek számával. Tehát ennyit az egész kérdésfeltevéséről.

Egyébként pedig egy dologban valóban aktuális a kérdés, hogy a kormány napirendre tűzte az adóstratégia átalakítását, és ebben a letelepedési államkötvény programjának felülvizsgálatát is, azonban erről még döntés nem született. Kérem türelmét, döntés fog születni a közeljövőben. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Magyar Zoltán, a Jobbik képviselője, kérdést kíván feltenni a földművelésügyi miniszterhez: **„Mikor szűnhet meg a tarthatatlan helyzet a Hortobágyi Halgazdaság Zrt.-nél?”** címmel. Öné a szó, képviselő úr.

MAGYAR ZOLTÁN (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Államtitkár Úr! Az állami halgazdaságokban számos probléma merül fel, és ezek

évről évre súlyosabbak, persze ezeknek a leggyakoribb oka mindig az, hogy a dolgozók nem kapják meg a megfelelő bért és a megfelelő munkakörülményeket. Sajnálatos, hogy ezen gazdaságok minőségi fejlesztése is elmarad, hiszen nemzetgazdasági érdek lenne, hogy ez ne így legyen és a hazai haltenyésztés visszaszerezhesse korábbi pozícióját. Ráadásul a vidék megtartó-rejének javulását is várhatnánk tőle, és arról nem is beszélve, hogy a magyar hal megfelelő minőségben az egészségügyi hatásokra is komolyan, pozitív értelemben hatást gyakorolhatna.

Hat évvel ezelőtt a Hortobágyi Halgazdaság Zrt. egy nyereséges vállalkozásként működött. Ekkor jöttek önök, és a korábbi vezetést leváltották, szokásukhoz híven saját embereikkel töltötték fel. Én nem ismerem a korábbi vezetést, nem is akarok rólok véleményt mondani, azonban látható, hogy azóta komoly színvonalcsökkenés tapasztalható. Elvették a dolgozók vacsorahalát, mert az érintettek elmondása szerint az új vezető heti három-négy alkalommal „reprezentációs hal” címen jelentős mennyiségű halat visz el a gazdaságból. Hat éve se béremelés, se munkaruha nem jár az ott dolgozóknak, ráadásul nem is szakmunkásbéren foglalkoztatják őket, miközben ők végzik el ezt a munkát. A vállalat területén nincs biztosítva az ivóvíz, a szociális helyiség, mindez 2016-ban egy állami vállalat esetében. Ez egész egyszerűen elfogadhatatlan és felháborító.

Mindezek alapján kérdezem tehát államtitkár urat, hogy mikor számíthatnak a Hortobágyi Halgazdaság Zrt.-nél dolgozók béremelésre, és emberibb munkakörülményekre. És ha már az ágazatról beszélünk, akkor arra is kíváncsiak lennénk, hogy azok a halászok, akiknek a munkája megszűnt és a kárpótlásuk be lett ígérve itt egy évvel ezelőtt a Ház falai között, és mind a mai napig egyetlen forintot nem láttak ebből, mikor várhatják végre a megígért és érdemi kárpótlást azért, mert az állam ellehetlenítette a munkájukat. Várom a halászeszaládok és az ott dolgozók érdekében is érdemi válaszát. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Nagy István államtitkár úrnak adom meg a viszonzás lehetőségét.

DR. NAGY ISTVÁN földművelésügyi minisztériumi államtitkár: Tisztelt Ház! Kedves Képviselőtársam! Biztosíthatom önt arról, hogy a Hortobágyi Halgazdaság jó kezekben van. 2005-2009 között csak úgy tudott nyereséges lenni, hogy éves szinten mintegy 230-250 millió forint agrár-környezetgazdálkodási kifizetést vett fel. Ma e nélkül a támogatás nélkül is a verseny piacon érvényesülve képes a társaság nyereséget hozni.

A társaság vezetése 2015-ben nem megszüntette, hanem vezérigazgatói utasításban szabályozta a dolgozók által ingyenesen igényelhető hal mennyiségét és a halkiadás szabályait. A korábbi gyakorlat a társaság sérelmére elkövetett vagyoni elleni bűncselekmények melegágya volt, az elkövetett bűncselek-

mények miatt a társaság számos büntetőfeljelentést volt kénytelen tenni, amelyek elbocsátásokhoz is vezettek. A vezérigazgatói utasítás értelmében ez a juttatás most egységes mértékben érhető el minden dolgozó számára, úgy, hogy a nyilvántartásokban ez nyomon követhető. Azt hiszem, ez képviselőtársam számára is végtelenül fontos kell hogy legyen. A vezérigazgatót érintően megfogalmazott rosszhiszemű állítás minden alapot nélkülöz.

A jogszabályi előírások szerinti minimálbérnek és garantált bérminimumnak megfelelő béremelés minden évben megtörtént, ezenfelül a társaság terhbíráshoz mérten volt a bérfejlesztés.

(12.00)

A társaság minden dolgozója béren kívül juttatásokban is részesül. A középfokú szakképzettséget igénylő munkakörben dolgozók számára a végzettséget igazoló okiratok bemutatása esetén biztosított a garantált bérminimumnak megfelelő bruttó bér.

A zrt. a dolgozói számára természetesen biztosítja a védőruhát, illetve ezen felül a nem kötelezően előírt munkaruhát is. Értelmezhetetlen a feltételezés, hogy a társaság dolgozói esetleg védőruha nélkül látják el a csak ilyen öltözékben végezhető speciális tevékenységüket.

A társaságnak elemi érdeke, hogy a munkavédelmi előírásokra kiemelt figyelmet fordítson, ezért szerződés útján munkavédelmi tanácsadó is segíti a vezetőség munkáját. Megnyugtatom képviselő urat, hogy a zrt. minden egységében biztosítva van az ivóvízellátás és a szociális helyiség, ezen túlmenően az ásványvizet ballonokban hordják ki a szervezeti egységekbe. Köszönöm szépen a kérdését. *(Taps a Fidesz soraiból.)*

ELNÖK: Tisztelt Képviselőtársaim! Hadházy Ákos, az LMP képviselője, kérdést kíván feltenni a földművelésügyi miniszterhez: „**Kijavíthatóak-e az elfuserált regionális hulladéklerakók?**” címmel. Ön a szó, képviselő úr.

DR. HADHÁZY ÁKOS (LMP): Köszönöm szépen, elnök úr. Cikó, Bonyhád-Börzsöny - Bonyhád melletti kis falvokról van szó - és térségük évek óta elviselhetetlen bűzben él. A helybeliek gondjait a lakott területek, illetve a termőföldek közelében végigfutó, a környezetbe folyamatosan szivárgó szennyvízhullámok is keserítik. A probléma nem egyedi. Ugyanezzel a jelenséggel küzdenek Balatonfűzfőn, és egyre gyakrabban számolnak be hasonló tünetekről az ország többi regionális hulladékkezelőjének közelében élők.

Mindenütt ugyanaz az ok, ugyanaz tűnik oknak. Amikor az uniós támogatásból épült szigetet, lerakókat megtervezték, egy számítási hiba miatt rosszul számolták, rosszul kalkulálták a szigetelés miatt elszivárogni képtelen vízmennyiséget. Lényegesen nagyobb párolgással számolták, mint amennyi a

valóságban következnek, nem tud annyi víz elpárologni, amennyi belemegy a rendszerbe. A lerakóterben felgyülemelő víz megakadályozza a lerakott hulladék átszellőzését, ugyanakkor a magas szervesanyag-tartalma miatt bomlási folyamatok indulnak be. El lehet képzelni ezt a bűzt. A hulladékon átszivárgó, majd az alsó régióban összegyűlő víz a folyamatosan változó, nehezen meghatározható összetétele miatt veszélyes hulladéknak számít. Ennek a kezelése megoldhatatlan a helyszínen, ezért a mérgekben is bővelkedő szennyvizet különféle illegális módszerekkel a felszíni vizekbe engedik. Ezt egyébként az elmúlt héten Balatonfűzfőn is saját szememmel tekintettem meg. Nem akartak beengedni, de megnéztem, és tényleg folyik ki a szennyvíz a balatonfűzfői területéről is.

A felügyelőség 2012-ben környezetvédelmi vészhelyzetet állapított meg Cikón, mert a megengedett 10 ezer köbméter helyett 40 ezer köbméter víz van a rendszerben, és ezért elég nevetséges, 200 ezer forint büntetést szabott ki, de azóta nem változott semmit a helyzet. Ott is voltam, még több víz van, mint akkor.

Az a kérdésem, hogy intézkedett-e újból a hatóság. Mivel országos léptékű a probléma, hány helyen regisztráltak ilyen lakossági bejelentéseket? Mit tesz a minisztérium az életminőséget rontó környezeti vészhelyzetet okozó szennyezések ellen? Létezik-e, látnak-e olyan megoldási javaslatot, amivel ez ellen lehetne tenni? Köszönöm. *(Taps az LMP padsoraiból.)*

ELNÖK: Nagy István államtitkár úrnak adom meg a viszonzás lehetőségét.

DR. NAGY ISTVÁN földművelésügyi államtitkár: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársam! 2012-ben merült fel először, hogy a térségi lerakó csurgalékvíz-kezelése megoldatlan, a szükséges medencék mérete nagy esőzések esetén nem elegendő, az engedélyezett technológiát esetleg nem tartják be, és ez lehet az indoka a sorra jelentkező lakossági bűzpanaszoknak.

A részletes hatósági eljárást követően a területileg illetékes környezetvédelmi hatóság az egységes környezethasználati engedélyt felülvizsgálta, és 2016. év elején az engedélyt kiadta. Az egységes környezethasználati eljárás lényege, hogy a tevékenységnek meg kell felelni a legjobb elérhető technika követelményének. A korábbi, ismétlődő lakossági panaszok miatt ki kell emelni, hogy az eljárás a nyilvánosság bevonásával történt, az iratok az érintett települések jegyzőinek meg lettek küldve, a hatóság több mint egy tucat civil szervezetet is értesített az eljárásról. A fenti eljárás garancia kell legyen arra, hogy a tevékenység környezetre gyakorolt hatása kár nélkül végezhető. Amennyiben ez nem így van, úgy annak kizárólag valami rendkívüli oka lehet, és azonnali beavatkozást igényel.

Cikón az elmúlt évek esős nyarán jelentkeztek az üzemeltetési gondok. Egyrészt kismértékben csapa-

dékosabb időszak áll mögöttünk az azt megelőző évekhez képest, másrészt a csapadékeloszlás évi egyenletessége megváltozott. A téli időszak egyes években egészen száraz, amíg a nyári viszont csapadékosabb lett. Országos szinten is több helyen jelentkeztek ezek a problémák, bár azok számáról a minisztériumnak nincs tételes kimutatása. Azonban minden egyes ügyben azonnal intézkedni kell mind az üzemeltető, mind a hatóság részéről. Nem minden esetben vezethető azonban vissza a lerakó elleni bűzpanasz a csurgalékvíz-kezelés megoldatlanságára.

A képviselő úr által említett másik - balatonfűzfői - ügyben sem ez volt a bűz oka a minisztérium tudomása szerint, ezért kerülni kell az általánosításokat. Minden ügyet egyedileg kell intézni, kivizsgálni és a szükséges intézkedéseket azonnal megtenni. Köszönöm szépen a kérdését. *(Taps a kormánypárti sorokból.)*

ELNÖK: Tisztelt Képviselőtársaim! Németh Szilárd és Vantara Gyula, a Fidesz képviselői, kérdést kívánnak feltenni a nemzeti fejlesztési miniszterhez: **„Hogyan erősödhetnek a fogyasztók jogai a telefonos ügyszolgálatokon történő panaszkezelés és ügyintézés tekintetében?”** címmel. Vantara Gyula képviselő úré a szó.

VANTARA GYULA (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselők! Tisztelt Államtitkár Úr! Bizonyára mindannyiunk számára ismert az a probléma, hogy időről időre próbáljuk ügyes-bajos dolgainkat elintézni valamely szolgáltató telefonos ügyfélszolgálatán, azonban vagy egyáltalán nem sikerül ügyintézőhöz jutni, vagy pedig csak hosszú, nagyon hosszú várakozást követően tudjuk elkezdni a problémák kezelését. Ez valamennyi fogyasztó számára komoly fejfájást okoz, hiszen a várakozással eltöltött 10-20-30 vagy ezt meghaladó perc mindennapi életünkben veszi el az időt, amit akár családi életre, akár az otthoni feladatok ellátására vagy egyéb szabadidős tevékenységre is fordíthatnánk.

Azonban ne feledkezzünk el arról, hogy ezen várakozási idők rosszabb esetben akár szolgáltatásonként is értendőek, hiszen gondoljunk csak bele, hogy ha problémánk van a nettel, a televízióval, a telefonnal vagy a mobilszolgáltatással, akkor bizony ezek a várakozási idők megsokszorozódhatnak. Nem beszélve arról, hogy egyes telefonos ügyfélszolgálatok menürendszere annyira összetett és részletes, hogy komoly kihívás megtalálni azon a menüpontot vagy menüpontokat, ahol élőhangos bejelentkezést követően neki tudunk látni az érdemi ügyintézésnek. Azt pedig meg sem említem, hogy amikor eljön a várva várt pillanat, és felveszi az ügyintéző a telefont, akkor különböző kódok, jelszavak és azonosítók esetleges hiánya nem vagy ismerése okoz további nehézséget a probléma megoldásához vezető úton.

Tisztelt Államtitkár Úr! A fentiekre való tekintettel érdeklődni szeretnék, hogy milyen intézkedé-

sek várhatók a telefonos ügyfélszolgálatok működésének hatékonyabbá tétele, illetve ezzel párhuzamosan a fogyasztók érdekeinek további erősítése érdekében. Várom megtisztelő válaszát. *(Taps a kormánypárti padsorokból.)*

ELNÖK: Kara Ákos államtitkár úrnak adom meg a viszonzás lehetőségét.

KARA ÁKOS nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Valóban igaz az a megállapítás, hogy a szolgáltatók telefonos ügyfélszolgálatai fontos szerepet töltenek be a fogyasztók, a vásárlók életében, ugyanakkor az is igaz, hogy valóban sokaknak okoz az elmúlt időszakban bosszúságot, terhet ezeknek a szolgáltatásokkal kapcsolatos panaszbejelentéseknek a megtevése. Ezért a fogyasztóvédelmi törvény módosítása mindannyiunk számára lehetőséget ad, az országgyűlési képviselőknek arra, hogy ezen változtassunk, hiszen ez a törvénymódosítás újraszabályozza az előfizetők, fogyasztók érdekében a telefonos ügyfélszolgálatokra vonatkozó szabályozásokat.

Jövő évtől tehát minden magyarországi szolgáltatónál véget ér az az időszak, amikor akár negyedórától vagy hosszabb ideig is a különböző menüpontokat kapcsolgatjuk anélkül, hogy gyors és érdemi módon a panaszunkat elbírálnák. Amennyiben tehát egy fogyasztó, vásárló tudatosan, konkrét reklamációs ügyben keresi majd a szolgáltatót, úgy a menüsor végigfuttatása nélkül, almenüpontok választása nélkül azonnal tudja az „ügyintéző kapcsolása” menüpontot választani. Azt gondolom, hogy ez sok időt takarít meg az embereknek, és sok bosszúságtól menti meg őket, a cégek számára pedig szerintem méltányos átállási időt fogunk adni. Tavasz elejétől minden szolgáltatót át kell hogy álljon erre a rendszerre.

Tisztelt Képviselőtársaim! Csak röviden szeretnék utalni arra, hogy a korábban szintén nagyon bosszantó, öt percen túli ügyintézés is most már az öt percen belüli időszakra tudtuk hozni. Még egy olyan fontos szabály lesz, hogy hatósági oldalról pedig vizsgálni fogjuk az ilyen típusú panaszbejelentés elbírálását.

(12.10)

Azt gondolom, hogy a korábbi kormányzati lépéseknek megfelelően hathatós megoldást tudunk arra a problémára találni, amelyet képviselő úr most felvetett. Köszönöm szépen a türelmüket. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Tisztelt Képviselőtársaim! Gúr Nándor, az MSZP képviselője, kérdést kíván feltenni a nemzetgazdasági miniszterhez: **„Miért emeli a kormányzat a béren kívüli juttatások adóterheit?”** címmel. Öné a szó, képviselő úr.

GÚR NÁNDOR (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Egy kötelezettségzegési eljárásban a pervesztes Magyarország gyakorlatilag olyan ügyet támadott, amelyet nem kellett volna támadni, mármint a cafetéria rendszerét. Gyakorlatilag a kafetérián belül az Erzsébet-utalvány és a SZÉP-kártya bevezetésével kapcsolatosan a monopolhelyzet kialakítása volt mindösszesen a kérdéses.

Mégis a kormány magát a cafetéria-rendszert támadta meg. Ha belegondolunk, akkor az Erzsébet-utalványtól a munkahelyi étkeztetésen keresztül a helyi bérletek ügyeinek a sokaságán át, az iskolakezdeti támogatástól, és hozhatnám a két, talán legfontosabb példát is mindezek mellett, az önkéntes nyugdíj- vagy az egészségbiztosítási pénztári befizetések nagyobb adóterhellel való párosítását tette meg. Gyakorlatilag 2017 elejétől már csak két olyan felület van, a SZÉP-kártya és a 100 ezer forint központi kifizetések kérdésköre, amelynél marad a kedvezményes adóztatás mértéke. Ennek is egyébként az együttes nagyságrendje, mértéke a versenyszférában 450, a közszférában 200 ezer forintos nagyságrendet ölel fel. Az öngondoskodás rendszere tehát sérül, vagy mondhatom azt is nyugodtan, hogy visszaszorul, bizonyos értelemben meg is szűnik.

A kérdéseim nagyon egyszerűek. Miért rontják a munkavállalók helyzetét a kafetérián belül a juttatások terén az adóterhek növelésével kapcsolatosan? Miért vették ki a kedvező adózási kategóriából akár az önkéntes nyugdíjpénztári befizetéseket, akár az egészségpénztári munkáltatói befizetéseket? Miért büntetik magasabb adóterhellel magát az öngondoskodást? Elnök úr, köszönöm szépen. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Tállai András államtitkár úrnak adom meg a viszonzás lehetőségét.

TÁLLAI ANDRÁS nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Úr! Úgy gondolom, hogy a Fidesz-KDNP-kormánynak nincs szegyenkeznivalója a munkavállalói jövedelmek növekedése terén, hiszen egyrészt csökkent a munkajövedelmek adóterhelése, másrészt pedig azt gondolom, elfogadott tény, hogy a reáljövedelmek az elmúlt években jelentősen megnövekedtek. Mindamelllett a munkavállalók megtakarításai és öngondoskodása is lényegesen növekedett.

Nagyon fontos, hogy jelentős mértékben növekedett a minimálbér összege. *(Gúr Nándor: Cafetéria!)* Ugyanakkor állami életpályarendszerek indultak el, és a reálgazdaságban keletkezett jövedelmek szintje is jelentősen megnövekedett, nem is beszélve az elmúlt héten megkötött hatéves, a munkavállalói, munkaadói oldal és a kormány közötti megállapodásról, amely jelentősen fogja növelni az össz-reáljövedelmet a munkavállalók tekintetében.

Való igaz, hogy átalakult a cafetéria-rendszer, de ez nem hátrányos a dolgozókra nézve. Ennek az áta-

lakulásnak az oka nem a kormány, hanem az Európai Unió, aki az Erzsébet-utalványt lényegében eltörölte, megszüntette Magyarországon. A cafetéria átalakítása kedvező a munkavállalók számára, hiszen lehetővé teszi, hogy változatlan adóteher mellett készpénzben kapják meg a jövőben a munkavállalók a cafetéria-juttatás egy jelentős részét is. Amire ön utal, az öngondoskodás is megmarad a cafetéria-rendszeren belül, és különösen a munkavállalók tekintetében a 20 százalékos személyijövedelemadó-kedvezmény is megmarad az önkéntes pénztári számlára, a nyugdíj-előtakarékossági számlára, illetőleg a nyugdíjbiztosítás javára befizetett összegek tekintetében.

Azt gondoljuk, hogy a változó cafetériaszabályok nem fogják csökkenteni a munkavállalói öngondoskodás mértékét. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Tisztelt Országgyűlés! Kepli Lajos, a Jobbik képviselője, kérdést kíván feltenni a földművelésügyi miniszterhez: „**Eltűnhet a balatoni szőlők 80 százaléka?**” címmel. Öné a szó, képviselő úr.

KEPLI LAJOS (Jobbik): Köszönöm szépen. Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Tudjuk, hogy a szőlészet és a borászat nagyjából az államalapítással egyidős tevékenység a Kárpát-medencében. Természetesen több jelentős bovidéke is van az országnak, de a Balaton-felvidék, ha nem is a legjelentősebb, de az én szívemnek talán a legkedvesebb.

Éppen ezért aggodalommal tölt el, amikor egy helyi neves borász internetes naplójában azt olvasom, hogy 5-10 éven belül akár a balatoni szőlőterületek 80 százaléka is eltűnhet. Hiszen a szakember úgy látja, hogy előregegnak az ültetvények, a fiatalok pedig nem érdekeltek abban, hogy ezeket a hagyományokat folytassák, csak amíg az uniós támogatásokat igénybe vehetik, és többen földjeiket építési területté minősítik át. Természetesen nagyon értékes balatoni ingatlanokon vannak ezek a szőlőterületek.

Anyagilag egyre kevésbé éri meg a hagyományt folytatni és a szőlőültetvényeket megújítani. Ezt saját szememmel is tapasztalom, egyre több az előregegett, gondozatlan szőlőültetvény a Balaton-felvidéken. Sokan mennek külföldre, de akik itthon maradnak, azok is egyre többen hagynak fel ezzel a tevékenységgel. Más problémák is vannak, amelyek a szőlőterületeket veszélyeztetik. Balatonfüreden például egyre több helyen jelennek meg építési tevékenységből származó építési, bontási hulladékok a szőlőterületek környékén, amelyek a szőlőterületeket más módon is veszélyeztetik, a még meglévő szőlőterületeket. Ez ügyben már több bejelentést, feljelentést tettem hatóságoknál és a rendőrségen, egyelőre eredmény nélkül, hisz úgy tűnik, hogy az önkormányzat is legalább hallgatólagosan asszisztál ehhez. Szóval, vannak problémák a Balaton-felvidéki szőlészet, borászat terén, és azt szeretnénk, ha évek

múlva is ezek a jó szőlők és borok megmaradnának. Szeretném kérdezni a kormányt, hogy mit fog tenni ezért, mit tesz ezért, és hagyja-e, hogy ezek a szőlők az enyészeté legyenek, vagy valódi intézkedéseket fog tenni a Balaton-felvidéki borászat hagyományának továbbvitelért. Köszönöm szépen. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Nagy István államtitkár úrnak adom meg a szót viszonválaszra.

DR. NAGY ISTVÁN földművelésügyi miniszteri-umi államtitkár: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársam! A sajtóban megjelent vagy csak egészen kevés borász kijelentésére hagyatkozás helyett javasolom, hogy a balatoni szőlők jövőjének helyzetét a tények alapján, valamint sokkal több balatoni borász véleményének kikérésével vizsgáljuk meg.

Az elmúlt hat évben a Balaton-borrégiót alkotó hat borvidék mintegy 9 ezer hektáros szőlőterületének ötödét, 1860 hektárt újítottak meg a gazdák európai uniós források felhasználásával. A telepítési kedv különösen az elmúlt négy évben nőtt meg. A borrégió borászai 2011 és 2014 között több mint 214 millió forint támogatást kaptak pince-korszerűsítésre. Fontos megjegyezni, hogy a balatoni szőlők védelmét több jogszabály is hatékonyan védi. A Balaton-törvény szigorú előírásai alapján a borszőlő-termőhelyi kataszterbe sorolt területeken építeni kizárólag abban az esetben lehet, ha a földterület legalább 80 százalékból szőlővel van hasznosítva. Építési engedélyt csak olyan épület kaphat, amely a szőlőműveléssel, borturisztikai szolgáltatásokkal függ össze.

Védelmet jelent a napokban megszavazott bortörvény-módosítás is, hiszen a már legalább egy éve nem művelt ültetvények tulajdonosainak a felszólítástól kezdődően 30 napjuk van az ültetvényeik rendbetételére és megművelésére. Fontos ez azért is, hiszen pontosan az a régió most, amely hatékonyan ki van téve annak a veszélynek, hogy a szőlő sárgulásos megbetegedése érinti, és ez az egész régió szőlőültetvényeit károsíthatja, és igazából az lenne a nagy kár, ha ezt nem tudnánk megtenni. Arra kell ösztönözni minden olyan szőlőterület tulajdonosát, amelyik elhanyagolja, hogy megfelelő védelemben részesítse a szőlőt, mert ez a legjobb megelőzés, és hogy a rendszeren ápolts és művelt szőlőültetvényeket meg tudjuk védeni. Fogalmazhatnánk úgy is, ez a záloga annak, hogy a magyar szőlőültetvényeket meg tudjuk védeni a jövőben.

Én hiszem, hogy a felelősségérzet föléled ezekben a tulajdonosokban *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az idő leteltét.)*, és megfelelő védelmet tudunk majd nyújtani a többi szőlőterületnek is. Köszönöm szépen a szót, elnök úr. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Tisztelt Képviselőtársaim! Firtl Mátyás, a KDNP képviselője, kérdést kíván feltenni a nemzeti

fejlesztési miniszterhez: **„Mit tehet az ünnepek békéjéért a fogyasztóvédelem?”** címmel. Öné a szó, képviselő úr.

(12.20)

FIRTL MÁTYÁS (KDNP): Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Államtitkár Úr! Komoly év végi hajrára készül a hazai kiskereskedelem, a termékforgalom bővülése több mint négy éve megszakítatlanul tart, üteme a legutóbbi adat szerint is meghaladta az uniós átlagot.

A december hagyományosan a legerősebb hónap e szempontból, ám az év közben tapasztalt béremelések most különösen nagyot lendíthetnek a forgalom élénkülésén. Az Országos Kereskedelmi Szövetség úgy kalkulál, hogy a teljes decemberi kiskereskedelmi forgalom túllépheti az ezermilliárd forintot. A több vásárlás azonban több kockázatot is hordoz, több veszélyt is jelent a fogyasztók számára, a december a visszaélések, kereskedői mulasztások főszezonja is ezáltal.

Az internetes áruházak egyre szélesebb közönséget érnek el, a vásárlóknak a panaszok eredményes intézésében még csak annyi rutinja sincs, mint a hagyományos üzletekkel szembeni jogos érdekeik érvényesítésében. Egy félresikerült választás, a dozból törötten, hibásan előkerülő ajándék a legszeretetteljesebb ünnepi hangulatot is elronthatja. Minden lehetőséget érdemes tehát megragadnunk arra, hogy a fogyasztók figyelmét felhívjuk a körültekintő vásárlásra, tudatosítsuk a jogszabály adta lehetőségeket egy félresikerült döntés kiigazítására.

A fejlesztési tárca számára azért is fontos és komoly erőpróba lehet az idei december, mert a minisztérium az állami szervezetrendszer egységes szemléletű, hatékonyságnövelő átalakítása eredményeként a jövő évtől átveszi a Nemzeti Fogyasztóvédelmi Hatóság feladatait.

Tisztelt Államtitkár Úr! Kérem, segítsen tisztázni, hogy milyen jogi lehetőségei vannak a vásárlóknak az advent időszakában, milyen intézkedéseket tervez a kormány a biztonságosabb és gördülékenyebb vásárlás érdekében. Várom államtitkár úr megtisztelő válaszát. Köszönöm szépen. *(Taps a Fidesz soraiban.)*

ELNÖK: Kara Ákos államtitkár úrnak adom meg a válasz lehetőségét.

KARA ÁKOS nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! A karácsony és az azt megelőző mostani adventi időszak különösen fontos minden család számára, az ünnepi készülődés része is természetesen az ajándékvásárlás. A kereskedelemben az év többi hónapjához viszonyítva a december a legnagyobb bevételt adó időszak.

Tisztelt Képviselőtársaim! Egyes statisztikai előrejelzések szerint a következő hetekben a forgalom

akár az ezermilliárd forintos forgalmat is elérheti, és ez 50 milliárd forinttal több lehet, mint az elmúlt év azonos időszakában. A vásárlói aktivitás különösen igaz az interneten keresztül történő vásárlásra. Minden kutatási adat szerint, és azt hiszem, az elmúlt hétvége forgalma alapján is azt láthatjuk, hogy az interneten jelentősen megnövekedik, robbanásszerűen meg fog nőni az elköltött pénzek aránya.

Tisztelt Képviselő Úr! A karácsonyi vásárlási roham miatt a gyors, néha meggondolatlan vételek száma is megnő, ezért fontos kiemelten a kormány számára, hogy felhívjuk a vásárlói jogokra a figyelmet. Így nem árt tudni például, nyilván a teljesség igénye nélkül, de példaként mondom, hogy a hibás tartós fogyasztási cikk, például tévé, mosógép, a vásárlását követő három napon belül kicserélhető, interneten történő rendelés esetén pedig akár 14 napon belül is visszaküldhető a rendelt áru akkor is, ha az nem hibás.

Az internetes kereskedelem robbanásszerű növekedése miatt a kormány tehát kiemelt figyelmet fordít az online elektronikus kereskedelmi piac szereplőire, és olyan jogszabályi védelmet biztosít, amellyel garantálható, hogy a vásárló a pénzéért azt kapja, amire vágyott.

Tisztelt Képviselőtársaim! Az elkövetkezendő hetekben szavazhatunk az Országgyűlésben arról, hogy az e-kereskedelem tekintetében még inkább megfelelő keretek közé tudjuk szorítani a kereskedő és a fogyasztó, a vásárló viszonyát, és egyre inkább a tisztességes kereskedelem felé tudjuk mozdítani e területet is. Köszönöm szépen a türelmüket. *(Taps a Fidesz soraiban.)*

ELNÖK: Tisztelt Képviselőtársaim! Sallai R. Benedek, az LMP képviselője, kérdést kíván feltenni a földművelésügyi miniszterhez: **„Felelőtlen vagy tehetetlen, Miniszter úr, hogy az Országos Környezeti Kármentesítési Program alig halad előre, és ezzel több tízezer ember egészségét és az ivóvízkincset veszélyeztetik napról napra?”** címmel. Öné a szó, képviselő úr.

SALLAI R. BENEDEK (LMP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Államtitkár Úr! Alapvetően látjuk, hogy Magyarország úszik a szennyben, szimbolikusan is, a valóságban is és most az utóbbiról kívántam beszélni, hiszen Hadházy Ákos kollégám rámutatott a kommunálshulladéklerakó rendszerek problémáira *(Dr. Rétvári Bence: Gyorsabban mondd! Gyorsabban!)*, ismertek a szennyvízkezelő rendszerek problémái, és most konkrétan az ipari és egyéb gazdasági tevékenységből hátramaradt szennyeződésekre szeretném felhívni a figyelmet.

Illatos út, Balmazújváros, Kiskunhalas, Gyömrő, ezek csak az elmúlt időszakban azok az esetek, amik felhívták a figyelmet arra, hogy az országos környezeti kármentesítési program megalkotása óta talán a legrosszabb helyzetben van, hiszen a végrehajtása és

teljesítése, úgy tűnik, hogy nem igazán érdemi kormányzati szándék.

1996-ban a kormányhatározattal induló program, majd 1995-öt megelőzően az évi (*sic!*) környezetvédelmi törvény és a 1997-es I. törvény, amit az Országgyűlés ellenszavazat nélkül fogadott el, teremtette meg annak a lehetőségét, hogy egyáltalán a földtani közegben, talajban és a felszín alatti vizekben maradt szennyeződések feltárására érdemi erőforrásokat fordítsanak a mindenkori kormányok.

Korábban ennek voltak kifejezetten sikeres törvényei. Üröm-Csókavár esetében a honvédség is korábban érdemi lépéseket tett, a Metallochemia esetében is történtek érdemi erőforrás-felhasználások ez ügyben, ugyanakkor most nem látszódik ez. A 2015. évi zárszámadási törvény indoklásában olvashatjuk, hogy tavaly jelentés készült a kormány részére a hátrahagyott környezeti károk felszámolásában érintett területekről és a kármentesítési feladatokról, és az FM előkészítette az országos kármentesítési program feladatainak végrehajtásához szükséges kormányzati intézkedésekről szóló csomagot.

Mi lett ezekkel a dokumentumokkal? Nem találjuk ezeket kihirdetve. Milyen intézkedéseket tettek, hol milyen forrásokat fognak végrehajtani ez ügyben? Mi lett a nemzeti környezetvédelmi program negyedik megújításában szereplő azon vállalással, hogy 2015 végéig kiemelten érzékeny, felszín alatti vízminőség-védelmet is megvalósítanak? Hol tart jelen pillanatban ez az állapot, erre várnék választ. Köszönöm a szót, elnök úr.

ELNÖK: Nagy István államtitkár úrnak adom meg a szót.

DR. NAGY ISTVÁN földművelésügyi minisztériumi államtitkár: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Kedves Képviselőtársam! Való igaz, hogy a múlt században végrehajtott intenzív szocialista iparosítás és felelőtlen hulladéklerakás évtizedes gyakorlatából több ezer szennyezett terület környezeti problémája maradt a jelenkorra. Mára értünk el oda, hogy muszáj beavatkozni, mert nem tűr tovább halasztást, és lehet, hogy a károk felszámolásából még unokáinkra is marad feladat.

A feltett kérdésben állítottaknak ugyanakkor elmentmondanak a makacs tények. Az elmúlt években megduplázódott a nemzeti költségvetésből kármentesítésre fordított pénzösszeg, amely tavaly meghaladta a 20 milliárd forintot. Ezt nem a Földművelésügyi Minisztérium költségvetési sorában, hanem a kormányzati feladatmegosztás szerinti társtárcák működési feladatait biztosító sorokban kell keresni.

A költségvetési forrásokon túl a 2014-2020 közötti európai uniós ciklusban a környezeti és energiahatékonysági operatív program 3-as prioritásában 25,9 milliárd forintot különített el a kormány az állami felelősségi körben elvégzendő kármentesítési feladatokra, amit állami vagyonkezelő szervezetek kaphatnak be. Emellett a terület- és településfejlesztési operatív program 2-es prioritásában több mint 22 milliárd forint áll rendelkezésre az önkormányzatok részére a barnamezős területek rehabilitációjára.

November közepén országos szakmai konferencián számoltak be a társtárcák az állami felelősségi körben elvégzett alprogrami feladatokról, eredményekről, a szakértői vállalkozások pedig a legfrissebb kutatás-fejlesztési eredményeikről. A konferenciáról készült sajtóközleményben is kiemeltük, hogy az elmúlt húsz év során több mint 580 állami felelősségi körbe tartozó intézkedést hajtottak végre, mintegy 232 milliárd forint nagyságrendben. Ehhez még hozzá kell tenni a vállalkozások saját finanszírozásában is ugyancsak az országos környezeti kármentesítési program keretében elvégzett beavatkozások számát is.

A kérdésében felvetett dokumentumokkal kapcsolatosan tájékoztatom, hogy a tavaly elkészített jelentést a kormány elfogadta. Az országos környezeti kármentesítési program végrehajtásához szükséges kormányzati intézkedésekről szóló előterjesztéscsomag szakmai javaslata elkészült, és a kormány 2017. első félévi jogalkotási tervébe javasoltuk. Köszönöm szépen. (*Taps a kormánypártok soraiban.*)

ELNÖK: Tisztelt Országgyűlés! Pócs János, a Fidesz képviselője, kérdést kíván feltenni a külgazdasági és külügyminiszterhez: „**Ki ellen uszít a Jobbik?**” címmel. Öné a szó, képviselő úr. (*Dr. Rétvári Bence: Kévs a két perc a válaszra.*)

PÓCS JÁNOS (Fidesz): Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! Pár napja szimbolikus mérőföldkőhöz érkezett a Thyssenkrupp jászfényszaru beruházása. Az új üzemű létesítmény elérte a legmagasabb pontját, és megtartottuk az ehhez az alkalomhoz illő bokrétaünnepet. Nagy siker ez a Jászságnak, és siker az országnak is, hogy egy újabb nemzetközi vállalat döntött úgy, hogy itt bővíti, itt valósítja meg fejlesztéseit, itt fektet be 30 milliárd értékű beruházásba, itt teremt újabb munkahelyeket, és itt fog adót fizetni. Az új üzemnek a vállalat budapesti központjának mérnökcsoportja által kifejlesztett okos kormányrendszerek előállításában lesz fontos szerepe.

(12.30)

A magyar gyárban a világ technológiai élvonalát képviselő termékeket fognak előállítani.

Mindeközben a Jász-Nagykun-Szolnok megyei Jobbik folyamatosan azzal támadja a legnagyobb alkalmaznak, igyekezik a cégek és a kormány ellen hangolni a közvéleményt. A valóság azonban az, hogy a Jászságban működő vállalkozások által biztosított mintegy 25 ezer munkahelynek mindössze 2 százalékát töltik be vendégmunkások. Ezzel párhuzamosan a régió árbevétele (*sic!*) meghaladja a válóság előtti szintet, több mint 40 milliárd forint.

Tisztelt Képviselőtársaim! 2010-ben a kormány 10 év alatt 1 millió munkahely megteremtésének a programját hirdette. Azóta folyamatosan következő intézkedéspolitikai zajlik, amelynek köszönhetően ma a Jászságban is folyamatosan javul a foglalkoztatás, a munkanélküliséget felváltotta a munkahelyek dömpingje. Mindenesetre ezek a tények nem tűnnek fel az országos és a megyei Jobbik szervezetének. Ha rajtuk múlna - ma már látnunk kell -, minden biztonnal ellehetetlenítenék és elüldöznék az országból azokat a cégeket, amelyek most a régió felemelkedését segítik. Elvük: ami nem magyar, az idegen, annak mennie kell. Kimondhatjuk: a Jobbik a Jászságban ezzel a hozzáállásával gyakorlatilag a magyar emberek munkahelyei, a magyar emberek megélhetése ellen harcol, és ebben a harcban valószínűleg járulékos veszteség lenne egy világszínvonalú fejlesztéseket produkáló magyar mérnökcsoport is.

Kérdezem a tisztelt államtitkár urat: hogyan támogatja a kormány a munkahelyteremtést? Mekkora része van a kormány munkahelyteremtő intézkedéseinek abban, hogy a ThyssenKrupp Magyarországot választotta fejlesztése helyszínéül? Államtitkár úr, várom megtisztelő válaszát. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Íjgyártó István államtitkár úrnak adom meg a szót.

ÍJGYÁRTÓ ISTVÁN külgazdasági és külügyminisztériumi államtitkár: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! A kormány 2010 óta mindent megtesz annak érdekében, hogy a befektetők megfelelő, ideális üzleti környezettel találkozhassanak Magyarországon. Ezt az állapotot segíti elő az egyszerűsített adórendszer, a rugalmas munkatörvénykönyv, a felsőoktatás átszervezése, valamint a duális szakképzés német mintára történt bevezetése.

A kormány hat éve folytatott gazdaságpolitikájának eredményessége önmagáért beszél. 2010 óta 680 ezer új munkahely jött létre, ezek kétharmada, 460 ezer a versenyszektorban. A rendszerváltás óta, azaz 26 éve nem dolgoztak annyian Magyarországon, mint napjainkban. Ennek köszönhetően hazánk ma az ötödik legalacsonyabb munkanélküliséggel rendelkezik Európában. A folyamatos adó- és köztehercsökkenés, a bürokrácia mérséklése, ezáltal a versenyképesség javítása áll gazdaságpolitikánk középpontjában. Mindez a társasági adó és a munkáltatói járulékok csökkenésével párosul.

A magyar gazdaság újabb mérföldkőhöz érkezett. A kormány egyszerűre javíthatja a versenyképességet és növelheti a béreket. A társasági adó 9 százalékra mérséklése lehetővé teszi majd a beruházási ütem gyorsítását, a vállalatok csökkenő közterhei pedig hozzájárulnak Magyarország versenyképességének erősítéséhez.

Az intézkedéseknek köszönhetően az ország a legkedvezőbb beruházási környezettel rendelkező or-

szággá válik Európában. Az elkövetkező időszak sikerei immár azon múlnak, sikerül-e megfelelő partnerséget kötni a gazdasági fejlődés új korszakát, a digitalizációt, elektromobilitást, automatizálást képviselő vállalatokkal.

Az eddig elért eredményeinket jól igazolja a ThyssenKrupp járműipari német nagyvállalat magyarországi jelenléte is, amellyel 2016. november 25-én aláírtuk a 72. stratégiai partnerségi megállapodást. A ThyssenKrupp világszerte egyike az autóipar vezető anyag- és alkatrészszállítóinak, jelentős megrendeléseket kap. *(Közbeszólások az ellenzéki pártok soraiban: Idő! Lejárt az idő!)* E termékek fejlesztésében kiemelkedő szerepet játszik hazánk a vállalat budapesti kompetenciaközpontjában. *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.)* A jászfényszaru beruházás tehát egy olyan nagyon fontos beruházás, amelyet a magyar kormány 10,6 milliárd forinttal támogat. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Tisztelt Országgyűlés! Gőgös Zoltán, az MSZP képviselője, kérdést kíván feltenni a Miniszterelnökséget vezető miniszterhez: „**Mi indokolta a mezőhegyesi nyertes, de birtokba nem lépett földbérlok kártalanítását?**” címmel. Öné a szó, képviselő úr.

GŐGÖS ZOLTÁN (MSZP): Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Miniszter Úr! Az is megérne egy misét, hogy az állam a saját törvényein túllépve hogyan alakít egy nyolcezer hektáros mintagazdaságot, de miután tüntettünk a mezőhegyesi munkahelyek megvédéséért, az állami vállalat létrehozásával ezt elértük, ezért azt gondolom, nem lenne elegáns, ha most itt erről vitatkoznánk, talán majd egy más színen.

Mindenesetre azt azért belátják, remélem, hogy az eddigi agrárpolitikájuk csődbe ment, ugyanis se megtartani, se alakítani nem tudnak azzal új munkahelyeket.

Azt is mondhatnánk, hogy megjött a józan eszük, amikor visszacsinálták a szerintem már eleve elhibázott bérbeadást, de én úgy látom, nem ez történt. Hiszen többek között az alábbi személyek, a 260 kilométerre élő, Miniszterelnökségen dolgozó jogi szakértő vagy Simonka képviselő papíron egy helyi romhalmazban, de a valóságban külföldön élő rokona, a battonyai templom címére bejelentkezett unokatestvérei, a helyi Fidesz-elnök, aki amúgy nem gazdálkodó, hanem postás, mind hatalmas összegű kártalanítást kapnak a nem létező káruk után. Ilyenkor csak egyre tudok gondolni: az érintettek előre kifizették a juttot a keresztapának, majd miután sokmillió uniós támogatásuktól esnek el, benyújtották a számlát.

Miniszter Úr! Ön komolyabb embernek tűnik, mint hogy ekkora gazemberséghez asszisztáljon. Adjon már arra épeszű választ: minek szórják az adófizetők pénzét? Nem gondolja, hogy olcsóbb és mindenkinek jobb lenne, ha a helyi maffiát felszá-

molnák, és a fehérgalléros bűnözőket börtönbe zárják? Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Megadom a szót Lázár János miniszter úrnak.

LÁZÁR JÁNOS, a Miniszterelnökséget vezető miniszter: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársam! Mindenekelőtt szeretném megköszönni a kérdését, és szeretném arról tájékoztatni, hogy megindult a mezőhegyesi Nemzeti Ménesbirtok és Tangazdaság megszervezése, január 1-jén a mostani Ménesbirtokból, illetve a magyar állam által visszavásárolt Ménesbirtokból egyesülés útján létrejön ez az új mintagazdaság, illetve először annak csak a szerkezete és kerete. Szeretném megköszönni az ehhez nyújtott támogatását önnek és a Magyar Szocialista Párt frakciójának is.

A kártalanításról a Mezőhegyes-törvény rendelkezik. 2014-ben voltak olyanok, akik haszonbérleti szerződést nyertek, és a haszonbérleti szerződés birtokában joggal bíztak abban, hogy 2016. december 31-e után, a földhaszonbérleti szerződések lejártá után birtokba léphetnek. Én azt javasoltam az Országgyűlésnek és a kormánynak is, hogy mindenkivel méltányosan számoljon el, számoljon el azzal, aki december 31-én kilép a földhaszonbérletből, és vásárolja meg a céget - mintegy 2,1 milliárd forintért vásároltuk meg ezt az agrárvállalkozást -, számoljon el azokkal is, akiket azzal biztattunk a magyar végrehajtó hatalomként, hogy ott földbérleti jogot kaphatnak hosszú-hosszú évekre, ezért 150 ezer forint/hektár átalánykártalanítást határozott meg az Országgyűlés, ami egyébként adóköteles, tehát abból lejön a magyar állam által az áfatörvényben meghatározott adó, ami visszakerül a magyar államhoz.

Én úgy gondolom, hogy minél hamarabb tiszta helyzetet kellett teremteni. A korábban meghozott döntést megváltoztatta a kormány, részben az önkormányzat, az ott élők, az ott dolgozók, a parlamenti pártok közös fellépése kapcsán alakult ki az, hogy a kormány megváltoztatta az álláspontját, és egy új mintagazdaság megszervezésébe kezd bele.

Én azt szeretném, ha méltányos, fair elszámolás lenne, rendezett viszonyok között tudnánk a közös munkát megkezdeni, és ez a mintagazdaság Európa legjobb mezőgazdasági vállalkozása lenne, és a magyar agrárium olyan vállalkozása, amelyben meg tudjuk mutatni, hogy mit jelent a magyar mezőgazdaság a XXI. században. Köszönöm szépen ehhez a támogatásukat. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Tisztelt Képviselőtársaim! Vágó Sebestyén, a Jobbik képviselője, kérdést kíván feltenni az emberi erőforrások miniszteréhez: „**Ki fizesse a számlát?**” címmel. Öné a szó, képviselő úr.

VÁGÓ SEBESTYÉN (Jobbik): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Államtitkár Úr! A szociális törvény módosításának

vitájában, amikor a szülőtartás bevezetéséről tárgyaltunk, felmerült egy probléma, amire még az illetékes államtitkár, illetve kormánypárti képviselők is azt mondták, hogy megfontolandó; persze nem azokkal az általam is felvetett aggályokkal kapcsolatban, amiket a szülőtartás intézményével kapcsolatban megfogalmaztam. Mert tudjuk, hogy nem egészen egészséges, hogy sok esetben két ember konfliktusába a bíróság vagy egy intézmény beszáll harmadik félként, ráadásul egyértelműen látszik, hogy az állam, amennyire csak lehet, anyagilag szeretne kivonulni néhány szociális ellátásból.

Én is a hagyományos értékek és a tradicionális családmodell híve vagyok, de sajnos a civilizáció fejlődésével ennek sok eleme már idejémtúltta vált. Ezt ahhoz tudnám hasonlítani, mint ha a kormány törvénnyel akarná azt elérni, hogy a nők ne dolgozzanak, hanem a háztartás és a gyerekevelés legyen a feladatuk, mint 100-150 évvel ezelőtt.

Az indokolásban és a vita során gyakran elhangzott, hogy erkölcsi kötelességünk a felmenőinkről gondoskodni. Az fel sem merült, hogy súlyosabb és tetten érhetőbb feladatunk gondoskodni gyermekeinkről. Felvettem felszólalásomban, hogy ezen az alapon talán ezzel a kötelezettséggel, illetve annak megszegésével kellene hangsúlyosabban foglalkozni, ugyanis a törvény logikája alapján a kiskorú gyermek ellátására kötelezhető a szülő. Talán erkölcsileg megalapozottabb és igazságosabb lenne, ha első körben a veszélyeztettség okán családból kiemelt gyermekek átmeneti vagy tartós ellátásának költségeit az állam ráterhelné a veszélyeztető szülőkre.

(12.40)

Államtitkár úr, egyetért-e államtitkártársával, Czibere Károllyal a felvetésem jogosságában? Ha igen, tesznek-e lépéseket ennek érdekében? Várom megtisztelő válaszát. *(Taps a Jobbik soraiból.)*

ELNÖK: Rétvári Bence államtitkár úrnak adom meg a szót.

DR. RÉTVÁRI BENCE, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselő Úr! Tisztelt Ház! Azt hiszem, abban mindannyian egyetértünk, hogy minden szülőnek joga és kötelessége, hogy a gyermekéről gondoskodjon, úgy is, hogy a nevelésének az elveit megválassza, és minden gyermeknek is kötelezettsége, hogy ha neki saját vagyona van, akár abból még fölöslege is van, a szülői viszont nélkülözést szenvednek, akkor a saját szülein segítsen. Azt hiszem, kölcsönösen, a vérségi kötelék okán mind a gyerekeknek, mind a szülőnek ez kötelezettsége.

A jelenleg hatályos jogszabályaink a szülők számára viszonylag részletesen írják le, hogy mit kell a gyermekeik javára tenniük. Fordítva ez nincs így, hiszen az Alaptörvényben volt egy kitétel az elmúlt öt esztendőben, amit egy Ptk.-módosítás, majd most

egy újabb jogszabály-módosítás próbál hétköznapi, gyakorlati oldalról is megközelíteni és az érvényesíthetőség lehetőségeit megadni.

Ugyanakkor, ha a másik irányt nézem, akkor a gyermeknek 20 éves koráig - amennyiben a gyermek középiskolai tanulmányokat folytat - lehetősége van igénybe venni a szülő részéről akár különböző díjaknak is a megfizetését, ha nem a szülő az, aki közvetlenül róla gondoskodik. És itt most nem a különélő szülőkről beszélek, hanem arról, amikor egy szülő átmenetileg nem tudja a gyermeke nevelését vállalni. Ebben az esetben a gyermekjóléti alapellátás keretében átmeneti gondozásban részesül, ekkor a szülőnek az igénybe vett ellátásért térítési díjat kell fizetnie. Ha pedig hosszabb távon gyermekvédelmi szakellátásba kerül a gyermek, akkor itt a szülőnek gondozási díjat kell fizetnie.

Tehát ezek a jogintézmények fennállnak, ezeket a szülőknek állnia kell a gyermek után. A gyermek nagykorúvá válását követően ez akkor maradhat fenn, ha a gyermek utógondozói ellátásban részesül. Ez azért fontos, hogy a szülő mindig érezze, hogy a gyermekét el kell látnia, és ha nem is közvetlenül teszi, hanem az állam nyújt segítséget, és a jó részét a költségeknek az állam viseli, akkor is saját szociális és jövedelmi viszonyai mellett, de akár a saját tartásának a mértékében is részben, de köteles a gyermekének az eltartásáról gondoskodni. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Tisztelt Országgyűlés! Ikotity István, az LMP képviselője, kérdést kíván feltenni az emberi erőforrások miniszteréhez: „**Mi lesz a bajai Eötvös József Főiskolával?**” címmel. Öné a szó, képviselő úr.

IKOTITY ISTVÁN (LMP): Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! Balog Zoltán miniszter múlt hét csütörtökén a Kulturális bizottság ülésén megerősítette a híreket, hogy a bajai Eötvös József Főiskola átalakítás előtt áll. A főiskola felét, a műszaki intézményeket, azaz a vízügyi képzést leválasztják az intézményről, azokat bekebelezi a kiscsömög módjára növekvő Nemzeti Közszolgálati Egyetem.

A főiskola feldarabolása veszteség a városnak, úgy gondoljuk, hogy a bajai polgároknak a főiskola önállóságának a biztosítása, mozgásterének a növelése lenne az érdekük, nem a meglévő képzések más egyetemhez kerülése, hanem éppen ellenkezőleg, új képzések biztosítása szolgálná Baja város érdekét is. Azt gondoljuk ugyanis, hogy a vidéki felsőoktatás megerősítése a sikeres vidékfejlesztés egyik záloga, egy felsőoktatási intézmény a térség szellemi, kulturális és gazdasági központja is, munkahelyeket terem, vállalkozásokkal működik együtt. Az LMP szerint a kormány nem gyengíteni, hanem erősíteni kellene a vidéki főiskolákat, támogatni a fejlesztésüket. Nem értjük tehát, hogy mi célt szolgál a feldarabolás.

Balog Zoltán miniszter úr a múlt hét csütörtökön arra hivatkozott, hogy bizonyos főiskolák, köz-

tük a bajai is olyan hatalmas PPP-adósságot halmoztak fel, amelyek akár azonnali bezárásukat is indokolták volna még 2010-ben. Nem értem az összefüggést - hat év kormányzás után most jönnek rá arra, hogy a felhalmozódott PPP-adósságok miatt kell feldarabolni intézményeket? Ezek szerint eredetileg is be akarták zárni ezeket az intézményeket? Ráadásul - idézem - az adósságállomány 2014 végére a főiskolán lényegében megszűnt. Ez Zsigó Róbert - aki jelenleg nem tartózkodik az ülésteremben - fideszes országgyűlési képviselő és Fericsák Róbert fideszes bajai polgármester közös közleménye, ami az elmúlt héten született.

Itt valaki nem mond igazat. Kérem, államtitkár urat, tegyen igazságot! Vagy Balog Zoltán nem mondott igazat, vagy pedig Zsigó Róbert nem ezt teszi. Kérem, tegyen igazságot, államtitkár úr! (*Taps az LMP soraiból.*)

ELNÖK: Rétvári Bence államtitkár úrnak adom meg a szót, hogy igazságot tegyen.

DR. RÉTVÁRI BENCE, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselő Úr! Tisztelt Ház! Szerencsére igazságot tenni nem kell a két nyilatkozat között, hiszen ellentmondás köztük nincs. Ön viszont láthatóan mint Baján egykor indult és ott meg nem szavazott képviselőjelölt igyekszik valamiféle bajai ügyet generálni önmaga körül, nem törődik azzal, hogy egyébként egy stabil működésű főiskolán kelt ezzel valamiféle kételkedést vagy pánikot. Tisztelt Képviselő Úr! Hála istennek, semmifajta kételkedésre, pánikra nincsen ok, megmarad a főiskola, önálló marad, stabil a működése, és a képzések tovább folynak Baján.

Örülök, hogy legalább elolvasta a polgármester úrnak és a képviselő úrnak a múlt heti nyilatkozatát, abban is egyértelmű volt, hogy az állam az elmúlt években fellépett minden esetben, amikor akár a PPP-beruházás miatt került súlyos pénzügyi helyzetbe a főiskola, és ha csak az utóbbi éveket nézem, 2013-ban 916 millió forintot kapott pontosan azért, hogy működni tudjon, többletforrásként az adósságának is a konszolidálására és a struktúra átalakítására. Majd 2014-ben újabb 789 millió forintot kapott az intézmény azért, hogy működni tudjon. Aztán folytatódott: 2015-ben 238 millió forintot kapott. Sőt, ezen a fejlesztési támogatáson túl a gyakorlóiskolának a fenntartási, működtetési költségeit is átvállalta az állam. Ennyivel is kevesebb lett a kiadása a főiskolának, ezért sikerült a továbbiakban is fennmaradnia.

A pedagógiai képzésnek egy fontos hazai központja volt, van és lesz a bajai főiskola, úgyhogy ezek változatlanul Baján maradnak. Ugyanúgy, mint a műszaki képzés is. Az NKE, amely vállalja a képzések egy részének a továbbvitelét, számos egyéb projektet is megvalósít Baján. Bízunk benne, hogy ez a fejlesztés a bajaiaknak is öröme fog szolgálni. És vannak

üres épületek, amelyek most nincsenek tele hallgatókkal, bízunk benne, hogy az NKE közreműködése is segíteni fog abban, hogy ezek az épületek újra hallgatókkal teljenek meg, legalább részben.

Tehát, tisztelt képviselő úr, ne keltsen rémhíreket, ne ezzel akarjon 2018-ra bajai beágyazottságot szerezni! Van más terület, ahol nyilván tud a bajainak segíteni, de ebben a kérdésben nem kell, mert szerencsére - ahogy mondtam - a bajai Eötvös József Főiskola megmarad, önálló marad és stabil a működése. *(Ikotity István: A felét elveszitek.)* Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok soraiból.)*

ELNÖK: Tisztelt Képviselőtársaim! Velez Árpád, az MSZP képviselője, kérdést kíván feltenni a nemzeti fejlesztési miniszterhez: „**A 81-es úton**” címmel. Öné a szó, képviselő úr.

VELEZ ÁRPÁD (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Államtitkár Úr! Kezdhetném azzal is, hogy a helyzet változatlan, korábban is érdeklődtem már arról, hogy a halálútnak nevezett 81-es út Székesfehérvár-Győr közötti szakaszát miért nem lehet kétszer kétsávosra építeni.

A 2017. évi költségvetéshez benyújtott módosító indítványomat, amely legalább a tervezési munkálatok megkezdésére biztosított volna forrást, a parlamenti bizottság kormánypárti többsége nem támogatta. Azóta újabb halálos balesetek történtek az úton, 2012 óta 12-en vesztették itt életüket.

A kérdésem pontosan megfogalmazva: hány embernek kell még meghalnia, amíg legalább az út tervezése megkezdődik? Amennyiben az európai uniós források erre nem fordíthatók - amint ezt Lázár János kancelláriaminiszter úrtól megtudhattuk májusban -, akkor az önök által elmondott kedvező gazdasági eredmények egy kis szeletét kérnék szépen, hogy csoportosítsák át; ennek mi az akadály? Tisztelettel várom válaszát. Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP soraiból.)*

ELNÖK: Tasó László államtitkár úrnak adom meg a szót.

TASÓ LÁSZLÓ nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár: Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársam! Elnézést, hogy háttal vagyok, és úgy mondom a válaszomat a kérdésére. Azzal kezdeném, hogy a magyar kormány ez év júniusában elfogadta azt a fejlesztési programot, amely a közutak építését, kapacitásbővítését és fejlesztését fogalmazza meg 2022-ig. Ennek a listának a tartalma bővíthető, ennek a listának a tartalmát minden negyedévben a magyar kormány felülvizsgálja.

A 81. számú úttal kapcsolatban soha nem volt arról szó, hogy a kormány vagy mi, a minisztériumban ne tartanánk fontosnak annak felújítását és továbbfejlesztését, de szeretném elmondani, hogy az elmúlt két évben mintegy 30 kilométer hosszan tudtuk felújítani a 81-es utat, és a következő évben is

szerepel benne 10 kilométer, abban a programban, amely a komplex felújítási program keretében kerül megvalósításra. Tehát 30 kilométert már felújítottunk és 10-et fogunk felújítani a következő évben.

Természetesen jó lenne a kapacitásbővítést elvégezni a következő években, és nem is kizárt ennek a lehetősége. De mindenképpen arra kell figyelemmel lenni, hogy 1279 milliárd forintot vállalt a magyar költségvetésből a közútfejlesztésre csak a magyar kormány. Ez egy óriási összeg, hiszen tudjuk nagyon jól, hogy az uniós forrásokból - mivel ez sem TEN-T hálózat - csak azokat tudjuk fejleszteni, amelyekre külön lehetőséget kapunk. Itt hazai forrásból tudunk lépéseket tenni, ez viszont valóban a költségvetés függvénye.

Mi abban bízunk, hogy az a lendület, amely most megvan, folytatódik, a gazdaság tovább tud erősödni, és a magyar emberek segítségével, a magyar emberek teljesítőképességének javulásával együtt az új programba belekerülhetnek majd utak, fontos térségi szereppel bírva, mint például a 81-es út is.

(12.50)

Úgyhogy a fejlesztéssel egyértelműen egyetértünk. Szeretnénk minél hamarabb továbbépíteni és továbbfejlesztetni, jövőre fel is újítunk belőle tíz kilométert. Úgyhogy legyen türelmes és bizakodó, reményeink szerint bele fog kerülni a következő években a programba. Köszönöm szépen a figyelmét. Köszönöm a szót, elnök úr. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Tisztelt Képviselőtársaim! Bana Tibor, a Jobbik képviselője, kérdést kíván feltenni az emberi erőforrások miniszteréhez: „**Lesz-e újra szülészet-nőgyógyászat és aktív belgyógyászat Körmenten?**” címmel. Öné a szó, képviselő úr.

BANA TIBOR (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! Az előző Orbán-kormány 2012-ben funkcióváltásra, hatékonyságra hivatkozva egyetlen tollvonással megszüntette szülővárosomban, Körmenten a szülészet-nőgyógyászatot és az aktív belgyógyászatot. A kormánypárti propaganda gépezet minden igyekezete ellenére a Vas megyében élők is nap mint nap szembesülnek azzal, hogy romokban hever az egészségügy.

Úgy gondoltam, hogy az egészségügyről akkor tudok igazán reális és átfogó képet kapni, ha személyesen győződöm meg a kórházakban tapasztalható állapotokról, a betegek és az egészségügyben dolgozók mindennapjairól. Így töltöttünk el Magyar Zoltán frakciótársammal három napot a budapesti Nyíró Gyula Kórházban. Tisztában voltam vele, hogy a magyar egészségügyben áldatlan állapotok uralkodnak, de az önkéntes munka során szerzett benyomásaim még inkább elszomorítottak.

Sajnálatos, hogy a kormánypárti képviselők nem látogatnak el ezekbe az intézményekbe, legfeljebb

protokolláris események erejéig. Mindeközben soha nem látott fejlesztésekről beszélnek az egészségügy területén, de a valóság mást mutat. A Jobbik négy évvel ezelőtt minden lehetséges eszközzel tiltakozott a leépítések ellen: parlamenti felszólalásaim mellett tüntetést szerveztünk és aláírásokat is gyűjtöttünk a körmendi kórházért. A térségben élők akkor és a legutóbbi aláírásgyűjtésünk alkalmával is szinte egyöntetűen álltak ki az intézményért, de a kormány semmibe vette a véleményüket.

A nagy csinnadrattával bejelentett beruházások sem úgy valósultak meg, ahogyan azokat megígérték, hiszen folyamatosan tologatták a határidőt. A most befejeződött körmendi felújítások kapcsán fideszes politikusok ígéretet tettek az aktív belgyógyászat visszaállítására, de ez továbbra is kérdéses. Ugyanakkor szakmai egyeztetéseim és a visszajelzések alapján egyértelműen kijelenthetem azt is, hogy a kormánypárti politikusok állításával ellentétben a szülészet-nőgyógyászatra is szükség van a térségben.

Tisztelt Államtitkár Úr! A kérdéseimre konkrét és egyértelmű válaszokat várok. Visszaállítják-e a megszüntetett osztályokat Körmenten? Tesznek-e valamit azért, hogy érdemben javuljon az egészségügy helyzete megyénkben, vagy továbbra is a felcsúti kisvasúthoz hasonló beruházások és a haverok helyzetbe hozása a legfontosabb a kormánynak? Várom érdemi válaszát. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Rétvári Bence államtitkár úrnak adom meg a szót.

DR. RÉTVÁRI BENCE, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselő Úr! Tisztelt Ház! Nem először beszél már itt erről, úgyhogy pontosan tudja, hogy mik a jogszabályi és a szakmai kollégium által előírt előírások, amelyek befolyásolják ezeknek az intézményeknek a működését.

A kormányzat ebben az esztendőben is a GDP fél százalékával költ többet az egészségügyre, az egészségügyi ellátásra, mint az előző esztendőben, pontosan azért, mert szeretnénk, hogy Körmenten és máshol is minél jobb, minél biztonságosabb körülmények között tudjanak gyógyulni a betegek. Ahogy elmondtam, a GDP fél százaléka már nemzetgazdasági mértékben is mérhető többletforrás, ami az egészségügy rendelkezésére áll.

Ön is tudja, tisztelt képviselő úr, hogy a szülészet-nőgyógyászat abban a pillanatban újra fog indulni Körmenten is, amint az évi születésszám eléri azt a minimumszintet, ami mellett már biztonságosan lehet a gyermekeket világra segíteni, amikor a szövődmények megoldásához elegendő rutin és tapasztalat van. Ez ötszáz szülés évente, tehát naponta egy vagy kettő szülés, de inkább egy szülés. Ezzel szemben Körmenten nemhogy ennél 10 százalékkal kevesebb van, hanem a fele sincs születésszámból. Ha ezen minimumszint alá megy a születésszám, ami jelenleg 250, tehát lényegesen alatta van az ötszáz-

nak, abban az esetben nem biztosítható, hogy teljes mértékben biztonsággal fogják a gyermekeket világra segíteni.

Ettől függetlenül rengeteg fejlesztés halad Körmenten, amit ön persze elfelejtett mondani, másfél milliárd forint értékben. Így megvalósul a járó- és fekvőbeteg-ellátás integrációja, ezáltal az egymáshoz kapcsolódó szakmák egy helyen kerülnek kialakításra, és a gyógyításra, kezelésre egy helyen van lehetőség. Megvalósul a központi épület teljes felújítása, ennek részeként a műtőszint átalakítása is megtörténik; új egynapos sebészeti műtő jön létre, új, korszerű gépek kerülnek be, diagnosztikai gépek, terápiás gépek, műtői háttér. Az idén ősztől 25 szakrendelésben a járóbetegek ellátására nyílik lehetőség, gyógytornára, pszichoterápia elvégzésére, bőrgyógyászati, tudógyógyászati, pszichiátriai gondozásra, s mindemmel pedig még két európai uniós forrású, 64 és 33 millió forintos fejlesztés is éppen most ér véget. Bízom benne, hogy ez a körmendiek egészségét is szolgálja. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Tisztelt Képviselőtársaim! Átadom az ülésvezetést Latorcai János alelnök úrnak.

(Az elnöki széket dr. Latorcai János, az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)

ELNÖK: Köszöntöm képviselőtársaimat. Tisztelt Országgyűlés! Schmuck Erzsébet, az LMP képviselője, frakcióvezetője kérdést kíván feltenni a miniszterelnöknek: „**Hogy számolta ki Orbán Viktor az 1,6 százalékos nyugdíjemelést?**” címmel. A kérdésre a miniszterelnök úr megbízásából a téma szerint feladat- és hatáskörrel rendelkező Balog Zoltán miniszter úr nevében Rétvári Bence államtitkár úr fog válaszolni. Schmuck Erzsébet frakcióvezető asszonyt illeti a szó. Parancsoljon!

SCHMUCK ERZSÉBET (LMP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! Miniszterelnök úr múlt héten bejelentette, hogy 0,9 százalék helyett 1,6 százalékkal emelik a nyugdíjakat 2017-ben. Ez a szám azért lóg a levegőben, mert nem lehet tudni, hogy hogyan jött ki, a várható infláció ugyanis 2,3 százalék az MNB szerint. Ígérik, hogy az év végén visszamenőlegesen megemelik majd a nyugdíjakat. Miért csak akkor? Ma a nyugdíjasok felének, azaz közel 1 millió embernek a nyugdíja kevesebb, mint havi 100 ezer forint.

A kormány nem mond igazat, amikor a nyugdíjak értékéről beszél. A nyugdíjasok érzik a bőrükön, hogy az inflációt követő nyugdíjemelés nem értékőrző, hiszen egyre magasabb árakkal találkozunk. Januártól a pékek szerint a kenyér ára 30 százalékkal emelkedik. Elfogadhatatlan az is, hogy nem a nyugdíjaskosárral számolják az inflációt, tehát nem azon termékek áremelkedését veszik alapul, amiket a nyugdíjasok vásárolnak, hanem egy általános kosa-

rat, amiből hiányoznak például a gyógyszerek. Így a jelenlegi törvény nemhogy a nyugdíjak értékérését, hanem befagyasztását, sőt csökkenését jelenti. Ehhez járul hozzá, hogy még ezt sem tartják be, nem emelik az inflációnak megfelelő mértékben a nyugdíjakat. Ez nem meglepő, hiszen kell a pénz a saját holdudvaruk támogatására. A nyugdíjasokon százmilliárdokat spóroltak azzal, hogy a reálbért is követő indexálást eltörölték.

Államtitkár Úr! Hogyan jött ki ez az 1,6 százalékos? Miért nem a duplájával, azaz 3,2 százalékkal emelik a nyugdíjakat? Egyébként még ez is kevés lenne a nyugdíjasok tisztességes megélhetéséhez.

ELNÖK: Köszönöm szépen, frakcióvezető asszony. A választ Rétvári Bence államtitkár úrtól fogjuk hallani. Parancsoljon, államtitkár úr!

DR. RÉTVÁRI BENCE, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Frakcióvezető Asszony! Tisztelt Ház! A kormány nemcsak beszél a nyugdíjak értékének a megőrzéséről, hanem cselekszik is. Az elmúlt évben úgy tett, hogy az ön által említett nyugdíjas fogyasztói kosárhoz képest 2011 és 2015 között 8,4 százalékkal emelkedtek a nyugdíjak. Erre azért volt lehetőség, mert a kormánynak az egyébkénti jó útra vivő gazdaságpolitikája következtében eltűnt az infláció, eltűnt a pénzromlás, nem romlott sem a fizetések értéke, sem a megtakarítások értéke, sem a nyugdíjak értéke.

Eppen ezért a korábbi magasabban kalkulált infláció miatti nyugdíjemelések ott maradtak a nyugdíjasoknál, ők egyhavi juttatással most már többet kapnak, mint 2010-ben, s mindemellett a kiadásaik nem bővültek, sőt bizonyos esetekben csökkentek, csökkenhettek a gyógyszerkiadások tekintetében, csökkenhettek a rezsifizetések tekintetében, hiszen a rezsicsökkentés révén meg tudtak spórolni az ő fogyasztói kosarukban eléggé jelentősen megjelenő gáz-, elektromosáram-, víz- vagy kéményseprési díjakat, és ez minden nyugdíjas számára nagyobb biztonságot jelent.

Hogy a következő hónapokban a béreknek az eléggé - bízunk benne - nagymértékű megemelkedése után mit kell vagy mit lehet tenni a nyugdíjak tekintetében is, az nyilván azután dőlhet el, ha pontosan látjuk, hogy az a nagyfokú béremelési hullám, amit a kormányzat elkezdett az előző években a közsférában, most pedig a jövő évtől a munkát terhelő adók csökkentése nyomán reméljük, hogy a gazdasági sférában is hasonló mértékű jövedelemnövekedés fog bekövetkezni, azután megnézhetjük, hogy milyen lehetőség van a nyugdíjak további növekedésére. De amit ígértünk, betartottuk, megőriztük a nyugdíjak értékét, sőt ezen túlmenően 8,4 százalékkal nőtt is azoknak a vásárlóértéke.

Azt hiszem, hogy azok után, amit a szocialisták műveltek a nyugdíjakkal, amikor elvettek egyhavi nyugdíjat minden idős embertől, ehhez képest nem

egy, hanem több előrelépés is volt. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

(13.00)

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársaim! Horváth Imre képviselő úr, az MSZP képviselője, kérdést kíván feltenni a nemzeti fejlesztési miniszterhez: **„Soha nem épül már tovább az M3-as metró?”** címmel. Horváth Imre képviselő úré a szó. Parancsoljon!

HORVÁTH IMRE (MSZP): Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! 1990-ben készült el az M3-as metró északi, Újpest-Központig tartó szakasza, ideiglenes végállomásnak szánva. Mint hazánkban annyi minden, ez az ideiglenesnek szánt állapot is több mint negyed évszázada tart. Bár 2008-ban az akkori újpesti önkormányzat kezdeményezésére újabb lendületet vett az aktualizált tervek elkészítése, előrelépés azóta sem történt. 2014-ben választási ígéretként kormánypárti politikusok számtalan alkalommal biztosították mind az újpesti, mind a káposztásme gyeri lakosokat a beinduló beruházásról.

2014 ősze után azonban mindez gyorsan elhalt. A IV. kerület lakosainak számára egyre inkább úgy tűnik, hogy a kormány mostohagyerekként kezeli az ország legfontosabb közlekedési infrastruktúráját, nem érintve a felújítás tragikomédiába illő késlekedését. Azt látjuk, hogy ezúttal is súlyos a helyzet, már a meghosszabbítás tervével sem foglalkozik a kormány. Mindez csak a kerületben mintegy százezer embert érint, ide nem értve az agglomerációból érkező további tízezreket, akik kényszerből gyakran P+R parkolóként használják Újpest utcáit.

Az M3-as metróval kiszolgálható több mint százezer ember helyzetének fontosságára való tekintettel arra kérem tisztelt államtitkár urat, válaszoljon az alábbiakra. Mi a kormány álláspontja az M3-as metró északi meghosszabbításával kapcsolatban? Van-e jelenleg folyamatban bármilyen előkészítési, tervezési fázis? Ha igen, milyen határidőkkel és forrásigénnyel? Álláspontja szerint reálisan mikor indulhat meg a beruházás a jövőben? Tisztelettel várom válaszát. *(Szórványos taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Most megadom a szót Tasó László államtitkár úrnak, aki a választ az elhangzott kérdésre meg fogja adni. Parancsoljon, államtitkár úr!

TASÓ LÁSZLÓ nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársam! Köszönöm a kérdésért, és egyben szeretném is tájékoztatni, hogy az M3-as metróvonal rekonstrukciójához 2015-ben készült egy tanulmány, amely vizsgálta a metróvonal északi és déli irányú meghosszabbításának lehetőségét is. Megállapításra került, hogy a vonal északi meg-

hosszabbítására uniós forrást is lehet keresnünk és találnunk is, hiszen a gazdasági és társadalmi haszna indokolt, és ez mindenképpen elérhetővé teszi.

A tanulmányban a változat teljes bruttó beruházási igénye mintegy 63 milliárd forinttal lett kalkulálva, tehát jelentős összegről van szó, a kezdést pedig 2022 februárra tette a tanulmány, 2024 novemberi befejezéssel kalkulált. Álláspontunk egyébként természetesen az, hogy először is fel kell újítani a meglévő vonalakat, hiszen ez a felújítás régóta várat magára. 1976-ban készültek el a középső állomásokat jelentő szakasz munkálatai, a legutolsó részt is, amiről éppen beszélünk, 1990-ben adták át, és természetesen az a legfontosabb, hogy ez a felújítás minél hamarabb megtörténjen.

Erről a magyar kormány kellő támogatásáról biztosítja a Fővárosi Önkormányzatot, hiszen a Fővárosi Önkormányzat a terület gazdája, neki van lehetősége ezzel kapcsolatban lépéseket tenni. Egészen biztos, hogy a magyar kormány a nemzet fővárosa közlekedési problémáinak megoldásában mindig is partner volt, és mindig is segíteni fogja, mint ahogy segítette eddig is a törekvések megvalósítását. Tehát a lényeg, hogy először elkészítjük a felújítást, a rekonstrukció befejeződik, utána pedig továbblépünk. A tanulmányok egyébként erre megfogható, értelmezhető válaszokat is adtak. Köszönöm, elnök úr, a szót.

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Ander Balázs képviselő úr, a Jobbik képviselője, kérdést kíván feltenni a nemzetgazdasági miniszterhez: **„Miért áldozza fel a Fidesz a magyar munkavállalókat a tőkeérdekek oltárán?”** címmel. Ander Balázs képviselő úr a szó. Parancsoljon!

ANDER BALÁZS (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! A dolgozói elégedetlenség nagyban befolyásolja azt a sajnálatos munkavállalói exodust, amelynek során az utóbbi években sok százezer honfitársunk volt kénytelen elhagyni Magyarországot, hogy idegenben találjon magának állást. A kormány részéről igyekeznek mindent vagy az elmúlt nyolc év nyakába varrni, vagy a még rosszabb romániai adatokhoz mérten elbagatellizálni a probléma súlyát.

A Jobbik nem mentegeti a gyurcsányi „el lehet innen menni” vegytiszta nemzetellenes filozófiáját, és a román szomszéd tehenének megdöglése sem vigasztal minket, így a luxusjobbaldalnak is nekiszegjük a kérdéseinket. A fideszes munka törvénykönyve lerombolta a szakszervezeti jogosítványokat, hazánkban mára nincs valós érdekképviseleti törvény. Mint valami gyarmaton vagy banánköztársaságban, de ott tartunk, hogy a profitszféra szakszervezeti vezetőit sem lehet megvédeni a munkáltatói támadásoktól, a kisebb-nagyobb cégek munkavállalóinak kiszolgáltatottsága néhol pedig az ipari forradalom Angliáját idézi.

Egyfelől túldolgoztatják őket a munkaerőhiány miatt, de ezzel saját magukat is kizsákmányolják, hiszen az alacsony bérek miatt törvényszerűen túlórára kényszerülnek, tisztelt államtitkár úr. Ráadásul a bírói joggyakorlat is a munkáltatóknak kedvez, hiszen a vállalati érdek felülír mindent. Önök lefegyverezték a szakszervezeteket, hiszen pusztán létük sem illik az összeszerelő üzemek ideájába, ami olcsó és engedelmes bérabszolgák ígéretével igyekszik idecsábítani a multikat, és próbálja kielégíteni saját oligarcháikat, a nagyra nőtt, mohó kigömböcöket, azokat, akiknek profitéhsége és munkásnyomorító viselkedése miatt a tisztességes munkaadók is versenyhátrányt szenvednek el.

Miért nem látják végre be, hogy szükség lenne a szakszervezeti vezetők jogállásának rendezésére? Miért nem fogadják el azt a szakszervezeti felvetést, hogy a szakszervezeti tisztségviselő közfeladatot ellátó személynek minősüljön? Miért áldozzák föl a magyar munkavállalókat a tőkeérdekek oldalán? Jó lenne egyébként, ha a szakszervezeteket is meghallgatnák ezekben a kérdésekben. Várom megtisztelő választát. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A választ Cseresnyés Péter államtitkár úrtól fogjuk hallani. Parancsoljon, államtitkár úr!

CSERESNYÉS PÉTER nemzetgazdasági miniszteri államtitkár: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Úr! A munkaerő nemzetközi mozgásával kapcsolatban ismételen le kell szögezni, ezt már többször megtettük, hogy az nem az aktuálpolitikai kérdésekkel, hanem alapvetően a rendszerváltozással és az Európai Unióhoz való csatlakozással hozható összefüggésbe. Akkor indult meg ez a mozgás, és azóta történik ez a mozgás. Egyáltalán nem arról van szó, amit képviselő úr vizionál, hogy Magyarországról elmegy a munkaerő, és ezért csökken a foglalkoztatás. Ha ez így lenne, akkor azok a számok, amelyek az elmúlt időszakban többször elhangzottak e Ház falai között is, nem lennének igazak. A rendszerváltozás óta ugyanis még soha nem dolgoztak ennyien hazánkban. 2016 harmadik negyedévében a KSH szerint már közel 4,4 millióan dolgoztak, 2010 óta ez több mint 600 ezer, azt lehet mondani, közel 700 ezres növekményt jelent.

A gazdasági élet szereplői különösen 2013 óta sokat tettek és tesznek a magyar bérek érzékelhető növekedése érdekében. A KSH adatai szerint 2010 után, 2016-ig mérve az időszakot, 24 százalékkal növekedtek a reálbérek. Az elmúlt napokban pedig egy több évre szóló megállapodást kötöttünk a munkaadói és munkavállalói szervezetekkel a minimálbér és a garantált bérminimum 2017-2018. évi jelentős növeléséről, a szakszervezetekkel együtt, ahogy mondtam.

A szakszervezetek törvényes keretek között szabadon határozhatják meg szabályaikat, választhatják

meg képviselőiket, tisztségviselőiket. A szakszervezeti autonómia tiszteletben tartása érdekében tehát az államnak tartózkodnia kell a szakszervezet működésébe való beavatkozástól.

Az elmondottak alapján el szeretném még ismételni azt is, hogy az állam éppen ezért tartózkodik a szakszervezetek működésébe való beavatkozástól, ideértve a szakszervezeti vezetők jogállásának szabályozását is. A szakszervezeti képviselők jelenleg is kellő garanciák mellett végezhetik jogszerűen tevékenységüket. A foglalkoztatottság növekedése pedig azt igazolja, hogy a magyar munkavállalók számára fontos a munkahelyek megtartása, ahol a jogszabályok alapján a munkavállalók számára biztosított érdekek képviselete biztosított, és a szakszervezetek működése is biztosított. Köszönöm szépen türelmét, elnök úr. *(Szórványos taps a kormánypárti padso-rokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Schmuck Erzsébet képviselő asszony, az LMP képviselőcsoportjának vezetője, kérdést kíván feltenni a nemzetgazdasági miniszterhez: **„Miért a munkaadói járulékot csökkentik, miért nem a munkavállalóit?”** címmel. Schmuck Erzsébet frakcióvezető asszonyé a szó. Parancsoljon!

(13.10)

SCHMUCK ERZSÉBET (LMP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! A kormány a múlt héten megállapodott a munkaadókkal és a munkavállalókkal egy 5 százalékos munkaadói járulék-csökkentésben. A járulékcsökkentés az LMP szerint sok év óta esedékes; egyrészt azért, mert a munkára rakódó terhek eleve magasak *(Dr. Rétvári Bence: A múltkor adót akartak emelni az LMP-sek!)*, másrészt azért, mert közelíteni kellene a munkából élők terhelését a tőkéből élőkéhez. Ma egy dolgozó a szuperbruttója után 49 százalék adót és járulékot fizet, amíg a Mészáros Lőrincek, akik osztalékként veszik ki a nyereségüket, már csak 31 százalékos nyereség- és osztalékadót, és ez az arány jövőre 46 százalékról 22 százalékra változik.

Csökkenteni kellene a járulékokat azért is, mert így nőhetnek a bérek, így lassulhat az elnyomorodás és az elvándorlás, a kormány azonban nem a dolgozók oldalán áll, hanem a gazdag, nagy cégek oldalán: nem a munkavállalói járulékot csökkenti, ami azonnal nettó béremelkedést jelentene mindenkinek, hanem a munkaadóit, így a munkaadók kényérekedvére bízzák, hogy lecsöpögtetnek-e abból valamit a munkavállalóknak. Mindezt azzal próbálják indokolni, hogy a járulékcsökkentés növeli a GDP-növekedést, erre azonban semmi bizonyíték, és nem is ez kellene hogy legyen a cél. Hiába van növekedés, ha az nem szívárog le, abból csak a gazdagok és a Fidesz-közeliék részesednek, és az ország szakad szét. E helyett az LMP adócsökkentési programját kellene

mintául venni, a szegényeket sújtó egykulcsos adó eltörlését, az adómentes minimálbért, és az átlagbér 22,5 százalékkal történő emelését. Ez valóban az ország és a dolgozók érdekét szolgálná.

Államtitkár Úr! Miért a munkaadói járulékot csökkentik és miért nem a dolgozók járulékát? Várom megtisztelő válaszát. *(Sallai R. Benedek tapsol.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, frakcióvezető asszony. A választ Tállai András államtitkár úr fogja megadni. Parancsoljon, államtitkár úr!

TÁLLAI ANDRÁS nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselő Asszony! Frakcióvezető Asszony! Először is szeretném leszögezni, hogy a kormányzat célja teljesen egyértelmű: az a cél, hogy az emberek jövedelme növekedjen. Azonban ahhoz, hogy a reáljövedelem egyre magasabb legyen, mint ahogy egyébként az elmúlt három évben ez jellemző, és ez komoly kormányzati eredmény, több úton lehet eljutni, többek között úgy, hogy a személyi jövedelemadó mértékét csökkentjük. A kormány ezt megtette, hiszen bevezette, az Európai Unióban is csak néhány országban működik, az egykulcsos személyi jövedelemadót, a 16 százalékot, majd a 16 százalékos személyi jövedelemadó mértékét tovább csökkentette 15 százalékra. Emellett újra jelentős szerep jut a családi adókedvezménynek, ez is növeli egyébként a családok és a munkavállalók jövedelmét jelentősen. Igaz, egy társadalompolitikai célt rak mellé, mégpedig azt, hogy a családok vállaljanak gyermeket, és a gyermekvállalást könnyíti meg ezáltal.

Örülök neki, hogy elismerte azt is a felszólalásának elején, hogy csökkenteni kell a járulékokat. Akkor nem is értem, hogy közöttünk miben van vita, hiszen ha önöknek is az a célja, meg nekünk is az a célunk mint kormánypártiaknak, hogy növekedjen a munkavállalók jövedelme, és ezt a hatéves megállapodás egyértelműen alátámasztja, akkor azt gondolom, hogy elértük a célunkat. És ha önök is egyetértenek azzal, hogy a járulékcsökkentés forrásokat szabadít fel, fejlesztéseket generál, munkahelyet hoz létre vagy esetleg jövedelemnövekményt generál egy-egy munkavállalónál, azt gondolom, akkor elértük a célunkat.

Azt viszont nem értem, amikor ön azt mondja, hogy növelni kell a személyi jövedelemadó mértékét, akkor az önök célkitűzése, ami az adót illeti, hogyan szolgálja azt *(Az elnök csengetéssel jelzi az időkeret leteltét.)*, amit a kormány szeretne, az emberek jövedelmének a növekedését. Mert az ezt nem szolgálja. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Tukacs István képviselő úr, az MSZP képviselője, kérdést kíván feltenni az emberi erőforrások miniszteréhez: **„Hol tart a házi orvos hiány megszüntetése?”** címmel. Tukacs István képviselő úr a szó. Parancsoljon, képviselő úr!

TUKACS ISTVÁN (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! Őszinte válaszokat várnék a kérdéseimre. Ezt azért vagyok kénytelen előrebocsátani, mert az elmúlt heti beszélgetésünkön, amikor én azt kérdeztem, hogy a Fehérgyarmati Kórházban miért szűnt meg a traumatológia, ön azt mondta, hogy nem szűnhetett meg, hiszen nem is volt. Lesz szerencsém egy napokban készült fotót elküldeni önnek, ha ad egy címet, amelyen a Fehérgyarmati Kórház falán ott van, hogy „Traumatológiai osztály”. Na, ennyit az őszinteségről, államtitkár úr.

Én pedig egy nagyon súlyos problémáról, a házi orvosokról kérdezném önt; arról, hogy 250 házi orvosos praxis betöltetlen; arról, hogy a házi orvosok közössége vérszesen öregszik és közelít nemcsak a nyugdíjhoz, hanem ahhoz, hogy már ne tudjon dolgozni. Arról kérdezem önt, államtitkár úr, hogy akinek nincs házi orvos, vagy akinek helyettesítő praxisban van alkalma arra, hogy találkozzon a gyógyuláshoz vezető első lépcsővel, az vajon hogyan érzi magát akkor, amikor tudja, hogy nem a saját házi orvosához megy.

Arról kérdezem, államtitkár úr, hogy mélyül a szakadék, vannak, akik nem tudnak eljutni a gyógyuláshoz azért, mert fizikailag nem képesek eljutni a gyógyítás lehetőségéig. És arról kérdezem államtitkár úr, hogy szakmai értelemben mi a véleménye arról, hogy házi orvosos szakvizsga nélkül házi orvosos praxisban praktizálnak, természetesen más szakvizsgával rendelkező orvosok.

Arról kérdezem, államtitkár úr, hogy melyek azok a lépések, amelyekkel gyökeresen meg akarják változtatni azt a helyzetet, amikor a házi orvosos pálya nem vonzó, amikor a praxisok elfoglalása egyáltalán nem vonzó. Csak ennek egyvalaki issza meg a levét, a beteg, hiszen nem az orvos, hanem a beteg a lényeg ebben a kérdésben.

Ezért tehát, államtitkár úr, kérem, válaszoljon arra, hogy mit tesznek azért, hogy mindenki hozzájusson a gyógyulás első lépcsőjéhez, a házi orvoshoz való eljutáshoz vagy a házi-gyermekorvoshoz való eljutáshoz. Köszönöm a lehetőséget, elnök úr. *(Taps az MSZP padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A válasza Rétvári Bence államtitkár úrnak adok szót. Parancsoljon, államtitkár úr!

DR. RÉTVÁRI BENECÉ, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselő Úr! Tisztelt Ház! Örülök, hogy a képviselő úr azzal megtisztelte a Házat, hogy az e heti kérdése legalább valós tényekből indul, ki, mert ez egy valós probléma, egy valós feladat, amit meg kellett volna oldania a rendszerváltás után sok-sok kormánynak *(Dr. Szakács László: És az elmúlt nyolc év!)*, hogy egyre kevesebb van, és egyre inkább elöregednek a házi orvosok, de ezt nem oldotta meg egyik kormányzat sem, így ez 2010 után erre a kormányzatra maradt.

Egyrészt erre biztosítottunk többletforrásokat, az önök által meg nem szavazott idei évi költségvetés is tízmilliárd forint többletet tartalmazott a házi orvosok számára, ez körülbelül havi 130 ezer forint többletjövedelem, amit ők arra használnak fel, amit a leginkább hasznosnak tartanak. Ha összeadom az előző éveknél, ennek az évnek az emelkedését, akkor ez körülbelül másfélszeres finanszírozást jelent most a házi orvosoknál, mint amennyi volt korábban. Ez az egyik olyan indok, amivel szerintem vonzóbbá tudjuk és tudtuk tenni a házi orvosos praxisokat.

A másik pedig a letelepedési és praxispályázat, amelynek keretében a házi orvosok vagy házi orvosjelöltek a praxis megvásárlására 4 millió forint, a letelepedés költségeihez pedig legfeljebb 10 millió forint támogatásban részesülnek, amelyek vissza nem térítendő támogatások. Nyilván a praxispályázatot itt a praxisok megvásárlására, a letelepedésit pedig bármire fordíthatják a házi orvosok. Ez a korábbi években is jelentős összeg volt, 2016-ban 500 plusz 250 millió forint, ezt a jövő évben tovább növeljük, és 1 milliárd 250 millió forint áll ezen két pályázat rendelkezésére. Ezen túlmenően EFOP-forrásokból „egészségügyi alapellátás infrastrukturális fejlesztése” címszóval 22 milliárd forint áll rendelkezésre műszer-, gép-, informatikai és egyéb eszközfejlesztésekre, az alapellátás és a népegészségügyi rendszerünk átfogó fejlesztése keretében pedig 18 milliárd forint.

Ami pedig ezeknek a programoknak az eddigi eredményét jelenti, ami jó lett volna, ha már tíz évvel korábban megtörténik: a letelepedési pályázaton 703 millió forintból 63 betöltetlen praxist sikerült 2014 óta betöltenünk; a praxispályázaton 181 millió forintból 39-et sikerült 2015 óta betöltenünk. Az idei két pályázatra 112 pályázatot nyújtottak be, bízunk benne, hogy mindegyiket tudjuk támogatni *(Az elnök cseppetessel jelzi az időkeret leteltét.)*, ennek anyagi oka nem lesz. Ez több mint 200 praxis betöltéséhez jelentett aktív és hatékony támogatást, bízunk benne, hogy ezt tovább tudjuk folytatni a következő években is. Sajnáljuk, hogy önök ezeket nem támogatták. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Kulcsár Gergely képviselő úr, a Jobbik képviselője, kérdést kíván feltenni a honvédelmi miniszterhez: **„Orbán Viktor szerint Magyarország a sor végén kullog a haderő tekintetében - Egyetért a miniszterelnökkel, Miniszter Úr?”** címmel. Majd az államtitkár úr fog válaszolni a miniszter úr megbízásából. Kulcsár Gergely képviselő úr a szó. Parancsoljon!

KULCSÁR GERGELY (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! A múlt héten egy általános vita során már érintettem ezt a kérdést, és akkor nem igazán kaptam érdemben választ, ezért próbálkoznék ismét.

A közelmúltban Orbán Viktor miniszterelnök úr interjút adott a Katolikus Rádióknak, ebben rendkívül negatívan beszélt a hadseregünk állapotáról. A következőket mondta, idézem: „Szomszédjaink komoly fegyverkezést folytatnak, újrafelfegyverkezést, ezt is mondhatnám. Magyarország a végén kullog a sornak. Nem jó, hogy a sor végén kullogunk, egy komoly országnak van saját hadserege, ami nem egy kipipálandó kötelező feladat, hanem egy komolyan vehető tényleges erő.”

Ezek alapján kijelenthetjük, hogy Magyarország miniszterelnöke szerint hazánk a haderő tekintetében az utolsó helyen áll a térségben, és nincs komolyan vehető hadseregünk.

(13.20)

A Jobbik számtalanszor felemelte a szavát a Magyar Honvédség leépítése ellen, ami kormányokon átívelő folyamat volt 1990-től napjainkig, tehát mind az MSZP-, mind a Fidesz-kormányok jelentős károkat okoztak ezen a téren is. Önök pedig minden kritikai megszólalásunk után azt próbálják elhitetni az emberekkel, hogy a Jobbik le akarja járítani a honvédséget, ezáltal pedig a kormányt.

Egy korábbi napirend előtti felszólalásomra, amelyben kevésbé fogalmaztam sarkosan, mint ebben az esetben a miniszterelnök, válaszul az akkori honvédelmi miniszter azt mondta, idézem: nem javasolom, hogy a honvédség képességeit, harcértékét ilyen nyilvánvalóan alaptalanul járassa le.

Tisztelt Államtitkár Úr! Ez alapján kérdezném, hogy egyetért-e Orbán Viktor általam idézett megszólalásával. Valóban nincs komolyan vehető haderőnk, és a sor végén kullogunk? Vagy esetleg Hende Csabának van igaza, és a miniszterelnök úr a honvédség képességeit, harcértékét nyilvánvalóan alaptalanul járátja le? Ha valóban ilyen szörnyű a helyzet, akkor hat éven keresztül miért nem történt semmi előrelépés a haderőfejlesztés tekintetében?

Mit kívánnak tenni az elkövetkezendő másfél évben annak érdekében, hogy komolyan vehető hadserege legyen hazánkunk? Várom az érdemi válaszát. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A választ Vargha Tamás államtitkár úrtól fogjuk hallani. Parancsoljon, államtitkár úr!

VARGHA TAMÁS honvédelmi minisztériumi államtitkár: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Úr! Szeretném a kérdésében rejlő ellentmondásokat és valótlanosságokat visszautasítani, de ha az Országgyűlés nyilvánossága elé hozta ezt a kérdést, akkor szeretném megragadni a lehetőséget, hogy elmondjam: a 2010 előtti szocialista kormányok voltak két ciklusban azok, amelyek a Magyar Honvédség kulcsfontosságú képességeit megszüntették, és ezzel komplett fegyvernemi kultúrák tűntek el, szakemberekkel,

tudással és a technikai eszközökkel együtt, és valóban semmilyen haderőfejlesztés ebben az időben nem történt.

Szeretném azt is elmondani, hogy éppen az első Orbán-kormány idején történt, 2002-ben a Magyar Honvédségen belül egy nagy, komoly illetményfejlesztés, és ebben a kormányzati ciklusban került sor az elmúlt időszak egyik legjelentősebb haditechnikai fejlesztésére, a Gripenek beszerzésére. És 2015-ben az életpályaprogram keretén belül kezdődött meg az a 2019-ig tartó illetményfejlesztés, amely újabb 50 százalékkal emeli a honvédek, katonák illetményét, és folytatódik a bérjellegű juttatások emelése is.

Szeretném arról tájékoztatni a tisztelt Házat, hogy Magyarország gazdasági és költségvetési lehetőségeinek köszönhetően a kormány a haderő fejlesztése mellett messzemenően elkötelezett. A védelmi költségvetést a 2016 és 2026 közötti időszakban a GDP 0,1 százalékaival emeli évente, és így ezzel a tízéves ciklus végére eléri a NATO által elvárt 2 százalékos szintet.

Az elmúlt rövid időszakban is jelentős eredményeket mutattunk fel, ilyen volt az illetményfejlesztés, fontos képességek erősítése a megváltozott biztonsági körülmények miatt, a Különleges Rendeltetésű Ezred, a Katonai Rendészeti Központ létrehozása, és még sorolhatnám, ami mutatja, hogy a kormány elkötelezett a magyar haderő fejlesztése mellett, és mindig és minden alkalommal, most is megköszönjük a magyar honvédek szolgálatát. Köszönöm a megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormány-pártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársaim! 13 óra 23 perc van, ezzel a kérdések időszakának a végére értünk.

Most áttérünk az **azonnali kérdések** időszakára. Gógös Zoltán képviselő úr, az MSZP képviselője, azonnali kérdést kíván feltenni a miniszterelnök úrhoz: „Szó nélkül túri, Miniszterelnök Úr, hogy Szolnok Fideszes polgármestere alpári stílusban gyalázzon közösségük érdekében fellépő idős hölgyeket? Majd összevissza hazudozva próbálja menteni a menthetetlent?” címmel. A miniszterelnök úr halaszthatatlan közfeladat ellátása miatt válaszára Lázár János Miniszterelnökséget vezető miniszter urat jelölte ki. Tisztelettel kérdezem a képviselő urat, elfogadja-e a válaszadó személyét, vagy személyesen a miniszterelnök úrtól várja a választ.

GÓGÖS ZOLTÁN (MSZP): Elnök úr, a miniszter úr véleményét múlt héten megismertük, nekem az nem tetszett, de inkább megvárnám a miniszterelnök urat. *(Szórványos taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tájékoztatom a képviselő urat és a tisztelt Házat, hogy a miniszterelnök úrnak a második **oron következő** azonnali kérdések órájában kell válaszolnia.

Tisztelt Országgyűlés! Bárándy Gergely képviselő úr, az MSZP képviselője, azonnali kérdést kíván feltenni a Magyar Nemzeti Bank elnökéhez: „**Rokok, haverok és mások...**” címmel. Bárándy Gergely képviselő urat illeti a szó. Parancsoljon, képviselő úr!

DR. BÁRÁNDY GERGELY (MSZP): Köszönöm a szót. Először is, önhöz fordulok, ülésvezető elnök úr, hogy az eddigi rossz tapasztalataim miatt a kérdésem elhangzása után, kérem, hívja fel a figyelmét ön is a válaszadónak, hogy az országgyűlési törvény 42. § (2) bekezdése alapján köteles a kérdésem megválaszolni, azaz arra érdemi választ adni.

A válaszadónak pedig segítségképpen elmondom, hogy az értelmező szótár szerint a „megválaszol” ige jelentése a következő: kérdésre odaillő gondolatot közöl, szóban vagy írásban megadja a feltett kérdést kielégítő adatot, tényt vagy véleményt. Azaz nem elégséges a szájának mozgatásával értelmesnek tűnő mondatokat formálni, hanem válaszában a kérdésekre adekvátnak kell lennie, másként jogsértést követ el.

Ilyen előzmények után kérdezem önt ismételtelen arról, hogy fizetett-e lakbért Patai Mihálynak, a UniCredit vezérigazgatójának azért, hogy a lakásában lakott, avagy más módon kompenzálta ezt a sok milliót érő kis baráti szívességet. Megjegyzem: több jelzést is kaptam lakosoktól arról, hogy az előző válaszban megjelölt balatonakarattya címen, bár szép a ház, de senki nem lakik életvitelszerűen, főleg nem ön. Mielőtt a kérdést félreértené, elnök úr, mint a múltkor, jelzem, hogy az öreg ördöghöz is szívesebben mennék vendégségbe, mint önhöz, így az sem érdekel, hogy milyen címen lakik, megelégszem azszal, ha csak a kérdésemre válaszol.

Másrészt megkérdezem újra: nem tartja-e vizsgálatnak, hogy a szeretőjét, akivel az ő saját bevallása szerint is összetartoznak, a jegybanki alapítványokból pénzeli? Hogy egy jógaoktatónak, még ha a szeretője is, 600 ezer forintot fizetnek közpénzből India-kutatásokra (*Korózs Lajos: Szégyen!*), amikor egy ezzel foglalkozó tanszékvezető egyetemi tanár sem kap annyit ugyanezért? - az ő anyja pedig négy MNB-s alapítványnak könyvel havi több millió forintért. És mielőtt még elütné ezt azzal, hogy mindez magánügy, jelzem, elnök úr, hogy nem az - két okból sem.

Először is, én azt gondolom, kínos, ha egy konzervatív közszereplőről kiderül, hogy szeretője van, bár ez engem különösebben nem érdekelne. (*Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.*) Az azonban annál inkább, amikor haverokat, rokonokat, szeretőket, szeretők szüleit tartja el az MNB elnöke közpénzből. Várom tehát érdemi válaszát. Köszönöm szépen. (*Taps az MSZP sorai-ban.*)

ELNÖK: Tisztelt Képviselő Urak! A kérdésnek az a része, amelyiket volt szíves az én értelmezésemre bízni, úgy gondolom, nem tartozik a kérdéshez,

hiszen a magyarázó résztől most el lehet tekinteni. Tisztelettel köszöntöm a Nemzeti Bank elnökét, és kettő percre átadom a szót. Parancsoljon, öné a szó, elnök úr.

DR. MATOLCSY GYÖRGY, a Magyar Nemzeti Bank elnöke: Köszönöm szépen. Igen tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselő Úr! Ami a válaszra érvényes, a kérdésre is, amelyben tények nem szerepeltek. (*Közbeszólások az MSZP soraiból, köztük: Miért? - Mi van? - Az elnök csenget.*)

Felhívom a figyelmét továbbá arra, hogy az Országgyűlés 2016. november 2-ai plenáris ülésén már feltették ezt a kérdést, amelyre válaszoltam (*Dr. Bárándy Gergely: Csak nem válaszoltál!*), valamint az ön párttársa, dr. Szakács László képviselő úr 27 ízben és alkalommal tette fel ugyanezt a kérdést (*Gógös Zoltán: Mert nem válaszolsz!*), tehát amit arra válaszként írtunk, az továbbra is igaz.

Közérdekű adatot nyilvánosságra hoztunk. Ön egy megszűnt, méltán népszerűtlen újság valótlan információjára építve (*Bangóné Borbély Ildikó: Nem szégyelli magát?*) bombáz engem és másokat különböző vélt, hamis állításokkal. (*Gógös Zoltán: Mi a hamis?*) Semmiféle valóság alapja nincs, mert ha lenne, ön azt elmondta volna nekünk. Ezt nem tette meg, ahogy az ön párttársa sem tette meg.

Hogy az állandó lakhelyemen mikor lakom és mikor nem: hát, örömmel látom, hogy érdeklődik (*Gógös Zoltán: Magánokirat-hamisítás, elnök úr!*) Balatonakarattya ügyei iránt...

ELNÖK: Gógös képviselő úr...

DR. MATOLCSY GYÖRGY, a Magyar Nemzeti Bank elnöke: ...ezt nagyon köszönjük mi, akarattya lakosok, de ez aztán végképp nem tartozik önre, ahogy az sem tartozik önre, hogy mikor és milyen helyen tartózkodom az állandó lakcímemen kívül. (*Gógös Zoltán: Csak ott nem lakik! Mitől állandó, elnök úr?*) Ez a magánéleti információ engem is megillet, és én sem kutakodom az ön magánaptárában, hogy egyébként hol tartózkodik hétvégéken (*Gógös Zoltán: Hétvégén se volt ott, én akkor is jártam ott!*), vagy pedig az esti és éjjeli órákban.

Kérem, hogy figyelmesen olvassa el az eddigi válaszokat, és a fel nem tett, tényekre nem támaszkodó kérdéseire ott megkapja a választ. (*Taps a kormánypártok soraiban. - Dr. Józsa István: Nulla! Erkölcsi nulla!*)

ELNÖK: Köszönöm szépen. Gógös és Józsa képviselő urak, be kell adni egy kérdést (*Bangóné Borbély Ildikó: Úgyse válaszol!*), és akkor van lehetőség azt feltenni... (*Dr. Józsa István közbeszól.*) Józsa képviselő úr, figyelmeztetésben részesítem. Felhívom a figyelmét a házszabály előírásainak a betartására, és arra kérem, hogy a mai napon ne kelljen még egyszer figyelmeztetnem - jó? Most Bárándy Gergely képviselő úré a szó. Parancsoljon!

DR. BÁRÁNDY GERGELY (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Úgy tűnik, hogy legközelebb a tény fogalmát idézem majd magának, elnök úr, az értelmező szótárból, mert ezt sem érti. *(Derültség az MSZP soraiban.)*

(13.30)

Az a probléma, hogy sosem válaszol a kérdésekre, most sem tette. Érti ezt a kérdést? Nagyon egyszerű: fi-ze-tett-e lakbért Patainak? Erre válaszoljon! Igen vagy nem?

Nos, elnök úr, ezzel a válasszal egyébként megint csak nem engem sért, hanem a választópolgárokat nézi cinikus és lefitymáló módon levegőnek, ahogy egyébként sokadszor is jogszabályt sért az ilyen válaszokkal.

Ami biztos, a következőket fogom tenni, elnök úr. A törvény megsértése miatt az Igazságügyi bizottsághoz fogok fordulni. Nem mintha egyébként ettől sokat remélnék, de legalább az utókor látni fogja, hogy milyenek is voltak maguk annak idején. Aztán lefordítatom az eddigi válaszait, és elküldöm az EKB elnökének, valamint az összes uniós jegybankelnöknek. No, nem azért, hogy lássák, milyen ember is ön, hanem azért, hogy esélyét adjam annak, hogy esetleg jobb belátásra bírják. A büntetőfeljelentésről hivatali visszaélés miatt, valamint az esetleges további lépésekről pedig elgondolkodom. Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen a figyelmet. Viszont válasz illeti meg elnök urat is egy percben. Parancsoljon, elnök úr, ön é a szó.

DR. MATOLCSY GYÖRGY, a Magyar Nemzeti Bank elnöke: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselő Úr! Tényeket megint nem hallottunk *(Derültség az MSZP padsoraiban.)*, semmilyen olyan tényről ön nem tárt fel, amire érdemben válaszolni lehet. *(Borány Sándor: Kérdésre is lehet válaszolni.)* Vajon ki és miért fizetne bárkinek bármilyen lakbért vagy átalányt vagy bármit *(Dr. Bárándy Gergely: Fizetett lakbért? - Az elnök többször csenget.)*, ha egy lakásban vagy egy házban vagy egy kerületben vagy egy városban nem lakik? Akkor miért kellene ön szerint? *(Dr. Bárándy Gergely: Nem lakott Patai lakásában? Nem lakott ott? Nem lakott ott?)* Miért kellene ön szerint?

Tehát hol vannak azok az ön hamis állítását alátámasztó tények, amelyek alapján ön egyáltalán fölteheti a kérdést? *(Dr. Bárándy Gergely: Elnök úr, mondja ki: nem lakott ott?)* Ön egy személyes bosszúhadjáratot folytat, magánügyet intéz közidőben, közpénzből *(Derültség az MSZP és a Jobbik padsoraiban.)* a Nemzeti Bank elnöke ellen, mert mi perben állunk *(Dr. Bárándy Gergely: Most mondja ki! Nem lakott ott? - Az elnök csenget.)*, magánügyben, közpénzen, közidőben. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Bárándy Képviselő Úr! A kérdése elhangzott. Hozzáfűzni nem lehet, képviselő úr. Ezt majd egy következő kérdésben tisztázni fogja. *(Dr. Bárándy Gergely: Csak a választ nem. - Gógös Zoltán: Elnök úr, mi az a közidő?)* Köszönöm szépen.

Volner János frakcióvezető úr, a Jobbik frakcióvezetője, azonnali kérdést kíván feltenni a miniszterelnök úrhoz: „Miért nem tesz meg mindent a dolgozó magyar emberek béremelésének érdekében a kormány?” Tisztelt Frakcióvezető Úr! A miniszterelnök úr halaszthatatlan közfeladat ellátása miatt válaszára Lázár János, Miniszterelnökséget vezető miniszter urat jelölte ki. Tisztelettel kérdezem, elfogadja-e a válaszadó személyét, vagy személyesen miniszterelnök úrtól fogja kérni a választ. Parancsoljon, frakcióvezető úr!

VOLNER JÁNOS (Jobbik): Elnök úr, megvárnam a miniszterelnök urat. Köszönöm szépen. *(Taps a Jobbik padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, frakcióvezető úr. Tájékoztatom önt és a tisztelt Házat, hogy miniszterelnök úrnak a második **soron következő** kérdések órájában kell válaszolnia.

Szilágyi György képviselő úr, a Jobbik képviselője, azonnali kérdést kíván feltenni a miniszterelnök úrhoz: „**Volt-e köze a Fidesznek és Orbán Viktornak a Quaestor csődhez, és így több tízezer magyar család tönkretételéhez?**” címmel.

Tisztelt Képviselő Úr! Miniszterelnök úr halaszthatatlan közfeladat ellátása miatt válaszára Lázár János, Miniszterelnökséget vezető miniszter urat jelölte ki. Tisztelettel kérdezem önt, elfogadja-e a válaszadó személyét, vagy a miniszterelnök úrtól várja személyesen a kérdést. *(Szilágyi György jelzése:)* Amennyiben elfogadja, úgy Szilágyi György képviselő úré a szó. Parancsoljon, képviselő úr!

SZILÁGYI GYÖRGY (Jobbik): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Miniszter Úr! A Quaestor-csődöt, gondolom, még nem felejtették el, hiszen több tízezer magyar családot tett tönkre ez a csőd. Ahogy múlik az idő, nemhogy tisztábban látnánk a Quaestor-ügyben, hanem egyre sötétebb dolgok derülnek ki.

Az előző héten újabb részletek derültek ki a Quaestor-üggyel kapcsolatban. Tarsoly Csaba nyilatkozott, és a Nemzeti 1 Televízió Felderítő című riportfilmjében is újabb részleteket ismerhettünk meg. Tarsoly Csaba nyilatkozatának két lényeges részére hívnám fel a figyelmet. Az egyik, hogy azt mondta, nagyban hozzájárult a Quaestor-csődhez az, hogy Orbán Viktor a rádióban nyilatkozott, és ez a nyilatkozat akkor megmozdította a piacokat. Vajon igaza lehet-e Tarsoly Csabának? Azt kell mondanunk, hogy igen, hiszen ha a miniszterelnök megszólal bármilyen kérdésben, annak súlya van, annak hatása van a társadalomra, hatással van a gazdaságra és a piaci

mozgásokra, és ezt tette. Emlékezzenek csak Kósa Lajosra, aki 2010-ben egy nyilatkozatával majdnem bedöntötte a forintot!

A másik, amit mondott Tarsoly Csaba, hogy a megfelelő helyről ígéretet kapott, hogy megmentik a Quaestort. Vajon mi lehet a megfelelő hely ma Magyarországon? Egyértelműen csak Orbán Viktor, hiszen Viktor vagy enged valamit, vagy nem, aszerint működik minden. Ehhez Tarsoly Csabának egy dolgot kellett tennie: el kellett mennie az MNB vezérigazgató-helyetteséhez, és feltárni az ügyet. Vajon mire volt ez jó, hogy utána nem mentették meg a Quaestort? Valószínűleg időhúzásra. Ez alatt a fideszes haverok, rokonok, a külügy cégei kivették a pénzt a Quaestorból.

Rendelkeztek-e bennfentes információval? - volt eddig a kérdés. Egyértelmű, hogy rendelkeztek, hiszen önök sokkal jóval a csőd előtt már tudtak arról, hogy csődbe fog jutni a Quaestor, és idő volt arra, hogy szóljanak a barátoknak, a rokonoknak. Most már egyértelmű, hogy miért nem írták alá a nyilatkozatokat, hogy a Quaestorból nem vettek ki pénzt, hiszen van takargatnivalójuk.

Két kérdésem lenne. Nem érzik felelősnek magukat a Quaestor csődje miatt? És mikor adnak választ a kormány, egyes kormánytagok és a miniszterelnök Quaestor-csőddel kapcsolatos szerepével kapcsolatban? Erre várom választát. Köszönöm. *(Taps a Jobbik padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A válasza megadom a szót Lázár János, Miniszterelnökséget vezető miniszter úrnak. Parancsoljon, miniszter úr!

LÁZÁR JÁNOS, a Miniszterelnökséget vezető miniszter: Igen tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Szilágyi György Képviselőtársam! Először is azt szeretném aláhúzni, amiben teljes egyetértés volt az Országgyűlésben, hiszen a Quaestor-károsultak kártalanítása érdekében, befektetéseik megmentése érdekében - még akkor is, ha a saját felelősségük sem elhanyagolható ebben az ügyben, hiszen olyanra bízták a pénzüket, aki az akkori banki kamatokkal szemben sokkal magasabb kamattal kecsegtette őket - a Magyar Országgyűlés szándékot illetően teljesen egyhangúlag egyetértett abban, hogy a Quaestor-károsultaknak segíteni kell.

Ennek érdekében fogadtunk el kártalanítási törvényt, és figyelmeztetném képviselő urat arra, hogy az Alkotmánybíróság is állást foglalt, tehát nemhogy nem segített a kormány, hanem segített a kormány, a parlamenthez fordult a segítség kereteinek megteremtése érdekében, majd az Alkotmánybíróságot is megjárta az ügy.

Hogy miért lehetséges az, hogy ezek a pénzügyi csalások megállításra kerültek és megfékezésre, először is azért, mert a törvényhozás kellő bölcsességet tanúsítva a pénzügyi felügyeletet a Magyar Nemzeti Bankkal összevonta. Amíg a pénzügyi felügyelet kü-

lön volt, addig meggyőződésem szerint az a szigor, ami ma érvényesül, nem érvényesülhetett volna, és lényegében ennek a törvénynek a keretei teremtették meg a szigorú föllépés feltételeit.

Másrészt a zavarosban halászó pénzügyi vállalkozásokat a törvényhozással összefogva a kormány megszüntette, betiltotta és megállította.

Mindig vannak a nyugati világban is és minden európai országban olyan vállalkozások, akik azzal kecsegtetik a befektetőket, hogy többet adnak érte a befektetéseikért, mint általában a banki kamat, vagy amennyit a normál pénzügyi viszonyok mellett lehet. Én mindig fölhívtam a figyelmet arra, hogy mekkora felelősség terheli azokat, akik ennek hisznek, de tiszteletben tartom és magam is helyesnek gondolom, hogy segítséget nyújtunk.

Azt azonban elfogadhatatlannak gondolom, hogy komoly, megfontolt, az ország érdekeire esküt tett parlamenti képviselő egy olyan ember szavainak hisz, aki jelen pillanatban is előzetes letartóztatásban van, több tíz milliárd forintot lopott el emberektől, egy pénzügyi csaló. *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.)* Egy pénzügyi csalónak még egy ellenzéki képviselő sem hihet. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, miniszter úr. Egyperces viszonzásra Szilágyi György képviselő úré a szó, parancsoljon!

SZILÁGYI GYÖRGY (Jobbik): Köszönöm szépen. Miniszter úr, ön pontosan értette, hogy én mit kérdeztem. Azt kérdeztem: Orbán Viktornak, a kormánytagoknak, egyes kormánytagoknak volt-e közük a Quaestor-csődhöz, vajon a fideszesek vettek-e ki a Quaestor csődje előtt pénzt a Quaestorból? Erre kellett volna választ adni.

Még föl sem említettem, hogy a miniszterelnök úrnak fontos, hogy milyen kapcsolata lehetett. Hiszen az N1 TV Felderítő című műsorában látható volt az, hogy Puska Péter, aki a jobbkeze Tarsoly Csabának, a VIP-páholyban együtt van Orbán Viktorral. Akárki nem lehet együtt, gondolom, Orbán Viktorral egy VIP-páholyban. Azt is megtudhattuk, hogy Puska Péter telefonja egy fideszes polgármester nevére volt; gondolom, ők is fizették Puska Péter telefonját.

Kérdés, hogy milyen kapcsolat van Tarsoly Csaba, hiszen ha Tarsoly Csaba jobbkeze és Orbán Viktor és fideszes polgármesterek között ilyen szoros kapcsolat van, akkor valószínűleg Tarsoly Csaba és Orbán Viktor között is nagyon szoros kapcsolat lehet, és ezzel a szoros kapcsolattal ők hozzájárultak a Quaestor-csődhöz. *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.)* Én ezt kérdeztem. Mennyire használták ki a Quaestor csődjét a fideszesek arra, hogy pénzt keressenek, mert a biznisz a legfontosabb? *(Taps a Jobbik padsoraiban.)*

ELNÖK: Egyperces viszonzásra Lázár János miniszter úré a szó, parancsoljon!

LÁZÁR JÁNOS, a Miniszterelnökséget vezető miniszter: Tisztelt Képviselőtársam! Én nem járok futballmeccsre, ezért a VIP-páholyok névsorát nem tudom felsorolni, de azt láttam a minap az egyik újságban, hogy Vona Gábor és Schiffer András is ott ült az egyik futballmeccs VIP-páholyában. Ebből az következik, hogy Vona Gábor és Schiffer András is Orbán Viktorral együtt dolgozik, aki szintén ennek a VIP-páholyának, mit tudom én, melyik részlegén üldögélt? *(Dr. Józsa István: Igen! - Derültség.)* Köszönöm szépen a szocialisták kiegészítését.

Határozottan szeretném itt az Országgyűlésben kijelenteni, hogy Tarsoly Csabához semmiféle köze nem volt a kormánynak. A szocialista kormány 17 milliárd forintot helyezett ki a Quaestorhoz, amit mind elbuktunk, és nem is fogjuk visszaszerezni belátható időn belül.

(13.40)

Mi mindent tettünk ennek a pénznek a megszerzése érdekében. Ha nekünk közünk lett volna ehhez az egész pénzügyi csaláshoz, akkor miért döntötte volna be a kormány, illetve miért szabályozott volna úgy, hogy megtiltja ezt a tevékenységet? Nyilván azért tettük ezt, mert ez az ország érdekében állt, hogy a pénzügyi csalókat bíróság elé tudjuk állítani, ami példátlan gyorsasággal történik meg az ügyészség, a nyomozati szervek és reményeink szerint a bíróság együttműködése gyümölcsképpen. *(Taps a kormánypartok soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, miniszter úr. Tisztelt Országgyűlés! Schmuck Erzsébet képviselő asszony, az LMP frakcióvezetője azonnali kérdést kíván feltenni a miniszterelnök úrhoz: „Mikor ismeri fel a kormány, hogy rossz az irány II.?” címmel. Miniszterelnök úr halaszthatatlan közfeladat ellátása miatt válaszára Lázár János, Miniszterelnökséget vezető miniszter urat jelölte ki. Tisztelettel kérdezem frakcióvezető asszonyt, elfogadja-e a válaszadó személyét, vagy személyesen miniszterelnök úrtól várja a választ.

SCHMUCK ERZSÉBET (LMP): Köszönöm szépen. Megvárom miniszterelnök urat.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tájékoztatom frakcióvezető asszonyt, hogy miniszterelnök úrnak a második **oron következő** azonnali kérdések órájában kell válaszolnia.

Tisztelt Országgyűlés! Hadházy Ákos képviselő úr, az LMP képviselője, azonnali kérdést kíván feltenni a miniszterelnök úrhoz: „Mi a magyarázat?” címmel. A miniszterelnök úr halaszthatatlan közfeladat ellátása miatt válaszára Lázár János, Miniszterelnökséget vezető miniszter urat jelölte ki. Tisztelettel kérdezem képviselő urat, elfogadja-e a válaszadó személyét, vagy megvárja a válasza a miniszterelnök urat.

DR. HADHÁZY ÁKOS (LMP): Megvárom miniszterelnök urat, elnök úr. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tájékoztatom önt és tájékoztatom a tisztelt Házat, hogy miniszterelnök úrnak a második **oron következő** azonnali kérdések órájában kell válaszolnia.

Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársaim! Sallai R. Benedek képviselő úr, az LMP képviselője, azonnali kérdést kíván feltenni a miniszterelnök úrhoz: „**Magyarország, jobban teljesít?**” címmel. A miniszterelnök úr halaszthatatlan közfeladat ellátása miatt válaszára Lázár János, Miniszterelnökséget vezető miniszter urat jelölte ki. Tisztelettel kérdezem képviselő úr, elfogadja-e a válaszadó személyét, vagy megvárja azzal miniszterelnök úr jelenlétét.

SALLAI R. BENEDEK (LMP): Igen, elfogadom a válaszadót. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Sallai R. Benedek képviselő úré a szó. Parancsoljon, képviselő úr!

SALLAI R. BENEDEK (LMP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Miniszter Úr! Azt, hogy Magyarország jobban teljesít, ugye, nemcsak az itt körülben helyet foglaló Matolcsy György jegybankelnök fizetéséből tudjuk, hanem abból is, hogy a kormány lehetőséget teremtett arra, hogy jó néhány más, hozzá hasonló és egyéb beosztásban lévő állami alkalmazott - többek között az állami erdőgazdaságok vezetői, a Szerencsejátéknál, a MÁV-nál - ilyen sok millió forintot fizetést vegyen fel. Ez ugye azt jelenti, hogy mondjuk, a jegybankelnök úr munkája körülbelül ötször annyit ér, mint itt bármelyik miniszteré, ha jól értem a méltányos megítélését a kormánynak. Viszont úgy látszik, hogy most már a fideszes polgármesterek is elkezdnek jól teljesíteni, ugyanis Nagykőrös esetében a képviselőtestület ismét úgy döntött, hogy Czifra Szabolcs és Körtvélyesi Attila urakat, a település polgármesterét és alpolgármesterét 4 millió forint jutalomban részesíti így az év végére. Ez nem egy egyedülálló dolog, korábban már polgármester úr felvett egy hathavi illetményt, ami 3 millió 150 ezer forint, illetve korábban egy másfél millió forintos jutalmat is. Tehát ezek szerint a településeknél is bevezetik ezt, hogy ilyen jó teljesítés legyen. Ez azért érdekes kérdés, mert közben ezzel párhuzamosan kijött Magyarországra egy új kutatás, ami ismét a Magyarországról való kivándorlási szándékot mutatja. Önök, kormánytagok már többször elsütötték ezt, hogy az összes többi országban is van kivándorlási szándék, és nem magyarországi specialitás ez, ehhez képest most az új kutatás európai szinten azt mutatja, hogy Németországban, Dániában, Hollandiában 10-15 százalék közötti a kivándorlási szándék, majd Spanyolország, Írország, Lengyelország, az Egyesült Királyság, Franciaország esetében 30 százalék alatti, és a leg-

rosszabb eredményt jelen pillanatban is Magyarország 46 százalékos eredménnyel érte el. A 18-24 éves fiatalok 46 százaléka az, aki 2016-ban úgy döntene, hogy egy másik országban folytatja a jövőjét.

Hol van ez a jó teljesítmény? Hol van az az alap, ami alapján emeljük az állami alkalmazottak bérét? Hol van az a teljesítmény, ami jobbá teszi az országot? Erre várnék tisztelettel választ miniszter úrtól. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A válaszra megadom a szót Lázár János, Miniszterelnökséget vezető miniszter úrnak. Parancsoljon, miniszter úr!

LÁZÁR JÁNOS, a Miniszterelnökséget vezető miniszter: Igen tisztelt Képviselőtársam! Nagyra értékelem az érdeklődését, illetve a kérdését, bár nehéz lesz megválaszolni, mert elég eklektikus a kérdés. Több dologra kérdez rá. Nekem nincs jogom és lehetőségem, hogy a jegybank munkáját megítéljem, tekintettel arra, hogy a jegybank az Alaptörvényben garantáltan függetlenül működik a törvényhozástól és a kormánytól, de azért engedjen meg valamit. Én azt gondolom, hogy az, hogy Magyarország jelen pillanatban ilyen gazdasági teljesítményre képes, ami lényegében a következő hat évben egy 40 százalékos béremelésnek az alapját teremti meg, az, hogy Magyarországon 3 százalék alatti a költségvetési hiány, hogy csökken az államadósság, az nemcsak a kormány munkájának köszönhető, hanem annak, hogy alacsony a kamat Magyarországon, ami jelentősen segítette a magyar vállalkozásokat. Annak köszönhető nagyon nagy részt, hogy volt egy növekedési hitelprogram, ami a gazdasági nehézségek idején 2012-2016 között átsegítette Magyarországot azon az időszakon, amikor a hagyatékot kellett rendbe tennünk, a kormányzásban megkapott súlyos költségvetési és pénzügyi egyensúlytalanságot kellett felszámolnunk.

Én azt gondolom, hogy Magyarország pénzügyeit ma a világ kívülről sokkal realistábban és sokkal optimistábban látja, mint ahogy azt megfogalmazta ön. Nézze meg, hogy a nagy hitelminősítő intézetek hogyan igazolják vissza a kormányzat politikáját, nézze meg, hogy a magyar államadósság finanszírozása ma mennyibe kerül, és mennyibe került 2010-2011-ben! Ezek a számok önmagukért beszélnek.

Először azt az országot rendbe kellett tenni ahhoz, hogy versenyképes legyen a gazdaság, mert versenyképes béreket, amelyek megakadályozhatják az elvándorlást, amely Európában törvényszerű, versenyképes béreket csak versenyképes gazdaság tud fizetni. De a konszolidáció volt ennek a föltétele. A versenyképes gazdaság pedig megteremti a versenyképes bérezés föltételét, ezért kötött Varga Mihály miniszter úr és a kormány egy hat évre szóló megállapodást a munkaadókkal és a munkavállalókkal, és először a rendszerváltozás óta nagyobb minimálbéremelésre kerül sor, mint amit a munkavállalói ér-

dekképviseltek eredetileg kértek. Ennél többet az elmúlt 30 évben senki nem tett a gazdaság rendbetétele érdekében. *(Taps a kormánypártok soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, miniszter úr. Egyperces viszonzásra Sallai R. Benedek képviselő úré a szó. Parancsoljon!

SALLAI R. BENEDEK (LMP): Köszönöm a szót, elnök úr. Miniszter úr, azért furcsák ezek a számadatok, mert önök csak számokban, statisztikában tudnak gondolkozni. Kérem, nézze meg a Magyar Tudományos Akadémia által koordinált európai uniós kutatásnak az eredményét! Sehol ilyen bizalmatlanok a kormánnyal és a jövővel kapcsolatban nincsenek az emberek, mint Magyarországon. Minden mutatónk, ami társadalompolitikai célú, tehát a legtöbben rákban Magyarországon halnak meg, a magyar férfiak között a legnagyobb számú a depresszió az egész Európai Unióban, a litvánok dohányoznak csak többet. Az egészségügy állapota a legrosszabbak között van a görögökkel együtt egész Európában. Gyakorlatilag az összes fogyasztási szokásunkban a legrosszabb mutatókat érjük el. Azok aránya, akik egyáltalán nem engednek be bevándorlókat, a bevándorlókkal kapcsolatos gyűlöletkampánynak az arányában, ugye, Magyarországon kétszeres a gyűlölködés. Minden egyes mutató, amit nézünk társadalompolitikailag, a politika szerepe Magyarországon a legalacsonyabb az egész Unióban, 20 százalék alatti, akik a politikában egyáltalán bíznak. A legjobban a dánok, 51 százalék fölött vannak. Minden egyes mutatónk, amit társadalompolitikai mutatóként mérünk, mindenben a rosszabb teljesítményt és a kormányzati tevékenység által a társadalom számára sugallt bizalmatlanságot erősíti Magyarországon. Ezt a kutatást ajánlom figyelmükbe, ha valóban fel akarják mérni Magyarország állapotát. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Egyperces viszonzás illeti meg Lázár János miniszter urat is. Parancsoljon!

LÁZÁR JÁNOS, a Miniszterelnökséget vezető miniszter: Köszönöm szépen, képviselő úr, a beszámolóját. Higgye el, hogy mi, akik egyéni választott képviselők vagyunk, egyéni körzetünk van, pontosan érezzük és pontosan tudjuk, hogy mi a valóság a választókörzetekben. Az ország egyik legszegényebb választókörzetében vagyok parlamenti képviselő *(Dr. Lukács László György: Ezzel vitatkoznék.)* másokal egyetemben.

Képviselő úr, engedjen meg egy személyes megjegyzést: ennek az országnak a teljesítménye legközelebb a nyugati teljesítményhez az 1910-es évek statisztikai adataiból olvasható ki, és az 1930-as évek utolsó statisztikai adatai, ami a háború előtt megjelent. 1937-ben voltunk legközelebb Európához és valamikor 2010-2012-ben. Arról mi nem tehetünk, hogy 50 évnyi kommunizmus pusztított ebben az

országban és 12 évi szocialista kormányzás. Amikor én a nagyapámat 14 évesen megkérdeztem 1989-ben, hogy mikor lehet majd megváltoztatni ezt a világot: ugyanannyi kell hozzá, amennyi a kommunizmus volt. Ez volt az öregek bölcsessége. Ebből még csak 26 év telt el. *(Taps a kormánypartok soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, miniszter úr. Tisztelt Országgyűlés! Dunai Mónika képviselő asszony, a Fidesz képviselője, azonnali kérdést kíván feltenni az emberi erőforrások miniszteréhez: **„Béremelés a humán szférában”** címmel. Miniszter úr halaszthatatlan közfeladat ellátása miatt válaszára Rétvári Bence államtitkár urat jelölte ki. Tisztelettel kérdezem a képviselő asszonyt, hogy elfogadja-e a válaszadó személyét. *(Dunai Mónika jelzésére:)* Igen, elfogadja, köszönöm szépen. Dunai Mónika képviselő asszonyé a szó. Parancsoljon, képviselő asszony!

DUNAI MÓNIKA (Fidesz): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Államtitkár Urak! Tisztelt Országgyűlés! Örömteli, hogy az egyre erősödő magyar gazdaság lehetővé teszi, hogy az elmúlt években és az elkövetkező esztendőkből olyan mértékű béremelés valósulhatott meg és valósul meg, amire a rendszerváltás óta nem volt példa. Ezen béremelés egyik nyertesei a pedagógusok, akiknek a béremeléssel együtt a társadalmi megbecsültsége is hasonló mértékben nőtt.

(13.50)

A Fidesz és a KDNP a pedagógusok mellett mindig kiemelten kezelte és kezeli az egészségügyi dolgozók és egészségügyben dolgozók humánerőforrás-kérdését is. Az elmúlt öt évben az ország gazdasági teljesítőképességének figyelembevételével mindent megtettünk, hogy javítsunk az egészségügyi dolgozók helyzetén is. 2012-ben és 2013-ban már két lépcsőben körülbelül 95 ezer egészségügyi dolgozó részesült béremelésben, 2015 júliusától pedig megteremtettük a lehetőségét az egészségügyi dolgozók mozgóbér-befagyasztásának felengedésére. Ezzel a lépéssel biztosítottá vált a 2012-2013. évi béremelés mozgóbér-elemeinek alaphérezhez való igazítása, amely 2016. január 1-jétől törvényi szinten került szabályozásra.

Tisztelt Államtitkár Úr! Kiemelt figyelmet fordítunk a kultúrára is. Mindenki számára elérhetővé szeretnénk tenni itt a fővárosban is, de minden egyes településen a kultúrához való hozzáférést, ezért megemeltük 1700 kistélepülés kulturális normatíváját, azonban a kulturális ágazatban dolgozók bérfeljesztésével mindeddig tartoztunk. Ezen változtatunk most. Jövőre csaknem 5,5 milliárd forintot szánunk a kultúra területén dolgozók bérrendezésére. Kérdezem tisztelt államtitkár urat, miben tudjuk segíteni *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.)* a kulturális szférában dolgozók anyagi

megbecsülését. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypartok soraiban. - Dr. Józsa István tapsol.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. A válasza megadom a szót Rétvári Bence államtitkár úrnak. Parancsoljon, államtitkár úr!

DR. RÉTVÁRI BENCE, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselő Asszony! Tisztelt Ház! Ha az elmúlt 12 hónap adatait nézzük, akkor azt látjuk, hogy a közszférában 11,6 százalékkal nőtték a bérek, ehhez képest a vállalkozói szférában, idézőjelben mondom a „csak”-ot, mert voltak ennél sokkal rosszabb adatok, de ehhez képest elmaradva, 7,2 százalékkal. Tehát jóval magasabb volt a fizetések növekedése a költségvetési szférában, pontosan azoknak az ágazati béremeléseknek köszönhetően, amelyekre képviselő asszony is utalt, de ebből látható, hogy a következő években azt, amit már meglépett előre a közszféra béremelésben, azt bizony a vállalkozóknak is meg kell tenni, hogy hasonló mértékű legyen a növekedés.

Szintén fontos felhívni arra a figyelmet, hogy a bruttó keresetek 6,7, míg a nettó keresetek 8,3 százalékkal nőtték, tehát jóval magasabb a nettó keresetek emelkedése a bruttó keresetnél. Ez azt jelenti, hogy az állam jóval kevesebbet von el. Ha valaki többet dolgozik, akkor jóval többet is fog keresni, nem kell attól félni, hogy ha valaki többletteljesítményt tesz le az asztalra, akkor utána pluszadóval büntetve őket, igazából kevesebbet fog hazavinni. Azt hiszem, hogy egy polgári társadalomnak ez fontos alapelve, hogy a többletteljesítményért végre többletfizetés is jár.

Ahogy ön is arra utalt, a legutóbbi idők tárgyalásainak eredménye a kulturális területen dolgozók fizetésének a megemlése. Összesen 7380 fő központi költségvetési szervnél dolgozó kulturális alkalmazottról van szó, illetőleg mellettük még 12 796-an önkormányzatoknál vagy önkormányzati intézményeknél dolgoznak. 15 százalékos az átlagos béremelkedés, attól függően, hogy valaki középfokú vagy felsőfokú végzettséggel rendelkezik, más-más ez az összeg. Aki középfokú végzettséggel rendelkezik, az átlagosan 14 ezer forinttal fog többet hazavinni jövőre havonként, aki felsőfokú végzettséggel, az viszont csaknem 30 ezer forinttal fog többet keresni. A havi bruttó átlagos növekedés így tehát jóval nagyobb azoknál, akik felsőfokú végzettséggel rendelkeznek. Bízunk benne, hogy ezáltal a legjobb szakembereket sikerül megtartani; a jövő évi költségvetés erre, ahogy ön is mondta, 5,5 milliárd forintot tartalmaz. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Egyperces viszonzásra Dunai Mónika képviselő asszonyé a szó. Parancsoljon, képviselő asszony!

DUNAI MÓNIKA (Fidesz): Köszönöm szépen a szót, tisztelt elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! Tisz-

telt Országgyűlés! Jó látni, hogy amit vállaltunk, azt teljesítjük is. Így van ez a különféle szektorok béremelésével és életpályamodelljeivel is. A bölcsődékben, az óvodákban, az iskolákban, a középiskolákban, a felsőoktatási intézményekben már bevezettük ezt a jelentős béremelést, az egészségügyben is, azt gondolom, hogy szép lépéseket tettünk. A honvédelemben, a rendvédelmi dolgozók körében, a közszférában is megindultak ezek a bérrendezések, amelyek nemcsak éppen hogy, hanem jelentős béremeléseket tartalmaztak.

Jó látni, hogy a kulturális szféra is csatlakozni tud ehhez a körhöz. Köszönöm szépen a válaszát, tisztelt államtitkár úr. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. Egyperces viszonzás illeti meg államtitkár urat is. Parancsoljon!

DR. RÉTVÁRI BENCE, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót. Egy-két konkrét helyzetet vagy számot is említve, tehát a kulturális szférában legalább 10 ezer forinttal, de lesz, akinek 55 ezer forinttal lesz magasabb a fizetése jövő januártól, mint amennyi volt ebben az évben. A szociális szférában dolgozóknak átlagosan 16 százalékkal, 24 ezer forinttal nőtt a fizetése az elmúlt években, egy pályakezdő szociális tanácsadó, felsőfokú végzettségű, most 52 ezer forinttal indul magasabbról pályakezdőként, mint amennyivel indultak korábban.

Sokszor el szoktuk felejtetni, hogy a felsőoktatásban is zajlott egy béremelés 15+5+5 százalékkal, úgyhogy itt is azt láthatjuk, hogy átlagosan egy 20,7 százalékos, 48 ezer forintos emelkedés van, de egy egyetemi tanár III. fokozatban 437 ezer forint helyett most már 528 ezer forintot fog jövőre megkeresni.

A köznevelés területén ismerjük, hogy az oktatásban dolgozóknak, a pedagógusoknak másfélszerezére nő a fizetése, de ha azt nézzük, hogy egy felsőfokú végzettségű bölcsődei dolgozónak mennyivel nő a fizetése, ott is felsőfokú végzettségűnél ez 88 ezer forint is lehet, ami igencsak kiemelkedő. Az egészségügyben pedig nagyon fontos az idej és a jövőben orvosi béremelés, ami összesen 207 ezer forintot tesz ki, és az ápolók esetében is egy megduplázásról beszélhetünk. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Szakács László képviselő úr, az MSZP képviselője azonnali kérdést kíván feltenni a nemzetgazdasági miniszterhez: „**Hogy is volt ez?**” címmel. Szakács László képviselő urat illeti a szó. Parancsoljon, képviselő úr!

DR. SZAKÁCS LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Miniszter Úr! Én is leveleztem Matolcsy Györggyel, ahogyan azt ma

már egyszer meg is hivatkozta a jegybankelnök úr. Nem 27-szer tettem föl ugyanazt a kérdést, hanem 27 különböző kérdést tettem föl, de a lényeg valójában az, amit én megkérdeztem tőle, pontosan azért, mert nem tisztázott, hogy az UniCredit Bank vezérigazgatójának lakásában lakott-e, nem lakott, fennáll-e még ez az állapot, nem áll-e még fenn ez az állapot. Pontosán ezért kérdeztem tőle meg, hogy vajon lehetett-e ahhoz köze, hogy ők ilyen közelebbi kapcsolatban vannak egymással, a Bankszövetség elnökével, az UniCredit elnök-vezérigazgatójával, lehetett-e ennek ahhoz egy különösebb kapcsolata, hogy a magánnyugdíjpénztári vagyoni államosításakor az összes külföldi vagyoni eléggé furcsa körülmények között, már úgy értem, a külföldi értékpapírok eléggé furcsa körülmények között - nem nagyon stimmelnek a dátumok - csak mégis odakerültek az UniCredit Bankhoz kezelésre, méghozzá úgy, hogy az Állami Adósságkezelő Központ egy pályázatot hirdetett meg, meghívásos pályázatot, viszont csak egyetlen kereskedelmi bankot érhetett az a fantasztikus szerencse, hogy meghívták erre és ajánlatot tehetett az Állami Adósságkezelő Központnak, és lássunk csodát, ez nem volt más, mint az az UniCredit Bank, amelyiknek akkor az elnök-vezérigazgatója Patai Mihály volt.

Erre én azt a választ kaptam, hogy forduljak miniszter úrhoz, hiszen jegybankelnök úr a Nemzetgazdasági Minisztérium korábbi döntéseit nem kívánja a jegybankelnöki pozíciójából kommentálni. Én tudom, hogy ezt a helyzetet nem ön állította elő, miniszter úr, de mégis nekem nincs más lehetőségem, mint önt megkérdezni, hogy ön szerint az normális dolog-e, hogy egy jegybankelnök egy kereskedelmi bank vezérigazgatójának a lakásában lakhat - ha ez így van -; illetve hogyan kerülhetett *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.)* a magánnyugdíjvagyoni külföldi része ugyanahhoz a bankhoz, amelyik lakástulajdonnal rendelkezik, és Matolcsy György pedig lehet, hogy ott lakik. Köszönöm. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A válasza Varga Mihály miniszter úrnak adok lehetőséget. Parancsoljon, miniszter úr, öné a szó!

VARGA MIHÁLY nemzetgazdasági miniszter: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársam! Először is javasolnám önnek, hogy a házszabályt feltétlenül tanulmányozza, mert nem egészen világos, hogy most kihez milyen kérdést kíván feltenni, tehát a házszabály erről világosan rendelkezik. Én a kérdésének arra a részére kívánok válaszolni, ami engem érint, és ami a Nemzetgazdasági Minisztérium hatáskörébe tartozik, ez pedig a nyugdíjreformra vonatkozik, a magánnyugdíjpénztárak korábbi visszaintegrálására.

Nézze, azt kell mondanom, hogy a döntést igazolta az élet. Ne felejtsük el, hogy akkor ennek a döntésnek az alapja mégiscsak az volt, hogy a magyar

államadósság jelentős mértékben növekedett, az a pénz, amit a magánnyugdíjpénztárakba kellett befizetnünk, az jelentősen növelte a hiány mértékét.

(14.00)

Másrészt ez a pénz egyáltalán nem volt biztonságban, hiszen olyan alapkezelők kezelték, akiknek az a garanciája nem volt meg, hogy ebből a pénzből majd az illető befizető állampolgárnak nyugdíjas időszakában valóban olyan járadéka keletkezik, amiből a nyugdíját ki tudja egészíteni. Úgyhogy a kormány egy helyes döntést hozott. Ezt támasztja alá az is, hogy az elmúlt években az államadósság mértéke a 2010-es 83 százalék fölötti mértékről 74,7 százalékra csökken. Azt is szeretném hangsúlyozni, képviselő úr, hogy itt önként visszatérő tagokról volt szó. A kormány senkit nem presszionált, mindenki egy nyilatkozatban rendelkezhetett arról, hogy maradni kíván-e a magánnyugdíjpénztárban, vagy pedig visszatér abba az állami nyugdíjrendszerbe, amely állami garanciával biztosítja azt, hogy a nyugdíjak értéke megmaradjon.

Tisztelt Képviselő Úr! Ennek kapcsán a pénz felhasználásáról érdeklődik nálam. Azt hadd mondjam el, hogy 1998 és 2010 között 2560 milliárd forintnyi összeget szedtek be az ügyfeleiktől, 1998 és 2010 között a magánnyugdíjpénztárak. Azt gondolom, sokkal helyesebb *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az idő leteltét.)*, hogy ez ma már egy állami magánnyugdíjpénztárnál van, mint hogy ez egy bizonytalan magánnyugdíjrendszert szolgál. *(Taps a kormánypartii padsorokból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, miniszter úr. Egyperces viszonzulásra Szakács László képviselő úré a szó.

DR. SZAKÁCS LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Miniszter Úr! Nem arról van szó... *(Nagyot sóhaj. - Dr. Rétvári Bence: Add fel! - Derűltég.)* Nem adom fel, hiába kéri ezt Rétvári Bence.

Tisztelt Miniszter Úr! Még akkor is, ha ez egy jó döntés ön szerint, akkor is én az eljárásról kérdeztem. Az helyes-e, hogy ekkora pénzösszegnél, 511 milliárd forintnál egyetlenegy kereskedelmi bankot érhet az a szerencse, hogy ő ezt kezelheti? Tudják, hogy kiadták egyébként ezeket a szerződéseket, itt vannak nálam, nem is akármilyen feltételekkel, méghozzá úgy, hogy ezt az államadósság-kezelő alap egyedül döntötte el, hiszen a nyugdíjreformalap 20 nappal később jön létre, és csak tudomásul veheti ezt a döntést, hogy odakerült 511 milliárd forint az UniCredithez. Rendben van ez így, miniszter úr? Ez a kérdésem. *(Taps az MSZP soráiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Egyperces viszonzulásra Varga Mihály miniszter úré a szó. Parancsoljon, miniszter úr!

VARGA MIHÁLY nemzetgazdasági miniszter: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselő Úr! A magánnyugdíjpénztári rendszerből visszaérkező pénz kezelése és vagyon felhasználása törvényileg szabályozott volt. Először is szeretném tehát visszautasítani azt a burkolt állítást, hogy itt bármiféle szabálytalanság történt. Egy.

Kettő. A pénznek az a része, amely különböző állami vagyont, állampapírokat és más egyebet érintett, az a Nyugdíjreform és Adósságsökkentő Alapba került. A sorsa ennek is nyomon követhető. Erről a parlament rendszeresen tájékoztatást kapott. Azt gondolom, hogy ennek az alapnak is a működése teljes egészében szabályos volt.

Hogy a magánnyugdíjpénztáraknál lévő külföldi papírok sorsa mi volt, ebben a tekintetben az Államadósság Kezelő Központnak kellett eljárni, ő van felhatalmazva erre. Én úgy emlékszem, de meg fogom vizsgáltatni az ön felvetése nyomán, hogy ez egy teljesen nyílt közbeszerzés során került kiválasztásra. Az UniCredit ezt a megbízást megkapta.

Ha a képviselő úr egy interpelláció keretében tette volna fel ezt a kérdést *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az idő leteltét.)*, pontosabb adatokat tudnék mondani; így meg fogom nézetni, és tájékoztatni fogom önt erről a kérdésről. Köszönöm, elnök úr. *(Taps a kormánypartii padsorokból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, miniszter úr. Tisztelt Országgyűlés! Rig Lajos képviselő úr, a Jobbik képviselője, azonnali kérdést kíván feltenni az emberi erőforrások miniszteréhez: „**Elfogyott a pénz?**” címmel. Miniszter úr halaszthatatlan közfeladat ellátása miatt válaszára Rétvári Bence államtitkár urat jelölte ki. Tisztelettel kérdézem képviselő urat, elfogadja-e a válaszadó személyét, vagy megvárja azzal a miniszter úr jelenlétét.

RIG LAJOS (Jobbik): Megtisztelő lesz, ha válaszol.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Kettő percre most a kérdés feltevésére Rig Lajos képviselő úré a szó. Parancsoljon, képviselő úr!

RIG LAJOS (Jobbik): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Államtitkár úr! Megspórolom a válaszában azt a számot, amit minden egyes válaszban elmond az 500 milliárdos egészségügyi fejlesztésről, amely a kórházak és egészségügyi intézmények területén megvalósult. *(Dr. Rétvári Bence: Már megérte!)*

Választókerületemben van két kórház, amely részesült ezekből a beruházásokból. Az egyik a tapolcai kórház, amely struktúraváltó kórház lett. Elvesztette két osztályát, a belgyógyászatot, illetve a sebészetet. Ez a két ellátási forma átkerült az ajkai kórház területére. Az ajkai kórház is egy energiahatékonysági beruházáson ment át, de a röntgendiagnosztika fejlesztése már nem valósult meg. Az elmúlt hónapokban a helyi Fideszhez köthető helyi televízió közös-

ségi portálán megjelent egy olyan cikk, hogy „Elfogyott a pénz?”, és itt az ajkai kórház fertőzőosztályára gondoltak, amely különálló épületben volt, és valóban, oda nem jutott fejlesztési forrás. A cikk mellé 3-4 képet tettek oda, hogy milyen állapotban van az ajkai fertőző. Mondanám: vezetékek lógnak ki a falból, omlik a vakolat, életveszélyes és balesetveszélyes. A lépcső állapota lassan olyan, hogy járhatatlan, nemcsak lépcsőnek, de még járdának sem lehet igazán használni.

Azt is lehet tudni az ajkai kórházról, hogy 1972 és 1990 között dr. Mikola István itt dolgozott, az ajkai kórház belgyógyászatán és infektológiai osztályán. Volt kórházigazgató is. Kórházigazgatóként már próbált lobbizni az akkori fertőzőosztály felújításáért. Ez nemcsak az ajkai emberek fertőzőosztálya, hanem egy megyei fertőzőosztályról beszélünk. Önök hangsúlyozzák, hogy milyen fontos a higiéne egy ilyen osztályon. Kérdem én, egy ilyen elavult, régi épületben meg lehet tartani azokat a higiéne elvárásokat, az aszepszis és antiszepszis szabályait be lehet tartani? Várom megtisztelő válaszát. *(Taps a Jobbik padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A válaszára megadom a szót Rétvári Bence államtitkár úrnak. Parancsoljon, államtitkár úr!

DR. RÉTVÁRI BENCE, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselő Úr! Tisztelt Ház! Nem voltak hiába az ismétléseim, ezek szerint a Jobbik-frakció is elismeri, hogy az elmúlt hat esztendőben Magyarország történetének egyik legnagyobb, ha nem a legnagyobb kórházfejlesztési programja zajlott, hiszen korábban nem volt erre példa. A rendszerváltás óta biztosan nem. De hogy a Markovszky-korszak óta mikor volt utoljára ilyen, arra is nehéz példát találni, úgyhogy örülünk annak, hogy a Jobbik is ezt elismeri.

Pontosan azért, mivel nyilvánvalóan maradtak olyan részek, olyan eszközök, amelyeket fejleszteni kell, vagy olyan kórházak, ezért az emberierőforrás-fejlesztési operatív programunkban, az EFOP-ban számtalan, összességében több száz milliárd forintnyi új programot indítottunk el, amelyek részben a kórházi ellátásnak, részben az alapellátásnak, a szakellátásnak a megerősítését szolgálja. Bízunk benne, hogy ezek révén tovább fognak fejlődni azok a fejlesztések, amelyek voltak. Végre észre lehetett venni a vidéki kórházak szinte mindegyikében, hogy történt valami, a rendszerváltás óta végre valami látható mértékű kórházszárny-felújításra került sor vagy egész kórházépületek felújítására, kiegészítésére. Ez folytatódni fog.

Ön is, tisztelt képviselő úr, ha felüti a Magyar Közlönyt, megnézi a kormányhatározatot az emberierőforrás-fejlesztési operatív program éves fejlesztési keretéről, akkor látni fogja, hogy pontosan milyen célokra, akár az alapellátásban, akár a szakellátásban

mikre tudunk fordítani, de akár az egészségügyi vagy a kora gyermekkori intervenciók vagy más területeken is, a komplex népegészségügyi szűrések területén vagy más célzattal is. Százmilliárdos nagyságrendet talál arra, ami a betegbiztonságot növeli, ami a kórházak infrastruktúráját javítja.

Van is erre szükség, nyilván lesz is erre szükség. Az elmúlt időszakban is akár az egynapos ellátások bevezetésével, amit tettünk, akár hogy ennek nyomán a keresőképtelenségi napok száma is csökkent, hogy végre érdemben nő az egészségügyben dolgozók fizetése, az orvosok esetében 107+100 ezer forinttal, az ápolók esetében 26,5, majd 12 és 8 és 8 százalékkal. *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az idő leteltét.)* Ezek mind-mind-mind segítik, hogy a felújított, új, modern eszközökkel és kórházi épületekben valóban tudjanak gyógyító tevékenységet folytatni. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypárti padsorokból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Egyperces viszonzásra Rig Lajos képviselő úré a szó. Parancsoljon!

RIG LAJOS (Jobbik): Köszönöm szépen, államtitkár úr. A fennmaradó egy percben, remélem, az ajkai kórház fertőzőosztályáról is kapok némi felvilágosítást, bár abban igaza van, hogy meg kell erősíteni, de nemcsak a rendszert, hanem magát az épületet, mert nemsokára össze fog dőlni. Az viszont már betegbiztonsági kockázatot rejt magában, úgy gondolom.

Ha az 500 milliárd megfelelően van elkölthetve, és nem túlárazott uniós forrásokból próbáljuk fenntartani és megújítani az egészségügyi rendszert, akkor sokkal többet meg lehetett volna ebből tenni. Hiába ölnék bele több száz milliárdot, ha nagy részét lenyúlják! Hiába csinálunk százmillióból új mentőállomást, ha egy hónapon belül elkezd az alja vizesedni azért, mert nincsen rendesen leszigetelve, és repednek meg a csempék, mert mozog a mentőállomás, és nem kacsalábon mozog.

Azt kérdezem államtitkár úrtól, hogy az ajkai kórház vonatkozásában a fertőzőosztály felújítása lehetséges-e. Bár amikor Mikola István volt a miniszter, akkor sem sikerült neki, én most bízom benne *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az idő leteltét.)*, hátha a felszólalásom után sikerül ennek utánajárni, és megvalósul ott is egy beruházás. Köszönöm. *(Taps a Jobbik padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Egyperces viszonzás illeti meg államtitkár urat is. Parancsoljon, államtitkár úr!

(14.10)

DR. RÉTVÁRI BENCE, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót. Elnök Úr! Tisztelt Képviselő Úr! Tisztelt Ház! A

korábbi időszakban az ajkai kórházban is megvalósult TIOP-os vagy KEOP-os fejlesztésekről többször érdeklődött, akkor mindig választ is kapott. Nyilván, ha konkrétan az ajkai kórházra kérdez rá és nem egy általános címet ad a felszólalásának, akkor nyilván sokkal részletesebb adatokat is kaphat.

De ha megnézzük, ha már ön említette az új mentési rendszeri fejlesztéseket: az közismert, hogy 60 mentőállomás korszerűsítésére és 22-nek a kiépítésére került sor. De itt több ütemben, először 200, majd 178, majd 21, majd újabb 32 darab, majd megint 22 mentőautó került forgalomba állításra, hiszen az azt megelőző években ezek a beszerzések, ezek a fejlesztések mind hiányoztak. Az elmúlt hat esztendőben nem 6 évnyi, hanem legalább 10 évnyi mentőautó-beszerzésre kellett sort keríteni, mert a korábbi időszakban ezt is jobban szerették kiszervezni magánellátóknak, a betegszállítást is és minél több ezzel kapcsolatos tevékenységet. Mi ennek ellenére folytattuk azt, amit a választások előtt is ígértünk (*Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az idő leteltét.*), hogy megerősítjük a magyar mentőszolgálatot. Köszönöm szépen. (*Taps a kormánypártok soraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Szászfalvi László képviselő úr, a KDNP képviselője, azonnali kérdést kíván feltenni a nemzeti fejlesztési miniszterhez: **„Biztosított-e a lakosság földgázellátása a fűtési szezonban?”** címmel. Szászfalvi László képviselő urat illeti a szó. Parancsoljon, képviselő úr!

SZÁSZFALVI LÁSZLÓ (KDNP): Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Igen tisztelt Miniszter Úr! A mintegy 650 ezer távhővel ellátott lakásban idén október 15-én elindult a hivatalos távfűtési szezon. Így újra aktuálissá vált az a kérdés, hogy Magyarország a korábbi évekhez hasonlóan megfelelően felkészült-e a tél kihívásaira.

A magyarországi földgázátvitel fontos biztonsági szerepet látnak el a hazai ellátási rendszerben, a kereslet és kínálat közötti szezonális egyenetlenség kiigazításában. A kulcskérdés minden őszt végén így az, hogy milyen intézkedések születtek és várhatóak a megfelelő földgázellátás biztonsága érdekében, elegendő-e a téli fogyasztás kiszolgálására a betárolt földgáz mennyiség.

A biztonságos hazai ellátás záloga, hogy az időszakosan megnövekedő fogyasztási szükségletek ellátásának a garantálására megfelelő időben és a szükséges mennyiséggel készüljenek fel az egyetemes szolgáltatók. Ahogyan azt a sajtóból megtudhattuk, a téli fűtési időszak kezdetén több mint 3 milliárd köbméter földgáz volt a hazai tárolókban.

Tisztelettel kérdezem tehát miniszter urat, hogy mire lesz elég ez a mennyiség, biztonságosan megoldható-e a lakosság ellátása, mire számíthatnak a magyar családok. Várom miniszter úr megtisztelő válaszát. (*Taps a kormánypártok soraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A válasza megadom a szót Seszták Miklós nemzeti fejlesztési miniszter úrnak. Parancsoljon, miniszter úr!

DR. SESZTÁK MIKLÓS nemzeti fejlesztési miniszter: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Úr! Magyarország földgázellátásának biztonsága három forrásra támaszkodik: a tárolókapacitásokra, az importforrásokra és a hazai kitermelésre. Az ország föld alatti földgázátviteli kapacitása a kedvező geológiai adottságoknak és az évről évre csökkenő földgázfogyasztásnak köszönhetően jóval meghaladja igényeink mértékét. Tárolóinkban jelenleg közel 3,2 milliárd köbméter földgáz van, ami megközelítőleg 50 százalékos töltöttségi szintnek felel meg. Ebből a mennyiségből a biztonsági földgázkészlet több mint 900 millió köbméter. Jelenleg 120 millió köbméterrel nagyobb mennyiség található a tárolókban, mint egy évvel ezelőtt. A magyarországinál nagyobb tárolókapacitással csak sokkal népesebb és nagyobb fogyasztással rendelkező országok rendelkeznek, ilyen Németország vagy Franciaország.

A töltöttségi szint mértékénél a meghatározó szempont az, hogy a betárolt földgáz hogyan aránylik a fűtési szezon fogyasztásához. Ma a leghidegebb téli napon hétszer több földgázt használunk fel, mint egy átlagos nyári napon. Az erős ingadozásból és a gázfogyasztásnak a hőmérséklet-változástól való függése miatt a biztonságos téli ellátás érdekében nyáron helyezük el a gázt a tárolókban. Az idei fűtési időszak kezdetén rendelkezésre álló földgáz mennyiség bőven fedezné az előző teljes téli hazai fogyasztás felhasználását is. Az előző fűtési szezonban felhasznált gáz mennyiség közel 3,5 milliárd köbméter volt, ebből több mint 1,6 milliárd köbméter tett ki a lakossági fogyasztás. Ennek a lakossági fogyasztásnak a kétszerese található meg jelenleg a tárolókban, így az ellátás biztosított. Köszönöm a kérdést. (*Taps a kormánypártok soraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, miniszter úr. Egyperces viszonyválaszra megadom a szót Szászfalvi László képviselő úrnak. Parancsoljon, képviselő úr!

SZÁSZFALVI LÁSZLÓ (KDNP): Nagyon szépen köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Magyarország nem rendelkezik a hazai fogyasztást kielégítő földgáztermelési kapacitásokkal, ezért a biztonságos ellátásunk szempontjából elengedhetetlenül fontos a behozatal, a megfelelő szállítási útvonalak biztosítása. A jelenlegi kereskedelmi szerződések ugyan garanciát jelentenek a Magyarországra irányuló földgázszállítás zavartalanosságára, azonban a szomszédunkban, Ukrajnában fennálló bizonytalan helyzetre tekintettel nyilván fel kell készülnünk arra a lehetőségre is, hogy ebből az irányból nem fog érkezni gáz hozzánk, ahogyan arra az elmúlt években is már volt példa. Mindezekre tekintettel köszönöm miniszter úr megnyugtató válaszát. (*Taps a kormánypártok soraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Egyperces viszonzásra Seszták Miklós nemzeti fejlesztési miniszter úrnak adok szót. Parancsoljon!

DR. SESZTÁK MIKLÓS nemzeti fejlesztési miniszter: Arról szeretném tájékoztatni a képviselőtársamat, hogy a hazai földgázellátás biztonságát tovább erősíti a kormány sikeres útvonal-diverzifikációs törekvésének az eredménye. Erről jobb, ha itt is beszélünk egypár mondatot, hiszen az új infrastruktúra-fejlesztés révén már üzemel a magyar-szlovák határt keresztező földgázvezeték, és ez a vezeték - igaz, a jelenlegi alacsony kihasználás ellenére - számottevően járul ahhoz hozzá, hogy a hazai nagykereskedelmi földgázáraknak a nemzetközi piaci árhoz való közelítését megoldja.

A családok otthonaik melegét abban az esetben is garantálni tudjuk, ha az import váratlanul vagy tartósan leállna. Bár a szállítások rövidebb-hosszabb ideig tartó felfüggesztésének a kockázata az elmúlt évek tapasztalatai alapján várható, de semmilyen olyan vészhelyzetet nem ismerünk, amely ennek bekövetkezését vetítené előre. Egyet tudok mondani, a lakosok földgázellátása biztosított. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, miniszter úr. Tisztelt Országgyűlés! Schmuck Erzsébet képviselő asszony, az LMP frakcióvezetője, azonnali kérdést kíván feltenni a nemzetgazdasági miniszterhez: **„Miért ad 170 milliárdos ajándékot a multiknak a kormány?”** címmel. Miniszter úr halaszthatatlan közfeladat ellátása miatt válaszára Tállai András államtitkár urat jelölte ki. Tisztelettel kérdzem frakcióvezető asszonyt, elfogadja-e a válaszadó személyét, vagy megvárja a válasszal miniszter úr jelenlétét itt az üléssteremben.

SCHMUCK ERZSÉBET (LMP): Köszönöm szépen, elnök úr. Elfogadom. Tisztelt Államtitkár Úr! Három hete a kormány elismerte, hogy zsákutcába vezette az ország gazdaságát, múlt héten viszont az is kiderült, hogy a felismerésen túl rossz eszközöket választ. A kormány ugyanis durván csökkent a nagy cégek nyereségadóját. Ez a hamisítatlan neoliberális lépés növeli a nagy cégek profitját, és növeli a szakadékot az egyszerű dolgozók és a kivételezett elit között. A gazdag cégek és tulajdonosaik alig adóznak, az egyszerű dolgozók és vállalkozók viszont jövedelmük felét, harmadát, kétharmadát. Ez a lépés mintegy 170 milliárd forint ajándékot ad a nagy cégeknek. Ez a lépés rontja a kisvállalkozások relatív helyzetét, növeli a multik erőfölényét. Rontja a költségvetés helyzetét is, pedig volna mit visszapótolni a korábbi évek megszorításai után. Rontja a lépés a magyar kis- és középvállalkozók helyzetét azért is, mert a minimálbér-emelés terhének nagy részét ők viselik, az adócsökkentés hasznát pedig mások.

Értelmetlen a csökkentés azért is, mert a magyar vállalkozóknak nem az a legnagyobb problémája,

hogy a nyereségadó magas, 40 százaléknak ugyanis nincs is nyeresége. Boldogan fizetnének magasabb adót is, ha meg tudnának élni. A gazdaságpolitika feladata lenne, hogy hozzásegítse ehhez őket. Ez a lépés egyedül néhány multicégnak és nagyvállalatnak hasznos, akiknek épp lejár az adókedvezménye, vagy akik más ország adófizetőit megkárosítva ide adóznak harmadannyit. Önök adóparadicsomot csinálnak az országból, de ez nem lesz jó. A lefelé tartó adóversenynek csak a multik lehetnek a nyertesei, akik kijátsszák egymás ellen az országokat.

Államtitkár úr, miért a nagy nemzetközi cégek érdekei mozgatják az adópolitikát? Várom meg-tisztelő válaszát. *(Taps az LMP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, frakcióvezető asszony. A választ Tállai András államtitkár úr fogja megadni. Parancsoljon, államtitkár úr!

TÁLLAI ANDRÁS nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Frakcióvezető Asszony! A kormány határozott célja, hogy javítsa, növelje a magyar gazdaság, a magyar vállalkozások versenyképességét. A versenyképesség javítása nem szektorokat, ágazatokat érint vagy csak kisvállalkozókat vagy csak multinacionális nagyvállalkozókat.

(14.20)

A versenyképesség javítása az összegész magyar gazdaságot kell hogy érintse. Ennek az egyik legfontosabb állami, kormányzati döntése a közteher csökkentése, az adók csökkentése, a gazdálkodókat, a vállalatokat, az egyéni vállalkozásokat érintő adók csökkentése. Ebben döntött most a kormány. Döntött a munkát terhelő adók csökkentéséről, és döntött a jövedelemadó, tehát a társasági adó csökkentéséről. Azt gondolom, hogy ez egy nagyon fontos döntés, ami szektorsemleges, a vállalkozás nagyságától függően mindenkit érint.

A másik fontos forrás a versenyképesség javítására a külső források biztosítása. Ez az európai uniós források biztosítása. Itt például a kisvállalkozások jelentős előnyben vannak, hiszen a multinacionális cégek nem részesülnek az európai uniós külső forrásból.

De ha az adóváltozásokról beszélünk, azt is el kell mondani, hogy például a kisvállalkozások tekintetében az úgynevezett kata nevű adózás 6 millió forintról 12 forintra való értékhatár-növekedése, ami közel 150 ezer vállalkozást érint, azt fogja jelenteni, hogy kétszer annyi árbevételnél ugyanannyi marad az adó, tehát felére csökken az adóterhelés. S ugyanez igaz például a kiva szerint adózó kisvállalkozásokra is. Itt is jövedelemadókulcs-csökkentésre számítanak.

Azt gondolom, hogy a versenyképesség javítása érinti a kis- és középvállalkozásokat, és kell hogy

érintse a nagyvállalkozásokat is. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Egyperces válaszra frakcióvezető asszonyt illeti a szó. Parancsoljon!

SCHMUCK ERZSÉBET (LMP): Köszönöm szépen. Államtitkár úr, tény, hogy a versenyképességünk nagyon sokat romlott, és a versenyképességet javítani kell. De a versenyképesség javításának a kulcsa nem itt van, nem ott van, hogy a multik adóját kell csökkenteni és a multik zsebébe kell 170-180 milliárd forintot tenni.

A kis- és középvállalkozásoknál valóban nagyon nagyok a közterhek. Az LMP régóta mondja, hogy ezeket az adóterheket csökkenteni kell; de önök rosszul választják meg. A versenyképesség kulcsa, mi azt gondoljuk, sokkal inkább az oktatásban és az egészségügyben van. Az oktatás és az egészségügy színvonalát önök az elmúlt években teljesen lerontották. Az oktatásba és az egészségügybe kellene milliárdokat befektetni, és nem a multik zsebében kellene hagyni 170-180 milliárd forintot. Ezzel a pénzzel önök hozzájárulhattak volna például ahhoz is, hogy a többkulcsos személyijövedelemadó-rendszert újra bevezessük. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, frakcióvezető asszony. Egyperces válaszra illeti meg államtitkár urat is. Parancsoljon!

TÁLLAI ANDRÁS nemzetgazdasági miniszteriumi államtitkár: Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Képviselő Asszony! Szerintem el kellene dönteni az LMP, hogy akkor támogattja-e a versenyképesség javítását, a minimálbér és a szakmunkásbér jelentős emelését. Támogatja-e azt a hatéves programot, amelyben 40 százalékkal fog növekedni a minimálbér, támogatja-e a társaságiadó-csökkentést, támogatja-e a munkaadók terhének a csökkentését vagy nem támogatja? Vagy ugyanazt mondja, mint a személyi jövedelemadóról, hogy növelni kell a személyijövedelemadó-kulcsokat, növelni kell Magyarországon a személyijövedelemadó-terheket. Önök ezt mondják. S azt is mondják, illetve sugallják, hogy meg kell szüntetni a családi adókedvezményt, és nem kell ilyen jelentős mértékben a családoknak adókedvezményt adni.

Én azt gondolom, hogy az LMP van rossz pályán, ha nem támogatja azt a kormányzati szándékot, hogy jelentős köztehercsökkenés történjen, és a személyi jövedelemadó is maradjon egykulcsos. Önök ezt akarják, és ez nem követendő. Inkább támogassák a kormány szándékát! *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Szakács László képviselő úr, az MSZP képviselője, azonnali kérdést kíván feltenni a

Magyar Nemzeti Bank elnökéhez: „**Hogy is volt ez?**” címmel. Szakács László képviselő urat illeti a szó. Parancsoljon, képviselő úr!

DR. SZAKÁCS LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Elnök Úr! Vissza kell menjünk kicsit az időben, 2011. május 31-ig, akkor jelenik meg a Magyar Közlönyben a Nyugdíjreform és Adósságkezelő Alap működésének részletes szabályairól szóló rendelet. Ennek az irányító testülete még aznap le is ül és a tulajdonába került pénzügyi eszközök - tudja, az államosított magánnyugdíjvagyonból odakerült eszközök - kezelésére és értékesítésére, valamint egyéb kapcsolódó szolgáltatások nyújtására megállapodást köt az Állami Adósságkezelő Központtal. Ez volt 2011. május 31-én.

Egy kicsit már eső után köpönyeg, hiszen már előtte, május 10-én az Állami Adósságkezelő Központ kiírt egy meghívásos pályázatot. Igaz, azon csak egy bank indulhatott, mert egyet hívtak meg rá, tudja, az ön barátját, Patai Mihály UniCredit Bankját, aki 10-én megkapta ezt a pályázati felhívást, 13-án élt a pályázati felhívással és adott ajánlatot, és 18-án már nyert is. Holott a felhatalmazást arra, hogy az Állami Adósságkezelő Központ eljárjon, csak sokkal később, május 31-én kaphatták meg. Akkor volt erre jogszabályi felhatalmazás.

Elnök Úr! Hova volt ez a sietség? Miért kellett három héttel hamarabb dönteni több mint 511 milliárd forint sorsáról, ami egyébként a magyar emberek magánnyugdíj-megtakarítása volt, hogy az odakerülhessen az ön barátjának a bankjához, az UniCredit Bankhoz? Miért nem tartották be a szabályokat? Ön szerint ez a fajta eljárás kedvezően érinthette-e ezt a kereskedelmi bankot? Miért nem hívtak meg rá más bankokat is? Betartották-e a jogszabályokat? Köszönöm a figyelmet. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A válasza megadom a szót Matolcsy György elnök úrnak. Parancsoljon, elnök úr!

DR. MATOLCSY GYÖRGY, a Magyar Nemzeti Bank elnöke: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselő Úr! Tartok tőle, hogy a kérdése mögött az a helyzet van, hogy ön is bedőlt annak a blöffsorozatnak, amiről már hallottunk néhány perccel előbb. A blöffsorozatban például olyanok voltak, hogy Szemerey Tamás 600 millió forintot kapott a Magyar Nemzeti Banktól és alapítványaitól a vs.hu támogatására. Ez soha nem volt igaz, egyetlen pillanatra sem volt az, Szemerey Tamás tulajdonosa a vs.hu-nak, s mint ilyen nem kaphatott egyetlen fillért sem. *(Dr. Szakács László: Ez nem érdekel, ezt nem kérdeztem!)*

Igen, ön is bedőlt annak az állításnak, ami szintén hamisnak bizonyult, tehát blöffnek, hogy valakik valahol ellopták a Magyar Nemzeti Bank által az

alapítványoknak adott 250 milliárd forintot. Kiderült, hogy erről szó sincs, az alapítványi vagyon megvan, sőt több, sőt több milliárd forint támogatást adtak. *(Dr. Szakács László: De ez nem érdekel, ezt nem kérdeztem? Ezt miért mondja?)*

Merthogy ön is bedőlt a következő blöffnek, miszerint valaki valahol azt gondolta, hogy szerény személyem Patai Mihály lakásában lakik. Hiszen az egész innen merül föl. Varga Mihály miniszter úr kitűnő választ adott az ön kérdéseire.

Ezek az én válaszaim. Nézzük meg, hogy az Államadósság Kezelő Központ 2011-ben miért, mikor mit döntött. Nézzük meg! Törvény szabályozta. És ennek aztán végképp nem volt köze hozzá, hogy én nem laktam és nem lakom a blöffnek bizonyult lakásban. Ennek aztán végképp semmi köze egy 2011-es döntéshez. Nézzük meg, vizsgáljuk meg, képviselő úr! *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, elnök úr. Egyperces viszonzásra Szakács László képviselő úré a szó. Parancsoljon, képviselő úr!

DR. SZAKÁCS LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Szövegértési problémák vannak. Nem beszéltem Szemerey Tamásról, nem beszéltem a vs.hu-ról, sőt én önt erről soha életemben nem is kérdeztem.

A következő volna a kérdésem. 2011. május 31-én lesz meg valaminek a jogszabályi alapja, méghozzá annak, hogy rendelkezzenek a magyar emberek magánnyugdíj-megtakarításának a jelentős részéről, mintegy 511 milliárd forintról. De amikor ön volt a miniszter, tudja, ön volt akkor a nemzetgazdasági miniszter, önök már három héttel korábban, május 10-én egy meghívásos pályázaton csak egy bankot hívnak meg, és ezt ahhoz a Patai Mihály által fémjelzett UniCredit Bankhoz juttatják, amelyik utána a szerződés szerint vagy eljár, vagy nem járt el.

Kérdezem én: helyes volt az az eljárás? Miért nem hívtak meg több bankot? Ez a kérdésem, erre válaszoljon, jegybankelnök úr. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Egyperces viszonzásra elnök úré a szó. Parancsoljon, elnök úr!

DR. MATOLCSY GYÖRGY, a Magyar Nemzeti Bank elnöke: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Képviselő Úr! De mégiscsak az a kérdés, hogy Patai Mihály úr hogyan kerül a képbe.

(14.30)

Ön is egy blöff nyomvonalán halad szépen a zsákutcája felé. Miniszter úrral mélyen egyetérttek, vizsgáljuk meg. De ha megvizsgáltuk, és azt kapjuk, hogy az égvilágon semmilyen jogszabálysértés, erkölcsi, etikai vagy morális probléma nem vetődik fel,

akkor ugye, semmi köze nincs Patai Mihály és szerény személyem barátságának, valamint Patai úr lakásának ehhez a kérdéshez, ami egyébként az ön blöffölése nyomán a kérdés mögött meghúzódik.

Egyért azzal, képviselő úr, hogy megvizsgáljuk? *(Dr. Szakács László: Természetesen.)* Egyetért? Hangosabban! Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Ezzel az azonnali kérdések órájának végére értünk. Köszönöm szépen, elnök úr, a jelenlétét az üléssteremben.

Tisztelt Országgyűlés! Most soron következik a **2014-2020 közötti időszakban Magyarországának járó uniós források felhasználásáról** szóló politikai vita, amelyet a kormány kezdeményezett. A politikai vita kezdeményezésére irányuló indítványt V/12874. számon kapták valamennyien kézhez. Bejelentem, hogy az előterjesztést uniós napirendi pontként tárgyalja az Országgyűlés.

Most felkérem Földi László jegyző urat, hogy ismertesse a politikai **vita menetét**. Parancsoljon, jegyző úr!

FÖLDI LÁSZLÓ jegyző: Tisztelt Országgyűlés! Engedjék meg, hogy ismertessem a vita menetét. Elsőként a kormány képviselőjének nyilatkozatára kerül sor, 40 perces időtartamban. Ezt követően az egyes képviselőcsoportok vezérszónokainak felszólalása következik, 15-15 percen, majd az elsőként jelentkezett független képviselő szólhat. Ezután a további képviselői felszólalásokra van lehetőség a hátralévő időkeretben. Végül a kormány képviselője 20 percen válaszol a vitában elhangzottakra.

ELNÖK: Köszönöm szépen, jegyző úr. Tisztelt Országgyűlés! Engedjék meg, hogy emlékeztessen önöket az időkeretes vita fontosabb szabályaira. A vita közben felszólaló kormánytag beszédideje a kormánypárti frakciók idejébe számít. Vita közben a kétperces felszólalásokat, a személyes érintettségre történő reagálás kivételével, bele kell számítani az időkeretbe. Az ügyrendi felszólalásokat nem számítjuk be az időkeretbe.

Józsa képviselő úr, ha nem fogja tudni, akkor problémája lesz a felszólalásával kapcsolatban, úgyhogy arra kérem, figyeljen ide.

Az üléstermi információs táblán az érdeklődők folyamatosan figyelemmel kísérhetik az időkeretek felhasználását.

Mielőtt megkezdենék a vitát, felkérem Ikotity István jegyző urat, ismertesse az egyes **időkereteket**. Parancsoljon, jegyző úr!

IKOTITY ISTVÁN, jegyző: Tisztelt Országgyűlés! Bejelentem, hogy a Fidesz, az MSZP, a Jobbik és az LMP képviselőcsoportja kezdeményezte időkeretének kétszeresére emelését, így az időkeret megoszlása a következő: a Fidesz képviselőcsoportjának 164 perc, az MSZP képviselőcsoportjának 92 perc, a

KDNP képviselőcsoportjának 38 perc, a Jobbik képviselőcsoportjának 82 perc, az LMP képviselőcsoportjának 48 perc, a független képviselőknek pedig 9 perc áll rendelkezésére. A frakciók részére biztosított időkeretek magukban foglalják a 15-15 perces vezér-szónoki felszólalások idejét is.

ELNÖK: Köszönöm szépen, jegyző úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Először a kormány vitaindítójára kerül sor, 40 perces időkeretben. Megadom a szót Lázár János Miniszterelnökséget vezető miniszter úrnak. Parancsoljon, miniszter úr! Öné a szó.

LÁZÁR JÁNOS, a Miniszterelnökséget vezető miniszter, a napirendi pont előadója: Igen tisztelt Elnök úr! Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársaim! Bár a hárszabályi rendelkezések szerint az elnök úr által ismertett keretek között az hangzott el, hogy a kormány kezdeményezte a parlamenti vitanapot, kötelességem, hogy ismertessem képviselőtársaimmal azt a helyzetet, hogy Schmuck Erzsébet frakcióvezető asszony volt az, aki fölvetette, hogy a Magyarország számára rendelkezésre álló európai uniós fejlesztési keretek kapcsán a parlament ellenőrzési jogkörét szélesíteni kell, és alkalmat kell keríteni, alkalmat kell találni arra, hogy az Európai Bizottság és a Magyarország között zajló pénzügyi-gazdasági elszámolási folyamatokra a parlamentnek sokkal korrektebb, sokkal szélesebb körű hozzáférése és rálátása lehessen.

Ennek jegyében mérlegelte a kormány a javaslatot két szempontból. A kormány arra vállalt kötelezettséget, hogy negyedévente jelenti a parlamenti képviselőknek azt, hogy a Magyarország számára 2014 és 2020 között biztosított európai uniós források felhasználásának rendje hogyan halad, másrészt pedig parlamenti vitanapot kezdeményezünk annak áttekintése céljából, hogy a fejlesztéspolitikai célok, az ország társadalmi-gazdasági fejlesztésének ambíciója milyen viszonyban vannak egymással. A kormány részben arra kötelezte saját magát, hogy számot adjon a parlamenti képviselőcsoportoknak és képviselőtársaimnak arról, hogy negyedévente mit végez, másrészt pedig lehetőséget biztosítunk a parlamenti képviselőtársaink számára, hogy az áttekintésen és a betekintésen túl konkrét észrevételeket is tegyenek.

Bár nem a legizgalmasabb és talán nem a legfrekvenciáltabb része a mai közbeszédnek az, hogy az európai uniós források felhasználása hogyan zajlik, ami nyilvánvalóan talán a munka bizonyosfajta elismerése is lehet, mert minél kevesebb szó esik valamiről a magyar közéletben, az annál kevesebb botrányt jelent, és ez azt jelenti, hogy a dolgok talán rendezettebben haladnak, mint korábban, fontosnak gondolom azt, hogy konkrét ügyekre is kitérjünk.

Tehát először, ha meghatározzuk azt, hogy mi a kerete a mai parlamenti vitának, akkor abból kell kiindulnunk, hogy a legutóbbi parlamenti vitanapon tisztáztuk azt, hogy ezek a források érdemben támo-

gatják Magyarország gazdaságfejlesztési törekvéseit, még akkor is, ha ezek a források nem ingyen adtak. Ezeknek a forrásoknak ára van. Annak a vitának van és lesz is értelme a következő időszakban a kohézió jövőjét illetően, hogy ezt Magyarország kapja, Magyarország adja, Magyarország haszonélvezője vagy mások a haszonélvezők.

Nem olyan régen Németországban zajlott egy vita ezzel kapcsolatban. Lengyelország és Németország között időnként politikai viták és politikai feszültségek jellemzik a hétköznapiakat. Ennek kapcsán az Európai Unió egyik biztosja elmondta, hogy Németország nem nettó befizetője az Európai Uniónak, hanem az Európai Bizottság által biztosított kohéziós alap nettó haszonélvezője. Ugyanis német kormányzati számítások szerint Németországban az építőiparnak juttatott összeg 80 százaléka vándorol vissza Németországba. Abból az összegből, amit Lengyelország kap, tehát 80 százalék visszamegy Németországba, és közvetve a német gazdaságot erősíti. Ez egy európai biztos álláspontja, egy német európai biztos álláspontja, ami Németországban nagy figyelmet váltott ki az elmúlt néhány hétben.

Tehát nyugodtan mondhatjuk, hogy a nettó befizetők közül vannak, akik nettó haszonélvezők, és a nettó haszonélvezők között Németország első helyen jár. Az tehát egy érdekes intellektuális polémia, ismertek a jegybank számításai ezzel kapcsolatban Magyarországon, hogy vajon Magyarország pozíciója mi ebben. Megkérdőjelezhetetlen, hogy Magyarország komoly fejlesztési forrásokat kap ezekből az összegekből, és az is megkérdőjelezhetetlen, hogy 2007-2013 között és 2014-2020 között Magyarország jól tárgyalt. Magyarország a forrásfelosztásban a nyertesek közé tartozik. Ez praktikusban azt jelenti, hogy a vidékfejlesztési forrásokkal, illetve a különböző agrártámogatásokkal együtt Magyarország 12 000 milliárd forintot használhat föl 2014 és 2020 között.

A vita, amit nem most kell majd lefolytatnunk, illetve a következő évtizedek nagy kérdése, hogy ha Magyarország nincs benne ebben a közösségben, a magyar gazdaság képes-e ilyen volumenű fejlesztési források előállítására. Ugye, annak az ára, hogy mi az Európai Unió tagjai vagyunk, mégiscsak mérhető például vámoldalon, mégiscsak mérhető azon az oldalon, hogy Magyarország az uniós tagságért, a kohéziós fölzárkóztatásért cserébe lemondott bizonyos gazdaságvédelmi eszközökről, amelynek arányát együtt kell nézni. Félreértés ne essék, ez nem ingyenpénz, ráadásul mi magunk is 3000-3500 milliárd forintot fizetünk be. Nettó nyertesnek mondhatjuk ugyan magunkat, de valahol évtizedes távlatban majd mérlegre kell tenni azt, hogy ez hogyan érte meg a magyar gazdaságnak.

Ez azonban nem egy politikai vagy ideológiai vita kell legyen, hanem empirikus vitának kell lennie. Ezért bízunk meg egy könyvvizsgáló céget, a KPMG-t azzal, hogy a 2007-2013 közötti források tekintetében mondjon valamit arról, részletes tanulmányokat végezve, részletes tanulmányokkal dokumentálva,

hogy ezek a források hogyan hasznosultak Magyarországon. Egy nagyon fontos dolog az, hogy a kohézió mögött egy ideológia áll, a kohézió és a fölzárkózás mögé rejtett ideológia érdekében zajlanak az átalakítások például az oktatásban, az egészségügyben vagy a gazdaság szerkezetét illetően. Az a kérdés, hogy ezek-e a legfontosabb problémái a magyar gazdaságnak vagy a magyar társadalomnak.

Nem vagyok teljesen biztos abban, hogy az esélyegyenlőség, a különböző genderagendáknak az európai bizottsági fölfogása jelenti egy ezerfős faluban a legsúlyosabb oktatási vagy társadalmi problémát. Tehát azt gondolom, hogy az az ideológia, az az eszme, ami szervezi a pénz útját, koránt sincs köszönőviszonyban a magyar valósággal és a magyar társadalom aktuális helyzetével.

(14.40)

Azok a döntéshozók, akik a kohéziós politika mögött álló elvi kérdéseket kitűzik, elvárják és indikátorokon keresztül mérik, és különböző tanulmányokon és programokon keresztül a megvalósítását remélik, ezek a szakértők koránt sincsenek tisztában egy borsodi, egy dél-baranyai magyar valósággal, hogy ott valójában mire volna szüksége a választópolgároknak. A kormányok sem mindig találják el pontosan, hogy mire van szükségük a választópolgároknak, illetve a közösségeknek a felzárkózás érdekében.

Az egy másik nagyon fontos kérdés lesz majd, hogy a kohézióról milyen vita folyik. Mint ismeretes, megvan az Unió 2017-es költségvetése, és intenzív vita zajlik arról, hogy 2020-tól milyen kohéziós és költségvetési politika jellemezze az Európai Uniót. Vannak pesszimisták, akik azt mondják, hogy ez meg fog szűnni, vannak optimisták, akik azt mondják, hogy ez soha nem szűnhet meg. A kérdés a mi szempontunkból nem ez. A kérdés valójában az, hogy az első ciklusban is elhasználtunk tulajdonképpen 11 000-12 000 milliárdot agrártámogatásokkal együtt, most a második ciklusban is elhasználunk 12 000 milliárdot - az együttesen már 24 000 milliárd forint, kétszer hét év alatt -, és ennek a két ciklusnak a zárása után a magyar gazdaság és a magyar társadalom mennyivel lesz közelebb az Európai Unió átlagához, a magyar gazdaság mennyivel lesz életképesebb, mennyivel tud jobban megállni a saját lábán, mint ezen források felhasználása nélkül, és a magyar társadalom általános jóléti állapota - amit az előbb itt Sallai képviselőtársunk szóba hozott, például az egészségügyi állapota, a tudásállapota, a társadalom mentális állapota - vajon közelebb lesz-e egy általunk egészségesnek tartott - ez is vitakérdés, hogy mi az egészséges -, egy általunk egészségesnek remélt nyugati társadalmi szinthez.

Egy hétköznapi ember fölteszi a kérdést: szép dolog ezeknek a forrásoknak az elköltése, de ezen források felhasználása után vajon elérjük-e az osztrák átlagos életszínvonalat? A jegybanknak nem

olyan régen megjelent egy nyilatkozata, hogy ettől még nagyon messzire járunk, hogy utolérjük őket vagy beérjük őket, vagy közelebb kerülünk, és a távolság érdemben csökkenjen. Tehát nem mindegy a forrás felhasználása a cél tekintetében.

Az szerintem egy nagyon fontos kérdése lesz a 2018 utáni kormányzásnak - függetlenül attól, hogy az országot ki fogja kormányozni -, hogy ezen kasszák csökkenése után, ezen pénzügyi rendszerek átalakulása után Magyarország, a magyar gazdaság teljesítménye mire képes. Látjuk a számokat, vannak itt szeptemberi-októberi adatok. A minap is megjelent egy elemzés, hogy ha nincsenek fejlesztések, azonnal kisebb az építőipar, a magasépítés vagy a mélyépítés teljesítménye, és ez a negyedéves GDP-ben, a negyedéves növekedésben azonnal meglátszik. Vajon ilyen közvetlen az összefüggés, vagy áttételeken keresztül valósul meg, és ha ezeket a forrásokat kivonjuk a magyar gazdaságból, akkor Magyarország gazdasági teljesítménye mit is jelent a valóságban?

Miközben ugyanakkor azt mondhatjuk, hogy éves szinten, mondjuk, ha most 38 000 milliárd a magyar GDP 2016-ban, a 2016-os magyar GDP-ben, mondjuk, 1600 milliárd az európai uniós forrás, ha az érem másik oldalát nézem, a 38 000 milliárdhoz képest az 1600 milliárd nem túl nagy összeg. Tehát ha az éves GDP-hez nézem az éves európai uniós kifizetéseket - 1500 és 2000 milliárd forint közötti éves kifizetést -, akkor ez az összeg nem kellene hogy ennyire domináljon, nem kellene hogy ennyire befolyásolja például a gazdasági eredményt.

Talán az lehet az adatok mögött, hogy Magyarország még mindig túl sokat költ működésre, és nincsenek a fejlesztésnek saját hazai forrásai. Akik a kormányzatban dolgoznak vagy követik a kormány belső életét, azok pontosan tudják, hogy 2010-2013, mondhatom, 2010-2014 között valójában nemzeti költségvetésből fejlesztési forrás nem állt rendelkezésre, mert az adósságtörlesztés kötelezettsége, a magas államadósság olyan költségvetési determinációt jelent, ami azt jelenti, hogy a megtermelt GDP jelentős részét az államadósság törlesztésére kell fordítani. És amíg 75-76 százalék még az államadósság és nincs 60 százalék alatt, vagy nincs abban az állapotban, mint volt 2002-ben, ahol, emlékeztetném minden képviselőtársamat arra, hogy 1998-2002 között az 50 százalékos államadósság mekkora fejlesztési mozgásteret engedélyezett a kormány számára európai uniós ilyen volumenű felzárkóztatási vagy kohéziós pénzek nélkül; ameddig ekkora az államadósság nagyságrendje, akkor ezekre a pénzekre kiegészítő fejlesztési forrásként biztos, hogy szükség van, és a százalékos vagy számszaki arányokon túl messze nagyobb hatást tudnak gyakorolni.

A mai parlamenti vitanaptól azt várja a kormány, hogy a képviselőtársaim átlássák, megértsék, sőt a végrehajtó hatalom elszámoltatása és kontrollja kapcsán meg is kritizálják és javaslatokat is tegyenek annak a rendszernek a működését illetően is, amely keretében a pénzt felhasználjuk. Most is elmondom,

mint ahogy a közbeszerzési törvény módosítása kapcsán jeleztem, hogy az Európai Unió meghatározza a pénzfelhasználás kereteit. Ezen belül Magyarországnak mint tagországnak, szigorú szabályrendszerhez kötött a mozgástere. Hogy a magyar kormány hogyan használja fel a forrásokat, mennyi forrást használ fel, mire használja fel a forrásokat, amiről már volt szó, hogy mi a célja a forrásoknak, hogy mennyire kötött a kéz; tehát meg lehet fogalmazni álmokat és vágyakat, hogy a pénzeket mire lehet használni, de ezt ráadásul hétéves ciklusonként van módunk újrafogalmazni, ezért 2010-ben a kormánynak sajnos nem volt mozgástere, és szerintem nem volt elég bátorsága sem ahhoz, hogy az egész kasszát átszabja. De hozzáteszem, mozgástere sem nagyon lett volna rá. Most egy új mozgástér nyílt meg, amiben máshová tettük a prioritást, de kötött a pálya, szeretném elmondani, hogy mire lehet az EU-s forrásokat felhasználni, az is kötött, hogy hogyan lehet, az is kötött, és az intézményrendszer működésére vonatkozóan is szigorú szabályok vannak.

Ha abból indulunk ki, hogy egy európai bizottsági tisztviselőt azért tartanak - van belőlük 38 ezer -, hogy azt ellenőrizze jelentős részben, hogy mire használjuk fel a nettó befizetők pénzét, akkor mindent megértenek, hiszen ott, abban a szemléletben élnek ezek a hivatalnokok az életüket - auditorok, minőségbiztosítással foglalkozók, elszámoltatással, pénzügyi könyveléssel foglalkozók -, hogy kérem, mi a nettó befizetők pénzét kihelyezzük Kelet-Európába, és ellenőriznünk kell, hogy ez a pénz hogyan kerül felhasználásra. Ez iszonyatos bürokráciát eredményez. Amikor azt vizsgáljuk meg, hogy a pályázat benyújtásától vagy netán a pályázat szándékától egy vállalkozó hány nap alatt jut el odáig, hogy az első számlára pénzt kapjon, ez 2007-2014 között 400 és 600 nap között volt - tehát az ötlettől a megvalósulásig eltelt 400-600 nap -, most ez, ha 150-200 nap alatt van, akkor már jól dolgoztunk. De azt világosan kell látni, hogy ez a bürokratikus halmazrendszer, ami létrejött, jelentősen megnehezíti a pénz kifizetését és a kereteket.

Mi az állam érdeke, mi a gazdaság érdeke? Először az volt a gazdaság érdeke, hogy legyen végre úgymond a közkompromisszumnak megfelelő normális célja az európai uniós pénzek kifizetésének. Mi lehetett ez? Én ebben a parlamentben a parlamenti viták során soha nem kaptam arra kritikát, és soha nem is illette nagy kritikával senki, hogy a magyar kormány azt mondta, hogy a forrás 60 százalékát gazdaságfejlesztésre kell költeni. Tehát ami jön az Európai Uniótól, ez 7800 milliárd forint 2014-2020 között, EU-s agrártámogatások nélkül, ennek az összegnek a 60 százalékát kell kifizetni gazdaságfejlesztésre. Ez korábban 14-16 százalék volt. Tehát 2007-2013-ban 14-16 százalék ment gazdaságfejlesztésre, most a cél az, hogy 60 százalék menjen gazdaságfejlesztésre.

A sajtóban megjelent egy értékelés, hogy az EU-s források 50 százaléka megy gazdaságfejlesztésre. A

14-15 százalékhoz képest ez is óriási eredmény, de amire szerződést kötöttünk, az, hogy minden elkötött eurónak... - minden száz euróból 60 euró gazdaságfejlesztésre megy közvetlenül. Ennek van egy kerete is egyébként, hozzáteszem. Most a számok, amiket fogok mondani, önerővel értendők, hiszen a magyar állam minden EU-s forráshoz az adófizetők pénzéből hozzátesz.

Humán fejlesztésre, ami az Emberi Erőforrások Minisztériumánál van, 986 milliárd forintnyi, 310 forintos euróval számolt keret áll rendelkezésre, november 21-én 527 milliárd forintot hirdetett meg ebből a tárca. Ez a 986 milliárd forint jóval kevesebb, mint ami a 2007-2013 közötti időszakban rendelkezésre állt. Ez azért van így, mert a gazdaságfejlesztésbe közvetlenül az Európai Unió nem érte bele, mondjuk, az oktatásra vagy az egészségügyre költött kasszát. Tehát az oktatásra és az egészségügyre fordítható európai uniós források aránya jelentős mértékben változott. Gazdaságfejlesztésre van 2500 milliárd forint, 2549 milliárd, amiből 1674 milliárdot megnyitott a gazdasági minisztérium. Itt nyilvánvalóan a pénz közvetlenül a kis- és középvállalkozói szektorhoz kell menjen.

Az egy nagyon fontos adat 2007-2013 között, hogy először is a 14 százaléknyi - ami az összkasszához képest nem túl nagy összeg - gazdaságfejlesztésnek a döntő része nagyvállalatokhoz került, a nagyvállalatok 66 százaléka meg külföldi vállalat volt. Tehát nemcsak arról volt szó, hogy kevés volt gazdaságfejlesztésre, hanem az a kevés a nagyvállalatokhoz került, a nagyvállalatok pedig külföldi kézben voltak; miközben Lengyelországban ez teljesen más képpén történt, teszem hozzá. Lengyelországban már 2007-2013 között is a nemzeti tulajdonban lévő kkv-t támogatták.

Az egy óriási vita, és a magyar gazdaság szempontjából sem közömbös, hogy a magyar kkv alkalmas-e ennyi pénz fogadására ilyen rövid idő alatt, mert az idő ellenünk dolgozik. Erről is majd néhány mondatot fogok szólni, hogy mi a kormány ambíciója, amit már többször megbeszeltünk.

(14.50)

Közlekedésfejlesztésre 1216 milliárd jut, környezet- és energetikai fejlesztésre 1161. Ez jóval kevesebb, mint a korábbi 9200 milliárd. A korábbi 9200 milliárdból az én számításaim szerint 4500 milliárd ment infrastruktúra-fejlesztésre. Ez természetesen azt eredményezte, hogy kockázat nélkül állíthatjuk azt, hogy ma Magyarország a kohéziós országok közül a legfejlettebb infrastruktúrával rendelkező ország, ami a közinfrastruktúráról illeti. Ez illeti az autópályákat, illeti az ivóvízhálózatot, a szennyvízhálózatot. Ebben mi megelőzzük akár a V4-országokat is. Mindenki tapasztalhatja az autópálya-hálózatot például. Hogy ez megtérülő beruházás-e, hogy ez most a ciklus lezárása után gazdasági előnyre fordítható-e, hogy van-e olyan beruházó, aki azért jön Magyaror-

szágra, mert itt jobb az infrastruktúra, mint Közép-Európában általában, ennek a megítélése is egy fontos kérdés.

A közigazgatás-fejlesztésre fordítunk 290 milliárdot. Ennek a nagy része, körülbelül 160 milliárd megy olyan informatikai fejlesztésekre, amelynek az a feladata, hogy a területi közigazgatás és a központi közigazgatás területén az ügyfeleket kiszolgálja, és végre legyen Magyarországon olyan ügyintézési lehetőség, hogy a választópolgár elektronikusan, otthonról közvetlenül a hivattal kapcsolatba lépve minél több ügyet el tudjon intézni, egyrészt; másrészt pedig a háromszázele vagy többezerféle fölhasználási eszköz a közigazgatásban az informatika segítségével megszűnjön. 1200 milliárdot kapnak a megyék, illetve a megyei jogú városok közösen, ami egy újítása volt a programnak, hogy területileg is megpróbál lehetőséget biztosítani, de mindenhol ragaszkodik a gazdaságfejlesztéshez. Tehát a megyék és a megyei jogú városok csak gazdaságfejlesztésre fordíthatják döntő mértékben ezt a pénzt. Ezen volt a legnagyobb vita, hiszen a városok és a községek törekvése, hogy ezeket a forrásokat kieső önkormányzati feladatellátáshoz kapcsolt fejlesztésekre fordítsák. A kormány célja - és ez egy folyamatos egyensúlykeresés -, hogy ezek a beruházások, még akkor is, ha önkormányzati feladatot látnak el, mégiscsak a helyi vállalkozásokhoz kapcsolódjanak. Azt a célt, hogy ezt az 1200 milliárd forintot az önkormányzatok kiossák a helyi vállalkozók között, nem tudtuk teljesíteni, ezt az Európai Bizottság nem engedélyezte, ezt a célt közvetve vagy közvetlenül különböző munkaerőprogramokon keresztül például vagy köznevelési infrastruktúra felújításán keresztül lehet a vállalkozások, a helyi vállalkozások érdekében állítani.

A közép-magyarországi régió nem nyertese ennek a fejlesztési ciklusnak, hiszen Pest megye és Érd kiesik ebből a körből, tehát a megyei jogú városok közül nincs csak 22 megyei jogú város a programban, és nincs benne minden megye, csak 18 megye, hiszen Pest megyének a kormány megnyitott egy 80 milliárd forintos keretet azoknak a veszteségeknek a kompenzálására, amiket az EU-s kasszában elszednek. Pest megye magyar történelmi fejlődését tekintve jellemzően egy nagyon nehéz helyzetben lévő megye, mert miközben Budapest hasít, és miközben a megye néhány települése hasít, Pest megyében vannak látványosan leszakadó régiók, annak ellenére, hogy az egész térség területi besorolás alapján már közelebb van az Európai Unió átlagához, mint más települések.

Vidékfejlesztésre 1294 milliárdot kaptunk, ebből 76 százalék, 982 milliárd került meghirdetésre. Összességben a magyar forrásokkal kiegészítve 8982 milliárddal számolhatunk, amiből 6746 milliárd került meghirdetésre november 21-ig, ez a teljes keret 75 százaléka. Mi a cél? Az ambíció, hogy 2017 márciusára minden meg legyen hirdetve. Még az idén szeretnénk 1000 milliárd forintot meghirdeti pályázat keretében december 31-ig.

Itt szeretném elmondani, hogy megnézték a kollégáink, hogy 2007 és 2013 között időarányosan hogyan haladt előre a források fölhasználása. 2009-es adat a matematikailag pontos, azt lehet mondani, hogy körülbelül 55-60 százalék került kiírásra a mostani 75 százalékkal szemben. Tehát egy dolgot biztosan állíthatunk: most a források kiírása, a pályázatok kiírása sokkal gyorsabban halad, mint haladt 2007 és 2013 között. Ez egy nagyon fontos változás, ráadásul úgy, hogy a pályázatok kiírása előtt folyamatos társadalmi kontroll van, a különböző érdekképviselekkel folyamatos egyeztetés zajlik a pályázatok témáját illetően. Közvetlen befolyásolási, transzparens befolyásolási lehetőséget biztosítottunk arra, hogy mire írjunk ki pályázatokat, mert a kormány elvárása egyrészt, hogy gyorsan legyenek kiírva a források, hiszen a gazdaságnak erre mindenképpen szüksége van, és a növekedést kell erőtetni láthatóan. Magyarország fölzárkózáshoz nem elég a 2 százalékos gazdasági növekedés, 4-5 százalékos tartós gazdasági növekedés kellene. Ehhez szükség van az európai uniós források fölgyorsítására is. Ez az egyik cél.

A másik, hogy a célközönségnek megfelelően ezek a pályázatok. 2007 és 2013 között előfordult az, hogy nem volt megfelelő mennyiségű és minőségű pályázat, ehhez képest a vidékfejlesztési pályázatoknál vagy a GINOP-os pályázatoknál - a TOP-os pályázatok nem jönnek itt szóba, mert azok eleve címkézve vannak, idézőjelbe téve, hiszen a 22 megyei jogú város és a 18 megye a címzettje -, tehát mondjuk, a gazdasági programnál, illetve a vidékfejlesztési programnál minimum háromszoros a túljelentkezés. Tehát a megjelent forrásokra minimum háromszoros a túljelentkezés, ami azt jelenti, hogy a források jó helyre találnak. Tehát valóban a kkv-nak - és a jelentés tartalmazza a legnépszerűbb pályázati sorokat is -, valóban a mikro- és középvállalkozásoknak, valóban a vidékfejlesztésben érintett agrárvállalkozásoknak ezekre a forrásokra van szükségük, és a témák jól vannak megnyitva. Az a helyzet, hogy európai uniós forrásból már nem tudunk ráemelni, mert a kormány már 10 százalékkal túltervezi a kasszát annak érdekében, hogy veszteség ne következzen be, illetve annak érdekében, hogy forrásvesztés semmiféleképpen ne álljon be.

Készült egy előrehaladási jelentés is e tekintetben, tehát nemcsak a 2016. november 21-i adatokat közöljük a beszámolóban, aminek megtárgyalását kérjük az Országgyűléstől, hanem kérjük a 2016. május 2-a és 2016. november 21-i között eltérésértékelést is. Itt új felhívások jelentek meg, 83 darab, és van egy ütemezés is, ezt most itt külön nem emelem ki, kollégáim készültek, és készek az önök kérdéseire választ adni vagy fölvetéseikre reflektálni, hogy általában hogy állunk.

A beszámoló és a vita nyilván egy makroértelmezést is kíván, de nem fogunk lemondani arról a fantasztikus lehetőségről, hogy konkrét ügyeket beszéljünk meg, hiszen van képviselőtársunk, aki a politikai munkáját arra áldozta az elmúlt egy évben,

hogy konkrét ügyeket derítsen föl - Hadházy képviselő úrról beszélek -, ezzel is hozzájárulva, hogy növekedjen az EU-s pénzek fölhasználásának a transzparenciája.

Természetesen minden konkrét ügyre készen álunk a válasszal, félreértés ne essék, de egy dolgot nagyon nehéz megoldani, ezért kell objektíve látni bizonyos értelemben. Sokat gondolkoztam ezen, hogy hogyan lehet mérni azt az állítást, amit többen megfogalmaznak, hogy nem szabályos a pénzek fölhasználása, vagy adott esetben visszaélések vannak. Ez egy egyedi ügy vagy egy általános tendencia? Tehát egyedi ügyekről beszélünk, vagy általános tendenciáról beszélünk?

Ahol 8000-9000 milliárd forintot osztanak szét egy országban, ott nyilvánvalóan különböző érdekek és érdekcsoportok jelennek meg, akik mindenféleképpen szeretnék a szempontjaikat érvényesíteni. Már a pályázatok kiírása körül megjelennek ezek az érdekcsoportok, félreértés ne essék, legyen szó akár nagyvállalatokról, nagyvállalatok jönnek, konkrét pályázati fölhívással 2007 és 2013 között; most nem tudnak jönni, tekintettel arra, hogy a nagyvállalatok nem részesülhetnek a forrásból, de a kamara nyilvánvaló érdekeket képvisel. Nem az a kérdés, hogy ez érdekképviselő-e, és ez érdekérvényesítés helyes vagy helytelen dolog.

Az a kérdés, hogy transzparens vagy nem transzparens. Mert az agrárkamarának nyilván az az érdeke, hogy a vidékfejlesztési pályázatok között érvényesítse a magyar kis- és középgazdálkodók vagy éppen nagygazdálkodók érdekeit, az ipari-kereskedelmi kamarának az az érdeke, hogy a kis- és középvállalkozások érdekeit próbálja a kiírásoknál érvényesíteni. Az a kérdés, hogy ez egy transzparens, ellenőrizhető és számonkérhető folyamat, vagy egyedi akciókról van itt szó. Ez egy mindig nagyon fontos kérdés, amikor megítéljük egy-egy ügy kimenetelét és egy-egy ügy sorsát.

En azt gondolom, hogy azért fontos ez a vita, hogy a pénzek fölhasználása mennyire hatékony, és a pénzek fölhasználása mennyire szabályos, mert azt pontosan látniuk kell, hogy az Európai Bizottságban van egy törekvés, hogy nem nemzeti intézményrendszerrel fogja a pénzt kiosztani az Európai Unió, hanem központosítja az intézményrendszert. Miről van itt szó? Kap Magyarország, mondjuk, 25 milliárd eurót. A 25 milliárd eurót hogyan osztja ki az ország? Erre ma nemzeti intézményrendszer van. A pénz központosítva van, központi kasszából érkezik, de nemzeti intézményrendszer van. Hogyan fogja ezt az Európai Bizottság? Úgy fogja az Európai Bizottság, mint aki a pénzt adja, hogy amikor Magyarország számlákat nyújt be elszámolásra, minden számlát konkrétan leellenőriz, és mielőtt a számlát Magyarország számára, a költségvetés számára kifizeti, nyilvánvalóan egy auditot érvényesít. Ezenkívül vannak folyamatba épített auditok és ellenőrzések a közbeszerzési rendszernél vagy adott esetben a pályázatok kiírásánál, az intézményrendszer működtetésénél.

Erős az a törekvés - ezért van a mai vitának különös célja és jelentősége, és a következő évek vitáinak is -, hogy ne nemzeti intézményrendszer legyen, hanem egy Brüsszel által Magyarországon fönntartott, központosított intézményrendszer ossza a pénzt, amire a végrehajtó hatalomnak vagy a törvényhozó hatalomnak nemzeti oldalról semmilyen befolyása nincs.

(15.00)

Tehát az Európai Bizottság célja az, hogyha lesz pénzt 2020 után, azt ne a magyar kormány vagy ne a nemzeti kormányok osszák, ne a törvényhozás ossza, ne a különböző nemzeti érdekképviselők próbálják ezt befolyásolni, hanem egy Brüsszel által fönntartott és irányított, nem nemzeti, hanem integratív működési rendet képviselő intézményi struktúra legyen Magyarországon. Tehát a Magyarországon szolgáló teljesítő pénzosztó szervezeteknek nem a magyar kormány a gazdája végső soron, és nem a magyar kormány hozza a döntéseket, hanem az Európai Bizottság.

Most egy kényes egyensúly van az Európai Bizottság társadalompolitikai céljai, az Európai Unió céljai és a magyar intézményrendszer, a végrehajtó hatalom által működtetett intézményrendszer működésében. Egy fékek, ellensúlyok, egyeztetési mechanizmus, konstruktív dialógus, vita, elszámolási vita, majd megegyezés a vita végén, ez ma a módszer. Ezt akarják egyszerűsíteni, mondván azt, hogy a nemzetek kezéből kiveszik a pénz fölhasználását, és ezt központosítani fogják. A célokról megegyeznek, a végrehajtást azonban nem bízzák az országokra. Ezért nem mindegy, hogy milyen mutatókkal vágunk ebbe bele.

Azt szeretném elmondani önöknek, amire már egyszer felhívtam a figyelmet ebben a Házban, és most is megteszem, hogy Magyarország mutatóit csak az Európai Bizottság számai szerint lehet nézni, nem találtam olyan tanulmányt - és itt megnéztem az összes, Soros György által fönntartott transzparenciavédő szervezetet is -, amely empirikus számokra alapulna. Miután az Európai Bizottság adja a pénzt, az ő számaikból érdemes dolgozni, csak így van értelme a dolognak.

Mikor mondja az Európai Bizottság azt, hogy probléma lehet a pénz kiosztásával? Abban az esetben, ha nincs verseny, ha nincs versenyztetés, nem a jó gazda módjára használja föl a pénzt az ország. Ugye, itt jön be az a közbeszerzési vita - és itt már nagyon a szabályozások alsó rétegeiben vagyunk -, hogy vajon egy kiírt közbeszerzési pályázatra hányan pályáznak. Itt jön be az egyajánlatos eljárások vagy többajánlatos eljárások aránya. Azt szeretném elmondani önöknek, hogy Közép-Európában mindenhol ugyanannyi az arány, mint Magyarországon. Tehát Közép-Európa tucatnyi országában, amelyek kohéziós országok, mindenhol ugyanazok a jelenségek vannak. Egyharmada körülbelül egyajánlattevő

pályázat, és körülbelül 20 százaléknál pedig nem folytattak tendert, nem folytattak nyílt versenyt, hanem nemzeti körben vagy verseny nélkül osztották ki a pénzt. És ez az arány mindenhol ugyanannyi, ugyanannyi Lengyelországban, ugyanannyi Csehországban, ugyanannyi Szlovéniában, ugyanannyi Romániában, és ugyanannyi a Baltikumban is. Ezt csak azért mondom el, hogy amikor azzal vádolják meg a kormányt, hogy itt korrupciós folyamatok vannak, itt ugyanazokkal a társadalmi problémákkal küzd minden közép-európai ország.

És szeretném elmondani azt is, hogy a 2016-os audit szerint Magyarország számai jelentősen javulnak, csökken az egyajánlatos eljárásoknak a száma, ez követhető a nagy közbeszerzési eljárásokon hathét pályázóval, és csökken azon eljárások száma, amelyek ki vannak vonva a nyílt verseny alól. Nő a nyílt versenyes eljárások száma, csökken az az állami érdek, ami adott esetben ezt szükségessé tenné. A beszámoló talán e vonatkozásban is tartalmaz számokat, de nagyjából ezek az arányok vannak. Ezt csak azért mondtam ilyen részletesen el, mert a pénzfelhasználás szabályossága az intézményrendszeren belül egy nagyon fontos és nagyon lényeges kérdés.

És természetesen zéró tolerancia van, ami a korrupciót illeti. Ez azt jelenti, hogy nemcsak önköztől várom el, hogy büntetőfeljelentést tegyenek, amennyiben visszaélést tapasztalnak, hanem a kollégáim számára is ezt az egyértelmű és világos utasítást adtam most és az elmúlt időszakban is. Lényegében minden ügyet, minden bejelentést folyamatosan kivizsgálunk.

Nagyon beszédes a közbeszerzési eljárásokban az a szám, hogy a magyar költségvetésnek a 2010 és 2016 közötti időszakban hány százalékban kellett helytállnia az európai költségvetés helyett. Elmagyarázom röviden, hogy miről van szó. Ha az Európai Bizottság az önköztől jelentése alapján - mert ugye, Magyarországról érkeznek a följelentések - megkifogásol egy számlát, mondván, hogy ott vélelmezett törvénytelenesség van, ha a magyar kormány nem tudja bizonyítani azt, hogy nincs törvénytelenesség, akkor a számlát nem számolhatjuk el, az Európai Bizottság nem fizeti ki a Kincstárnak. Azon számlák aránya az összkasszán belül az elmúlt hat évben, amióta mi kormányzunk, amely számlát az Európai Bizottság nem fogadott el, az 2,5 százalékról lecsökkent 0,5, illetve 1 százalékra.

Tehát összességében az el nem számolt számlák aránya, ahol valamilyen szabálytalanság van - ez nem föltétlenül jelent korrupciót vagy törvényteleneséget, az európai szabályoknak nem megfelelő a számla elszámolása -, ez jelen pillanatban 1 százalék. 99 százaléknál számlát az, aki a pénzt adja, befogad és kifizet a költségvetésnek. Tehát azt, hogy aki a pénzt adja, nem talál benne szabálytalanságot, azt gondolom, egyetlenegy fix pontnak fogadhatjuk el a Soros György által finanszírozott véleményvezérek álláspontjához képest. Tehát a konkrétum az, hogy

az Európai Bizottságnak az összkasszán belül nagyszámúrendileg 1 százaléknál számlával van a közbeszerzési auditot követően problémája. Én ezt egy nagyon komoly eredménynek gondolom, és ezeket a számokat folyamatosan követni és monitorozni is kell, és ezért állok ellen minden olyan törekvésnek, amely a közbeszerzési törvény szigorát, a közbeszerzési törvény rendszerét próbálja megbontani, mert természetesen észszerű nemzetgazdasági okból vannak ilyen törekvések.

Azt én nem tartom ördögtől való dolognak, és az nem korrupció és az nem bűn, hogy a magyar gazdasági szereplőknek az az elvárása a magyar kormánnyal szemben, hogy az európai uniós vagy hazai fejlesztési források döntő mértékben a magyar gazdaság szereplőinek kedvezzenek. Hát a magyar kormánynak az a kötelessége, hogy a magyar vállalkozásokat hozza helyzetbe, ne a Strabagnak teremtsen piacot, ne a külföldi multinacionális informatikai cégeknek teremtsen piacot. Most kivételesen meg fogom vizsgáltatni azt a koncentrációt, ami az informatikai piacon van például, hogy a multinacionális cégek hányadrészét viszik el a magyar informatikai szolgáltatás vásárlásának. Megdöbbentő adat fog kijönni, 60-70 százaléka az összes informatikai pénzköltésnek a végén külföldre fog vándorolni, mint ahogy az utépítéseknek még ma is több mint 50 százaléka megy külföldre.

A magyar nemzetgazdaságnak mégiscsak az az elvárása a magyar kormánnyal szemben, hogy úgy próbálja a pályázatokat, az EU-s forrásokat és a forráselosztást megvalósítani, hogy az a magyar gazdaság számára lehetőségeket teremtsen. Természetesen itt mindig számon kell kérni a transzparenciát, az összefonódást, de a cél mégiscsak az, hogy a magyar gazdaság szereplői jelentős mértékben erősödni tudjanak a következő időszakban.

Azt kérem a képviselőtársaimtól, hogy külön mérlegeljék a beszámolóban azokat a részeit, amelyek a kötelezettségvállalásra, a kifizetési arányokra vonatkoznak. Ugye, Magyarország az idén, ahogy elmondtam, 70 százalék fölötti pályázathirdetéssel számol, világos, hogy jövőre a kötelezettségvállalásunk aránya, tehát amit már eldöntöttünk és kötelezettséget vállaltunk, az 5000 milliárd forint körül fog járni. Ez jelenthet 2017-ben egy 2000 milliárdos kifizetést. Az idei évben 1500-1600 milliárdot fogunk kifizetni, ami ahhoz képest, hogy egy olyan évben járunk, amikor viszonylag kevés pályázat volt az év elején megnyitva, és a megvalósulásra még kevés idő van, egyáltalán nem rossz szám. Tehát 1600 milliárddal nincs mit szégyenkezni, jövőre 2000-2500 milliárd forint pedig a GDP-n és a gazdaságon nagyon fog lendíteni.

Nem engedhetjük meg még egyszer magunknak azt, hogy az EU-s források kifizetése a fejlesztési ciklus végére maradjon. Ez részben kockázat, kapkodás, hibázási lehetőség. Isteni szerencse az, hogy a 2007-2013-as ciklust úgy tudtuk lezárni, hogy nagyobb hibát eddig az elszámolásban nem találtak.

2013-ban onnan indultunk, hogy Magyarország a források 60 százalékát tudja lehívni az Európai Bizottság szerint, nettó vesztes lesz 700 milliárd vagy 1000 milliárdos nagyságrendben Magyarország. Ehhez képest Magyarország a kasszát 110 százalékon zárta, ami azt jelenti, hogy nem leszünk nettó vesztesek, és a teljes forrást le tudtuk hívni. Ehhez a kormányzati apparátusnak kőkeményen kellett dolgozni három éven keresztül - nem a politikusoknak és nem a vezetőknek, hanem az apparátusnak -, és föl kellett pörgetni a pályázatát. De ez a véletlen szerencse - vagy a Jóisten velünk van -, hogy nagyobb hibát nem követtünk el, és hogy az Európai Bizottsággal együtt tudtunk működni. Valószínű nekik is az volt az érdekük, hogy mi minél több pénzt ki tudjunk fizetni. Még egyszer nem szeretnénk elkövetni ezt a hibát, ezért a forrásokat arányosan kell teríteni, és arra az időszakra kell külön gazdaságpolitikai tervet készíteni, amikor ezek a források már nem állnak rendelkezésre. Mert ha a pályázatokat 2017 tavaszáig kiírjuk, 2017-2018-ban megy a megvalósítás, 2018 decemberére nemcsak hogy le lesznek követve a pénzek, nemcsak hogy le lesznek hívva a pénzek, hanem megkezdődik a pénzek elszámolása is.

Tehát itt olyan forrás, amit 2018, 2019, 2020-ban kell elosztani, érdemben nem marad. Tehát 2019 és 2022 között, tehát $n+2$ év elszámolási rendszerben 2019 és 2022 között, magyarul: a következő kormány irányításának ciklusa alatt ezekre a forrásokra praktikusán gazdaságösztönzőként már nem lehet számolni. Az a kérdés, hogy van-e ötlet és terv arra nézve, hogy 2018 és 2022 között ezeknek a forrásoknak a hiányára milyen válasz lesz, lesz-e akkora gazdasági növekedés, hogy a magyar gazdaság „kinővekedni” az államadósságot, és képes „kinővekedni” ezeknek a forrásoknak az esetleges hiányát vagy kisebb volumenét is, hiszen a következő kasszanyitást praktikusán 2021, ha ilyen kasza egyáltalán rendelkezésre áll.

(15.10)

A konkrét ügyekben nagyon részletes táblázatokat készítettek a kollégák, és Csepreghy államtitkár úr külön felkészült Hadházy képviselőtársunk összes szóba hozott ügyéből.

Mindannyiuknak állunk a rendelkezésére, nemcsak mi, hanem minden, európai uniós kontrollíngal foglalkozó szervezet által létrehozott vizsgálatot magunkhoz vettünk, hogy az önök kérdéseire érdemben és határozottan tudjunk válaszolni.

Azt szeretném javasolni, hogy a következő tavaszi ülészakákkal megrendezendő vitanapon a 2007-2013 közötti időszak KPMG-tanulmánya is kerüljön a képviselők kezébe, hogy alkalom legyen annak a társadalmi hatásainak a mérésére és megvitatására. A kormány most készen áll arra, hogy a rendszerrel, általában a forrásfelhasználással kapcsolatos általános észrevételeiket mérlegelje, megfogadja, illetve hogy a konkrét mikroügyekben is meg-

fogadjuk az észrevételeket. Természetesen azért kezdeményeztük a vitanapot, hogy a törvényhozó hatalom ellenőrzési jogköre érvényesülhessen. Köszönöm szépen. *(Taps a kormányzó pártok padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, miniszter úr. Tisztelt Országgyűlés! Most a képviselői felszólalások következnek, amelynek első körében a vezérszónoki felszólalásokra kerül sor.

A Fidesz képviselőcsoportja jelezte, hogy két felszólalójuk ismerteti a frakció álláspontját. Elsőként megadom a szót Bánki Erik képviselő úrnak, a Fidesz-képviselőcsoport egyik vezérszónokának. Parancsoljon, képviselő úr!

BÁNKI ERIK, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Miniszter Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Szeretném megköszönni először a miniszter úrnak azt a részletes tájékoztatást, amelyet a korábban megküldött anyagok kiegészítéseként a vitaindítóban elmondott.

Azt gondolom, mindenki számára világossá vált, hogy a következő időszak tervei, céljai kellően megalapozottak, és a kormány valóban egy olyan egyenletes forráselosztásra törekszik, amely egyébként a piacon kiszámítható viszonyokat teremt, mindemellett azzal, hogy ebben a kormányzati ciklusban szeretné is lezárni nemcsak a szerződéskötéseket, hanem a kifizetések jó részét is szeretné teljesíteni.

Nem mindig volt ez így, ahogy a miniszter úr az expozéjában elmondta, hiszen elég súlyos örökség terhelt a magyar államháztartást, és a magyar kormány olyan feladatot adott 2010 után, amely, azt gondolom, egy igen komoly erőpróbája volt a ciklus első időszakának. Miért is mondom mindezt? Azért mondom mindezt, mert valóban, amikor átvettük a kormányzást, akkor olyan kilátástalan helyzetben volt az európai uniós forrás lehívásának és egyáltalán a bírálatának a rendszere, amely azonnali beavatkozást igényelt. Ahogy a miniszter úr említette az imént, még maga az Európai Bizottság is azt gondolta, még 2013-ban is, hogy a rendelkezésre álló forrásoknak legfeljebb 65 százalékát fogja tudni majd lehívni Magyarország. Ez azt jelentette volna, hogy valóban a vesztesei lettünk volna ennek a fejlesztési ciklusnak, tehát nettó befizetőként többet áldoztunk volna a közösség oltárán, mint amennyi forrást, támogatást le tudtunk volna hívni, amelyekből olyan fontos és a magyar társadalom számára elengedhetetlen beruházásokat tudtunk volna megvalósítani, mint amilyenek az infrastrukturális fejlesztések, mint amilyen a vízbázis védelme vagy éppen a környezetvédelmi feladatok.

Arról nem beszélve, hogy a forráselosztásban eleve alapvető problémát okozott, hogy maga a vállalkozásélénkítés, a vállalkozásfejlesztés, a hazai kis- és középvállalkozások rendszerének az erősítése, illetve a magyarországi beruházásösztönzés kellett volna, hogy az uniós forráselosztás elsődleges célja

legyen, hiszen Magyarország 2010-ben igen súlyos munkanélküliségi problémával küzdött, a munkanélküliségi mutatónk 10 százalék fölött volt. Magyarországon sok százezer ember élt abban a kilátástalan helyzetben, hogy fogalma se volt arról, hogy egyáltalán talál-e magának munkának, olyan tisztességes munkát, amiből a családját is el tudja majd tartani.

Az előző rendszernek szintén nagy hibája volt, tehát mindamelllett, ahogy a miniszter úr is kiemelte, hogy mindösszesen 14-16 százalékot szánt gazdaságfejlesztési intézkedésekre, amelllett súlyos problémája volt, hogy egyébként olyan területeken is pályázatírásra kötelezte az állami szervezeteket, az önkormányzatokat, ahol erre semmi szükség nem lett volna. Hiszen olyan derogációs kötelezettségei voltak az országnak, például az ivóvízjavító programoknál vagy a szennyvízcsatornázás és -tisztítás feladatrendszerénél, ahol nem volt mérlegelési lehetőség. Pontosan, előre tudta a kormány, hogy mely településeknek milyen típusú beruházásokat kell egyébként az uniós kötelezettségvállalás alapján teljesíteni. Tehát teljesen felesleges volt egy olyan pályázati rendszert kialakítani ezeknél a pályázatoknál, ahol a teljes forrásmennyiségnek 15-17 százalékát elvitték a pályázatról, a projektmenedzserek - sőt, volt olyan eset, ahol ez a 20 százalékot is meghaladta -, ahelyett, hogy ezt az összeget is magára az infrastrukturális fejlesztésre, beruházásra tudták volna fordítani.

Ezeket a tapasztalatokat alapul véve az új elosztási rendszer teljesen más struktúrában működik, sokkal gyorsabb, sokkal egyszerűbb döntéshozatali menet lesz, és magának a pályázónak is sokkal könnyebb lehetősége lesz arra, hogy akár segítség nélkül meg tudja írni ezeket a pályázatokat, és be tudja nyújtani. Tehát a korábbi pályázati rendszer olyan adminisztrációs kötelezettségeket rótt az önkormányzatokra, ami gyakorlatilag elképzelhetlenné tette, hogy külső segítség nélkül, saját tudásuk és felkészültségük alapján tudjanak beadni pályázatokat, hiszen olyan tömeges anyagokat kellett legyártaniuk, olyan bonyolult pályázati rendszerben kellett adatlapokat kitölteniük, amik megnehezítették azt, hogy ezeket a pályázatokat egyáltalán be tudják nyújtani.

Mi azt gondoljuk, hogy ha ezen érdemben tudunk javítani, márpedig a mostani kiírási rendszer azt jelenti, hogy határozottan könnyebb és egyszerűbb lesz a pályázati menetrend, akkor ezzel az önkormányzatok nagy része saját maga meg tudja majd oldani ezeket a feladatokat, és olyan pályázatokat fog tudni beadni, amik érdemben segítik a helyi vállalkozásokat, a lakosság életkörülményeit, illetve működési lehetőségét. Illetve maguk a megyék kaptak egy olyan feladatot, amelyben a kistérségek számára konkrét segítséget tudnak nyújtani annak érdekében, hogy területi operatív programok keretében az adott megyének allokált források felhasználása a lehető leghatékonyabb módon meg tudjon történni.

Azt gondolom, hogy a számok önmagukért beszélnek. Azoknak az ambiciózus terveknek, amiket a

kormány megfogalmazott ezen a téren, egyetlen célja van: minél több magyar vállalkozás, minél több magyar önkormányzat és ezen keresztül minél több magyar polgár javára tudjuk ezeket a forrásokat felhasználni, és be tudjuk mutatni az Európai Uniónak is azt, hogy azoknak a terveknek a megvalósítására, amelyeket velük egyeztetett módon megfogalmaztunk, kész és képes is a magyar kormány.

Azt szeretnénk elérni, hogy a fejlesztéspolitika ne csak cél legyen, hanem egy eszköz. Éppen annak az eszköze, amire magát a kohéziós alapot az Európai Bizottság kitalálta, hogy a leszakadt térségeket fel tudja zárkóztatni, és olyan versenyképességet tudjon megalapozni ezekben a térségekben, amelyek nemcsak a fejlődést szolgálják, hanem hosszú távon olyan fenntartható fejlesztéseket tudnak elindítani, amelyek helyben, a helyi embereknek tudnak hosszú távra munkát biztosítani.

Azt gondolom, tisztelt hölgyeim és uraim, hogy ezek az ambiciózus célok, bár a kormány fogalmazta meg őket, és nyilvánvalóan mind a Fidesz-, mind a KDNP-frakció támogatja a kormányt ezeknek a terveknek a megvalósításában, mégis azt gondolom, ez mindannyiunk közös célja és közös felelőssége is egyben.

Arra szeretném kérni az ellenzéki pártokat, hogy a vitát használjuk fel arra, hogy értelmezhető javaslatokat kapjunk tőlük, tehát ne csak az legyen a cél, hogy politikai támadást intézzenek a kormány ellen, hanem próbáljuk éppen megfordítani a dolgot, és jöjjenek olyan konstruktív javaslatok, amelyek vagy más országok példájából kiindulva, vagy az önkormányzatok által megfogalmazva kerüljenek ide az asztalra, vitassuk meg őket. Folytassunk le egy olyan konstruktív vitát a mai nap folyamán, amelynek köszönhetően az a rendszer, az a struktúra, amelyet a kormány végiggondolt, amelyet felállított, és amelynek a lépéseit, alapjait a kormánypártok is támogatják, még jobb legyen, még hatékonyabb forrásfelhasználást tudjon eredményezni, és még jobb eredményeket tudjunk elérni.

Azt gondolom, valamennyien büszkék lehetünk arra, hogy a 2007-2013-as ciklus lezárását követően az Európai Bizottság is megállapította azt, hogy Magyarország a legjobban teljesítő országok között van. Az a 109 százalékos hatékonyság, amellyel a forrásfelhasználást teljesítettük, az a szenzációs ötlet egyébként, amely kapcsán a kormány saját forrásból egészítette ki ezeket a pályázatokat, hogy eleve ne 100 százalékra tudjuk a benyújtást teljesíteni, hanem 10 vagy 12 százalékkal magasabb szinten tudjuk megvalósítani, hogy még véletlenül se legyen forráselvonás, és egyetlen eurócentet se hagyjunk az európai kasszában, azt gondolom, a kormánynak ez a teljesítménye minden elismerést megérdemel.

Én magam is köszönöm az ebben való együttműködést, és azt szeretném, ha egy konstruktív vitával a mai napon tehetnénk mindannyian annak érdekében, hogy a következő időszak legalább ilyen eredményes legyen.

Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps a kormányzó pártok padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Mint mondtam, a Fidesz vezérszónoklatát ketten fogják elmondani. Most Hörcsik Richárd képviselő úr következik. Parancsoljon, képviselő úr!

(15.20)

DR. HÖRCSIK RICHÁRD, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Államtitkár Urak! Magyarország a 2014-2020-as uniós költségvetésnek az egyik nyertese, hallottuk a miniszteri expozéban. A fejlettségi szint arányában hazánknak járó uniós támogatás a nemzeti jövedelemhez képest 3,6 százalékos pozíciót jelent, és ez azt jelenti, hogy másodikak vagyunk az uniós ranglistán. Hallottuk azt is, hogy a hazai társfinanszírozással együtt 12 000 milliárd forintos fejlesztés jelenik meg a következő években.

Tisztelt Képviselőtársaim! A kormány éppen ezért - nagyon helyesen - kiemelten kezeli az uniós támogatásoknak a felhasználását, az uniós forrásokból megvalósuló programokra, a beruházásokra a ciklus alatt több mint 1400 milliárd forintot költ a költségvetés a GDP 4 százalékából. Nos, hallhattuk a miniszteri expozéban, hogy a kormány felkészült arra, hogy a hazánkba érkező fejlesztési forrásokat célzottan, egyszerűbben használja fel, és arról is határozott, hogy a források 60 százalékát a foglalkoztatás és a versenyképesség növelésére fordítsa.

Érdekes felidézni, tisztelt képviselőtársaim, hogy a kormány sikeres tárgyalásainak következtében a 2013. februári európai tanácsi ülésen, ahol döntés született a jelenlegi pénzügyi keretről, Magyarország nettó pozícióját sikerült javítani.

Azt is érdemes megvizsgálni, hogy milyen minőségi kritériumok vonatkoznak az uniós pénzek elköltségére. E téren elmondható, hogy a 7 éves pénzügyi keret tárgyalásai során a két legfontosabb kérdésben sikerült a csatát Brüsszelben megnyerni. Magyarország számára a két kiemelt tényező közül az egyik az uniós társfinanszírozási ráta 85 százalékos megőrzése az elmaradottabb régiók esetében, a tárgyalások során a nettó befizető országok ezt 75 százalékra próbálták lezorítani, amit sikerült megakadályozni.

A másik kiemelt felhasználási szabály az áfa elszámolhatósága, és úgy vélem, hogy ez is nagyon fontos eredmény, hogy a korábbi szabályozásnak megfelelően továbbra is teljeskörűen elszámolható a vissza nem térítendő áfa.

Végül, a felhasználási szabályoknál kiemelném még a mostani időszakban életbe lépett úgynevezett n+3-as szabályt a források felhasználását illetően, ami, úgy érzem, számunkra rendkívül kedvező.

Tisztelt Képviselőtársaim! Fontos változás az is, hogy a pályázók a korábbinál már jóval átláthatóbb, egyszerűbb és észszerűbb pályázati eljárásokkal

számolhatnak. Az átalakításnak egyik legfontosabb célja éppen az volt, hogy a pályázók egyszerűen, könnyen és gyorsan juthassanak az uniós forrásokhoz, tudniillik nem fogadható el, hogy a potenciális pályázókat a túlzott bürokrácia elriassza a pályázatoktól. És ennek érdekében megtörtént a fejlesztéspolitikai intézményrendszer átalakítása, ennek köszönhetően drasztikusan rövidültek az átfutási idők, ahogy a miniszter úr is mondta, az előző időszakban 404-600 nap telt el, a jelenlegi ciklusban a kifizetés 100 és 200 nap között történt.

Milyen érdekes, tisztelt képviselőtársaim, míg az Európai Bizottság az előző fejlesztési ciklusban azért ostorozott bennünket, mert túl lassú, az új ciklusban viszont már a túl gyors forráslehívás miatt kritizálja a kormányt, pedig a magyar gazdaság versenyképessége, úgy hiszem, és az uniós források 2020 utáni bizonytalan jövője szempontjából kulcskérdés, hogy ezeket a lehívásokat mikor tudjuk abszolválni, hogy minél gyorsabban a magyar kis- és közepes vállalkozások megerősödjének.

Aztán érdemes egy pillantást vetni arra is, hogy hogyan alakult a kifizetési gyakorlat az elmúlt években. A kormány elfogadott ugyanis egy gyorsítási munkatervet, konkrét kifizetési célszámokkal, havi bontásban, és ezt minden hónapban számonkérte az intézményrendszerrel, ahogy mondta a miniszter úr az expozéjában. Úgy érzem, hogy ennek komoly hatása volt, így azt tudjuk most elmondani, hogy minden eurócentet sikerült Brüsszélből hazahozni a 2007-2013-as periódus kapcsán.

Tisztelt Képviselőtársaim! Jelenleg az új, 2014-2020 közötti ciklus körülbelül felénél tartunk. Ilyenkor az Európai Unió gyakorlata szerint az Általános Ügyek Tanácsa megvitátja azt, hogy hogyan is áll a költségvetés végrehajtásának a menete, illetve milyen belső és külső kihívások érik az Uniót, és mindezek fényében szükség van-e esetlegesen a költségvetés módosítására. Nagyon fontos szabály az, hogy a 7 éves költségvetési keretet nem lehet megváltoztatni akkor, ha akár egyetlen európai uniós tagállam vétőt emel ez ellen. Tehát úgy érzem, hogy van egy erős jogi garancia a tagállamok számára, hogy azok a nemzeti borítékok, amelyekről döntés született 2013-ban, nem változhatnak a tagállam szándékai ellenére.

Jelentem, tisztelt képviselőtársaim, mint tudjuk a sajtóból, a félidei felülvizsgálat megtörtént, és tudjuk azt is, hogy az Európai Parlament jóváhagyta az Unió 2017-es költségvetését, Matteo Renzi olasz miniszterelnök ríogatása ellenére is, aki azt fogalmazta meg, hogy Olaszország pénzéből a kohéziós kedvezményezett országok egy fillért sem fognak kapni, ha nem vesznek részt a migránsok kényszerbetelepítési programjában.

Tisztelt Képviselőtársaim! Örömmel tájékoztatom a tisztelt Házat, hogy ezt a veszélyt sikerült elhárítani, tehát az Uniónak van 2017-es költségvetése, így tehát semmi sem veszélyezteti a már korábban eldöntött politikák zavartalan végrehajtását, beleért-

ve a kohéziós, illetve a vidékfejlesztési pénzek kifizetését.

Ha úgy tetszik, tisztelt képviselőtársaim, a magyar kormány a szövetségeseivel együtt sikeresen megvédte a kohéziós politikát mindenféle politikailag alulmotivált ríogatásokkal szemben.

Tehát bizalommal nézünk, tisztelt képviselőtársaim, az elkövetkezendő pár esztendőre, amikor ennek a hatalmas összegnek a lehívása történik. Én ehhez sok sikert kívánok a kormány számára! Köszönöm szépen. *(Taps.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Az MSZP képviselőcsoportjának vezérszónoka Szakács László képviselő úr. Megadom a szót. Parancsoljon, képviselő úr!

DR. SZAKÁCS LÁSZLÓ, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Megpróbálom megfogadni azt a tanácsot, amit Bánki Erikától is hallottunk, hogy próbáljunk meg konstruktívak lenni a mai napon, de azért nyilvánvalóan önök kíváncsiak a kritikára is; van abból is. Úgy gondolom, hogy az ember nem a dicséretből tanul, és a kritikát meg mindenféleképpen el kell mondani.

Önök azt mondják, hogy legyünk konstruktívak, és mondjuk el, hogy hol lenne szükség az európai uniós forrásokra. Akkor önök nem igazán hisznek a magyar miniszterelnöknek. A magyar miniszterelnök körbejárta az országot, ez volt a „Modern városok” programjának a körútja, ahol Orbán Viktor körbement, nem fogom felolvasni termelésiértekezlet-szerűen az ott tett ígéretek, megvan mindegyik, tessék elhinni. Ha kicsit ráhagynak minden egyes számolásra, akkor olyan 1481 milliárd forintot ígért el a miniszterelnök, és ebből egyébként az, ami valahol már legalább tart, tehát valahol a tervezésnél tart, valahol a megvalósításnál tart, körülbelül 74 milliárd forint. Tehát ha durván az 1500-at tesszük a 74 milliárd mellé, én úgy gondolom, hogy ez azért egyelőre nem siker.

Hallottam a vezérszónoki felszólalásban, illetve a miniszteri expozéban is, hogy a helyi sajátosságoknak, a helyi igényeknek legjobban megfelelő fejlesztéseket fogják önök végrehajtani. Szűkebb pátriámról, Pécsről fogok beszélni. Eljött a miniszterelnök - semmi nem lett még belőle, tehát igazából még nem rontottak el semmit sem -, és Pécsen ígérte, hogy 200 hektárral nagyobb lesz majd az ipari park. Igaz, hogy a mellette álló 90 hektáros ipari park most is üres; majd ha önök betartják a miniszterelnöknek az ígéreteit, akkor nem 90 hektár lesz üres, hanem 290 hektár lesz üres. Ez nem arról szól, hogy itt bármi hatékony lenne; majd a végén ki fogok térni arra, hogy mi miért van, ez nem azért van, mert a helyieknek ez lenne az igénye. A helyieknek az lenne az igénye, hogy az a 90 hektár legyen tele, ott legyenek munkahelyek, és egész Baranyának nem valahova Londonba vagy Budapestre kellene járni dolgozni,

hanem nyugodtan tudnának dolgozni egyébként a megyeszékhelyen. Aztán ígértek még ezenkívül Baranya megyében egy wellnessfürdőt, még hozzá Pécs városában, egy élményfürdőt 500 millió forintból - erre nem akartak igazán túl sokat fordítani -, de emellett még egyébként kosárlabda-akadémiát is.

(15.30)

Ha végigme gyünk Baranya megyén együtt közösen, akkor egy biztos: nem a kosárlabda-akadémia miatt vagy annak hiánya miatt érzik a Baranya megyeiek azt, hogy a kormány egy zsáktelepülésként kezeli egész Baranya megyét. Valójában nem is még egy élményfürdőre lenne szükség abban a megyében, ahol egészen biztosan az egy négyzetméterre vagy éppen az egy főre jutó élményfürdők száma biztosan a legnagyobb. Az egészen biztosan Baranya megyében a legnagyobb. Eddig hét van. Most lesz egy nyolcadik is, ha önök betartják Orbán Viktor ígérteit. Mindezt mondom úgy, hogy Baranya megyének mind az északi fele, mind a déli fele, tisztelt államtitkár urak, valójában nem azon gondolkozik szerdától, hogy mit csináljunk a hétvégén, hanem azon, hogy mit egyenek a hétvégén, lesz-e mit enni, mondjuk, az Ormánságban. Onnan nem az élményfürdő hiányzik, nem is a kosárlabda-akadémia, no pláne nem még egy ennél jóval nagyobb, teljesen üresen ipari park Pécsről. Nem ez hiányzik.

Nagyjában-egészében egyébként, ha végigmen-nénk - képviselőtársaim majd el is fogják monda-ni - hasonlóképpen nem találkoznak a miniszterel-nök ígéretei egyébként a helyiek kívánalmaival. Biz-tos, hogy van egyébként ebben kivétel is, és biztos vagyok abban is, hogy van olyan pécsi, akinek az élményfürdő hiányzik. Szerintem a munkahelyek jobbakk hiányoznak, és ezért beszélnek kicsit többet a gazdaságfejlesztésről és a versenyképességről.

Ma napirend előtt is erről beszéltem, és gondol-tam, ma délután ezeket a fanfárokot fogjuk hallgatni, hogy a leghatékonyabb forráslehívási mechanizmus, a legegyszerűbb, a leggyorsabb, és fantasztikus mennyiségben ömlik ide a pénz az Európai Unióból. Ehhez képest a Világpiaci Fórum legutóbbi felméré-sei alapján Magyarország a versenyképességi muta-tók tekintetében, tehát hogy a világ piacán hanyad-ikak vagyunk, hat helyet rontott. Ez a hatalmas munka, amit Lázár János elmondott, amiben majd-nem megszakadt egyébként az államapparátus, és talán még a Jóisten is segített bennünket, az valójá-ban, tisztelt hölgyek, urak, arra volt elég, hogy a 63., helyről a 69. helyre csúsztunk vissza a világon.

De nézzük meg, mire volt elég ez a teljesítmény az Európai Unióban! Az Európai Unióban az előkelő 25. helyen vagyunk a 28-ból, 3 tagállamot tudunk megelőzni a versenyképesség szempontjából, ez a három tagállam pedig nem más, mint a nem olyan régen csatlakozott és egyébként belpolitikai vitákban fuldokló Horvátország, a nagyjában-egészében be-csúszott Görögország és a Görögországhoz ezer szállal

kapcsolódó Ciprus. Őket tudjuk megelőzni, és mindenki más előttünk van. Tavaly, a 2015. évben versenyképesség szempontjából elhúzott mellettünk Románia és Bulgária. Most már mi nem a fényes Nyugatot követjük, nem őket üldözzük, hanem ebben a versenyben először még utol kell érniük versenyképesség szempontjából Bulgáriát és Romániát is. És olyan hatalmas gazdaságok, mint a cseh gazdaság meg a szlovák gazdaság, nem beszélve egyébként akár a kétmegyéni területű Szlovéniáról, pedig folyamatosan nagyobb fejlődési mutatókat mutatnak gazdasági szempontból, mint Magyarország. Éppen ezért azt gondolom, hogy azokat a fanfárokot kicsit halkabbra kell állítani, amelyeket most hallunk. Nem kell országszerte nagyvárosokban egész nap ünnepeket rendezni, és úgy gondolom, hogy innen is inkább a tanulságokat kell levonni.

Melyek ezek a tanulságok? Magyarországnak tényleg nem azért rosszabb a versenyképessége, mert az Európai Unió nem volna hajlandó finanszírozni ezeket a versenyképességet javító, a gazdaságba pénzt pumpáló, a magyar vállalkozásokat segítő programokat. Nem is azért van ez, mert önök ezeket a programokat nem dolgozták ki. Még ezt sem tudnám állítani. Hanem azért van ez, mert önök politikai kijelölés alapján határozzák meg, hogy kiből lesz sikeres vállalkozó Magyarországon, és kiből nem. A világ nagyobbik részén ez nem így működik. Ott azt, hogy valaki sikeres lesz-e, egész egyszerűen a tapasztalata, a munkabírása, a kockázatvállaló képessége, a szorgalma és a bátorsága jelöli meg, Magyarországon pedig az, hogy a kedves vezető ujja kire mutat rá. Látjuk is, hogy kik voltak ezek, akik kiválóan teljesítettek a korábbi közbeszerzési eljárásokon, ahol nagy mennyiségű európai uniós forrást is igénybe lehetett venni. Simicska Lajos volt az egyik ilyen, Garancsi vagy éppen Mészáros „nem stróman” Lőrinc a másik. Ők akarják adni a mai magyar gazdaság gerincét, és ők azért nem tudják felvenni a gazdasági versenyt, azért nem versenyképesek, mert igazából, akikkel nekik versenyezniük kellene, ők jöttek abból a szférából, ahol megtanulták, hogy mit csinálnak, van rá felkészültségük, van hozzá bátorságuk, túrik a kockázatot, és nem csak a politikai kapcsolataik alapján kerültek oda, ahova kerültek.

Ma Magyarországon mindenki tudja, hogy ha a közbeszerzéseken akar nyerni, akkor kikkel kell neki összefogni. És ha véletlenül nem így van, akkor ezek az emberek még üzenetnek is egymásnak a sajtóban, hogy minden egyes vállalkozó pontosan tudja azt, hogy éppen ma melyik akolhoz érdemes tartozni. Úgy gondolom, ez az, ami lehúzza bennünket a versenyképesség tekintetében. Ezért ebbe akármennyi pénzt is be lehet pumpálni, mert valójában ezek a magánvagyonok fognak nőni, és ameddig ezekből a magánvagyonokból finanszírozott politika tart, addig majd biztosan tud nőni, vagy éppen stagnálni, de aztán szépen lassan felfalja saját magát.

Azt állapítja meg rólunk ez a nemzetközi szervezet, hogy Magyarország versenyképesség tekinté-

ben nyolc mutató alapján is a legrosszabbak között van. Ezek közül kiemelkedő az állami korrupció, vagyis az a jelenség - pontosan akarom idézni -, hogy „a kormányzati döntések során a kivételezett vállalkozások jelentős előnyt élveznek”. És erről minden nap lehet olvasni a sajtóban, egészen addig, amíg önök be nem záratják ezeket a sajtóorgánumokat. Azt látjuk, hogy a versenyképességi mutatókban, ahogy mondom, elkerült bennünket Románia, Bulgária, Lengyelország és Csehország szintjéről már álmodni sem tudunk. Hát, ilyenkor nagyon nehéz megfelelni annak a kíváncsúnak, hogy legyünk konstruktívak.

Persze, legyen infrastruktúra-fejlesztés. Persze, legyen gazdaságfejlesztés. Legyen ez fenntartható! Én is azt gondolom, hogy akár a megyénk déli részének, északi részének, akár az ország északi részének és bárkinek járhatna sokkal több annál, mint amennyit most kap, de azt látjuk, hogy e forrásfelhasználási mechanizmusok alapján - ahogy önök mondják - a győztes mindig valaki más. Nem a városok, nem azok a városok, akiknek ígérték 1500 milliárd forintot, majd nyáron, egy szép csendes nyári délutánon ezeket vissza is vonták, és kezdhették előlről a tervezést. Nem azok a városok nyernek, hanem az az urizáló elit, akiket önök helyzetbe hoznak. Igaz, ők magyar vállalkozók, de nem a tehetségük alapján jutottak oda, hanem a politikai kapcsolataik alapján.

De nézzük, mi történt a nyáron! A kormány visszavonta Orbán Viktor ígéreteit. Az történt a nyáron, hogy a Közlöny 113. számában, amely július 29-én jelent meg, kormánydöntéseket vontak vissza. A kormány visszavonja a kulcsfontosságú budapesti közlekedési beruházások előkészítésének forrásigényéről szóló határozatot. Erről megkérdeztük Seszták Miklóst is legutóbb a miniszteri meghallgatásán. Azt mondta, hogy ez aztán már egészen biztosan nem tartozik az ő hatáskörébe, tehát ezt egészen biztosan visszavonták. A kormány visszavonja a Veszprém megyei jogú városával, Kecskemét megyei jogú városával kötött megállapodás végrehajtásával összefüggő feladatokról szóló határozatot. Az olimpiai játékokról is visszavonták a határozatot. Visszavonták a kormány együttműködési szándékának végrehajtásával összefüggő feladatokról szóló határozatot Szombathely tekintetében. A közúti beruházások tekintetében, tudják, ez volt az 1-es, 7-es autópálya ügye, azt is visszavonták a nyáron. Mintegy büntetésként Lázár János pedig meg is kapta feladatául, hogy utána ő menjen el a megyei jogú városok vezetőihez, ő menjen el azokhoz, akiknek korábban Orbán Viktor megígérte, hogy milyen fejlesztéseket fognak itt majd végrehajtani, és arról tárgyaljon velük, hogy csak azokat a fejlesztéseket fogja a kormány finanszírozni, amelyek európai uniós pénzből finanszírozhatók.

Itt, tisztelt hölgyek, urak, nem lehet látni fenntartható fejlődést, itt nem lehet látni gazdaságélénkítést. Itt csak azt lehet látni, hogy a miniszterelnök megleckéztette Lázár Jánost.

(15.40)

Az ő feladata volt elmenni és a rossz hírt közölni. Na de nem kellett mindenhová menni, mert azért négy megyei jogú város kimaradt. Négy megyei jogú városnak ez a kormány nem ígért semmit. Hódmezővásárhelyre sem ment el; én a hódmezővásárhelyiek helyében ezen csak felháborodnék. Hát, van nekik egy miniszterük is, pont aki ezekért a forrásokért felel. Vagy úgy gondolták, hogy ő majd megoldja? Egy másik miniszternek a városa, Győr, oda se ígérték az égvilágon semmit, na de ami igazából felháborít bennünket, azért baloldali vezetésű megyei jogú városokból nem sok van, Salgótarján és Szeged, hát oda sem sikerült elmenni a miniszter úrnak vagy miniszterelnök úrnak, és nem is ígért egyébként nekik semmit.

Ha mind a gazdaság szereplői, mind az ígéretek tekintetében azt látjuk, hogy csak politikai természetű, nem tervezett, nem a fejlesztéseknek a hatásmechanizmusát figyelő fejlesztésekről van szó, nem arról van szó, amit Lázár János mondott, hogy 2020-ban Magyarországnak a lábára kell állni, hanem politikai osztogatáskor, politikai leckétetésről van szó, akkor bizony nagyon nehéz konstruktív vitát folytatni, mert a saját maguk harcát egymás között, úgy gondolom, hogy saját maguknak kell megvívni. Csak ebben mindig a magyarok lesznek a vesztesek.

Én kérem szépen önöket, hogy ezekre fókuszáljanak, legyen Magyarországon igazi verseny, ne csak a politikai kapcsolatokkal rendelkező vállalkozók legyenek sikeresek Magyarországon, mert ők soha nem lesznek olyan erősek, hogy felvegyék a versenyt azokkal az európai és a világon fellelhető más vállalkozásokkal, akiket nem a politikai kapcsolataik juttattak oda, ahol vannak, hanem a tehetségük, a munkabírásuk, a kockázatviselő képességük és a szorgalmuk.

Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps az MSZP soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Mielőtt Vejkey Imre képviselő úrnak szót adnék, engedjék meg, hogy ülésvezetési kérdésben kérjem a véleményüket, hiszen ülésvezetői kérdésben kell döntenünk. Jakab István alelnök úr jelezte, hogy a vita során fel kíván szólalni. Mivel engem ő fog váltani, neki már nem lesz meg az a lehetősége, hogy ülésvezetői kérdésben dönthessen.

Ezért tisztelettel azt kérem az Országgyűléstől, foglaljon állást, járuljon hozzá ahhoz, hogy Jakab István alelnök úr a politikai vita tárgyalása során az ülést vezethesse, majd miután letette ülésvezetői mandátumát, akkor részt vehessen a vitában és felszólalhasson.

Tisztelettel kérem az Országgyűlést, aki ezzel egyetért, kérem, kézfelemeléssel szavazzon! *(Szavazás.)* Ez látható többség. Köszönöm szépen.

Megállapítom, hogy az Országgyűlés látható többsége indítványomat elfogadta.

A KDNP képviselőcsoportjának vezérszónoka Vejkey Imre képviselő úr, megadom a szót. Parancsoljon, képviselő úr!

DR. VEJKEY IMRE, a KDNP képviselőcsoportja részéről: Tisztelt Elnök Úr! Köszönöm a szót. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Kereszténydemokratáként már előljáróban szükségesnek tartom tiszta tenni azt, hogy az EU fejlesztési politikája nem úgy mond brüsszeli jófejségből vagy szolidaritásból keletkezett, mint ahogyan azt sokan állítják valótlanul, hanem nyers gazdasági érdekből.

A valóság ugyanis az, hogy az EU-források célja nem az, hogy a legfejlettebb régiók polgárai és a magyar emberek háztartási jövedelme közötti többszörös különbség lecsökkenjen, hanem pusztán annyi, hogy a Magyarországra juttatott 1 eurónyi forrás 1,5-2 eurónyi megtérülést eredményezzen a nyugati fejlett gazdaságokban. Mít jelent, ez tisztelt hölgyeim és uraim? Azt, hogy a fejlett nyugat-európai gazdaságok a támogatási források elosztásával hosszú távon gazdasági hasznot realizálnak Magyarország és a többi újonnan csatlakozott ország vonatkozásában.

Ezért nyílt politikai zsarolásnak tekintünk minden olyan brüsszeli nyilatkozatot, amely arról szól, hogy mérlegelés tárgyává teszik azt, hogy az Európai Unió a jövőben csökkenti Magyarország és a másik három visegrádi ország kohéziós támogatását, ha ezen országok továbbra is elutasítjuk a migránsok befogadását.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Mindeközben Brüsszelben nyomásgyakorlásként már a fejünk felett, bennünket jogellenesen megkerülve döntöttek egy egész kvótacsomagról is, amely bevándorlókkal akarja kötelezően betelepíteni Magyarországot. Ne feledjék, itt már a jövőnk, a biztonságunk, a civilizációnk és a kultúránk a tét.

A brüsszeli vezetők és Nyugat-Európa mai vezetői szándékosan nem kérdezik meg az európai embereket arról, akarják-e, hogy Európa lakossági összetétele, kultúrája, rendje és hite mindörökre megváltozzon.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Mi, kereszténydemokraták mindezt diktatórikus iránynak tartjuk, továbbá azt is, hogy Brüsszel szándékosan és rosszhiszeműen egyre inkább túllépi a nemzetállamok által ráruházott hatásköreit. Ezért ezúton is felszólítjuk az Európai Uniót arra, hogy a nemzetközi szerződéseket betartva térjen vissza a jogszerű működés állapotába.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Visszatérve a szűken vett gazdasági érdekekhez, egyértelműen megállapítható, hogy az Unió fejlett nyugati országainak kézzelfogható gazdasági érdeke az, hogy javuljon Magyarország és a többi visegrádi ország versenyképessége, mert ha növekszik a versenyképesség, akkor növekszik a vásárlóerő, jobbak lesznek a befektetési lehetőségek, azaz a nyugati cégek közép-európai piacot nyerhetnek. Mindeközben látjuk, hogy a világgazdaságban élesedik a verseny, ezért egyre újabb

és újabb eszközöket kell keresnünk hazánk versenyképességének fokozása érdekében.

Ezt a célt szolgálják különösen a kutatás-fejlesztési célú beruházások 2017. január 1-jétől hatályba lépő új adójogszabályai, valamint az ez irányú új költségvetési finanszírozási szabályok is. A versenyképességet növelő intézkedések közé tartozik kiemelten a társasági adó, továbbá a munkáltatókat terhelő járulékok csökkentése is, ugyanis hazánk mindezzel a legkedvezőbb beruházási környezettel rendelkező európai országgá válik. Hat év nemzeti-keresztény kormányzással Magyarország eljutott oda, hogy az Európai Unió átlagát meghaladó a gazdasági növekedés, alacsony a kamatkörnyezet, zéró az infláció, 5 százalék alatti a munkanélküliség, és kereskedelmi többlettel zártuk. A hitelminősítők pedig mindezek alapján hazánkat felminősítettek, azaz befektetésre ajánlottak lettünk.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! A Fidesz-KDNP már akkor is bizonyított, amikor a Gyurcsány-kormánytól örökölt elhibázott fejlesztéspolitikai intézményrendszerben a sírból hozta vissza 2007-2013-as ciklus fejlesztési forrásait. Brüsszel hiába próbált nyomást gyakorolni hazánkra, az eddigi eredmények azt igazolják, hogy jó úton jártunk. Ebből is látszik, hogy nem öncélú vitákat folytatunk Brüsszellel, hanem kiállunk nemzeti érdekeink mellett.

Mi, kereszténydemokraták úgy gondoljuk, hogy valamennyi párt közös felelőssége az, hogy semmi se veszélyeztesse a magyar versenyképességi célok megvalósulását, ugyanis álláspontunk szerint egy ellenzéki párt, illetve egy ellenzéki szervezet sem akarhatja, hogy hazánk lemaradjon és versenyképessége csökkenjen. Ezért úgy gondoljuk, hogy az ellenzék feladata az lenne, hogy felhívja a figyelmet a problémákra és nem az, hogy alaptalan vádaskodásával aláássa a fejlesztéspolitikai és közbeszerzési intézményrendszerbe vetett bizalmat, amely negatívan befolyásolhatja a források nemzetgazdaságilag hatékony felhasználását.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Magyarország gazdasági függetlensége szempontjából kulcsfontosságú, hogy miképpen sikerül felhasználnunk a 2014-2020-as programozási időszak uniós forrásait, ugyanis a hatékony forrásfelhasználás érdemben tud hozzájárulni hazánk fenntartható gazdasági növekedéséhez, amely egyben szuverén nemzetgazdasági alapjaink megerősítését is jelenti. Ennek érdekében, a korábbi, 2007-2013-as ciklussal szemben a 2014-2020-as ciklusban 16 százalék helyett a források 60 százalékát fordítjuk gazdaságfejlesztésre, mint ahogy miniszter úr is mondta.

(15-50)

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! A fentiek után engedjék meg, hogy a források felhasználása tekintetében kifejezetten az egészségügy területével foglalkozzam. A rendszerváltás óta a legnagyobb, több mint 600 milliárd forintos fejlesztést hajtottunk végre az

elmúlt években az egészségügyben, amelynek keretében országszerte újultak meg a kórházak, rendelők, több mint 104 milliárd forint pedig új gépek, eszközök vásárlását szolgálta. A legnagyobb volumenű fejlesztések az úgynevezett konvergenciarégióban, vagyis Budapesten és Pest megyén kívül zajlottak le. Ennek keretében mintegy 13 milliárd forint támogatást fordítottunk az alapellátási szolgáltatások infrastrukturális feltételeinek fejlesztésére. Közel 50 milliárd forint fejlesztési támogatás révén 40 meglévő járóbeteg-szakrendelő fejlesztésére, 23 új kistérségi járóbeteg-szakrendelő kialakítására, valamint 9 aktív ellátást konvertáló kórház fejlesztésére is sor került. Közel 11 milliárd fejlesztési támogatás révén a sürgősségi ellátások fejlesztésén belül sor került 60 meglévő mentőállomás korszerűsítésére, továbbá 22 új mentőállomás építésére, valamint megnyílt a lehetőség 200 új mentőautó és korszerű mentéstechnikai eszközök beszerzésére.

A kórházi sürgősségi ellátáson belül új sürgősségi osztályok kerültek kialakításra, valamint meglévő sürgősségi osztályok kerültek fejlesztésre mintegy 13,3 milliárd forint fejlesztési pénz felhasználásával. Az egészségügy területén a fejlesztési források legnagyobb hányada, több mint 322 milliárd forint a fekvőbeteg-ellátás megújítását és korszerűsítését, valamint az onkológiai ellátás korszerűsítését szolgálta. A fentiek alapján elmondhatjuk, hogy ma már a vidéki kórházak jelentős részében XXI. századi körülmények között gyógyulhatnak a betegek.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! A vidéki egészségügyi infrastruktúra fejlesztése és a béremelés után most következik a budapesti ellátórendszer megújítása. A főváros fekvőbeteg-ellátó intézményhálózata legalább 3,5-4 millió embert lát el, éppen ezért a magyar kormány úgy döntött, hogy az ország legnagyobb népességű területén koncentráltan történjen a fejlesztés, amely kiterjed az infrastruktúra és az eszközállomány egyidejű megújítására is. A program megvalósítására az idén 1 milliárd forint áll rendelkezésre, 2017-ben pedig 40 milliárd forint fog rendelkezésre állni, valamint a KEHOP-forrásokból további 11 milliárd forint. Ezekkel a forrásokkal komplex infrastruktúra-fejlesztéseket tudunk megkezdni, hangsúlyozva azt, hogy ekkora forrásvolumen közel negyed évszázada nem állt rendelkezésre a közép-magyarországi régióban.

A kormány elfogadta az EMMI egészségügyért felelős államtitkársága „Egészséges Budapest-program” koncepcióját, amelynek alapján a következő években intézményi felújítások és építkezések lesznek a fővárosban. A következő években a most elfogadott koncepció mentén legalább két pesti és egy budai kórházi centrum, továbbá a hozzájuk kapcsolódó társcentrumok fejlesztése fog megtörténni. A budapesti egészségügyi ellátási rendszer ellátása során fontos cél, hogy komplex, sokszakmás, sürgősségi ellátásra is alkalmas centrumok jöjjenek létre, amelyek lehetőség szerint egy telephelyen működnek az év minden napján, minden szakmában. A fejlesztés-

tés lehetővé teszi a betegbiztonság és a betegelégeltség növelését a fővárosi egészségügyi szakellátásokat igénybe vevő lakosság komplex ellátási színvonalának emelése érdekében.

Tisztelt hölgyeim és uraim, köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A Jobbik képviselőcsoportjának vezérszónoka Bana Tibor képviselő úr. Bana Tibor képviselő úr a szó. Parancsoljon!

(A jegyzői székben Földi Lászlót Móring József Attila váltja fel.)

BANA TIBOR, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Nem szeretném, ha az a vád érne, hogy negatív hozzáállás jellemez, ezért szeretném leszögezni, a Jobbik pozitívként tekint arra, hogy az idén már második alkalommal vitázhatunk itt az Országgyűlésben az uniós források felhasználásáról, hiszen néhány hónappal ezelőtt a 2007-2013-as ciklus tekintetében tehetjük meg mindezt, és ahogy akkor is, úgy ezen az alkalmon is szeretnénk elmondani súlyos kritikáinkat, valamint konstruktív, építő jellegű javaslatainkat.

Már csak azért is van ennek különös jelentősége, mert amikor a 2014-2020-as fejlesztési ciklusról beszélünk, akkor a második teljes hétéves időszakkal állunk szemben, és azt gondolom, hogy ilyenkor, amikor egy vitanapra sor kerül e keretek között, akkor érdemes visszatekinteni arra, hogy honnan is indultunk. Akár visszamehetnénk egészen az uniós csatlakozásunkat megelőző időszakra, én mégis a 2007-2013-as, tehát az előző hétéves költségvetési ciklusra tekintenék csak vissza néhány gondolat erejéig, mert akkor megfogalmazódott két nagyon fontos ígéret a gazdasági növekedésre és a foglalkoztatás bővítésére vonatkozóan. Az akkori szocialista-szabad demokrata kormány két konkrét vállalást tett 2006-hoz képest 2015-re. Az egyik az volt, hogy a vállalkozások által megtermelt hozzáadott érték 10 százalékkal legyen magasabb 2015-re 2006-os képest, míg a másik úgy hangzott, hogy a közszférán kívül foglalkoztatottak száma 4 százalékkal növekedjen, szintén ez alatt az évtized alatt.

Arra vissza fogok térni, hogy ez hogyan valósult meg vagy hogyan nem valósult meg, de úgy hiszem, arról is érdemes néhány szót ejteni, hogy az az elosztási intézményrendszer, amely annak idején létrejött, közvetlen politikai befolyás alatt állt. Ez megnyilvánult a nagyberuházásoknál, és megnyilvánult akkor is, amikor szembesülhettünk azzal az előző időszakban, hogy megvolt azoknak a hűséges önkormányzatoknak a köre, amelyek kellő módon tudtak részülni a támogatásokból.

Az igazán nagy probléma azonban az, tisztelt Országgyűlés, hogy a mostani, 2014-2020-as időszakban sem változott ez a helyzet e tekintetben.

Tehát amikor felidézzük Lamperth Mónika miniszter asszony szavait, amire, úgy gondolom, mindannyian emlékezhetünk, aki arról beszélt, hogy nem kell aggodniuk az elvtársaknak, hiszen a regionális fejlesztési tanácsokban megfelelő pozíciókban majd ott lesznek azok az emberek, akik dönteni fognak a pénzek elosztásáról, akkor úgy láthatjuk, hogy a 2010-es kormányváltást követően és kimondottan a mostani 2014-2020-as ciklusban is az alapállás e szempontból nem változott. Így aztán a gazdasági racionalitástól, a tényleges fejlesztési igényektől független, sok esetben értelmetlen beruházások valósultak meg korábban is. Elég utalnom a 40 centiméter magas kilátó 40 millió forintból történő megépítésére, vagy a funkció nélküli Hegyalja-kapu 100 millió forintból való felhúzására.

Ezek után nem volt véletlen és meglepő, hogy a 2010-es országgyűlési választásokat megelőzően sokak nagy várakozással tekintettek az új kormány megalakulására, és a Fidesz is komoly ígéreteket fogalmazott meg. Ezek az ígérek az elszámoltatásról, a botrányos ügyek feltárásáról, valamint a támogatások felülvizsgálatáról szóltak. Ehhez képest aztán 2010 után azt kellett tapasztalnunk, hogy a pályázatás mondva csinált indokokra hivatkozva egy évig gyakorlatilag szünetelt, és az intézményrendszer vonatkozásában átgondolatlan átalakításokra került sor. Nem történt meg a felelősségre vonás, nem került sor azoknak az ügyeknek a felgöngyölítésére, amelyek korrupciógyanúsak voltak, és a támogatások érdemi felülvizsgálata is elmaradt. Úgy értékelhetjük tehát, hogy a Fidesz ott folytatta, ahol elődeik, a szocialisták abbahagyták, vagyis az uniós források felhasználásának rendszere továbbra is a korrupció melegágyaként működött, és a presztízsbetűhözások, értelmetlen projektek továbbra is a középpontban állnak. Itt elég a felcsúti kisvasút példáját hoznom, de számtalan hasonló ügyet tudnék még idehozni az elmúlt évekből is, amióta önök vannak kormányon.

S a ciklus második felében, még az előző időszakban a visszaosztások, az arcpirító túlárazások minden korábbi méreteket felülmúltak, így aztán Brüsszel egész operatív programok kifizetéseit függesztette fel. Az a két fő célkitűzés pedig, amire utaltam a felszólalásom elején, vagyis a 10 százalékos növekedés és a 4 százalékos foglalkoztatotti bővülés a versenyszférában nemhogy nem valósult meg, hanem utóbbi esetben éppen ellentétes mozgások indultak el a kormányváltást követően.

(16.00)

Talán ezért is fogalmazott meg egy olyan komoly ígéretet a kormány a mostani, 2014-2020-as időszak vonatkozásában, hogy a támogatások 60 százaléka közvetlen gazdaságfejlesztésre kerül majd kifizetésre, de sajnos az látható már most, 2016 végén, hogy ez nem fog teljesülni.

De nézzük meg, mik is a keretek a mostani hét-éves tervezési időszakban, miből is tud Magyarország meríteni, gazdálkodni! Látni kell azt, hogy az uniós források összege csökkent 2007-2013-hoz képest. Annak ellenére történt meg ez, hogy nem-hogy csökkentek volna az ígéretekkel szemben, hanem egyenesen növekedtek a különbségek a centrumországok és a volt szocialista országok között. Ez a bizonyos szakadék mélyült az elmúlt években, annak ellenére, hogy az úgynevezett centrumországok kihasználták ennek a régióknak a leértékelt természeti és humán erőforrásait. Emlékezhetünk arra és hallhatjuk azt folyamatosan, hogy közben pedig álságos módon az Unió arra hivatkozik, hogy ez az egyik elsődleges fő célkitűzés, hogy ezeket a különbségeket csökkenteni kell.

De mit is láthatunk ezzel szemben a mostani hét év kapcsán? Hát azt, hogy reálértéken 4,5 százalékkal szűkült az Unió költségvetése. Ez először fordult elő a Közösség történetében, és a számunkra ebből a szempontból legfontosabb kohéziós alapok pedig 8,4 százalékkal csökkentek. A korrektség jegyében, hiszen elmondtam, hogy mindenképpen konstruktív hozzáállás fog minket jellemezni a mai vitán, azt el kell mondani, hogy a tárgyalások során a korábbihoz képest végül is egy jobb eredményt sikerült elérni. De az a sikerpropaganda, ami aztán a kormány részéről ezt követően elhangzott, egyáltalán nem állta meg a helyét, hiszen összességében a kohéziós források csökkenése miatt rosszul jöttünk ki ebből a folyamatból.

Mi lenne a legfontosabb szempont a Jobbik álláspontja szerint az Európai Unióból érkező támogatások felhasználásával összefüggésben? Az, hogy ez optimálisan történjen meg, és olyan célokra költjük ezeket a pénzeket, amelyek hosszú távon is képesek munkahelyeket teremteni és munkahelyeket megtartani, növelve ezáltal Magyarország versenyképességét. És döntő lenne az, hogy ezek az uniós források, ezek a fejlesztések megalapozzák azt, hogy Magyarország képes legyen ezek nélkül is megállni a lábán.

Még mielőtt valaki félreértene, tisztelt képviselőtársaim, itt csak arra szeretnék utalni, hogy lehetséges, hogy a következő hétéves időszakban már nem is fognak rendelkezésre állni ilyen források, kohéziós források, de az biztos, hogy az eddigi tendencia abba az irányba mutat, hogy ezek mindenképpen csökkenni fognak, ezt kellene tehát a szemünk előtt tartani akkor, amikor a fejlesztésekről döntünk.

A korrupció pedig továbbra is magas a pályázatok terén. Azt tapasztalhattuk az elmúlt években is, hogy a támogatások jelentős része a haveroknál köt ki. Változtatni is kellett brüsszeli jelzésre a döntéshozatal menetén. És amit én még nagyon aggályosnak tartok, az az, hogy a kis és közepes méretű vállalkozásokat érik leginkább e szankciók Magyarországon. Sokszor panaszkodnak arra a kkv-szektor szereplői, hogy lényegében ellehetetlenítik a működésüket, közben pedig a másik oldalról azok a haveri cégek, amelyek ezer szállal kötődnek a kormányhoz

és a Fideszhez, nem ütik meg ilyen módon a bokájukat, ők tudnak érdemben részesülni a forrásokból.

Kiemelt projektek kérdése, hiszen erről is esett szó: valóban, kis híján 50 százalék ennek aránya, azoknak a projekteknek az aránya, ahol lényegében verseny nélkül kerül sor a döntésre. Mondanom sem kell, hogy a túlárazásnak és a korrupciónak az esélyét ez milyen módon növeli. Emiatt aztán azon sem kell csodálkoznunk, hogy az OLAF, vagyis az Európai Csalás Elleni Hivatal feketelistáin Magyarország sajnos előkelő helyen szerepel.

De arról is érdemes néhány szót ejteni, hogy mi is a helyzet abból a szempontból, hogy mely települések tudnak hozzájutni ezekhez a támogatásokhoz. Látni lehet azt, hogy azokba a falvakba és városokba, amelyek nem kormánypárti településvezetővel rendelkeznek, jóval kevesebb európai uniós forrás jut, egészen konkrétan olyan településeken, ahol független vagy más színezetű polgármester vezeti a falut vagy várost, oda kevesebb, mint fele jut az Unióból érkező támogatásoknak. Ez volt egyébként korábban is a tendencia a szocialisták alatt, de ugyanez maradt az önkormányzása idején is. Utaltam már azokra az alapvető jogszabályi változásokra, amelyeket meg kellett tenniük Brüsszel jelzéseit követően. Igen, ezek fontosak és indokoltak voltak, de miért csak most került ezekre sor? - kérdezem itt államtitkár asszonytól, államtitkár úrtól.

Mi az a szempont még, amit szintén nem láttunk érvényesülni az elmúlt évek során? Az átláthatóság, a transzparencia elve. Hiszen valóban bizonyos változás történt abból a szempontból, miután én magam is az európai uniós ügyekkel foglalkozó bizottság alelnökéeként felvettem azt, hogy kapjunk folyamatosan tájékoztatást az európai uniós támogatás felhasználásáról, hogy most már ez bizonyos időközönként megtörténik, de sokkal részletesebben kellene megtenni, hogy láthassuk azt, hogy milyen célokra kerülnek ezek a pénzek felhasználásra. Egy rendszeres beszámolót szeretnénk, legalább bizottsági szinten, és legyen köztünk egy érdemi párbeszéd ebből a szempontból. Ezt kérem, elsősorban a Miniszterelnökség irányába szeretném ezt jelezni.

Azt is látni kell, ahogy ezt hallhattuk az expoéban is, hogy bizony azokra a területekre nem jutott érdemi támogatás az elmúlt évek során, amelyek romokban hevernek Magyarországon. Gondolok itt az egészségügy, az oktatás és a szociális rendszer területére. A Jobbiknak az az álláspontja, hogy érdemben ezekre a célokra kellene fordítani. Chikán Attila professzor úr a Magyar Nemzetnek adott egyik nyilatkozatában, amikor arról beszélt, hogy a korrupció lassítja a gazdasági növekedést, akkor azt is elmondta, hogy egyáltalán nem mindegy, hogy kikhez jutnak a rendelkezésre álló források. Hiszen azt láthatjuk, hogy a magyar gazdaság növekedése helyett más szempontok fontosak a Fidesz számára, a haverok segítése, helyzetbe hozása. Holott a gazdasági élet szereplőinek, és itt a nagyvállalatokra valamint a kkv-kra is utalok, kiszámíthatóságra, tervez-

hetőségre lenne szükségük és arra, hogy munkahelyteremtő, gazdaságélénkítő beruházásokra kerülhessen érdemben sor.

A bizottságunkban évente több alkalommal is szoktunk találkozni a Magyar-Európai Üzleti Tanács, az HEBC tagjaival, és bár velük természetesen sok kérdésben viták vannak köztünk, de azt minden alkalommal üdvözölni szoktam, hogy elmondják, hogy szükséges lenne egy országstratégia megteremtése. Hiszen ebben az országstratégiában fel lehetne vázolni azokat a közép- és hosszú távú célokat, amelyek alapján az adott szereplők igazodni tudnak és tervezni tudnak. Mert ezzel szemben sajnos azt kell tapasztalunk, hogy ad hoc jellegű törvényalkotás zajlik Magyarországon, és bizony nagyon sokszor váratlanul kell szembesülniük e cégeknek olyan változásokkal, amelyeket, mondjuk, adóügyi vagy egyéb jogszabályokat érintenek.

A kutatás-fejlesztés területéről is számtalan alkalommal beszéltem már, és bizony ennek nagyon hangsúlyosnak kellene lennie, már csak azért is, mert 2014-2020 között két és félszeresére nő a rendelkezésre álló összeg ezen a területen. Élnünk kellene tehát ezzel a lehetőséggel, hiszen azt tudni kell, és ezt alátámasztják tanulmányok, kutatások is, hogy az innovatív vállalatok nagyobb mértékben tudják növelni alkalmazotti létszámukat, és ez kiemelten igaz a kis- és közepes méretű vállalkozások esetében.

*(Az elnöki széket Jakab István,
az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)*

A 60 százalékos gazdaságfejlesztési célra még egy pillanatra visszatérnék, hiszen nemrégiben olvashattunk egy elemzést a portfolió oldalon, ahol levezették azt, hogy amennyiben jövő évre vonatkozóan az összes pénz ilyen célra jut, még akkor sem fogjuk elérni ezt az értéket, de egyébként jóval valószínűbb, hogy jelentősen el fog maradni - 50 százalékkal - a közvetlen gazdaságfejlesztésre fordított források aránya. Tehát ez a hangzatos ígéret, amit megfogalmaztak a ciklust megelőzően, sem valósul meg. Persze, tény és való, hogy a korábbihoz képest ez egy jobb arány, de egyáltalán nem mindegy az, hogy kik azok, akik ebből részesülni tudnak. Sajnos, úgy látjuk, hogy elsősorban a Fideszhez köthető oligarchák járnak jól, és Mészáros Lőrincék dörzsölik a tenyerüket e területen is.

Összességében, tisztelt képviselőtársaim, azt lehet tehát elmondani, hogy az európai uniós források felhasználásának területe továbbra is a korrupció melegágyaként működik. De persze, ha belegondolunk abba, hogy az önök számára a gazdag migránsok pénze fontosabb, mint az ország megvédése, és ilyen módon a letelepedési kötvények kivezetésére sem került még sor, akkor ezen nem kell meglepőd-nünk.

A Fidesznek a lopás, az úgymond zsákmányszerző életmód folytatása, a haverok kiszolgálása felülírja

azokat az egyéb szempontokat, mint a magyarok biztonsága, védelme és hazánk gazdaságának erősítése.

Ennek, ha 2018-ban felhatalmazást kapunk a magyaroktól és kormányt tudunk alakítani, akkor véget fogunk vetni, és a Jobbik kormányzása alatt egy új időszámítás fog elkezdődni Magyarországon. Ennek az új korszaknak az lesz a legfontosabb jellemzője, hogy a fejlesztési források felhasználására szakmai alapon adunk lehetőséget. Megteremtjük annak lehetőségét, hogy érdemeik, rátermettségük szerint tudjanak részesülni ebből a kis- és középvállalkozások és a nagyvállalati szereplők. Azzal szemben, ami most tapasztalható, hogy csak egy szűk, a kormányhoz és a Fideszhez ezer szállal köthető kör tud ezekből részesülni, egy teljesen más szemlélet fog bennünket jellemezni, olyan módon, hogy ennek eredményeit a saját bőrükön érezzék a magyarok is. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps a Jobbik sorai-ban.)*

ELNÖK: Köszönöm. Tisztelt Országgyűlés! Köszöntöm képviselőtársaimat. Megadom a szót Schmuck Erzsébet frakcióvezető asszonynak, LMP-képviselőcsoport. Parancsoljon!

(16.10)

SCHMUCK ERZSÉBET, az LMP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Engedjék meg, hogy egy megjegyzéssel kezdjem. Úgy látszik, hogy a kormánynak azért mégsem annyira fontos az európai uniós pénzek felhasználása, mint például a múlt héten a munkaerőhiány és a bérek kérdése, mert a múlt héten minden minisztérium államtitkára itt ült a teremben, és nemcsak itt ültek, hanem részt is vettek a vitában. Pedig mi úgy gondoljuk, hogy az európai uniós pénzek felhasználása legalább annyira súlyos kérdés, mint a munkaerőhiány Magyarországon, hiszen a gazdasági növekedésnek az egyik fontos lába és fontos eleme, mint ahogy a gyakorlatból tudjuk, az európai uniós támogatások megléte, tehát egyáltalán nem mindegy az, hogy az ország mit kezd ezzel az összeggel.

Mi azt gondoljuk, létfontosságú lenne, hogy a magyar gazdaság átállhasson egy fenntartható pályára, és ebben bizony az európai uniós támogatásnak nagyon komoly szerepe lehetne. Fontos az, hogy mindenki boldogulhasson, az ország jövedelmileg és területileg kiegyensúlyozottan fejlődjön, hogy a természeti erőforrásainkat megőrizve, saját erőforrásainkra alapozva hozhassunk létre egy jól működő gazdaságot és társadalmat. Ehhez képest, ahogyan látjuk, mind a tervezett felhasználás, mind a már futó projektek alapján azt kell mondanunk, hogy alapvetően hibás a rendszer. A töméntelen pénzt, a sok ezer milliárd forintot úgy akarja elkölteni a kormány, hogy nem sok fogalma van, mit akar elérni vele, és hogy hogyan akarja elérni. Leírt stratégiák és

tervek ugyan vannak, de azok holt betűk, amikor a megvalósításhoz érünk. A tervek végrehajtására nincs meg a megfelelő intézményrendszer, visszacsatolás, szakmai háttér, így a fejlesztési program jelentős része lényegében sok esetben osztogatássá silányul, elvész az eredeti cél, pedig az országnak soha nem volt ilyen nagy lehetősége, ekkora mértékű és ilyen tartós külső forrása, amivel érdemes lenne jól élni. Ehhez azonban alapvető változtatásokra lenne szükség. Szembe kellene nézni a problémákkal, és a gyökerüknel megragadni őket.

A fő problémák, amire az LMP azt gondolja, hogy mindenképpen megoldást kellene találni, a következők: először is a fejlesztési pénzek felhasználásának fő célja most nem a gazdaság és a társadalom helyzetének a javítása, hanem a saját érdekkör helyzetbe juttatása lett. A rendszer irányítóinak és döntéshozóinak legfőbb célja a zsákmányszerzés és a klientúraépítés, ezért a konfliktusok nagy része is marakodás a koncon. A kormányzaton belül ugyanis annak erős a pozíciója, aki a források osztogatása révén több külső szereplőt tud magához kötni. A zsákmányszerzés és a klientúraépítés a célokat és az eszközöket is eltorzítja, a nagyprojektek, óriásberuházások felé tereli a forrásokat. Egyik legutóbbi példa erre az úgynevezett közlekedésfejlesztés. A hazai közlekedési rendszerekben nagyon sok javítanivaló akad. Vannak köztük nagy forrásigényű infrastrukturális beruházások, például egy híd építése, de a legfontosabb mégis a kisebb elemek javítása, illetve a rendszer egészének működési változtatása lenne.

A másik oldala a torzulásnak a nagy projektek szeretete, mára ugyanis az EU-s források több mint felét kiemelt, címzett projektként kötik le. Az utak területén például óriási szükség lenne az alsóbbrendű utak hálózatának felújítására, hogy a vidék ne néptelenedjen el. Ennek forrásigénye 10 ezer milliárd forint nagyságrendű, mégis azt látjuk, hogy Horn Gyula után 20 évvel is a méregdrága és a nemzetgazdaság szempontjából haszontalan autópályák épülnek csak azért, mert a sokból sokat lehet lopni, a közlekedési infrastruktúra fejlesztése pedig az aktuális oligarchák gazdagításának fő eszköze. Korábban Simicska, most Mészáros Lőrinc viszi haza azokat a közpénzeket (*Közbeszólás a Jobbik soraiból: Így van!*), amiből rendes közlekedést lehetne csinálni. A zsákmányszerzés és klientúraépítés feltűnő példái százával sorakoznak. Az állami szinten szervezett korrupció az EU-s forrásoknál teljesedett ki leginkább, amint arra az LMP száznyi példát is hozott az elmúlt időszakban.

Másodsorban a gazdaság és az állami szektor is alapvetően függővé vált az európai uniós forrásoktól. Mi úgy gondoljuk, hogy ezt a függést enyhíteni kellene és nem erősíteni. Az állami szektorban ma lényegében nem létezik hazai forrású fejlesztés, mindent európai uniós forrásra állítanak át. Ez azt jelenti, hogy sokszor nem azt fejlesztik, amire szükség volna, hanem amire van pályázat. Természetesen itt van

visszacsatolás, olyasmit írnak ki, amire a minisztériumokból igény van, ám a rendszer így végtelenül bonyolódik. Ismert, hogy az oktatásban, az egészségügyben és a szociális szférában infrastrukturális beruházás már nincs európai uniós forrás nélkül, de sok területen már az alapvető működés is ettől függ. Az oktatási segédanyagok területén, a felnőttképzésben vagy a munkahelyteremtést ösztönző támogatásoknál például ez a helyzet; az NGM például 224 milliárd forintot kapott a GINOP-ból az „Út a munkaerőpiacra” nevű programra.

Sajnos nemcsak az állami rendszer vált függővé a támogatásoktól. A hazai gazdaság egésze lényegében drogos lett, függő az ingyenpénzekről. Mivel a beruházások harmada lényegében az EU-s forrásokból történik, a piaci szereplők is ehhez alkalmazkodtak. Gyakorlatilag azok a fejlesztések indulnak csak el, amelyekhez európai uniós forrást lehet szerezni vagy találni. A direkt, úgymond gazdaságfejlesztési támogatásoknak egyébként számos további problémája van, de gondoljuk, hogy ezek önök előtt is ismertek. További probléma, hogy a források áramlása elképesztően hektikus, kiszámíthatatlan. Passzív időszakok és dömpingszerű kiírás hullámok váltogatják egymást. Különösen a gazdaság fejlesztésére szánt források áramlását kellene időben kiegyenlíteni, kiszámíthatóvá tenni, ezzel szemben, ami folyik, az az időbeni koncentráció és az esetlegesség. Önök lényegében két év alatt akarják kiszórni a forrásokat, ami rángatja a gazdaságot. Ehhez hozzátartozik, hogy a források kifizetése lényegében alig kezdődött meg. Eltelt három év a 7 éves ciklusból, és még mindig alig nyújtottak be számlát Brüsszelnek. Ez rámutat egyrészt az intézményrendszer alapvető alkalmatlanságára és arra, hogy hogyan akadályozza a fejlődést az, ha a zsákmányszerzés mindennél fontosabb, és ez esetleg nem tetszik azoknak, akiktől a forrás érkezik; itt most Brüsszelre gondolunk.

Most elkezdődött már a kapkodás, az előleget akarják több helyen 100 százalékra felvinni, hazai forrásból fizetve nyilvánvalóan, ami elképesztő hazardírozás a mi adóforintjainkkal. Eleve későn kezdtek neki a tervezésnek és a programok elfogadásának. Persze 2015 végéig még az előző ciklus forrásainak úgymond a kiszórásával voltak elfoglalva, de ez is rámutat arra a problémára, hogy hiába tudták sok évvel előre, hogy ez az átfedésszerű időszak eljön, mégis képtelenek voltak kezelni. Az új rendszer végül csak két év késéssel indult el, de a hibák már azonnal megmutatkoztak.

A kiírások és a kiértékelések nagyon sokat késnek. Ennek egyik oka, hogy az új állami döntéshozatali rendszerben túl sok a szereplő. A minisztériumok szakállamtitkárságai, az irányító hatóságok és a miniszterelnöki hivatal végeláthatatlan egyeztetései lassítják a folyamatot. Ez minden területen gondot okoz, de vannak olyan területek, ahol szinte értelmetlenné teszik a munkát. Például az innovációs és K+F területen a pályázatok kiértékelése 6-8 hónap alatt történik meg, azaz mire megkapnák a támoga-

tást, sok esetben már értelmetlenné válik az egész. Mi azt gondoljuk, hogy egy jól működő rendszer a 2020-2022-es puha landolást előkészítené, nem pedig erősítené a források hullámvásárlásából származó problémákat.

Mindenki számára nyilvánvaló, hogy a következő EU-s költségvetési ciklusban sokkal kevesebb támogatás érkezik majd, mint most, ha lesz egyáltalán ilyen. Ezért a cél kettős kellene hogy legyen: a legfontosabb fejlesztésekre koncentrálni most, amelyek a jövőben egy fenntartható társadalmi-gazdasági rendszer alapjait jelenthetik, másrészt lassan átállítani a gazdaságot arra, hogy saját forrásból, önerőből éljen meg, fejlődjön, és ne a sült galambot várja. Nagyon érdekes volt, amikor Lázár miniszter úr a felvezető előadásában arról beszélt, hogy 2018 után az azt követő négyéves ciklusban, a kormányzásban három olyan év lesz, amikor nem lesznek európai uniós források, és akkor vajon majd mi lesz a gazdasággal.

(16.20)

A kiszámíthatatlanság másik tényezője, hogy egy gazdasági szereplő nem tud tervezni a forrásokkal, mert azok megérkezése, illetve a rendelkezésre állás ideje a bírálók önkényétől függ. Ez visszavezet egyrészt a rendszer korruptségéhez, klientúraépítéshez, ami kapcsolódik a normatív támogatások kis arányához, hogy előre nem lehet tudni, milyen feltételeket kell teljesíteni a forráshoz jutáshoz.

Ami még mindig ehhez a problémakörhöz tartozik, hogy úgy látjuk, hogy nincs koncepció, hogy mit is akar a kormány elérni. A közérdek az volna, hogy a források felhasználása egy magasabb hozzáadott értékű termelésre való átállással segítse a gazdaságot, növelje a következő generáció tudását, és még lehetne sorolni. Ezzel a kormány egyetlen sikermércéje, hogy mennyi pénzt és milyen gyorsan tudunk kihelyezni, kiszórni. Pedig most már azért gyanakodhatnának, ha 2015-ig elköltöttünk 8000 milliárd forintot, a magyar gazdaság alapjai, a kkv-k nem fejlődtek, az oktatás és egészségügy szenved, az ország szakad szét, akkor bizony valami nincs rendben. Hozhatnánk Burgenland példáját, ami azt mutatja, hogy alapos és következetesen végigvitt stratégia nélkül az egész nem ér semmit. Sajnos, a koncepciótlanságból és a zsákmányszerzésből mint fő motivációból következik, hogy alapvetően fontos területeket hagynak korrumpálódni, szövetkezetek, oktatás, iroda, inkubátorházak, tanodák.

Az intézményrendszerrel is vannak gondok. Úgy látjuk, hogy az intézményrendszer alkalmatlan a források hasznos felhasználására. Öns hatalmi érdekek és nem a hatékonyság alakították ki és mozgatják, méretében és tudásában is elégtelen ahhoz a sok bürokratikus és szakmai feladathoz, amit el kellene látni. Ennek egy groteszk példája az NFÜ megszüntetése. Ezt most időhiány miatt nem tudom taglalni. Létrejött egy újabb és nem megfelelő rend-

szer. A forrásfelhasználások hatásainak értékelése, elemzése gyakorlatilag nem létezik, az indikátorrendszer nem alkalmas arra, hogy megmondjuk, a beruházások valóban hasznosak voltak-e az ország szempontjából.

További problémának tartjuk, hogy az állam nem azokat segíti, akiket igazán kellene, a kisvállalkozásokat, az elmaradott térségeket, az oktatás, a K+F, a természeti erőforrások megőrzését. Ennek oka részben az áthághatatlan bürokratikus terhek, másrészt viszont az alapszemlélet, ami egyedül a minél nagyobb pénzkihelyezést tartja eredménynek.

Az is jellemző, hogy a fejlesztések sok esetben nagy terheket hagynak a jövőre. A létesítményeket közpénzből kell fenntartani. Bizonyos infrastruktúrák, például közúthálózat, növelik a környezeti terheket, a negatív externáliákat pedig a társadalom egészének kell megfizetnie. Sajnos, az úgynevezett fejlesztések folyamatosan felélik a környezeti javakat.

Az LMP-nek természetesen vannak javaslatai, hogy mely területeken és hogyan kellene változtatni. Most itt időhiány miatt csak néhányat felsorolok, de remélem, hogy a vitában a későbbiekben erre még lesz mód, ezeket kifejteni.

Nagyon fontosnak tartanánk a kiszámíthatóságot. A kiszámíthatóság a kis- és középvállalkozások, de más pályázók szempontjából is rendkívül fontos. Nagyon fontos a hatásos nyomon követés, ellenőrzés és átláthatóság. Fontosnak tartanánk, hogy kisebb összegű, de automatikus normatív támogatásokat lehessen adni a gazdasági szereplőknek, különösen a kis- és középvállalkozásoknak, esetleg civileknek, kistérségi fejlesztéseket lehetne segíteni.

Fontos a jövőbeli terhek és költségek komolyan vétele. Az infrastrukturális fejlesztéseket újra kellene gondolni, és végül még szeretném megemlíteni a humán fejlesztések összehangolását és elsőbbségét. Tudjuk, hogy ez nehéz terület, hisz egy oktatási program hatását és eredményességét még nehezebb megmérni, mint egy csatorna építését. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps a Jobbik és az LMP pártjainak.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő asszony. Tisztelt Országgyűlés! A vezérszónoki felszólalások végére értünk. Független képviselők nem vesznek részt a vitában.

Megadom a szót Csepreghy Nándor államtitkár úrnak, aki soron kívül kap szót természetesen. Parancsoljon, államtitkár úr!

CSEPREGHY NÁNDOR, a Miniszterelnökség államtitkára: Tisztelt Elnök Úr! Köszönöm szépen a szólás lehetőségét. Engedjék meg, hogy a vitát megelőzően a vezérszónoki felszólalásokra is reagáljak a kormány nevében, egyrészt bizonyítva, hogy a kormány valóban tisztelettel és őszinte szakmai kíváncsisággal tekint a mai vita elé, amelyből azt gondoljuk, hogy a politikai lözongokon kívül - amikből, zárójelben tegyük hozzá, jó néhány akad - valamit

tanulhatunk, és valóban ez a vita hozzájárulhat ahhoz, hogy Magyarország jobban tudja felhasználni az európai uniós lehetőségeket.

Engedjék meg, hogy az idejüket ne húzzam azal, hogy a két kormánypárti felszólalóra azon túl reagálok, hogy a kijelentéseikkel lényegében egyet tudok érteni. Ez azt bizonyítja, hogy az európai uniós vitanapra ezek a politikusok nemcsak felkészültek, és nemcsak kommunikációs paneleket vettek elő, hanem végig is olvasták azokat a dokumentumokat, amelyek az Országgyűlés összes képviselője számára elérhetők.

Ezért elsőként Szakács képviselő úrnak szeretném mondani, ha itt lenne, de mivel nincs itt, ezért Bangóné képviselő asszonynak kell ezt végighallgatnia, hogy eltévesztette az üléstermet, mert a mai vitanap témája nem a „Modern városok” program, hanem az európai uniós források felhasználásának a lehetősége. Már csak azért sem a „Modern városok” program, mert - ahogy azt a képviselő asszony biztosan tudja, képviselő úrral ellentétben - a „Modern városok” programnak csak egy része finanszírozott az európai uniós forrásokból, annak a beruházási csomagnak, amit eddig 19 város polgármestere és miniszterelnök úr írtak alá, jelentős részét a hazai költségvetés finanszírozza.

Tehát amennyiben azt kérte számon Lázár miniszter úron, hogy miért nem beszélt erről a kérdésről, annak azon egyszerű oknál fogva megmagyarázható az eredője, hogy ma nem erről vitatkozunk, de készségesen rendelkezésre állunk arra is, hogy ezt a vitát lefolytassuk. Itt azonban mindenképpen szeretném a képviselő úr figyelmét felhívni, a képviselő asszonynak pedig a segítségét kérni, hogy közvetítse a képviselő úr irányába, hogy a hazai költségvetés idén 80 milliárd forintot, a 2017. évben pedig 150 milliárd forintot fordít a „Modern városok” program beruházási csomagjára.

A képviselő úr szóba hozta az élményfürdőket. Ha már ezt a lehetőséget megadta, mindenképpen szeretnék ezen egy kicsit rugózni, hiszen ha a képviselő úrnak az MSZP honlapján található életrajzát elolvassuk, akkor abból tudhatja mindenki, hogy a képviselő úr a regionális fejlesztési tanácsnak volt a tagja. A regionális fejlesztési tanácsban számtalan fürdőberuházásról döntöttek a 2007-től 2013-ig tartó időszakban, illetve az azt megelőző időszakban, amelyeknek az indokoltságát most megkérdőjelezi. Amennyiben ezt így teszi, ez azt jelenti, hogy az MSZP is a történelmi fejlődés útjára lépett, hiszen van fejlődés, az MSZP is kezdi beismerni azokat a döntéseket, amelyeket akkor elhibázott. Mindenképpen hasznosnak tartom az irányt. Talán az ütemet egy kicsit kritizálhatjuk, de mindenképpen elismerendő, ha valaki megvilágosodik, és a korábbi döntéseivel vagy az általa képviselt párt döntéseivel e tekintetben már nem tud azonosulni. A jelenlegi kormány biztosan nem tud, hiszen a turisztikai beruházásokat nem kárhoztatjuk, hiszen fontos elmondani azt, hogy ma 200 ezer magyar család él a turisztikai

ágazatból, és a GDP-nek mintegy 10 százalékát adó szegmensről beszélünk. De valóban, azok a fürdőberuházások, amelyek tíz kilométerre egymástól fekvő településeket támogattak ilyen típusú fejlesztésekkel anélkül, hogy végiggondolták volna az önkormányzásának időszakában, hogy mi értelme van ezt megtenni, amikor mondjuk, nincs szállodakapacitás és nincs egyéb turisztikai látványosság, az valóban hibás döntés volt. Mindenképpen örömmel fogadjuk, és azt gondolom, az ország üdvét szolgálja, hogy az MSZP-s képviselők, ha csak hét-nyolc év után is, mármint a kormányzásukat követően, de megvilágosodtak e tekintetben.

Valóban le kell vonni azokat a tanulságokat is, amelyek az elmúlt időszak sajtótermékeiben is megjelentek, hogy azok a számok, amelyek egzakt módon mérik egy ország teljesítményét - gondolok itt az aktívakon belüli foglalkoztatottsági arányra, gondolok itt a gazdasági növekedés mutatóira vagy akár a költségvetési fegyelemre -, azok valóban együtt hatnak-e vagy együtt mozognak-e az ország versenyképességi jelentésével vagy sem. Azt látjuk, hogy míg az első számok, az első kategóriába tartozó számok alapvetően az egzakt közgazdasági tudománnyal leírhatók, addig a versenyképességi mutatók tekintetében, amit Szakács képviselő úr is megemlített, nagyon sok olyan tényezőt látunk, ami szubjektív megkérdésezésen alapuló véleményeket tükröz. Ebben a tekintetben azt gondolom, egy kormánynak valamelyest önkritikusnak kell lennie, le kell vonnia a következtetést, amely következtetés szerintem Lázár miniszter urat idézve úgy foglalható össze, hogy Magyarország még nem teljesen erős, de mindenképpen erősödő pályán van, és ezt mutatják a nemzeti számkok is.

Képviselő urat távollétében nem tartom ildomosnak túl sok kritikával illetni, egyetlenegy dologra azonban szeretném felhívni a figyelmét. Az a négy város, nevezetesen Szeged, Salgótarján, Győr és Hódmezővásárhely, amely miniszterelnök úrral eddig nem írta még alá a „Modern városok” megállapodást, szintén előkészítés alatt van. Pont az önkormányzat által inkriminált két város esetében, Szeged és Salgótarján polgármestereivel, Botka László polgármester úrral és Fekete Zsolt polgármester úrral személyesen egyeztettem ennek a megállapodásnak a részleteit.

(16.30)

Bízom benne, hogy képviselő asszony támogatókra talál a saját frakciójában, és a vita többi részét nem egyedül kell végigülnie.

De most áttérve a Jobbikra, néhány kedves szót önknek is tartogattam. Engedjék meg, hogy először is megköszönjem az elismerő szavakat, ami a második vitanap megszervezésére vonatkozik, illetve arra, hogy az országgyűlési képviselők immár rendszeresen kapnak írásos jelentést az európai uniós források felhasználásáról. Ez volt a pozitív rész, de térjünk át azokra, amelyekben nem értünk egyet önkkel, de

azt gondolom, hogy ez mindenképpen elismerésre érdemes, hogy legalább valamilyen szakmai vagy elvi álláspontot hallottunk a Jobbiktól, amivel lehet vitatkozni. Végül is ennek a vitának pont az lenne a célja, hogy ezek a szakmai álláspontok, amelyek mögött azért politikai, ideológiai törésvonalak is húzódnak, megvilágítást nyerjenek, és hátha valóban ebből az országnak tud profitálni.

Egyrészt képviselő úr kritizálja lényegében a kormányzatnak a végrehajtási felelősségét az európai uniós fejlesztési programok kapcsán, amikor azt állítja, hogy politikai befolyás alatt áll az európai uniós források felhasználása. Szeretném felhívni a képviselőt a képviselő úr figyelmét, hogy a parlament mint olyan, politikai pártokból áll. A Magyar Országgyűlésbe a magyar állampolgárok négyévente politikusokat választanak meg, így értelemszerűen a politikai pártok által alakított kormányoknak vagy a politikai pártok hátterében a kormányoknak van igenis politikai elköteleződése, és ez a politikai elköteleződés egy világnézeti álláspontot is jelent, ami természetesen hat arra, hogy az ország hogyan gazdálkodik a számára nyitott lehetőségekkel. Amennyiben az állampolgárok, amennyiben a választópolgárok ezzel nem értenek egyet, akkor van lehetőségük arra, hogy ezt a kormányzatot leváltásuk. Azt gondolom, hogy az, amit mi az európai uniós források felhasználása és a programok tartalma kérdésében tettünk, egy irányba mutat a magyar állampolgárok akaratával, hiszen nem gondolom, hogy véletlenül nyert a Fidesz-kormányzat négy év kormányzást követően ismételt kétharmados parlamenti felhatalmazást.

Megtisztelő, hogy képviselő úr az összes magyar vállalkozást, aki nyert ezeken a fejlesztéseken, Fidesz-közeli vállalkozásnak minősíti. Konkrétan 43 ezer ilyen vállalkozásról beszélünk a 2007-2013-as időszakban, és nagyságrendileg hasonló számról fogunk beszélni, látva a mostani statisztikákat, a 2014-2020-as időszakban is. Sajnos, ezen vállalkozások mindegyike ma még nem fideszes vállalkozás, de törekszünk rá, hogy ezeknek az embereknek, illetve ezeknek a vállalkozásoknak is elnyerjük a bizalmát, és valóban méltónak lássanak bennünket arra, hogy 2018 után is képviselhesük az ő érdekeiket.

A turisztikai beruházások kapcsán már Szakács képviselő úrnál beszéltem, azt semmiképpen sem szeretném itt megismételni, azonban mindenképpen szeretnék kitérni egy kritikára, amit alapvetően a Soros-féle civil szervezetek rendszeresen a sajtó elé citálnak, de a kifejezések, a túlrazás kifejezésének állandó, papagájszerű ismételtetésén túl a gyakorlati megvitatásáig a témának nem jutnak el. Tudja, képviselő úr, 2008-ban Magyarországon is, bármennyire is volt egy magyarországi miniszterelnök, aki azt állította, hogy a válság meg fog állni Magyarország határainál, és a magyar vállalkozások ezt nem fogják testközelből megérezni, Magyarországon is volt egy válság, ami igenis hatott a vállalkozások életére, hatott a vállalkozások pénzügyi helyzetére, és valóban kikényszerített olyan vállalkozói magatartásfor-

mákat, amelynek egy bizonyos leírásával a túlrazások tekintetében találkozhatunk.

Azt gondolom, hogy nagyon-nagyon óvatosan kell fogalmazni akkor, amikor a túlrazás gazdasági problematikáját kizárólagosan a korrupciós mozgásokra fordítjuk le. Félreértés ne essék, minden típusú szabálytalanság, minden típusú visszaélés az európai uniós vagy akár a hazai költségvetési forrásokkal, az üldözendő, a büntetőjog kategóriájába tartozó intézkedés. De arról nem tudomást venni, hogy milyen tőkehelyzete van a magyar vállalkozásoknak, arról nem tudomást venni, hogy milyen hitelezési problémái vannak a magyar vállalkozásoknak, azt gondolom, hogy több mint felelőtlen ség.

Képviselő úr említette az európai uniós tárgyalások során elért eredményeket, ami a források bővülését eredményezte Magyarországon számára. Igaza van önnek abban, hogy a teljes kohéziós csomag csökkent az Európai Unió egészét tekintve, azonban Magyarország jól tárgyalta, hiszen 2007 és 2013 között egy magyar állampolgárra vetítve 660 ezer forint fejlesztési forrás jutott, míg 2014 és 2020 között ez a szám 712 ezer forintra emelkedett. Egyetértek önnek abban, hogy a mostani pár év forrásfelhasználási gyakorlata lesz a meghatározó abban a tekintetben, hogy 2020 után mi lesz Magyarországon, mert 2020 után az biztos, hogy a fejlesztéspolitika ilyen formában nem fog működni. Hogy lesznek-e még vissza nem térítendő források vagy csak a visszatérítendő forrásokra kell koncentrálni, az ma nagyon sok kérdést felvet.

Képviselő úr szóba hozta a kiemelt eljárásrendek kérdését. Itt engedje meg, hogy felhívjam a figyelmét, hogy nagyon sok kérdés tekintetében képviselő úr azért a tényekkel nincs tisztában. Hiszen ha tisztában lenne, akkor nem mondana olyat, hogy a kiemelt eljárásrend egyfajta pártpolitikai meggyőződés eredménye. Hiszen a kiemelt eljárásrend jelenti például azt, hogy Magyarországon a Magyar Országgyűlés a magyar emberek felhatalmazásából hozott egy döntést arra vonatkozóan, hogy egészségügyi ellátórendszer milyen finanszírozási modellben működik. És a magyar emberek felhatalmazásával a Magyar Országgyűlés képviselői úgy döntöttek, hogy alapvetően az egycsatornás finanszírozási modellt működtetjük. Ettől kezdve, amikor az állam az egészségügyi ellátórendszer fejlesztésére szán uniós vagy hazai forrásokat, akkor nem történik más, mint az állam forrást nyújtóként és az állam forrásfelhasználóként találkozik magával.

Ilyenkor a kormányzat nem tett mást, mint élt azzal az európai uniós szabályok adta lehetőséggel, hogy kiemelt eljárásrendben - mivel tudjuk azt, hogy mely kórházban, az ország mely részén milyen típusú ellátási problémák vannak - lehetőséget adjunk arra, hogy gyorsabban lehessen ezeket a fejlesztéseket megvalósítani, ezeket a fejlesztési forrásokat gyorsabban lehessen kihelyezni. De azt gondolom, a kiemelt eljárásrend még a vita további szakaszában is fel fog merülni.

Abban a tekintetben is tetszik tévedni, képviselő úr, hogy bármilyen előnyben részesülnének a kormánypárti polgármesterek. Ezt akkor lehetne realizálni, ha Magyarország mintegy 3200 településének mindegyikén kormánypárti polgármesterek nyerték volna el a választók bizalmát. Ez sajnos nincs így. Törekszünk rá, mint ahogy a vállalkozók többségét is szeretnénk megnyerni magunknak, de szeretném felhívni a figyelmét, hogy sem a Botka László polgármester úr által vezetett Szeged, sem a Janiczák Dávid polgármester úr által vezetett Győr (*sic!*) nem annak köszönheti vagy nem azért kapta meg ezeket a fejlesztési forrásokat - több milliárd, illetve több tíz milliárd forintról beszélünk -, hogy MSZP-s vagy jobbkioszínokban vezeti a várost, hanem azért, mert ezek a városok is ugyanúgy jogosultak a gazdaságfejlesztésben és a fejlesztési programokban részt venni, mint ahogy azok a települések, amelyeket a választók, illetve az ott élő emberek akaratából kifolyólag adott esetben fideszes polgármesterek vezetnek.

Képviselő úr szóba hozta az átláthatóság és a kiszámíthatóság kérdését. Valóban, ebben a tekintetben, azt gondolom, hogy érdemben kellett hozzányúlni az előző fejlesztési időszakhoz, hiszen ott minden volt, csak ezek hiányoztak. Ma ott tartunk, hogy hét évre előre tudjuk azt, hogy milyen célok érdekében lesznek kiírva pályázatok a következő években. A pályázatok megjelentetését megelőzően, egy évre megelőzően van egy úgynevezett éves fejlesztési keret, amit a kormány negyedévente módosíthat. Amikor megjelenik egy pályázat, megszüntetve azt a gyakorlatot, amikor különböző pályázati íróknak, projektmenedzsment-szervezeteknek volt lehetősége lényegében előfutni ezeken a pályázatokon és privilegizált helyzetet biztosítani bizonyos pályázói körökben, most ott tartunk, hogy 30 napig a pályázat megjelentetését követően senkinek nincs lehetősége pályázni. Csupán a 30 nap leteltét követően mindenki egy időben elektronikus felületen tudja benyújtani a pályázatát. Ha van ezen túl olyan javaslata a Jobbiknak, ami pont ezt a kiszámíthatóságot és az egyenlő versenyfeltételeket teremti, arra a kormány nevében, bátran jelenthetem, hogy nyitottak vagyunk.

Végezetül egyetlenegy kitélt még engedjen meg! Ahogy ön is említette, az előző fejlesztési időszakban 17 százaléka volt a teljes fejlesztési keretnek az, amit a gazdaság fejlesztésére, tehát közvetlenül gazdaságfejlesztési pályázatokra szánt a magyar kormányzat. Ma 50 százalék ez a szám, és 60-at ígértünk. Van még szűk egy év előttünk, hogy ezt realizáljuk, de azért azt mindenképpen, azt gondolom, elismeréssel kell illetni, hogy az előző időszakhoz képest 33 százalékkal emelkedett a teljes kereten belül a gazdaság fejlesztésére fordítható pályázatok aránya. A többire pedig a vita többi részében szeretnék érdemben reagálni kollegáimmal együtt.

Az LMP megszólalásait is, engedje meg, képviselő asszony, hogy némi kritikával és némi elismeréssel is illessem. Azon képviselők közé tartozik,

akik, azt gondolom, hogy valóban érdemi munkát és időt fordítanak arra, hogy felkészüljön ezekre a vitákra. Engedje meg, hogy ezt a kormány nevében is megköszönjem, de azt az elvi álláspontot, amit ön most is megfogalmazott, engedje meg, hogy mégis vitassam.

(16.40)

Azt látom, hogy van egy politikai meggyőződésbeli különbség köztünk és önök között. Az LMP azt mondja, hogy ezeket a pénzeket lényegében normatív alapon, az ország egészén és a hétéves fejlesztési ciklus időintervallumában végig arányosan kellene elosztani. Szerintünk ez egy rossz gyakorlat, mert ha van a kormányban egy olyan fejlesztéspolitikai programja, ami valóban megalapozott, akkor igenis az ország érdeke az, hogy ez a fejlesztéspolitikai program minél hamarabb valósuljon meg, mert ha ennek a megvalósítási ideje azonos az Európai Unió más országainak fejlesztési program-végrehajtásával, akkor a legjobb esetben sem történik más, mint konzerváljuk a ma meglévő különbségeket az Unió keleti és nyugati, gazdagabb és szegényebb fele között. Ezért ebben a tekintetben nem értek egyet.

A célnélküliséget kritizálja vagy kéri számon a forrásfelhasználásban. Engedje meg, hogy ismertessem önnel, két nagyon világos célunk van. A munkahelyteremtés folytatása: 2010 óta 650 ezer emberrel több dolgozik Magyarországon, mint 2010-ben. Tudom, hogy erre az LMP válasza az, hogy közmunkaprogram meg London. Engedje meg, hogy erre az legyen az én válaszom, hogy ennek a 650 ezer embernek a kétharmada az elsődleges munkaerőpiacon helyezkedett el, tehát igenis érdemi hozzájárulása van részben az uniós projekteknek is ahhoz, hogy Magyarországon hogy alakulnak a munkahelyteremtési számok.

Számonkéri a nagyberuházásokat, és számonkéri a kiemelt eljárásrendet, képviselő asszony. Engedje meg, hogy felhívjam a figyelmét, hogy itt a magyar kormány egy folyamatos együttműködési kényszerben van a magyar vállalkozókkal, a különböző gazdasági érdekképviseletekkel. Üljenek le ezekkel a szereplőkkel, és kérdezzék meg tőlük, hogy mit akarnak, és abban azokat a kéréseket fogják látni szó szerint, amit a magyar kormány az Európai Bizottsággal aláírt hétéves fejlesztési dokumentuma tartalmaz. Amennyiben ezeknek a szereplőknek megváltozik az igénye a forrásfelhasználás tartalmára vonatkozóan, akkor a kormány is hajlandó ezen változtatni, de ebben a tekintetben kötött pályán mozgunk. A magyar kormányban hiába lenne egy fejlesztéspolitikai víziója, ha az nem állna párhuzamban a magyar gazdasági szereplők gazdasági érdekeivel. És igenis, ha tetszik az LMP-nek, ha nem, ebben vannak a magyar gazdaság számára nagyon fontos mikro- és kisméretű vállalkozások, és vannak benne nagyvállalatok is, olyanok is, amelyeknek nemzetközi hátterük van.

A képviselő asszony megemlítette - engedje meg, hogy itt az állítását cáfoljam -, hogy az európai uniós források nélkül nincs gazdaságfejlesztés Magyarországon. Az idei, illetve a jövő évben több mint ezermilliárd forintnyi olyan fejlesztés valósul meg Magyarországon, amit a magyar költségvetés finanszíroz, európai uniós források nélkül. Az például, hogy kis utakra az önök által említett fejlesztési források nem állnak rendelkezésre, az pedig egy európai uniós szabályból fakad. Azt gondolom, hogy nem Budapesten, hanem Brüsszelben kell kopogtatni, ha ezt hiányolják az európai fejlesztésekből.

Egyetértek azonban abban a képviselő asszony-nal, hogy az európai uniós források felhasználásának van egy jelentős torzító hatása, ami az úgynevezett ingyenpénzekhez való hozzájutás gazdasági kondicionalitása. Vannak olyan nézetek - ez nem a kormány nézete az európai uniós források tekintetében -, amelyek azt állítják, hogy az európai uniós források felhasználása, illetve ez a lehetőség, amit 14 éven keresztül nyújt az Európai Közösség a kelet-európai tagállamok számára, nem szól másról, mint az itteni gazdasági szereplők elkényelmesítéséről, az itteni gazdasági szereplők piaci folyamatoktól való távoltartásáról, hogy amikor ezek a források megszűnnek, akkor lényegében ezeket a szereplőket fel lehessen falni. Valós az ön félelme, és azt gondolom, hogy a Magyar Országgyűlés minden tagjának kötelessége ezeket a veszélyeket komolyan venni, és ezeket a veszélyekre felhívni a vállalkozások figyelmét.

Hadházy képviselő úr rendszeresen szóba hozza a korrupciós kérdéseket. Itt csak ismételni szeretném Lázár miniszter urat, hogy amikor a források nyújtója 1 százalék körüli mértékben határozza meg a szabálytalanul felhasznált források arányát - nem a korrupciót -, akkor hiába ismételtet az LMP nagyon sokszor 10-15 ügyet a 80 ezer ügyhöz képest, akkor az nem azt igazolja, hogy a rendszer nem tisztességesen működik, hanem azt igazolja, hogy nincs más muníció az ellenzék kezében, mint az állandó muníció, amelyben az egyik szerint a kormányt vagy inkompetenciával kellene vádolni, vagy a korrupcióval; mivel az elsőt nem sikerül, ezért a másodikkal próbálkoznánk. Félreértés ne essék: ha 12 ügy van, az is pont 12-vel több annál, mint amit meg lehet engedni, de 12 ügyből általános következtetést levonni 80 ezer pályázatra, azt gondolom, komoly aránybeli tévesztést jelent.

Az innovációs pályázatoknál szóba hozta az értékelés hosszúságát, a másik oldalon pedig elmondta azt, hogy nincs kiszámítható fejlesztéspolitika, és nem megalapozott döntések születnek. El kell dönteni, hogy melyik érvet képviseljük. A tervezhetőség kapcsán nem szeretném megismételni a Jobbiknak válaszul adott számokat, mely szerint hétéves fejlesztéspolitika, éves fejlesztési keretek és 30 napos moratórium a pályázatok beadásánál.

Az NFÜ megszűnése kapcsán pedig örömmel veszem a kritikákat, már csak azért is, mert volt szerencsém végignézni a 2010-14 közötti vitákat, ami-

kor az NFÜ ellen ugyanígy érvelt az LMP. Most, hogy az NFÜ megszűnt, pedig az az állapot az, amit ideálisnak tekintettek. Azt gondolom, hogy itt az előzményeket látva egy értelmes szakmai vita elé tudunk nézni. Ehhez köszönöm az eddigi hozzájárulásokat. Köszönöm szépen a szót, elnök úr. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen államtitkár úr válasza-
it. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Tasó László
államtitkár úrnak. Parancsoljon, államtitkár úr!

TASÓ LÁSZLÓ nemzeti fejlesztési minisztériumi
államtitkár: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Or-
szággyűlés! Tisztelt Képviselőtársaim! Miniszterhe-
lyettes úr kiválóan összefoglalta az eddigi hozzászól-
ásokkal kapcsolatos reagálásában azokat a pontosítá-
sokat, amelyek szükségesek ahhoz, hogy világosan
lássuk és lássa, aki figyeli a vitát, a valóságos helyze-
tet is.

Ha megengedik, néhány dolgot szeretnék kicsit
erősebben kiemelni, mert mindenképpen bántotta a
fülelmet. *(Schmuck Erzsébet távozni készül.)* Erzsé-
bet pont elmegy... *(Schmuck Erzsébet visszafordul.)*
Akkor hallja még, kedves képviselőtársam: csak any-
nyit, hogy itt vagyunk. Azt mondta, hogy nincsenek
itt az államtitkárok. Itt vagyunk mindannyian egyéb-
ként. Tehát valamennyi, operatív programmal fog-
lalkozó minisztériumnak itt vannak az államtitkárai
és váltják egymást, úgyhogy tisztelettel várják a hoz-
zászólásokat. Fontos lenne erre is figyelni. *(Bánki
Erik tapsol.)*

A jobbikos hozzászólással kapcsolatban, ha
megengedi, kedves képviselőtársam, mégiscsak fel-
hívnom a figyelmét arra, hogy már ebben a korban
nem szívesen veszi senki se, ha egyszerűen lopással
vádolják meg. Kikérem magamnak minden fideszes
és KDNP-s képviselőtársam nevében, hogy lopással
vádolja meg a Fideszt. Hogy ön embereknek, vala-
kiknek odaszól vagy beszól bárkinek, ettől függetle-
nül kikérem magamnak, mert e tekintetben egy kö-
zösséget bántott meg. Legyen szíves, erre azért fi-
gyeljen mindenképpen. Dolgoztunk mi már olyan
sokat és annyit, hogy kikérhessük magunknak ebben
a teremben is ezeket a megjegyzéseket. *(Schmuck
Erzsébet távozik a teremből.)*

A másik pedig az, hogy a gazdaságfejlesztéssel
kapcsolatban miniszterhelyettes úr válaszolt egyéb-
ként nagyon helyesen, és ami fontos volt, itt is vilá-
gossá tette, hogy a gazdaságfejlesztésre 60 százalé-
kos mértéket kíván a magyar kormány felhasználni.

Ha érinti a közlekedésfejlesztés világát és általá-
ban többen is szólnak a frakciójából, úgy hallottam,
hogy mérlegelik azt is, hogy milyen hatással van a
közlekedésfejlesztés a gazdaságfejlesztésre. Állítom
önnek, hogy a gazdaságfejlesztésre egyértelmű ha-
tással van a közlekedésfejlesztés minden egyes terü-
lete, és ha 60 százalékot mérnek, akkor nyugodtak
legyenek, hogy sokkal több a hatása az uniós pénzek
felhasználásának, mint 60 százalékos a gazdaságfej-

lesztésre vonatkozóan. Tehát e két dolog tekintetében szerettem volna mindenképpen reagálni az ön felvetésére.

Schmuck Erzsébet sajnos nincs itt, de mindenképpen fontos a jegyzőkönyv számára is világossá tenni, hogy a magyar kormány nemcsak uniós forrásokat tud felhasználni közlekedésfejlesztésre, hanem hazai forrásokat is. Egyébként az alsóbbrendű utak között csak néhányat említve, Aranyosgadányban, az okány-vésztői útnál vagy éppen Újfehértó-Nagykálló között ezek négy és öt számjegyű utak. Tehát világosan látszik, hogy figyelünk arra is, hogy alsóbbrendű utak felújítása is megtörténjen, igaz csak hazai forrásból. Tehát az sem igaz, amit a képviselő állított, hogy a magyar kormány és a Magyar Országgyűlés intézményrendszere nem reagál rá, a közútfenntartó nem figyel arra, hogy az alsóbbrendű utak felújítása is megtörténjen.

Rendkívül fontos azt is kiemelni még, hogy a hozzászólásokban, biztos vagyok benne, hogy kevés konstruktív javaslat lesz, bár mindenki azzal kezdi, hogy szeretne konstruktív lenni. Egy biztos viszont, hogy itt nemcsak az intézményrendszerben dolgozók, hanem a politika egésze is arra törekszik, hogy az uniós forrásokat minél nagyobb arányban felhasználja, sőt mint ahogy elhangzott az expozéban, száz százalékban használja fel. Azt gondolom, hogy e tekintetben senki nem vethet komolyan a szemünkre semmit, hiszen eddig a felhasználás során lényegesen jobb eredményt értünk el, mint a korábbi ciklusban volt. Most például ebben az évben, pontosabban március 1-jén a közlekedésfejlesztés világában minden pályázatunk kiírásra került, minden egyes kiírásunk megtalálható volt, és azt gondolom, hogy a többiek is utánunk jöttek ebben a sorban, és hasonló jó teljesítményről tudnak beszámolni.

Tehát lényegét tekintve azért akartam mindenképpen reagálni, mert itt nagyon sok ember dolgozik azért, hogy valóban átlátható rendszert működtetve a forrásokat a leghatékonyabban tudja felhasználni Magyarország, és ebben mindenkinek megköszönöm a munkáját, és ha olyan minősítéseket hallunk, amelyeket nem fogadunk el, azt szóvá is kell tenni. Köszönöm szépen a figyelmüket. *(Taps a kormány pártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Kétperces felszólalások következnek. Megadom a szót Szakács László képviselő úrnak, MSZP-képviselőcsoport. Parancsoljon!

(16.50)

DR. SZAKÁCS LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Ugyan nem voltam bent, de mindenki tudja, hogy van zárt láncú közvetítés, és azon figyelemmel kísértem a reakciókat.

Persze, tudom, hogy a „Modern városok” programban van nem csak európai uniós forrás, itt van

nálam a teljes lista, csak gondoltam, nem tartok termelési értekezletet, amiben ezt felolvastam volna. Mindenesetre azzal együtt, amit elmondtam, igaz, ennek a kivételével, amit nyilván tudatosan értett félre.

Igen, a regionális fejlesztési tanács tagja voltam, sőt az a tagja voltam a regionális fejlesztési tanácsnak, aki el is járt, tehát nem magát helyettesítette vagy éppen hiányzott, hanem el is járt, és mennyivel másabb idők voltak azok, amikor közösen lehetett dönteni, méghozzá megyék között, hogy bizonyos fejlesztések hogyan lesznek majd egymással olyan kölcsönhatásban, amelyek egyébként tudják majd segíteni egy egész régió fejlesztését. Nem olyan régen viszont részt vehettem a Baranya megyei közgyűlés ülésén, ahol pont a regionális fejlesztési ügynökséget számolták föl, és mintegy 10-11 évet visszaléptünk az időben, újra a megyék laza kapcsolatában kell bízni, és abban egyébként, hogy a megyei politikusok és a megyei szakértők majd valamilyen szinten megértik egymást. Ha szerencsénk lesz, akkor ilyenek lesznek, ha nem lesz szerencsénk, akkor azoknak a megyéknek rossz lesz.

A versenyképességről: államtitkár úr, persze, hogy ez egy szubjektív dolog! Hát szubjektíven döntenek a beruházók is! Úgy hívták ezt a szubjektumot, ezt az érzést, hogy bizalom. Ez az, ami ma nincsen Magyarországgal szemben, mert ha volna, akkor egészen biztosan a befektetések az elmúlt három negyedévben nem csökkentek volna 14,7 százalékkal Magyarországon. Ebben a legrosszabb egyébként az utolsó, a harmadik negyedév volt, ahol 9 százalékkal csökkentek. Hát, ha nincs bizalom, akkor nincsen versenyképesség, ez így igaz. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Megadom a szót Sallai Róbert Benedek képviselő úrnak, LMP. Parancsoljon, képviselő úr!

SALLAI R. BENEDEK (LMP): Köszönöm a szót, elnök úr. Én mindössze csak a vitában két-három gondolatra szerettem volna reagálni a két államtitkári hozzászólásból. Elsőként Tasó államtitkár úrnak szeretném felhívni a figyelmét, hogy nem minősül destruktívnek az, ha felhívjuk a figyelmet az esetleges közpénzeltűnésekre. Vejkey képviselő úr, a KDNP vezérszónoka fel is szólított bennünket, hogy az ellenzék feladata az, hogy rámutasson a problémákra, mindössze erre törekszünk, tehát kérem ezt elnézni nekünk.

Illetve egy nagyon fontos dologra akartam reagálni államtitkár úrnak, amire mind miniszter úr, mind pedig Csepreghy államtitkár úr is reagált, ez pedig a felhasználás mértékének az eredményessége. Mindannyian úgy állítják be, hogy ha teljes mértékben felhasználják a forrásokat, akkor az csak eredményes lehet, pedig ez nem igaz. Önmagában a felhasználás mértékének a növekedése sok esetben olyan versenytorzító és -romboló hatású is lehet, ami

tartósan a gazdaságnak ártalmasabb. Tehát ez csak abban az esetben igaz, ha azzal a prekoncepcióval kezeljük, hogy a források célszerű, a társadalom érdekének megfelelő felhasználásának a mértékét; de az, hogy hogyan zártuk le az előző ciklust, és ott hogyan teljesítettünk, önmagában nem jelenti ezt. És most ezt nem kell hogy magukra vegyék, hiszen az előző források egy része nem is az önök kormányzása idején lett felhasználva. Tehát nem az a lényeg, hogy mennyit használunk fel, hanem az, hogy mire, hogyan és milyen hatékonysággal.

Még egy dologra, ha megengedi Csepreghy államtitkár úr, szeretnék reagálni. Azt mondja, hogy az ellenzék mindig azt a 10-15 ügyet emlegeti, amiben látványos korrupció van. Emlékeztetni szeretném azért államtitkár urat, hogy néha egész kiírásokról beszélünk, ahol a teljes... Tehát nem igaz az, hogy a 80 ezer arányában kell a 15 esetet vizsgálni, hanem néha több ezer pályázatot egyben támadott meg Hadházy Ákos képviselőtársam, amikor a kiírásban rejtett a visszaélés lehetősége. Tehát statisztikailag ez a szám lényegesen magasabb.

Mindamellett pedig nem lehet tudni, hogy a látnak, tehát a nem felszínre kerülő és nem szem elé kerülő visszaélések száma milyen arányú, hiszen csakúgy a korrupcióban, mint a családon belüli erőszakban, minden társadalomtudományi kutatás azt mutatja, hogy ezek a leginkább rejtett bűncselekmények az országban. Köszönöm szépen, elnök úr.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Kettőperces felszólalásra megadom a szót Z. Kárpát Dániel képviselő úrnak, Jobbik-képviselőcsoport. Parancsoljon, képviselő úr!

Z. KÁRPÁT DÁNIEL (Jobbik): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Tasó államtitkár úr, bár időközben helyet változtatott, de szerencsére itt van a teremben; neki kell címezni, hogy nem csak a bajtársiaság nevében védem meg Bana Tibor képviselőtársamat, amikor arról beszélünk, hogy az EU-pályázati szisztémán belül intézményesített lopás és rablás folyt, nem a teljes intézményrendszer tekintetében, de bizonyos szegmensekben bizonyosan, ez legalábbis egy olyan állítás, ami vizsgálatot érdemel. Egy ilyen vitanap pedig erről szól, bizony, hogy konkrétumokat mondjunk. Idetartozik a kétszeres áron beszerzett mobil olló, az ötszörös áron vásárolt présgépek vagy éppen azon budapesti székhelyű cég, amely a pályázat benyújtása előtt másfél hónappal jegyzett be egy fióktelepet egy vidéki város harmadik emeleti lakásába, a gyanú szerint - beszéljünk akkor gyanúról, jó - csak azért, hogy hozzájuthasson ahhoz a támogatáshoz, amely amúgy csak a közép-magyarországi régió kivételével megvalósított fejlesztés után járt volna. Intézményesített lopás valósult meg. Nem beszéltem még a nógrádi kutyafitnessszalonról, különböző wifitelepítésekről sárgabusz-megállóknál, ahol hasonló tevékenységet nem igazán szoktak igénybe venni. Csak a vak nem látja, hogy mi folyik itt.

Az általam felsorolt példák jó része az Európai Bizottság által is kifogásolt pályázatok sorából kerül ki. Én aztán nem szoktam az Unióra hivatkozni, de számoljanak el önök ezen kifogási lista kapcsán, hiszen azt látjuk, hogy szinte kivétel nélkül 2010 után kiírt pályázatokról van szó, és több olyan cég is szerepel a pályázók között, akik Bátorfi Béla cégesoportjához tartoznak.

A helyzet az, hogy van miről beszélni, igenis van, és akkor még nem említettem meg azt, hogy a Henkel egy mosószer fejlesztésére kapott 317 millió forintot, a Szabolcsi Halászati Kft. pedig, kapaszkodjannak meg, sügérszaporítási technológiák kidolgozására 67 milliós, vissza nem térítendő forrást.

Röhej, vérciki! Erről kellene beszélni! Rothad ez a rendszer. Köszönöm. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm. Tisztelt Országgyűlés! Mivel további kétperces felszólalásra senki nem jelentkezett, most az egyes képviselői felszólalásokra kerül sor, az írásban történt előzetes bejelentések alapján. Megadom a szót Manninger Jenő képviselő úrnak, Fidesz-képviselőcsoport. Parancsoljon, képviselő úr!

*(Ikotity Istvánt a jegyzői székben
Gúr Nándor váltja fel.)*

MANNINGER JENŐ (Fidesz): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Engedjék meg, hogy elsősorban gazdaságfejlesztési szempontból beszéljek az uniós forrásokról. Itt elhangzott az - és ez a lényeg -, hogy a 2007-2013-as fejlesztési ciklusban csak a források 16-17 százaléka ment el gazdaságfejlesztésre, míg a terv szerint 60 százalék lesz ebben a ciklusban a gazdaságfejlesztéssel összefüggő uniós források része. Nyilvánvaló, hogy versenyképességünk szempontjából kulcsfontosságú, hogy mennyiben tudjuk felhasználni az uniós forrásokat a magyar munkahelyteremtő vállalkozások beruházásaira.

Elhangzott az is, hogy nem kellően tervezett az uniós források megpályáztatása, elköltése. Én azt gondolom, hogy itt a kormányzat képviselői eléggé egyértelműen elmondták, és eléggé egyértelműen elmondták azt is, hogy mik a változások az előző uniós ciklushoz képest. Az ok teljesen nyilvánvaló: az előző uniós ciklusban 2011 után kellett felgyorsítani az uniós források lehívását ahhoz, hogy a rendelkezésre álló keretet sikerüljön lehívni, amely így, azt lehet mondani, teljes egészében egyedülálló siker, hogy megvalósult, így valóban nagymértékben az utolsó évekre maradt a források lehívása.

Ebben az uniós ciklusban az a különbség, hogy előbb szándékozik a kormány kiírni és megítélni a támogatásokat, illetve kifizetni, természetesen itt is az uniós programok elfogadása után, a brüsszeli egyeztetések miatt például a GINOP is csak 2015 februárjában lett elfogadva. De láthatjuk, hogy ha összehasonlítjuk az előző ciklus adataival, a meghirdetés akkor 62 százalékon állt, most 75 százalékon, a megítélt támogatások 24 százalékon álltak, most 41

százalékon, a kifizetett összegek 3 százalékon álltak, most 11 százalékon állnak. S ha az idei évet nézzük, akkor is láthatjuk, hogy jelentős javulás történt. 2017 végéig tervezi a kormányzat, hogy gyakorlatilag az összes pályázatot kiírja és meghirdesse.

Itt elhangzott az is, hogy túl sok a kiemelt projekt és kevesebb a pályázati rendszer. Az tudható, valóban, az Uniónak is van ilyen feltétele, és tárgyalások is folynak ebben az ügyben, én mint parlamenti képviselő, aki mint önkormányzati vezető is foglalkoztam az uniós pályázatokkal, ezt kell mondjam, ez nem ilyen egyértelmű, és nagyon sok szempontot lehet figyelembe venni. Először is, amikor az uniós pénzeket a közsféra használja fel, tehát nem a vállalkozók, hanem kifejezetten a kormányzat, az önkormányzat, a pályázat eléggé formális, és nem biztos, hogy a hatékonyságot szolgálja. Nagyon sokszor láthattuk az előző ciklusban, hogy a pályázati szakértők által felállított pontrendszerek nem feltétlenül hozták a legjobb eredményt.

(17.00)

Ezek a sokszor ismertetett példák is, egyedi esetek is ilyen pályázati elbírálásnak az eredményei lettek időnként, amelyben másodlagos szempontok értékelődtek fel, és sikerült úgy kihozni pályázatokat egyértelműen, és közben az igazi kormányzati és az operatív céljai meg másodlagosak lettek. Tehát azt gondolom, hogy ezt a vitát le kell folytatni, és kétségtelen, hogy kívülről nézve a pályázati eljárás átláthatóbbnak tűnik, de mondom, a hatékonyságot illetően ez már kérdéses.

Ami a legfontosabb viszont, és ezt a GINOP programmal kapcsolatban kell elmondanom, hogy nyilvánvaló, tudjuk, hogy ma már nemcsak egyszerűen a munkahelyek teremtése a fontos, hanem kifejezetten a kvalifikált munkahelyek megteremtése a fontos a pályázatok segítségével. És itt rendkívül jelentős a GINOP programban egyrészt a kkv-knál a versenyképesség növelése, a teljes összeg 17 százalékát fedi le, a K+F+innovációs szektor a teljes összeg 19 százalékát, és az IKT-ra, az információs és kommunikációs technológiára is a teljes összeg 5 százaléka jut. Tehát azt lehet mondani, hogy kiemelték azok a területek, amelyek a kutatás, a technológiai fejlesztés és innováció erősítésére szolgálnak. És ez rendkívül fontos, mert ezek lesznek azok a területek, ahol valóban Magyarország versenyképességét elsősorban lehet növelni. Tehát igenis az uniós forrásoknak jelentős szerepe van versenyképességünk növelésében, különösen, hogy amikor majd nem lesznek vagy kevésbé lesznek uniós források, akkor ezeket fenntarthatjuk.

Láthatjuk, hogy a GINOP-forráson belül már csak 4 százalék a turizmus szerepe. Én azt gondolom, hogy ez nem eltűzött, és nagyon sokszor a közélet szereplői többet szeretnének. 9,8 százalék a GDP-ben a turizmus aránya, tehát egy 4 százalékos fejlesztés, azt gondolom, mértéktartó, de igen fontos. Itt

lehetett látni olyan ellentmondásokat, pont az MSZP képviselői tették szóvá, az általuk meghirdetett tervekben voltak egyébként azok az ellentmondások, amelyek például Zala megyében is a Gelsével kapcsolatos fejlesztésekhez vezetnek, amelyek mai eredménye egy bezárt fürdő. Tehát egyébként jobb lenne, ha ők a saját hibáikat elemeznék. Mi is kielemeztük az ő hibáikat, és gondolom, hogy az új fejlesztések már ezeket is tartalmazzák. Természetesen bizonyos térségeknek nagyon fontos ez a 4 százalék is, amit a turizmus felhasználhat. De nem ez a legfontosabb, hanem - mint láthattuk - a kutatás-fejlesztés és az informatikai fejlesztések.

Nagyon fontosak ebben a sorban az egyetemi fejlesztések. Azt lehet mondani, hogy a magyar egyetemek versenyképessége, kutatások szempontjából is döntő jelentőségűek az uniós pályázatok. Most is folynak ilyen pályázatok, és rendkívül jó, hogy most például egy 15,4 milliárdos keret előkészítése zajlik. 12 egyetem, a nagy egyetemek mellett, meg kell említenem, térségem egyeteme, a Pannon Egyetem Georgikon Kara is pályázhat, és remélhetőleg el is nyer milliárdos nagyságrendű pályázatokat, amelyek rendkívül fontosak a térségek számára, hogy a magasabb képzettséget igénylő munkahelyeket is meg tudjuk teremteni.

Mindenképpen meg kell még itt említenem, habár a válaszokban már szóba került, de még egyetlen kérdést engedjenek meg, hogy természetesen, azt gondolom, a parlamenti képviselők is nagyon szeretnék, hogyha kisebb településeknek több uniós forrás jutna, például az alsóbb rendű utak fejlesztésére. Sajnos ez kifejezetten az uniós célkitűzések miatt nem valósulhatott meg olyan formában, ahogy szeretnénk is jó lenne. Azt hiszem, leginkább a Nemzeti Fejlesztési Minisztérium örülhetne, ha ezt megvalósíthatta volna. De én azt gondolom, hogy az LMP-nek tudni kellene, hogy pontosan az Unió célkitűzése, hogy elsősorban a zöldközlekedést, tehát a vasutat támogatja, és a közútnál pedig csak a nemzetközi hálózatfejlesztési részeket. Tehát az alsóbb rendű utak fejlesztésére maradnak a hazai források.

Tehát azt lehet mondani, hogy megvan a forgatókönyv, megvan az uniós programoknak a kifizetési ütemezése, megvannak a célok, és valóban, majd láthatjuk, az a cél, hogy 2017 végére a többsége ki legyen írva, ami értelemszerűen azt jelenti, hogy körülbelül 2020-ra le is lehet kötni és el is lehet költetni ezeket a forrásokat. Köszönöm a figyelmüket. *(Taps a kormánypartok soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Rákossy Balázs államtitkár úrnak, Nemzetgazdasági Minisztérium. Parancsoljon, államtitkár úr!

DR. RÁKOSSY BALÁZS nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Egyrészt Manninger képviselő úr gazdaságfejlesztéssel kapcsolatos felszó-

lalására szeretnék kitérni, de megragadnám majd az alkalmat arra, hogy egyébként őt megelőzően képviselő hölgyek és urak felszólalásához is néhány megjegyzést fűzzek.

Az egyik ilyen megjegyzés az, hogy meg kell azt erősítenem és ki kell azt jelenteni, hogy a magyar kormány elhatározottsága és fókusza a tekintetben, hogy a 2014 és '20 között rendelkezésre álló forrásokat milyen célokra használja föl, ez rendkívül egyértelmű. Rendkívül egyértelmű az, hogy a kis- és középvállalkozásokat szeretnénk támogatni, hiszen Magyarországon a vállalkozásoknak a döntő többsége, több mint 99 százaléka ilyen méretű vállalkozásokból áll, a magyar családok tagjainak a nagy része ilyen vállalkozásban dolgozik, hiszen a foglalkoztatottnak a több mint 75 százalékát adják a kis- és középvállalkozások és egyébként pedig a hozzáadott érték több mint 50 százalékát.

Az elmúlt időszak tapasztalatai teljesen világosan mutatták, hogy ezek a vállalkozások forráshiányosak, illetőleg ezek a vállalkozások bizonyos tevékenység tekintetében hátrányt szenvednek a nagyvállalkozásokkal szemben. Tehát ezért döntöttünk úgy - és teljesen világos ebben a tekintetben az elhatározásunk és a stratégiánk végrehajtása -, hogy az eddigi nagyvállalati támogatások helyett a kis- és középvállalkozásokat kívánjuk fejleszteni. Azt szeretnénk, ha az exportképes kis- és középvállalkozások száma jelentősen nőhetne, a mostani 2-3 ezres számról a következő néhány évben pont az európai uniós források felhasználásával ezt akár tízezerre is növelhessük.

A másik fontos terület a foglalkoztatás növelése, hiszen ugyancsak az előző időszaknak volt az a tapasztalata, hogy nem kellően juttatta ezen források felhasználása a magyar munkavállalókat munkahelyhez.

Egy következő rendkívül fontos fejlesztési irány a magyar gazdaság iparosítása, a feldolgozóipar fejlesztése, hiszen az európai, illetve a világgazdasági kitekintés mindenhol megerősíti azt, hogy azok a vállalatok, azok az országok voltak igazán válságtűrők az elmúlt években Európában vagy akár a világban, ahol az iparnak a gazdasághoz hozzáadott értéke bizonyos nagyságrendet elér. Ezért a mi célunk az, hogy az Irinyi-terv irányait figyelembe véve a magyar iparnak a gazdasághoz való hozzájárulását a jelenlegi 22-23 százalékról a következő néhány évben az európai uniós források felhasználásával a 30 százalékos hozzájáruláshoz közelítsük. Egyébként ebben sem mi találjuk fel a spanyolviaszt, hiszen az Európai Unióban a Juncker-bizottságnak is az egyik fontos gazdaságpolitikai célkitűzése az, hogy az európai iparnak a gazdaságban elfoglalt helyét az eddigi 16 százalékról az európai 28-ak szintjén, kisebb dimenzióban, kisebb ambícióval, de 20 százalék fölé emelje.

Egy következő ilyen terület, amely rendkívül fontos, és amely az európai uniós források kialakításakor komolyan latba esett, ez a kutatás-fejlesztési és innovációs tevékenységeknek a támogatása. Ebben

ugyancsak az a tapasztalatunk az elmúlt években, hogy főleg a kis- és középvállalati szegmensben ez messze elmarad az európai átlagtól. Tehát ezért fontos az, hogy hangsúlyosan támogassuk a kis- és középvállalkozásoknak az ilyen jellegű tevékenységét. És egyébként ez a gazdaságfejlesztési programokban, az operatív programokban meg is valósul, hiszen a kutatás-fejlesztésre fordított összegek - ahogy ez már el is hangzott a korábbiakban - több mint két és félszeresére növekedtek, és a következő években megközelítőleg 740 milliárd forint áll rendelkezésre ezen a területen.

És egy utolsó szempont, amit ugyancsak szeretnék a stratégiai irányok meghatározásánál fontosnak és kiemelendőnek tartani, ez pedig az úgynevezett visszatérítendő források felhasználása, pénzügyi eszközök felhasználásának a fontossága, hiszen pont ebben a körben többször elhangzott az, hogy 2021-től kezdődően adott esetben csökkenhetnek ezek az európai uniós támogatások.

(17.10)

Erről természetesen vita van, hiszen ahhoz, hogy ezek azért jelentős mértékben csökkenjenek vagy akár eltűnjenek, az én megítélésem szerint azért komoly földindulásnak kell megtörténnie, de az biztos, hogy maga a pénzügyi támogatás struktúrája változni fog, és az európai fejlesztési politika el fog mozdulni a vissza nem térítendő források irányából a visszatérítendő források irányába. Tehát olyan támogatásokra lesznek jogosultak a magyar kedvezményezettek, a magyar vállalkozók, a magyar vállalkozások, amelyeket egy bizonyos idő elteltével vissza kell fizetni, amelyek természetesen rendkívül kedvező kamatozásúak és feltételűek, de a vissza nem térítendő forrásokkal szemben ezeket valamikor vissza kell fizetni, tehát nem ingyenpénzről van szó. Pont azért, hogy a magyar vállalkozások hozzászokhassanak ehhez a támogatási területhez, ugyancsak a mostani fejlesztési időszakban ezeknek a forrásoknak a körét több mint háromszorosára növeltük. Tehát a vissza nem térítendő források, hitelgarancia kombinált termékek, illetve a kockázati tőkebefektetés keretében több mint háromszor ekkora forrás fog rendelkezésre állni.

Manninger képviselő úr felszólalására szeretnék reagálni, mégpedig azokról az operatív programokról néhány szót ejteni, amelyek elsőrangúan és elsőrendűen gazdaságfejlesztési természetűek, és a magyar gazdaság versenyképességét kívánják erősíteni. Ebben a körben szeretném röviden, zárójelesen megjegyezni azt, ami itt már ugyancsak citálásra került, a portfólió számítása, miszerint az a célkitűzésünk, hogy a gazdaságfejlesztés aránya a 60 százalékot nem fogja elérni - ezt vissza kell utasítanom, és meg kell hogy világítsam annak a hátterét, hogy ez miért nem igaz, és miért alaposak a várakozásaink a tekintetben, hogy a 60 százalékot teljesíteni fogjuk a ciklus végén. Mégpedig azért, mert egy rendkívül bo-

nyolc tervezési és számítási módról van szó, tehát miután ezek a pénzek, az európai uniós fejlesztési források az európai uniós szabályok által rendkívül erősen meghatározottak - egyrészt meghatározottak a tervezés időszakában, hogy ezeket a pénzeket pontosan milyen intézményrendszerben, hogyan kell felhasználni, majd utána a felhasználásuk, a végrehajtásuk módja is sok feltételhez, célhoz kötött -, tehát sok esetben a magyar kormány keze is jelentősen meg van kötve, és nem tudjuk ezeket a pénzeket akár normatív módon, ahogy itt az LMP frakcióvezetőjétől elhangzott, akár más tekintetben szabadon felhasználhatóvá tenni a gazdaság szereplői számára. Tehát ez így van a tervezés időszaka során is, hogy úgynevezett tematikus célok vannak az Európai Unióban. Pontosan 11 tematikus célt határoz meg az Európai Bizottság, amelyeket figyelembe véve kell meghatároznunk azt, hogy a forrásokat hogy használjuk fel.

Tehát Magyarország elhatározta, hogy a 12 000 milliárd forintot 10 operatív program keretében fogja felhasználni. Majd ezt követően ezen 11 tematikus cél között, amelyek azt a célirányt határozzák meg, hogy ezeket a pénzeket hogy kell felhasználni, vannak olyanok, amelyek gazdaságfejlesztési tartalmúak, és vannak olyanok, amelyek ettől valamennyire távolabb állnak. Egyébként eleve van itt egy módszertani vita arról, hogy mit tekintünk gazdaságfejlesztésnek, mit tekintünk közvetlen gazdaságfejlesztésnek. Ilyen viták vannak a magyar tudományos életben is, de a kormányon belül is, hogy adott esetben egy főtérkövezést most gazdaságfejlesztési célú befektetésnek tartunk-e vagy nem. Egy ilyen jellegű befektetés is mindenképpen növeli a GDP-t, munkahelyet teremt, tehát valamilyen szinten gazdaságfejlesztésnek lehet tekinteni.

De visszatérve a 11 tematikus célhoz, ezen 11 tematikus cél nagy része gazdaságfejlesztési célú, egy kis része pedig nem, de nyilvánvalóan ezeknek is van gazdaságfejlesztési kapcsolódása. Tehát amikor a magyar kormány tervezte a 10 operatív programot, akkor ezt a 11 tematikus célt besorolta minden egyes operatív programhoz, és az operatív programok tartalmát a tematikus célok alapján határozta meg. És ebből alakul ki az, hogy a várakozásaink szerint a fejlesztési ciklus végére azon gazdaságfejlesztési tartalmú operatív programok, amelyek a megfelelő tematikus célokat foglalják magukba, a ciklus végén 59-60 százalékos gazdaságfejlesztési tartalmat fognak biztosítani az európai uniós pénzek felhasználásában.

És akkor itt kanyarodnék rá Manninger képviselő úr felszólalására, hiszen három olyan operatív programunk van, amely a tematikus célok besorolása alapján elsőrendűen gazdaságfejlesztési tartalmú. Ez a gazdaságfejlesztési és innovációs operatív program, a GINOP, a TOP, a területfejlesztési operatív program, illetve a versenyképes Közép-Magyarország operatív program, a VEKOP. A GINOP több mint 2700 milliárd forint keretben teszi lehetővé kis- és

középvállalkozások gazdaságfejlesztési, vállalkozásfejlesztési tartalmú fejlesztését és támogatását. Ebbe az operatív programba tartozik az újraparosítás finanszírozása, az innovációs versenyképesség és a foglalkoztatási célkitűzések elérése, a gazdasági növekedés, a gazdasági hatékonyság, korszerűsítés, innovációs potenciál növelése. És ezen operatív program kapcsán, amelyik ugyancsak, még egyszer hangsúlyoznám, 2700 milliárd forintos tervezési kerettel áll rendelkezésre a magyar gazdaság szereplőinek, egyébként még azt is hozzátenném, hogy ez az Európai Unióban a legnagyobb operatív programnak minősül, a legkomplexebb operatív programnak, hiszen nyolc különböző fiókból osztja különböző célokra a pénzt. Ez idáig a GINOP-ból 54 pályázati felhívást jelentettünk meg; több mint 1300 milliárd forint keretösszegben több mint 11 ezer pályázat érkezett, amely keretében a mai napig 1200 milliárd forint megítéléséről hozott döntést a GINOP irányító hatósága, illetve a kormány. Ennek keretében több mint 3436 projekt részesült támogató döntésben. A program keretében mind ez idáig 380 milliárd forintot meghaladó kifizetés történt meg. Tehát azok a csúsztatások vagy ismerethiányról tanúskodó kijelentések, amelyek azt mondják, hogy nem történtek kifizetések, illetve lassú a program előrehaladása, az a GINOP tekintetében sem állja meg a helyét.

A GINOP teljesítményéről még szeretnék néhány tartalmi elemet a tisztelt Ház elé tárni, ez pedig az, hogy mind ez idáig a foglalkoztatás növekedése a program keretében kifizetett pénzekből több mint 790 főt érintett; a vállalkozásoknak a közpénzből nyújtott támogatásához illeszkedő magánberuházásra a mai napig elérte a 150 milliárd forintot; a vállalkozásoknak a közpénzből nyújtott támogatásához illeszkedő, kutatás-fejlesztési, innovációs területhez illeszkedő magánberuházás mindezen túl még további 85 milliárd forintot jelentett, illetve a GINOP által megvalósított programokban részt vevők száma mind ez idáig meghaladta a 33 500 főt.

Az „Ifjúsági garancia” forrásokból - amit, ha jól emlékszem, Schmuck Erzsébet kritizált, hogy nem látja sok értelmét ennek a programnak -, amelyekből a 25 éven aluli fiatal munkavállalók támogatását finanszírozzuk, mind ez idáig 32 584 fő kapott támogatást, tehát úgy gondolom, hogy a jelentősége nem elhanyagolható.

A másik operatív program, amely ugyancsak egy gazdaságfejlesztési tartalmat jelenít meg, és amely a gazdaságfejlesztési 60 százalékhoz is hozzájárul, ez a terület- és településfejlesztési operatív program, aminek a sajátossága az egyébként, hogy ennek az operatív programnak a tervezésekor és a végrehajtásakor is a kormány eltekint attól, hogy saját maga határozza meg, milyen területi fejlesztéseket kell végrehajtani. Azt szeretnénk, ha a területi szereplők, a megyék, illetve a megyei jogú városok kapcsán, amelyek a kedvezményezettjei ezen terület- és településfejlesztési operatív program forrásainak, helyben mondhatják meg az emberek, illetve a vezetőik

azt, hogy pontosan milyen befektetésekre, milyen beruházásokra, milyen fejlesztésekre van szükség.

Az operatív program keretében több mint 1200 milliárd forintot teszünk hozzáférhetővé a megyéknek, illetve a megyei jogú városoknak. A 19 megye megközelítőleg 800 milliárd forintból gazdálkodik, megyékre lebontott keretösszeggel, míg a 23 megyei jogú városból 22 pedig - Erd kivételével - megközelítőleg 400 milliárd forintból. Mind ez idáig ebben az operatív programban 34 felhívás jelent meg 908 milliárd forintos összegből, ami a 7 éves keretösszegnek a 73,7 százalékát teszi ki.

(17.20)

A várakozásaink azok, hogy ebben az operatív programban a pályázatás szintje el fogja érni a 80-90 százalékot is ebben az évben. A teljes 1231 milliárd forintos keret pedig a jövő év első negyedévében kerül meghirdetésre. Ezen felhívásokra összesen 5991 támogatási kérelem érkezett be az elmúlt időszakban az irányító hatósághoz, amely 1188 milliárd forintos támogatási igényt jelent. Eddig a TOP-ban 525 projekt esetében tudtunk támogatói döntést a bírálókat követően kiadni, ez 265,5 milliárd forintot jelent, és ezek közül 292 projekt esetében 169,8 milliárd forint értékben szerződést is kötöttünk a kedvezményezettekkel, és több mint 110 milliárd forint értékben történt kifizetés.

A harmadik operatív program pedig a versenyképes Közép-Magyarország operatív program, amely megközelítőleg 280 milliárd forint összeg kifizetését teszi lehetővé a közép-magyar régió számára. A közép-magyar régió, ahogy már itt elhangzott, szerencsétlen helyzetben van, ami nagy részben köszönhető a szocialista-liberális kormányzásnak is, akik nem voltak hajlandók a régiót kettéválasztani Budapest és Pest megye közigazgatási határánál, nagy részben a 4-es metró észszerűtlen finanszírozását szem előtt tartva, ahol tudjuk, hogy a 250 milliárd forintos kezdeti finanszírozás a végén 500 milliárd forintra emelkedett, és ennek ellenére vagy pont emiatt a Pest megyei elmaradott térségek nem tudtak megfelelő támogatáshoz jutni.

Most ez a 280 milliárd forint sovány vigaszt jelent a Pest megyei települések részére, ugyanakkor pont emiatt, ezt a helyzetet értékelve a kormány két olyan döntést is hozott a közép-magyar régióval kapcsolatosan, amely lehetővé teszi azt, hogy fejlessük az itt lévő településeket és városokat. Az egyik az, hogy már a 2021-es időszakra kitekintve a kormány ez év februárjában meghozta azt a döntést, hogy a következő fejlesztési ciklus tekintetében szétválasztotta Budapestet és Pest megyét a közigazgatási határ mentén, tehát 2021-től kezdődően a Pest megyei települések jogosultak lesznek európai uniós fejlesztésre, jogosultak lesznek arra a fejlesztésre, amelyet a szocialisták, illetve a liberálisok az elmúlt években 2002-től kezdve nem tettek lehetővé. Ezen túl pedig hozott egy olyan költségvetési döntést is a

kormány, amelynek keretében a következő években a versenyképes Közép-Magyarország operatív program 280 milliárd forintos keretét kiegészítendő, 80 milliárd forintos forrást fog hozzáférhetővé tenni Pest megye települései számára.

S még egy utolsó dologra hadd térjek ki, mégpedig a versenyképességi rangsorok kérdésére. Ebben a kérdésben Szakács László képviselő úr tett megjegyzést, aki sajnos megint nincs itt (*Dr. Józsa István: Mi itt vagyunk helyette!*) - a képviselőtársak itt vannak, de Szakács képviselő úr sajnos nincs -, ennek ellenére a versenyképességi rangsorokról hadd mondjak néhány szót. Ő kritizálta azt, hogy Magyarország milyen helyen van a versenyképességi rangsorokban. Az, hogy a versenyképességi rangsorbeli besorolásunk milyen tendenciát jelenített meg, nagyon köszönhető a 2002-es szocialista kormányzásnak, hiszen 2002-ben a versenyképességi ranglisták élén álltunk, s nemcsak Közép-Kelet-Európában, hanem Európában is. Ehhez képest most ugyancsak egy emelkedő pályán vagyunk, azoknak az intézkedéseknek a meghozatalát követően, amelyeket az elmúlt hat évben voltunk kénytelenek a szocialista nyolcévesi rombolás után meghozni.

Egyébként pedig az lett volna a kérdésem a képviselő úrhoz, hogy pontosan melyik versenyképességi ranglistára gondol. Én összesen öt ranglistát gyűjtöttem ki, a Doing Businessnek, a World Economic Forumnak, az IMD-nek, a Magyar Kereskedelmi és Iparkamarának, valamint a Szellemi Tulajdonjog Testületnek a ranglistáit, és ezeknek a szempontjai egyrészt szubjektívek, másrészt pedig ezek a szempontok az egyik tekintetben hátrányként vannak értékelve, a másikonál előnyként. Mindenesetre csak annyit szerettem volna a képviselő úrnak mondani, hogy legközelebb pontosítsa a felszólalásában, hogy melyikre gondol, mert így nagyon nehéz a ranglisták között rendet tenni (*Zaj az MSZP soraiban.*), hiszen bizonyos ranglistákban, például a WIPO ranglistáján Magyarország besorolása előremozdult, van, ahol konstansak vagyunk, de hangsúlyoznom kell, hogy ami az egyiknél előny, az a másikonál hátrány, s a szubjektivitás és az egyéni megközelítés a jellemzője ezeknek a versenyképességi besorolásoknak. Nagyon szépen köszönöm a figyelmet, tisztelt elnök úr. (*Taps a kormánypártok soraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Folytatjuk a képviselői felszólalásokat. Megadom a szót Bangóné Borbély Ildikó képviselő asszonynak. Parancsoljon!

BANGÓNÉ BORBÉLY ILDIKÓ (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Urak! Tisztelt Képviselő Urak és Hölgyek! Nem tudtam eldönteni, amikor Csepreghy államtitkár úr engem emlegetett, hogy most aggódik vagy elkezdett félni, hogy én magam fogom a 76 percet kibeszélni, és akkor mi fog itt történni. De holnap is így aggódjon majd, államtitkár úr, amikor az oktatási vitanap lesz,

hogy hány fideszes képviselő úr fog bent ülni, meg a „férfi 40” vitanapon, mert szerintem már nem fog ilyen sok kormánypárti képviselő részt venni az ellenzék által kezdeményezett vitanapokon, mint ahogy szokott az lenni.

Felszólalásomnak talán azt a címet is adhattam volna, hogy a G-nap margójára. Meg fogják érteni, hogy miért. Kelet-Magyarország versenyképességét nagyban befolyásolja, hogy a közútba hogyan van bekapcsolva, hogy vannak a keleti megyék bekapcsolva a közúti hálózatba és a vasúti hálózatba. 2015. február 6-a, a G-nap elég negatív hatással volt a kelet-magyarországi emberekre és a kelet-magyarországi beruházásokra, az uniós fejlesztésből megvalósuló forrásokra. Idézni fogok, elnök úr. Nem akarok trágár szavakat használni, de húnek kell lennem az idézethez. „Most bemegyek a szerkesztőségbe, és mindenkit kib..., kirúgok minden orbánistát. Orbán egy g... Mondom, le is írhatja, Orbán egy g...” Mondta ezt anno nagyon jó barátja, Simicska Lajos Orbán Viktorról.

És február 6-án minden megváltozott. Aki addig puszipajtás volt és több száz milliárd forintos európai uniós forrásokat nyert, annak a számára attól a naptól kezdve minden megváltozott, és nagyon negatív hatással lett a kelet-magyarországi emberekre. Az egyik ilyen negatív hatás a vasútfejlesztések. Egyetlenegy példát hoznék fel. Ha jól emlékszem a dátumokra, 2009-ben volt az, amikor a Szajol-Püspökladány vasútvonal-beruházás támogatását a szocialista kormány pozitívan megítélte, majd megtörténtek a közbeszerzések is. 2010-ben kormányváltás történt, és a kormányváltással érvénytelenítették az addig elindult közbeszerzéseket, és láss csodát, 2011-ben Simicska Lajos konzorciumával lehetővé megnyerni ezt a beruházást, amelynek az első döntése az volt 2015 végén, hogy született egy kormányhatározat, amely szerint Székesfehérvár 66 kilométeres vasútfelújítását megtoldották 15 milliárd forinttal, majd a szajol-püspökladányi szakasz 137,4 milliárd forintját azonnal megnövelték 24,4 milliárd forinttal, és rögtön 161 milliárd forintba került a beruházás, miután Simicska Lajos megnyerte. Komoly aggodalmaink voltak, hogy ezt a beruházást is le fogják fűjni Kelet-Magyarországon, mint az M4-et, de hála a jó égnek, 2015 novemberében átadásra került.

Ebben a parlamentben minket, szocialista képviselőket nagyon sokszor lekommunistáznak (*Dr. Lukács László György: Teljes joggal.*), és én még életemben ilyen átadáson nem voltam, mert már át tudtam azt a korszakot élni, mert bemutatták nekem a kormánypárti képviselők és Fazekas Sándor miniszter, hogy hogyan működhetett az, amikor ő ennek a rendszernek a része volt. Mondom, Fazekas miniszter az átadáson.

(17:30)

Nem volt elég, hogy egy különvonatot rendeltek az ő számára, hogy át tudja adni, ha jól emlékszem,

Törökszentmiklóstól jött el Püspökladányig erre az átadásra, ahol érdekes módon nem volt ott Bodó Sándor országgyűlési képviselő úr, a térség országgyűlési képviselője, nem volt ott Tasó László államtitkár úr. Fazekas Sándor, hála a jó égnek, eljött. Meg nem voltak ott a térség polgármesterei sem. Igaz, hogy úgy mutatták be miniszter urat, mint a térség képviselőjét, és mondtam, hogy ez sértés Bodó Sándorra nézve, mert Bodó Sándor az országgyűlési képviselő a püspökladányi körzetben, de mindegy, még ezt sem sikerült abban a beszédben jól elmondani.

Higgyék el, hogy életem egyik legmegdöbbentőbb átadása volt. Bejött a Desiro vonat, a különvonat, amit kelet-magyarországi embereként nagyon ritkán látunk, hogy ilyen nekünk nem jár, nem szokott azon az útvonalon járni. Majd a vonat megállt a pályaudvar bejáratánál, és nem nyílt ki az ajtó. Senki nem értette, hogy mi történik, miért nem nyílik ki. Tudják, hogy miért nem nyílt ki az ajtó öt percig? Mert a nemzeti színű szalagot 20 méterrel odébb rakták ki. Majd a két hölgy, aki fogta a nemzeti színű szalagot, elkezdett szaladni túsarkúban, odavitte a miniszteri ajtó elé, kinyílt az ajtó, és a tisztelt társaság kijött.

Hát, értjük. Értik?! Működik az az ominózus rendszer, amit önök le szoktak köpdösni itt a parlamentben. Majd megtörtént az átadás, és vártuk ennek a projektnek a folytatását, csak hogy értsék, miről beszélek. Az ígéret az volt, hogy 2016-ban folytatódik a Püspökladány-Ebes, majd az Ebes-Debrecen vasútvonal felújítása. Hát, tudják, nem folytatódott. És még azt a hírt kaptuk, most a héten jelent meg, hogy talán 2017-ben, ha úgy alakulnak a dolgok, akkor elindulhat a beruházás folytatása. Szóval, nagyon nagy hatással volt ránk a G-nap, mivelhogy Mészáros Lőrincnek még nem tudjuk odaadni ezt a beruházást, már Simicskának nem adhatjuk oda, hát akkor várjunk még egy kicsit tovább, a kelet-magyarországi emberek ennyit érnek. Ők meg ráérnek várni, eddig is vártak, nem történik semmi.

A másik ilyen beruházás az M4-es autópálya szakaszának leállítása; tudják, a másik nagyon komoly beruházás, aminek elszenvetői vagyunk, Szolnok megyeiek és Hajdú-Bihar megyeiek. 2013-ban ez a kormány már nagyon jól tudta, hogy európai uniós forrásból ezt a szakaszt nem fogja tudni megvalósítani. Éveken keresztül hazudoztak. 2014 decemberében még néhány tíz milliárd forinttal megfejelték a költségvetést, úgy december környékén, ha jól tudom, újra egy kormányhatározatban, majd 2015-ben az ominózus G-nap után leállították az egész beruházást.

Mi negyedévente ezen a szakaszon tüntetni szoktunk, demonstrációt tartunk, mert azt gondoljuk, hogy a kelet-magyarországi embereknek is legalább annyira fontosnak kellene lenni ennek a kormánynak, mint a közép-magyarországi, a budapesti vagy a nyugat-magyarországi emberek. Sajnos, nem ezt látjuk. Újabb hazudozásokkal van tele most már a

sajtó. Sajnálom Boldog István képviselő urat meg Bene Ildikót, amikor ki kell állniuk és védeni kell a mundér becsületét, és hazudozni negyedévente és újabb időpontokat mondani. Bár hozzáteszem, hogy már csökkentett műszaki tartalmakat ígérnek az M4-es befejezésére. Sajnos, megint a kelet-magyarországi emberek jártak rosszul, az Orbán-Simicska-háború zajlik, mi meg mondhatnánk otthon, hogy szívunk.

A harmadik projekt pedig, államtitkár úrnak szóltam előre, az az ESZOSZ-ügy. Lassan másfél éve húzódik ez a tragikus esemény. 2800 családról beszélünk, Szabolcs megye, Hajdú megye és Szolnok megye, körülbelül 900-900-900 család. Nem tudunk elérni semmit másfél év alatt, államtitkár úr. Pénteken olvastam a Magyar Közlönyben, megjelent egy határozat, ahol kiemelt partnerként tekinti az ESZOSZ-t az államtitkár úr, remélem, és erre a csőd-törvény, ha jól emlékszem, 65., 67. és 68. §-a fog vonatkozni, és nagyon remélem, hogy ez nem azt fogja jelenteni, hogy a munkavállalók lesznek az utolsók a sorban, akiket ki kell fizetni, ami szokott történni egy-egy csődeljárásnál, hanem ők lesznek az elsők másfél év után, akik a kártalanítást megkapják.

Sajnos, azért kell ezt is említeni, mert ez is egy európai uniós forrás lehetett volna, egy nagyon jó program lehetett volna, amit egy olyan grémium döntött el, aminek tagja volt Lázár János, Seszták Miklós, Varga Mihály és Orbán Viktor is. Ők döntöttek el, hogy az ESZOSZ-nak kell ezt a projektet megnyerni. Államtitkár úr, mind a négy írásbeli kérdés itt van, amit az elmúlt másfél évben feltettem, és leírtak. Az EMMI vizsgálatot indított, az adóhatóság vizsgálatot indított, mi a szocialisták részéről feljelentést tettünk, de sajnos másfél év alatt nem tudunk annyit elérni, hogy ezek az emberek kártalanítva legyenek.

Ráadásul, azóta az is kiderült, hogy az egyik oka annak, hogy bedőlt ez a projekt, az állami erdőgazdaságok voltak. Erről sem beszélünk azóta sem, hogy hogyan fordulhat elő, hogy állami cégek döntenek be egy európai uniós projektet. Hogyan fordulhat elő, hogy az ESZOSZ alapítói megússzák, azokat a híreket kapjuk, hogy azóta már létrehoztak egy másik szociális szövetkezetet? Hogyan fordulhat elő, hogy másfél milliárd forintot el lehetett költeni úgy, hogy senki nem kéri számon őket? Folyik a vizsgálat, de ki tudja, mi lesz ennek a vége. És 2800 család azóta sem tud boldogulni.

Tudom, államtitkár úr azt fogja mondani, hogy minden munkavállalónak rendeződött a sorsa. Sajnos azt kell mondanom, hogy ebben is hazudnak. Ez nem igaz! Sajnálom, hogy nincs itt Tasó László államtitkár úr, csak az ő településéről közel 200 család érintett Nyíradonyban. Én két héttel ezelőtt voltam ott, és a 200 családból legalább 100 családnak mai napig rendezetlen a munkajogi viszonya.

És ugyanígy van az összes többi megyében. Ha beküldjük a munkavállalókat a munkaügyi központ-

ba vagy a járási hivatalba, egészen mást mondanak, hazudnak, elkergetik őket, majd az önkormányzatoknál sem fogadják őket. Sőt, megteszi az országgyűlési képviselőjük, aki államtitkára ennek a kormánynak, hogy nem veszi át a nyílt leveleket az állampolgároktól.

Hát, ez a mai magyar valóság, államtitkár úr, és nagyon remélem, hogy most azt fogja tudni mondani, hogy karácsony előtt ez a 2800 család kártalanítva lesz 2016-ban. Várom válaszát, államtitkár úr. Köszönöm, elnök úr. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Csepreghy Nándor államtitkár úrnak. Parancsoljon, államtitkár úr!

CSEPREGHY NÁNDOR, a Miniszterelnökség államtitkára: Tisztelt Elnök Úr! Köszönöm szépen. Tisztelt Képviselő Asszony! Engedje meg, hogy azt, amit múlt héten szóban is elmondtam, most hivatalosan is megtegyem. A bíróság valóban egy év után rendelte el az ESZOSZ felszámolását, és ahogy azt a vonatkozó törvények lehetővé teszik, ezt ön is tudja, a kormánynak a Bérgarancia Alapból ettől kezdve nyílik meg a lehetősége. A kollégáimat arra utasítottam, hogy haladéktalanul indítsák el ezt a folyamatot. Az ön által is említett kormányzati döntés a Közlönyben megjelent, ami a nemzeti reorghoz tette az ESZOSZ felszámolását. Így a kormány lényegében a folyamatot teljes egészében tudja koordinálni.

A héten a felszámolandó vállalkozás, illetve felszámolandó szervezet képviselőivel tárgyalunk a dokumentumokról. Bevonjuk a járási hivatalokat és a kormányhivatalokat is az ügybe, hogy a ki nem fizetett bérek tekintetében valóban rendezni lehessen a múlt állapotát. A kormánynak, ahogy ezt az elmúlt egy év során viszonylag többször elmondtam önnek, semmilyen döntési ráhatása nincs a bíróságra. A bíróság később hozott döntést, az ESZOSZ-károsultakat pedig én személyesen fogadtam. Azt gondolom, hogy érdemben volt lehetőségük elmondani teljesen jogos sérelmeiket.

Annyit szeretnék hozzátenni, hogy amikor a kormány támogató döntést hoz bármilyen projektről, akkor papíron lát egy projektet, és ez a projekt papíron megfelelt. Egy másik kérdés lesz az, hogy a számukra kifizetett állami támogatás visszakövetelése hogyan történhet meg. De valóban, abban önnek igaza van, hogy először az itt károsult magánszemélyeket kell a kormánynak valamilyen szinten, nem is azt mondom, hogy kártalanítani, hanem olyan helyzetbe hozni, hogy a saját életviszonyaikat rendezni tudják.

Köszönöm szépen, elnök úr. *(Szórványos taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Felszólalásra következik Hargitai János képviselő úr, KDNP-képviselőcsoport. Parancsoljon, képviselő úr!

DR. HARGITAI JÁNOS (KDNP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Urak! Tisztelt Országgyűlés! Higgyék el, van értelme ennek a vitának akkor is, ha egy-két képviselő... - és minden képviselő persze a saját gondolatait mondja el. Van, aki csillagméretekben közelít, és az ember azt gondolná, hogy itt, a kupola alatt ez természetes vitastílus egy ilyen nagy horderejű kérdés kapcsán. És van, aki persze ugyanezeket a kérdéseket Kiskunlacháza szempontjából közelíti meg; ami nem baj, ez lehetséges, ezt hallottuk az előbb a szocialista képviselő asszony esetében.

(17.40)

Beszélhetünk a lényegről és beszélhetünk jelenésekről. Aki csak jelenségekről akar beszélni, annak is tisztelem a véleményét, de többre megyünk, ha az egész kérdés lényegéről beszélünk. Amikor az európai uniós források szétosztásáról, a kormány szándékairól beszélünk és a szándékok mögött esetleg megjelenő eredményekről beszélünk, akkor nagyon lényeges kérdésekről beszélünk egy olyan országban, ahol tőkeszegénység van, ahol a vállalkozások nehezen jutnak pénzhez, és egy olyan időszakot élünk, amikor arra kell törekednünk, hogy ezt a viszonylag meglévő relatív forrásbőséget, ami most az Európai Unióban jön, ezeket az összegeket a tegnapi is jobban használjuk fel. A források szétosztása szolgálja azokat a társadalompolitikai célokat, amelyeket el akarunk érni ezzel a forrásszétosztással.

Lázár miniszter úr expozéjában hosszan beszélt sok lényegi kérdéstről. Ezek közül én a következőkkel szeretnék indítani, ami számomra teljesen új volt, bár nem lep meg. A miniszter úr arról beszélt, hogy ha a jövőben is maradnak európai uniós források, amit egy következő ciklusban a tagországok saját gazdaságfejlesztéseikre szétoszthatnak, akkor várható az Európai Uniótól egy olyan lépés - hiszen a szándékát nyilvánvalóan ő, aki állandó tárgyalófele az Európai Uniónak, már most is érzékeli -, hogy a saját intézményrendszerén keresztül akarná szétosztani ezeket a forrásokat. Ez az Unió történetét ismerve az Uniónak egy természetes törekvése, az lep meg, hogy ez eddig nem került szóba.

Amióta az Európai Unió létezik és fejlődik, erősödik... - az erősödés alatt mindig azt értem, hogy nyilvánvalóan a brüsszeli központ erősödik a tagállamok kárára, ami a gazdaság területén még valamilyen módon érthető is volt. Mostanában az Európai Unióval vitáink ott vannak, amikor ez az erősödés nem a gazdaságfejlesztés terén érhető tetten, mert az Európai Unió mégis elsősorban egy gazdasági közösségként jött létre, és ez az a terület, ami most is a legerősebb. Most a bevándorlás kérdéséről beszélek, ahol a kvóták szétosztása kapcsán az Európai Unió a magyar kormány felfogásával ellentétben olyan területeket akar magához vonni, amit mi vitatunk, hogy ez egyáltalán az ő területe.

Az Európai Unió attól szenved, hogy nincs saját intézményrendszere, hogy az Európai Unió jogát csak a tagállamokon keresztül tudja végrehajtani. Nincs infrastruktúrája, a közigazgatásban nincs bírósági infrastruktúrája, nincs rendészeti infrastruktúrája, és még sorolhatnám. Azaz az Európai Unió jogát a tagállamok érvényesítik, és ezt a legvégső esetben az Európai Unió ellenőrzi egy bírósági fórumrendszeren keresztül. Az Európai Bíróság az, aki végső soron eldönti a tagállamok és az Európai Unió közötti vitás kérdéseket, és az Európai Bíróság döntései, amikor jogot értelmez, a magyar bíróságot is kötik.

Tehát az Unió részéről az teljesen racionális törekvés lenne - én nem feltétlenül helyeslem -, hogy ezeknek az összegeknek a végrehajtását, szétosztását megkísérli a saját intézményein keresztül megvalósítani, azaz létrehozza, mert így értettem a miniszter úr szavait, esetleg létrehozna ezeket a ma még nem létező intézményeket, nem létező infrastruktúrát egy-egy tagállamban, hogy a szándékainak inkább megfelelő pénzelosztás történjen az adott gazdaságfejlesztés területén.

De ugyanilyen természetes törekvése volt a magyar kormánynak, és ezt Brüsszellel szemben érvényesítette is, hogy egy dolog, hogy a Gyurcsány-kormány annak idején milyen intézményrendszert állított fel ezeknek a forrásoknak a szétosztására, ezt mindjárt jellemezni akarom, az Orbán-kormány ezt meg akarta változtatni. Az Orbán-kormánynak erre akkor adódott igazán lehetősége, amikor egy új pénzügyi ciklust indítottunk, akkor ezt a rendszert átalakította. Sőt, az átalakítást már megkezdte az előző pénzügyi ciklusban, nyilvánvalóan az Európai Unió egyetértésével, hisz az Európai Unió akarata nélkül ezt az intézményrendszert egyoldalúan nem lehet alakítani.

Látva a forrásszétosztás eredményességét, azt látom, hogy kulcsmomentum volt, amit a kormány megtett akkor, amikor a Nemzeti Fejlesztési Ügynökségtől elvette a karmesteri pálcát, ezt az intézményt megszüntette. Szakács képviselő úr erről az intézményrendszerről baranyai vonatkozásaiban jót mondott, hogy jó világ volt, amikor ők osztották a forrásokat. Én azt tekintem természetesnek, hogy egy megyei közgyűlésben, ahol ugyanazok a különböző politikai erők megjelennek, akik egyébként a regionális fejlesztési tanácsokban is megjelenhettek, ott jutnak forráselosztó szerephez, és mégiscsak ők vannak megválasztva erre a feladatra, és nem egy regionális fejlesztési tanács, akit különböző áttételeken keresztül hoztunk létre abban az időben.

Önmagában az, hogy a Nemzeti Fejlesztési Ügynökséget a kormány megszüntette, és az egész uniós szétosztás politikáját a kormány egyik fő politikájaként behozta a kormányba, ezzel erőt adott az egész mechanizmusnak. Az, hogy a Miniszterelnökség koordinál, vezényel, érdemben együttműködve az irányító hatóságokkal, tehát bejött a kormány szívéhez, a legjavához az egész kérdéskör, ezzel a terület

látványosan felértékelődött, és a pénz szétoztása is eredményesen működik.

Elhangzottak itt összehasonlító számok, hogy ha a mostani pénzügyi ciklus indulását összevetjük az előző ciklus két évének számaival, akkor milyen előrelépéseket lehet most megfogalmazni. Most az egyszerűség kedvéért azt mondhatjuk, hogy ebben az eltelt két évben előrébb tartunk, mint a Gyurcsány-kormány annak idején tartott annak a pénzügyi ciklusnak az első két éve után. Több pályázatot sikerült elbírálni, több pályázatra kötött a kormány kifizetési rendelkezéseket, megállapodásokat, több forrás megszerzésére nyújtott már lehetőséget. A kormánynak, és ez egy nagyon lényeges kérdés volt, egy nagyon ambiciózus célja, hogy 2017 közepére az összes pályázatot ki akarta írni. Itt a miniszter úr ma már úgy fogalmazott, hogy a jövő év tavaszának végére akarja kiírni az összes lehetőséget. Ez a gazdaság szereplőinek azt a lehetőséget adja meg, hogy előre tervezzenek, gondolkodjanak, hogy milyen forrásokra akarnak rámozdulni, és hogy akarják a saját fejlesztéseiket vezényelni.

Tehát az intézményrendszer átalakítása garanciát adott számunkra a sikerre. Meggyőződéssel mondom, hogy ha ez nem történt volna meg, tehát nem jön az Orbán-kormány még az előző pénzügyi ciklus közepén, nem nyúl bele ebbe az intézményrendszerbe, és a Nemzeti Fejlesztési Ügynökségnél maradnak a döntések, akkor esélyünk sem lett volna arra, hogy az előző ciklusban a források teljességét lehívjuk. Most büszkén mondjuk azt, hogy európai összevetésben hogyan teljesítettünk. De hozzá kell tenni azt, hogy ez iradatlan munkát jelent az államigazgatásnak, miniszteri apparátusokról beszélek, szakértői értékelő rendszernek és nyilvánvalóan a sor végén, de ők a legfontosabbak, azoknak is, akik ezekért a forrásokért verekszenek, akik energiát, pénzt áldoznak arra, hogy ezeket a forrásokat megvalósítsák és a forrásaikból a beruházásaikat létrehozzák.

A vita kapcsán azt javasolom államtitkár aszszonynak és az itt lévő uraknak, hogy azon kívül, hogy negyedévenként tájékoztatást adunk a magyar parlamentnek a források szétoztásának előrehaladásáról, ami önmagában fontos, mert tájékoztat, mert az érintetteket forrásszerzési lehetőségekre biztatja, azt is mérjük, ha kell - talán negyedévenként nem lehet -, hogy amit a múltban tettünk, vagy amit most tettünk, annak milyen mérhető hozadéka van a megfogalmazott társadalmpolitikai céljaink teljesítésében.

Csak kettőt mondok: hogyan jönnek mérhető módon létre ezeknek a fejlesztéseknek eredményeként munkahelyek, hogyan növekszik annak a vállalatnak, aki ezekkel a forrásokkal gazdálkodott és a beruházást megvalósította, a gazdasági teljesítménye, és ez a kettő együtt hogyan szolgálja a magyar gazdaság teljes áthangolását, hogyan változott meg az a rendszer, hogy a multik jutottak pénzhez, most pedig a kis- és középvállalkozók jutnak pénzhez.

Reméljük persze, ehhez lehet majd igazodni; ennek, még egyszer mondom, milyen hosszú távú hatásai vannak. Mert eredményt akkor érünk el és értelme akkor volt ennek a munkának, ha nemcsak önmagában egy beruházás megvalósult, hanem ez a beruházás hosszú távon is szolgálta a magyar gazdasági érdekeket. Ilyen számokat sem a múltban megfogható módon nem olvastam, de még fontosabb lenne, hogy a munkák teljesítményét ne csak statisztikai számokkal mérjük, ezek persze fontosak, hanem azt is nézzük, hogy a számok mögött megvalósul-e az a szándék, amit mi a pénz szétoztása során a legtisztességesebb szándékkal reméltünk, és azt is remélem, hogy ez meg is valósul. Köszönöm a figyelmüket. *(Taps a kormánypártok padsoraiból.)*

(17.50)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Volner János frakcióvezető úrnak, Jobbik-képviselőcsoport. Parancsoljon!

VOLNER JÁNOS (Jobbik): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! A mai vita egyik fontos tanulsága az volt, hogy a kormánypárti képviselők elsősorban eszközvitatát igyekeznek a mai napon folytatni, azaz arról az intézményrendszerrel szeretnének minél többet beszélni, ami elosztja az uniós forrásokat, én pedig célvitát szeretnék inkább folytatni, megvizsgálni azt, hogy milyen céllal érkezhettek ide ezek az uniós támogatások, és hogy ennek a célnak mennyiben feleltek meg eddig a kormányzat törekvései. Először is, van egy fájdalmas tény, amit képviselőtársaim igyekeztek nem említeni: euróban számolva 20 százalékkal csökkentek a jelenlegi fejlesztési ciklusban a Magyarországra érkező források, miközben egyébként a kormány a saját országát, a saját népét félrevezetve azzal kampányol, hogy forrásbővülés történt. Forrásbővülés az egyre inkább gyengülő forintban történt, ami jelentősen veszített az értékéből az elmúlt időszakban, és aminek következtében forintban valóban kimutatható a forrásbővülés, egészében véve azonban csökkenő forrásokkal kell most is és a jövőben is számolnunk.

Fontos látni azt, hogy a világon minden versenyképes gazdaság anticiklikus gazdaságpolitikát folytat, azaz a konjunktúra éveiben igyekszik felhalmozni, eredményeket elérni, hogy ha jön a recesszió, akkor legyen miből élénkítő gazdaságpolitikát folytatnia az adott államnak, hiszen ezek az országok vészeli át legkisebb megrázkódtatással - és megjegyzem: leggyorsabban - a válságot. Kérdés az, hogy mit tett az Orbán-kormány ezzel összefüggésben, hiszen az elmúlt hat évben az Orbán-kormány kormányozta Magyarországot.

Mit láthattunk most? Most jelenleg forrásbőség-ről számolhatunk be. Kérdés az, hogy mire ment a kormány ezekkel a forrásokkal, javult-e a magyarországi élet lehetősége, javultak-e a kilátásaink a jövő-

ben. Először is arról számolhatunk be, hogy feleannyi gyermek születik jelenleg, mint amennyi kellene hogy legyen ahhoz, hogy Magyarország népessége állandó létszámú legyen, és megjegyzem, ezen a feleannyi gyermekben belül erős torzulások figyelhetők meg, hiszen nagyon sokszor nem a munkát végző, értéket teremtő embereknél születnek a gyermekek, nem őket érik el a források, nem számukra kedvező a gazdaságpolitika. Fontos látni azt is, hogy ezzel párhuzamosan elindult egy elképesztően erős és egyre inkább erősödő kivándorlási folyamat. Ezen sem sikerült az európai uniós támogatásokkal segíteni. És, hölgyeim és uraim, ne felejtjük el, akkor, amikor 1430 milliárd forint európai uniós forrást költünk el egy évben, a következő évben 1700 milliárd forintot fog Magyarország lehívni, kérdés az, hogy mire jutott ebből a kormány, van-e ennek valamilyen érdemi eredménye.

Én azt látom, hogy Magyarország gazdasága ennek a rengeteg európai uniós forrásnak a dacára is függő helyzetben van. Két dologtól függ a magyar gazdaság elsősorban. Az egyik maga az európai uniós források Magyarországra érkezése, ha nincs európai uniós forrás, márpedig a brexittel, a britek Európai Unióból történő kilépésével erősen csökkenni fog ez a forrásmennyiség, hiszen az Európai Közösség az egyik legnagyobb befizető tagállamot veszítette el ilyen módon, ha nincs európai uniós forrás, akkor a magyar gazdaság recesszióba fog süllyedni. Ezen pedig a kormány, ami sok ezer milliárd forintnyi európai uniós forrást csatornázott be Magyarországra, az égvilágon semmivel nem tudott segíteni, sem a magyar piaci előretörésről, sem a magyar termékek fejlesztésének felfutásáról, sem pedig a globális értékláncokba történő magasabb szintű magyar betagozódásról nem lehet beszélni.

Megnéztem egy, 2010 első napjaiban írt tanulmányomat, ami a multinacionális cégek szerepét vizsgálta a magyar gazdaságon belül, a megállapításai gyakorlatilag minimális módosításokkal a jelenlegi helyzetre is állnak. A multik kapják meg a támogatások jelentős részét, ez a nagyvállalatokhoz kerül, nem a magyar kkv-khoz, minimális az innovációs hajlandóság a magyar gazdaságon belül, és alapvetően túladóztatottak a cégek. Fontos látni azt is, hogy ennek a gazdaságpolitikának következménye az, és itt kérem majd a kormányt, hogy érdemben reagáljon az elhangzottakra, hogy 16 éves mélyponton vannak a magyar magánberuházások egy negyedéven belül, az első negyedéven belül Magyarországon, és most már több negyedéven keresztül tartó folyamat az, hogy Magyarországon az előző évhez viszonyítva is csökken a magánberuházások volume-ne. Ha nincs európai uniós pénz, akkor földbe áll a magyar gazdaság, nem lehet ilyen módon semmilyen érdemi gazdaságpolitikát elérni.

Mi lenne fontos? Először is építeni kellene azokra a magyar adottságokra, amire joggal építhetünk. Földrajzi adottságaink, a munkaerő képzettségi színvonala, még egyelőre lehetőséget adna rá, hogy egyes

iparágakban, egyes gazdasági ágazatokban több embert foglalkoztassunk, nagyobb hozzáadott értéket termeljünk. Itt sem tudott, ennek a sok ezer milliárd forintnyi európai uniós támogatásnak dacára elérni semmilyen eredményt a kormány, mert ha tudott, akkor én arra kérem önöket, hogy sorolják, legyenek kedvesek azokat a magyar nagyvállalatokat, akik ebből a sok ezer milliárd forintból munkahelyeket teremtettek Magyarországon.

Hölgyeim és uraim, ilyenek nincsenek. Magyar cégeket külföldön nem ismernek, a magyar cégek, az ipari cégek, a termelő cégek gyakorlatilag egy nem létező kategória. Amire most jelenleg képesek vagyunk, az az, hogy a mindössze 144 ezer magyarországi alkalmazottat foglalkoztató járműiparban vagy éppen a 140 ezer alkalmazottat foglalkoztató élelmiszeriparban biztosítjuk a szorgos magyar munkászeket. Kismértékű az innovációs hajlandóság ezeken a szektorokon belül is, ahogy a Supply Chain Monitor egyik elemzése rámutatott, az Audinál például bőven 10 százalék alatti, mindössze 6 százalékos a magyar hozzáadott érték részaránya, miközben a kormány egyébként ennek szöges ellenkezőjét kommunikálja.

Megjegyzem, a növekedésen nem lehetett segíteni oly módon, ahogy azt a kormány tette. A számok, a tények sajnos makacs dolgok. Érdemes megnézni azt, hogy például a hét darab NUTS 2-es magyarországi régióból négy régió Európa húsz legszegényebb földrajzi régiójának egyike, Magyarország lakosságának fele, területeinek kétharmada körülbelül ezeken a területeken található. Tehát látható az, hogy Magyarország számára alapvetően szegénység, leszakadást hozott az európai uniós csatlakozásunk óta eltelt időszak. Nem zárkoztunk föl, leszakadtunk Európától - ezek sajnos a fájdalmas tények.

Látható az, hogy a kormány nem tudott mit kezdeni azzal sem, hogy a források elosztásában célszerűségi szempontokat és a tisztesség szempontját egyszerre érvényesítse. Hát, én magam például Szilágyi György képviselőtársammal találtam 21 milliárd forintnyi közpénzt, amit 74 darab offshore cégnek osztott el a kormány. Ezeket az offshore cégeket támogatáshoz juttatta, noha egyébként nem volt a tulajdonosi körük ismert, és a nemzetgazdasági szempontú átláthatóság követelményének ezek a cégek nem feleltek meg. Amikor Lázár miniszter úrhoz fordultam azzal kapcsolatban, hogy az offshore cégek mögött álló természetes tulajdonosokat nevezze meg, akkor a Lázár úr inkább elment bíróságra pereskedni, de nem adta ki ezeknek az embeereknek az adatait, holott egyébként közérdekűadatigénylés során ezeknek az adatoknak a megismerésére mindenkinek, nem csak országgyűlési képviselőnek joga van.

Fontos látni azt is, hogy a célszerűségi szempontoknak nemcsak a korrupciós mechanizmusok miatt nem felelt meg a kormány, hanem azért sem, mert olyan dolgokra költötték el a pénzt, aminek semmilyen multiplikátor hatása nem volt, és bár a kormány

jelenleg azzal kampányol, hogy majd a pénzeknek a 60 százalékát gazdaságfejlesztési célra fogja felhasználni, már most borítékolható, hogy ez nem fog megtörténni, és a gazdaságfejlesztési célok alatt egyes kisvárosok főterének lebetonozását, szökőkútépítést és minden olyan klasszikus álmodást értenek majd, ami a fideszes polgármesterek számára a gazdaságfejlesztéssel egyenértékű. Azonban az üzletemberek röhgönek az ilyesmin, mert tudják, hogy nem fog tartós beruházásként működni, nem fog munkahelyeket teremteni.

Ezen a gazdaságpolitikán kellene változtatni. Köszönöm szépen, elnök úr. *(Taps a Jobbik sorából.)*

ELNÖK: Köszönöm, frakcióvezető úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Hadházy Sándor képviselő úrnak, Fidesz-képviselőcsoport.

HADHÁZY SÁNDOR (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Hogy mi most a 2007-2013, illetve 2014-2020 közötti uniós támogatási források felhasználásáról beszélhessünk, vissza kell tekintenünk 2004-re, az uniós csatlakozás idejére.

(18.00)

Akkor a csatlakozást követően elkezdődött egy előkészítő munka, egy tervezőmunka, amelynek irányításával, vezetésével Baráth Etelét bízta meg az akkori kormányzat. Mindenki azt gondolta volna, hogy egy szakember kezébe kerül, és egy nagyon komoly, megalapozott terv fog ez alapján elkészülni, annak mentén pedig egy nagyon komoly országfejlesztői stratégia fog megvalósulni.

Sajnálatos módon azonban az igazság ettől rendkívül messze van, hiszen elkövetkezett a 2006-os országgyűlési választás, majd azt követően az őszi beszéd után egy önkormányzati választás, és az volt látható, hogy az MSZP és az akkori kormányzati képviselők, jelöltek szinte kivétel nélkül mindenütt megbuktak. Akkor a fejlesztéspolitikát irányító miniszter asszony, Lamperth Mónika megnyugtatta az MSZP-s és SZDSZ-es képviselőket, hogy ő majd meg fogja oldani azt, hogy a fejlesztési források, magyarul, az uniós források megfelelő helyre legyenek becsatornázva, és kialakított egy olyan rendszert, amely ezt hivatott szolgálni.

Akik korábban kialakították a fejlesztéspolitikai intézményrendszert, tanácsadói, pályázatírói oldalról vámmolták azt meg. A tanácsadói összefonódások jellemzik a 2007-2010-es időszakot. Csak néhány példát szeretnék ezek közül kiemelni. Az egyik, a Horváth & Partners Kft. vezető fejlesztéspolitikai tanácsadója, Jobbágy Valér például 2002-2008 között közigazgatási politikai pozíciókat töltött be a Miniszterelnöki Hivatalban, EU-támogatásoknál, a Nemzeti Fejlesztési Hivatalnál, a Gazdasági és Közlekedési Minisztériumnál, majd vezető tanácsadó lett

annál a cégnél, ami közreműködött a Gyurcsány-Bajnai-időszakban a közpénzek szivattyúzásában.

A másik példa talán önök előtt is ismert. Dobrev Klára, Gyurcsány Ferenc felesége Medgyessy Péter miniszterelnöksége alatt az NFÜ elnökhelyettese volt, majd 2009-től az Altus Zrt. vezérigazgatója, mely cég több alkalommal is nyert a Bizottság által kiírt pályázatokon. *(Dr. Józsa István: Ez két külön dolog!)*

Tisztelt Országgyűlés! Súlyos örökséget vehetett át 2010-ben a Fidesz-kormányzat, működésképtelen, lefagyott fejlesztési rendszert örökölt meg. *(Dr. Józsa István: Görögország! Görögországot ne felejtse el!)* Túl nagy volt a gazdasági érdekcsoportok befolyása, külsős cégek végezték a projektértékeléseket és -előkészítéseket is.

(Az elnöki széklet Sneider Tamás, az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)

A teljes projektértékek esetén 30-40 százalékot is helyenként elért a rendszerből kivitt pénz projekt-előkészítés és projektmenedzsment címen. Világos fókuszok nélkül történt a tervezés, nem mérték fel a kedvezményezettek igényeit. Valós koncepció nélkül nem beszélhetünk fejlesztéspolitikáról, csak pénzszerzésről. Elaprózott forrásokról beszélhetünk. És ami a legfontosabb, gazdaságfejlesztésre csupán a teljes forrás 16 százaléka jutott. Éppen ezért rendkívül fontos volt az, hogy ezen változtassunk és behozzuk a lemaradást, és a lekötött, rosszul lekötött forrásokat át lehessen értékelni és új projektekkel lehessen kitölteni ezeket a rendelkezésre álló forrásokat.

Rendkívül fontos az, hogy olyan projekteket pályáztattak meg, amelyeket uniós kötelezettség címén nekünk mindenképpen meg kellett oldanunk. Ilyen a szennyvízprojekt, ilyen a kiemelt vízbázisok védelmét szolgáló projektek.

És ami rendkívül szomorú, hogy az önkormányzati szektorban nagyon sok esetben a pályáztatás úgy történt, hogy az igényelt források töredékét bocsátották rendelkezésre, és kódolva volt az, hogy az önkormányzat két rossz választás között dönthetett: vagy saját forrásból kiegészíti ezt a forrást és megvalósítja a programot, vagy pedig egyszerűen visszamondja, visszautasítja a korábban megítélt fejlesztési lehetőséget.

Szeretnék egy másik példát is előhozni az uniós források felhasználását illetően. Egy körünkben lévő sikeres vállalkozó, Sallai R. Benedek képviselőtársunk egyik története a türkevei szélmalom felújítása. Azt tudom mondani, hogy ez a felújítás olyan sikeres volt, hogy a malom végül is összedőlt, magyarul, megélt jó néhány hosszú évtizedet, és a felújítást már nem bírta ki, mert nem megfelelő módon történt ez, sem a menedzselése, sem a megvalósítása nem volt kellően szakszerűen megoldva; utána pedig Sallai Benedek még kérdőre vonta az ellenőrző hatóságot, hogy vajon miért ellenőrzi egyáltalán ezt a projektet.

Tisztelt Országgyűlés! A mai feladatunk az, hogy a magyar gazdaságot olyan állapotba hozzuk, hogy akkor is talpon maradjon, hogyha a 2020 utáni időszakban netán hiányoznak majd az uniós források. Éppen ezért rendkívül fontosnak tartom a magam részéről, hogy a vállalkozói szférát kedvezményezzük, és örülök annak, hogy a rendelkezésre álló források 60 százaléka a vállalkozások számára áll rendelkezésre. Rendkívül fontos az is, hogy ne csak vissza nem térítendő támogatásban gondolkodjunk, hanem olyan hitelkonstrukciókat dolgozzunk ki - ilyen például a növekedési hitelprogram -, amely kedvet ébreszt a kis- és közepes vállalkozók terén, és kiszámítható pályára állíthatja őket. Köszönöm figyelmüket. *(Szórványos taps a kormánypárti sorokból.)*

ELNÖK: Köszöntöm újból képviselőtársaimat. Kis Miklós Zsolt államtitkár úrnak adom meg a szót.

KIS MIKLÓS ZSOLT, a Miniszterelnökség államtitkára: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Hadházy Sándor képviselő úr nagyon fontos ügyre világított rá. Ez a vidékfejlesztési programból került finanszírozásra, és ez nagyon szomorú példája annak, hogy hogyan nem lehetne a pályázóknak a forrásokkal gazdálkodni.

Képviselő úr is említette volt, és azt gondolom, hogy az Országgyűlés falai között is volt már erre példa, mikor a Sallai képviselő úr nevével fémjelzett Nimfea Természetvédelmi Egyesület egy olyan pályázaton nyert el forrásokat, amelyeknek a felhasználásával elég komoly gondok adódtak, tekintettel arra is, hogy egy olyan fejlesztésre pályázott, amely egy túrkevei szélmalom felújítását jelentette volna, egy belső felújításra, bár annak ellenére, hogy azért az építési engedélyben is leírták, hogy erre a belső felújításra csak úgy kerülhetne sor, ha egy komplett felújításra is sor kerül, hiszen a külső munkálatok nélkül mit sem ér ez a felújítás.

A legszomorúbb a történetben az, hogy az ötéves kötelezettségvállalási időszak alatt ez az épület összedőlt, egészen pontosan 2015 áprilisában. Nem beszélve arról, hogy egyrészt milyen felelős az, aki ezeket a forrásokat így használja fel, másrészt pedig arról ne is beszéljünk, hogy ezt az épületet az évek során folyamatosan látogatták, és beláthatatlan következményei lettek volna, ha esetleg véletlenül a beruházás alatt az épület falai között valakit az összedőlés érintett volna. De a lényeg a következő, amit, azt gondolom, nem hagyhatunk szó nélkül, hogy az olyan pályázatok esetében, amikor teljesen egyértelmű, hogy egy ötéves kötelezettségvállalási időszakot vállal valaki, és felelőtlenül a pénzeket felhasználva nem feltétlenül arra fordítja, amire azt kellene, és ami még talán ennél is szomorúbb, hogy az egyesület ahelyett, hogy vállalta volna a felelősséget és a következményeket, megpróbált kibújni ez alól. *(Korózs Lajos: Ki volt a tervezője ennek a beruházásnak? Ki volt a műszaki felelős?)*

Tisztelettel jelentem mindenkinek, hogy a Miniszterelnökség a következő években is olyan munkát fog végezni, amely az ilyen pályázatokat végeztesül és mindenféleképpen ki fogja zárni, ugyanis azt, hogy megpróbálunk kibújni a felelősség alól, mi nem hagyhatjuk szó nélkül. 2016 májusáig kellett volna minimum ezt az épületet olyan állapotba helyezni, hogy az megfelel a mindenkori szabályoknak. Ennek ellenére láthatjuk, hogy milyen felelőtlenül történt a források felhasználása. Azt gondolom, az természetes, hogy egy ilyen esetben a kifizető ügynökség és az irányító hatóság is meg kell hogy tegye a szükséges jogi lépéseket. Ez megtörtént ebben az esetben is, hiszen költségvetési csalás elkövetésének gyanúja miatt az MVH akkori elnöke feljelentést tett.

(18.10)

Ez a példa is jól mutatja azt, hogy nem elég az, ha valaki az európai uniós forrásokra pályázik, azt igenis felelősen kell tennie, és olyan fejlesztéseket eszközölnie, amelynek a végeredménye valóban hosszú távon is tartható és fenntartható. A másik pedig az, hogy ebből is látszódik, hogy a politikai mondatok szépek, de ugyanakkor azt is meg kell nézni, hogy ezek mögött milyen teljesítmény húzódik, és innen is látható, hogy minden egyes uniós forrás, amely a vállalkozásfejlesztésre és a gazdaságba irányul, az mindenféleképpen sikeresebb lehet, mint egy ilyen felelőtlen civil szervezeti pénzfelhasználás. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Hadházy Ákos képviselő úrnak adom meg a szót.

DR. HADHÁZY ÁKOS (LMP): Köszönöm szépen, elnök úr. Lázár miniszter úr azt mondta, hogy Csepreghy államtitkár úr készült fel nagyon azokból az esetekből, amiket én most már gyakorlatilag több éve bemutatok. Több tucat ilyen esetről van szó, nemcsak egy malomról, hanem nagyon sok minden másról, nem tudom, hogy ön mennyire készült ebből fel, de azt hiszem, hogy talán nincs szükség rá, hogy itt most ilyen felsorolást tartsak, hiszen Lázár miniszter úr a múlt héten egy konferencián ismerte el, hogy igenis strukturális gondok is vannak a korrupciót tekintve, nem csak egyes esetek vannak. Nagy bajban vannak önök idegileg, hiszen azt mondják, hogy zéró tolerancia van a korrupcióval szemben, ezek szerint valószínűleg elég idegesek, hiszen korrupció, az van.

Raadásul ma egészen elképesztő mondat volt - érdemes néha azért egy unalmasnak tűnő vitán is itt ülni, mert vannak benne gyöngyszemek -, itt Lázár miniszter úr elismerte, hogy igaza volt a szekszárdi polgármesternek, amikor azt mondta, hogy ma Magyarországon, úgy tűnik, úgy történik az európai uniós pénzek elosztása, hogy megjelenik Budapestről egy cég, az azt mondja, hogy hoztam nektek

egy projektet, mindent elintézek, megírom, elintézem, hogy nyerjen, csak azt kérem, hogy én legyek a kivitelező, és a végén én kapjam a pénzt. Ezt mondta Szekszárdon a szekszárdi polgármester, a korrupció-infós alkalmakat ezzel kezdtük, és gyakorlatilag mást sem csinálunk hetek óta vagy hónapok óta, hetente, mint hogy ezt bizonyítjuk.

Ma egy nagyon fontos mondat hangzott el itt, hiszen Lázár miniszter úr azt mondta, hogy ezek a cégek, ezek a pályázati cégek már a kiírásakor ott lebzselnek a pályázatok környékén, és már a kiírásakor gyakorlatilag tudni lehet ezek szerint, hogy ki lesz a nyertes. Ez egy nagyon súlyos beismerés volt, ezt vissza kell majd keresni, nagyon súlyos mondatok voltak. Tulajdonképpen, ha valami, akkor ez az eredménye megvolt ennek a napnak, tulajdonképpen igazán haza lehetne már menni.

Ami miatt mégis beszélni kell, mert azért mondanak mást is. Azt mondják, hogy ezentúl minden máshogy lesz, tehát egyrészt elismerik, hogy hogyan működött eddig a dolog, de azt mondják, hogy ezentúl minden máshogy lesz. Azért gondoljuk, hogy ez nem így van, mert azt látjuk, hogy van egy tervezet, van egy közbeszerzési törvény-tervezet, amelyikben önök azt állítják, hogy majd a nyilvánosság, majd a transzparencia - így mondják -, majd az átláthatóság nagyon növekedni fog, s való igaz, a közbeszerzési törvény tervezete alapján ezt el lehet mondani, csak éppen sokkal kevesebb lesz a közbeszerzés, mert megemelik azokat a határokat, azokat az értékhatárokat, ami alatt nem kell közbeszerzést tartani, nehogy már véletlenül egy izgága képviselő vagy egy izgága állatorvos vagy bárki meg tudja ezeket az adatokat keresni.

A másik ok, ami miatt azt gondolom, hogy baj van, hogy látjuk azokat a projekteket, amik ugyanúgy folytatódnak, tükröképei az eddigi történeteknek. Senki sem gondolhatja, hogy a rugalmas munkaidőre kiadott, cégenként 15-20 millió forint, amiből mélyinterjúkat végeztek például pékségekben, temetkezési vállalkozásoknál meg kocsmákban, hogy hogyan lehet bevezetni a rugalmassági munkaidőt, nem hiszünk, hogy ez egy olyan borzasztó nagy sikerélmény lenne Magyarország számára, de folytatódnak ezek a projektek, a nemzeti rugalmassági terv dübörög tovább. Ugyanúgy azt látjuk, hogy a szociális szövetkezetek, a csaló szociális szövetkezetek, a Törődés Nimfái és hasonló szociális szövetkezetek továbbra is nagyiparban keletkeznek. Igaz, hogy azt mondják önök, hogy majd ezentúl az önkormányzatokat is beletesszük, és az milyen jó lesz, de én azt hiszem, ha valami nem biztosíték arra, hogy nem lesz korrupció, akkor az az önkormányzatoknak a bevonása.

Végeredményben azért sem gondoljuk, hogy minden máshogy lesz, mert azért ezt a 2 százalékot még büszkén lobogtatják, hogy mert az eseteknek csak 2 százalékában talált az Európai Unió problémát a projekteknél. Az a nagyon nagy baj... (Dr. Rétvári Bence: Egy százalékában. - Jakab István: Egy százalék az a kettő!) Igen, azt mondják,

hogy egy százalék, most már egy százalékot mondanak. Az a nagyon nagy baj, hogy ezt el tudják mondani, mert nagyon jól tudják, hogy nincs ellenőrzés, az Európai Unió nem ellenőrzi ezeket a projekteket, önök ezt nagyon jól tudják. Tudják azt, hogy az OLAF-ban, az Európai Unió Csalás Elleni Hivatalában összesen hat ember van, aki elvileg a magyar ügyekkel foglalkozik, bár most, hogy nagyon nagy a gond, sajtóhírek szerint most már van egy 20 fős csoport is, ezt nagyon jól tudják önök.

Azt is nagyon jól tudják, hogy például a TÁMOP, a társadalmi megújulás operatív programjában, amelyekben volt elvileg 200 milliárd forint - nem tudjuk, mennyi jött le a 200 milliárd forintból -, ebben voltak Farkas Flóriánnak, ebben lettek volna, ha le merték volna kérni Farkas Flórián milliárdjait, ebben volt az Öveges-program. Nagyon sok pénz elment, szinte a legfertőzöttebb a társadalmi megújulás program. Önök nagyon jól tudják, hogy erre Brüsszelben van egy ember, aki ezt ellenőrzi, és nagyon jól tudják, hogy itthon meg van rá 300 ember, akinek ellenőriznie kellene, de nem ellenőrzi. Nagyon jól tudják azt, hogy eddig ma Magyarországon úgy történt az idézőjeles ellenőrzés, hogy magáncégeket bíztak meg. Lekértek az Európai Uniótól szintén tucat milliárd forintokat azért, hogy majd magáncégek fogják ellenőrizni ezeket a projekteket, olyan magáncégek, amelyek például 2015 karácsonya előtt, aranyvasárnapkor 600 ezer forintért oktatták a Széchenyi Programiroda munkatársait valamire. Azt nem tudjuk, hogy mire, mert elnézték az időpontot, aztán úgy történt a szerződés, hogy elvileg négy napon keresztül naponta 600 ezer forintért oktattak embereket. Nyilvánvalóan ilyen cégek ellenőrizték eddig a projekteket.

Ezt önök is beismerik, hogy ezzel gond volt, és ezért találták azt ki, hogy majd háromezer köztisztviselő másodállásban fogja majd ezentúl ellenőrizni ezeket a projekteket. Nagyon nehezen ment ez a dolog, nagyon megértjük, hogy nem nagyon rajongtak ezért a köztisztviselők, hogy a pénzük, az eddigi fizetésük duplájáért részt vegyenek ezekben a svindlikben. Nagyon jól tudják, hogy ha ők elkezdenek dolgozni, akkor ki fogják őket rúgni, hogyha pedig nem dolgoznak, akkor adott esetben a büntetőjogi felelősséget is kell vállalni. Nem hiszem, hogy az, hogy köztisztviselők, magyar köztisztviselők fogják ellenőrizni ezeket a projekteket, az nagyobb biztosíték lenne arra, hogy ne legyen lopás, mint ahogy biztosíték volt az, hogy magáncégek vizsgálták volna. Nagyon jól tudjuk, hogy köztisztviselők nézték az eddigi projekteket is, tehát mindenhol ott kellett lenni sajnos az köztisztviselőknek, de önök nagyon jól tudják, hogy ezek a köztisztviselők, közalkalmazottak függenek önöktől, függenek az önkormányzatoktól, a munkahelyük, az egzisztenciájuk függ a politikától, és önök nagyon magabiztosak, és tudják azt, hogy ezek a köztisztviselők nem biztos, hogy bátrak lesznek.

Szekszárdon is volt olyan, olvastam én olyan bo-rítéknyitási jegyzőkönyvet, amelyik után, amikor

megnéztem a borítékokat, ezek zártak voltak. Ott volt a borítéknyitási jegyzőkönyv, de a borítékok le voltak zárva, még a tértivevényes blanketta is rajta volt, tehát még az sem lehetett, hogy véletlenül visszazáródott, de gyönyörűen megvolt a nyitási jegyzőkönyv. A borítékokat ugyanazzal a kézzel írták, ugyanazzal a tipográfiával, elvileg három különböző helyről jött volna. Ezt a köztisztviselők ott nyugodtan látták, de nyilvánvalóan semmit nem szóltak ehhez, próbáltak hozzá asszisztálni.

El kell mondanunk azt is, kicsit furcsán hangzik két évvel a kormányváltás előtt, hogy amnesztiát kell hirdetni, ezeknek az embereknek amnesztiát kell hirdetni, önöknek kell bűnhődnie érte, azoknak, akik valóban felelősek, nem pedig azok az emberek, akik kénytelen-kelletlen ehhez asszisztáltak. Nyilvánvaló, hogy az a három ezer köztisztviselő, aki majd ellenőrizni fogja ezeket az európai uniós pénzeket, nyilvánvaló, hogy nem ők lesznek a főbűnösök.

Azt gondoljuk, önök többször büszkén elmondták, hogy ne csak bíráljunk, mondjunk javaslatokat is, hogy mit lehet azért tenni, hogy ezek a lopások megszűnjenek, ez a lopás-, csalássorozat - amely, azt hiszem, Magyarországon a történelem egyik legnagyobb szervezett csalássorozata; önök ülnek itt, és önök ennek gyakorlatilag a tetején állnak -, hogy ez a csalássorozat megszűnjön. Nem tudok nagyon okos dolgot mondani rá. Tehát akkor, ha önöktől függenek a köztisztviselők, a magáncégek pedig, láttuk, hogy hogyan dolgoznak azok a magáncégek, ahol - még egyszer mondom - hétfőn bemennek és ellenőrzik a projektet, aztán kedden ők maguk is elmennek lopni, nem tudok a kettő között, az az igazság, feloldani. (Sic!)

Egyetlenegy dolog lenne, kormányváltásra van szükség. Tehát önöktől én nem tudom azt várni, hogy önöknél ez a folyamat megálljon. Nyilvánvalóan, ha valaki kellően sokat lopott, az nem azt jelenti, hogy a következő időszakban nem fog lopni.

(18.20)

Nyilván, ha szabályozásra kellene javaslatot tenni, akkor sokkal inkább azt lehetne mondani, hogy a pályázati rendszert kellene normatívabbá tenni, tehát hogy minél kevesebb szubjektív elem legyen abban, hogy valaki megkapja-e azt a támogatást vagy nem. Ebben nyilvánvalóan önök nem érdekeltek. Egyébként a közbeszerzéseknél is éppen az a tendencia, hogy inkább a szubjektív elemeket sokkal inkább beleteszik, mint pedig az árajánlatot.

Az ellenzéknek az lehet ilyenkor egyedül a szerepe, hogy az ellenőrző szerepével élve igenis továbbra is be fogjuk mutatni ezeket a mocskosságokat. Amikor nagyon sokszor a legszegényebb emberektől elvett pénzeket vagy a szegényebb emberek felemelésére adott pénzeket ellopják, ez sajnos tényleg mocskosság. Ezeket be fogjuk mutatni. Az ellenzéknek az lehet a feladata, hogy igenis lassítsa azt a folyamatot, amit önök kimondtak, hogy szeretnék volna egy éven

belül elkölteni vagy lekötni ezeket a pénzeket. Igenis azt kell mondanunk, hogy lassítani kell, ugyanúgy, hogy amikor befűtünk a kandallóba és hirtelen ellobban az egész, az sokkal kevesebbet ér, mintha folyamatosan fűti a lakást. Ezt vállalnia kell az ellenzéknek. Meg kell akadályoznunk, hogy önök a következő másfél évben gyakorlatilag ezt az irdatlan mennyiségű pénzt elköltsék.

Volt még egy mondata a miniszter úrnak, amin megakadtam. Ő azt mondta, hogy mert az Európai Unió nem tudja annyira, hogy mire van szükség a kis falvakban, a megyékben és a városokban. Ez egy nagyon gyakran alkalmazott kommunikációs csúsztatás. Nem az Európai Unió mondja meg azt, hogy mire kell költeni. Nem az Európai Unió kérte, hogy a Roma Önkormányzatnak 600 ezer forintért kelljen havonta Opel Corsákat bérelni. Nem ő mondta meg, hogy a Mengyi Rolandhoz köthető szociális szövetkezeteknél 25 szociálisszövetkezet-hálózatosodásra 750 milliót szeretne fizetni. Nem ő mondta, hogy a Kormányzati Ellenőrzési Hivatal 25 millió forintért végezzen szervezetfejlesztést, és a vége az legyen, hogy kapnak egy tanulmányt, egy kétoldalas tanulmányt, miszerint ezentúl körbe kell járni a hivatali autókat, mielőtt valaki felveszi. Nem ő mondta azt, hogy a gyermekszegénységi programoknál például Mátészalkán 20 millió forintot kell elkölteni. A sajtónyilvánosság... - ezt nem az Európai Unió mondta, hanem ezt önök találták ki, és önök mondták.

Még egy dolog: sokszor elhangzott ma, hogy a gazdaságfejlesztésre fog menni ezentúl a pénzeknek a nagy része, közvetlenül a gazdaságfejlesztésre fog menni ezeknek a pénzeknek a nagy része. Azt hiszem, hogy ez egy nagyon jól hangzó mondat. A gyakorlatban az, amikor önök osztanak, és nem objektív szempontok, hanem szubjektív szempontok alapján osztanak, és az önökhöz közel álló cég szervez, egy céghálózat osztja el, ahogy elmondta a szekszárdi polgármester, ezeknek a pályázatíró cégeknek vannak kvótái, és ők osztják el, hogy ki nyerjen és ki nem, akkor ez a gazdaságfejlesztésre szánt pénz sokkal inkább árt, mint használ. Ezt nagyon érteni kell. Gyakorlatilag akkor, ha van, mondjuk, egy állatorvosi rendelő - ezt ismerem egy picit - és mellette van egy másik, és a másik állatorvosi rendelő, mondjuk, kap egy röntgenkészüléket úgy, hogy odajön a cég és azt mondja, hogy semmi más, felértékeljük dupla árra, akkor nem kell az önrésszel sem vacakolni, és akkor így mindenki jól jár, a másik állatorvosi rendelő nem kapott, ezzel a magyar gazdaság semmivel nem lesz előrébb, viszont ezt a versenyhelyzetet szépen eltoltuk egy egészségtelen irányba.

Tudnék más példákat is mondani, amikor az egyik hajós társaság kap százmillió forintot, hogy majd Tokajban borhajójáratokat fog indítani, Győrben meg múzeumhajó-járatokat, az megkapta azt a pénzt. A járatokat nem indította be, de sokkal előrébb tart, mint az a hajós társaság, amelyik ebbe a svindlibe nem indult bele. Az a hotel, amely ingyenpénzt kap ahhoz, hogy egy wellnesscentrumot

megcsináljon a hotelben, a szomszéd hotel nem kapott, az nyilvánvalóan sokkal előrébb van, és semmivel nem tart előrébb a gazdaságunk, csak azokat a cégeket hoztuk előnybe, amelyek ezekbe a svindlikbe bele tudnak menni.

Végül még egyetlenegy mondat: az európai uniós pénzek ezek szerint sokkal inkább ártnak ilyen kezekben, mint az önökében, sokkal inkább ártnak, mint használnának. Egyetlenegy példát hadd mondjak még el, ha ön is mondott ilyen építészeti példákat: Szekszárdon felhívott engem egy hölgy és azt mondta, hogy mondjam már, mondja már meg, képviselő úr, hogy hol van a római út, mi lett a római úttal.

Nem tudtam, hogy mire véljem, és ő elmondta, hogy Szekszárd főterén ment egy nagyon-nagyon régi, göcsörtös kövekből álló út, és állítása szerint - ezt mindenki tudja - ez a római út volt. Van is ott egyébként egy tábla, hogy ott ment régen a római út. Ezt mindenki tudta, azt mondta ez az idősebb hölgy, hogy régen ezt mindenki tudta. Sajnos, ma már nagyon kevesen tudják. Amikor elmentem Rómába, ott is láttam, hogy tényleg ugyanolyan volt az út. Ezt az utat bedarálták, és a múzeum csak azt tudta mondani, a múzeumi munkatársnő, hogy sajnos ezt nem vettük észre, az biztos, hogy nagyon régi volt, lehet, hogy nem római.

Tehát az európai uniós pénzek az önök kezében ilyen hasznokat is tudnak hozni. Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP soraiból.)*

ELNÖK: Tisztelt Képviselőtársaim! Most kétperces hozzászólásra van lehetőség. Megadom a szót Jakab István alelnök úrnak.

JAKAB ISTVÁN (Fidesz): Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselő Úr! Nem reagálni kívánok az ön által felsorolt rágalomözönre. Azt gondolom, hogy ön nemcsak a kormánytagokat, nemcsak a képviselőket, hanem az egész köztisztviselői kart rágalmazta itt, az ország Házában. Azt gondolom, ezt önnek kell végiggondolnia, hogy lehet-e és érdemes-e ezt így folytatni. *(Dr. Józsa István: Csak védeni akarta!)*

Azonban a nap folyamán, a vita során elhangzott néhány kérdésre szeretnék reflektálni. Az egyik az, hogy az egy öröm és eredmény, hogy Magyarország a támogatásokat olyan előzmények után is le tudta hívni, aminek tanúi voltunk. Kettő: elhangzott az az ellenzéki hozzászólások kapcsán, hogy miért is van ez a nagy sietség. Azért, tisztelt képviselőtársaim, mert ha egy beruházás korábban valósul meg, annak a haszna a nemzetgazdaság működésében korábban jelentkezik.

Elhangzott egy másik olyan kifogás, hogy miért is van szükség autópályákra, miért épülnek ezek. A válasz elhangzott, hogy igen, ez uniós előírás. Azt gondolom, hogy ennek van egy másik oldala is. Mi Európa részei vagyunk, és itt Magyarországnak megvan az az előny, ami ebből fakad a beruházások során.

A harmadik, ami kifogásként hangzott el, hogy Magyarország késve hirdette meg a pályázatokat. Tisztelt Országgyűlés! Szeretném egyértelművé tenni, hogy több mint egy évet késett az Európai Unió a jogszabályok megalkotásával, a saját költségvetése elfogadásával. Azt gondolom, hogy ott, Brüsszelben kellene igazán kopogtatni és nem azokat kifogásolni, akik valóban nagyon intenzíven dolgoztak. Köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypárti padsorokból.)*

ELNÖK: Most Szilágyi György képviselő úrnak adom meg a szót két percben.

SZILÁGYI GYÖRGY (Jobbik): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Hadházy képviselő úr azt mondta, felsorolta, hogy az MSZP mennyi pénzt lopott el az EU-s pénzekből. Képviselő úr, attól, hogy az MSZP lopott az EU-s pénzekből, az önöket még nem jogosítja fel, hogy önök is lopjanak. A kérdés az, hogy ez alatt a hat év alatt hány MSZP-s ügyet tártak fel és hány embert számoltattak el. Ez lett volna a feladatuk, és ez lett volna a dolguk.

Még egy dolog, amit sajnálattal látok, hogy nem látom ezen a vitán a Fidesz EU-s szakértőit, a képviselőket, tehát nem látom Simonka professzort, sem Mengyi professzort, sőt még Rogán offshore dékán úrral sem találkozhatunk sajnos. *(Derűltég a Jobbik soraiból.)* Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps a Jobbik padsoraiban.)*

ELNÖK: Tisztelt Képviselőtársaim! Visszatérünk a normál felszólalásokhoz. Megadom a szót elsőként Becsó Zsolt országgyűlési képviselőnek.

BECSÓ ZSOLT (Fidesz): Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársaim! Lassan nem telik el úgy egy hét, hogy valamelyik ellenzéki párt ne jelentse be, hogy mit fog majd csinálni a választási győzelmüket követően. Persze, egyelőre viszonylag messze vannak a választások, és a jelenlegi felmérések sem az ellenzék győzelmi esélyeit vetítik előre, de ez nem zavarja az ellenzéki pártok képviselőit, sulykolják a maguk igazát, miközben megpróbálják lejáratni a kormánypártok képviselőit mindenféle előrángatott ügyekkel. Eleve abszurd, amikor a lejáratás és számonkérés az MSZP vagy a DK oldaláról érkezik, hiszen volt alkalmunk megismerni módszereiket, nyolcéves országromboló és patyolat tisztának egyáltalán nem mondható tevékenységüket.

(18.30)

Azonban annak is van egy diszkrét bája, amikor a Jobbik részéről fogalmazódnak meg az MSZP-hez vagy a DK-hoz hasonló megjegyzések, megbélyegzések. Olvashattuk jobbikos politikustól, ez talán most a vitában is megerősítést kapott, hogy az előző és a mostani ciklus kapcsán is az a tapasztalatuk, hogy az európai uniós pénzek felhasználása továbbra is a

korrupció melegágyát jelenti Magyarországon. (Szilágyi György: Így van!)

Jelenthetné persze a gazdasági növekedés megindítását, kreatív vállalkozói ötletek megvalósulását, munkahelyteremtést, innovációt, településeink fejlődését, térségeink gyarapodását, de a Jobbik egészen másra fókuszál, ha európai uniós pénzekekről van szó, miközben először talán a saját házuk táján kellene söprögetni, ugyanis van mit söprögetni. Én a nagyon sok ügyből egyetlenegy ügyet szeretnék most kiemelni, talán a legnagyobb port felferő ügyet, ami Kovács Bélához kötődik. (Derűltég a Jobbik sorai-ban.)

A kémügy nyilvánosságra kerüléséig a politikus nevét jóformán senki nem ismerte az országban, ami persze nem meglepő, hiszen nem ő volt a Jobbik kampányarca, interjúkat nem nagyon adott, nyilvánosságot nem nagyon vállalt. Bár szürke, de nem jelentéktelen politikusa a pártnak. Magyarországra történő visszatérése után rövidesen belépett a Jobbikba, megalakította a párt külügyi bizottságát, és a Jobbik által alapított Európai Nemzeti Mozgalmak Szövetségének kincstárnokaként is működött.

2014 májusában került nyilvánosságra a hír, hogy a Legfőbb Ügyészség az Európai Unió intézménye ellen, Oroszország javára folytatott kémkedés gyanúja miatt Brüsszelnél kezdeményezte Kovács Béla jobbikos EP-képviselő mentelmi jogának felfüggesztését. A politikus ellen 2014 áprilisának elején az Alkotmányvédelmi Hivatal tett feljelentést. Ha kiderül, hogy igazak a gyanúsítások, és Kovács tényleg az oroszoknak dolgozott, akkor akár nyolc év börtönbüntetést is kaphat. Bár szürke, de nem fukar politikusa Kovács Béla a pártnak.

Az Állami Számvevőszék a Jobbik 2009-2010-es gazdálkodásáról szóló jelentésének talán legérdekesebb megállapítása a tagdíjakra vonatkozott. A bizonylatok szerint 2009-ben a tagdíjak 98,6 százaléka, 2010-ben 93,6 százaléka egy tagtól származott. Ez azt jelenti, hogy 2009-ben 3,7 millió, 2010-ben pedig több mint 8 millió forintot egyetlen személy, egyetlen párttag vitt a Jobbikba. Utóbbi esetben tudható, hogy ez a magánszemély a kémkedéssel vádolt Kovács Béla volt. Kovács bőkezű támogatását még Vona Gábor is elismerte.

2016 szeptemberében újabb indítványt tett a legfőbb ügyész az Európai Parlament elnökének Kovács Béla jobbikos EP-képviselő mentelmi jogának felfüggesztésére. A politikust kémkedés mellett jelentős vagyoni hátrányt okozó költségvetési csalással és hamis magánokirat felhasználásával is meggyanúsították. A Központi Nyomozó Főügyészség 2017 januárjáig hosszabbította meg a Kovács Béla elleni, kémkedés gyanújával elrendelt nyomozás határidejét. Összefoglalva, visszatérve az eredeti kiindulási ponthoz, söprögetés ide vagy oda, de egyértelműen kijelenthetjük, hogy a magyar emberek brüsszeli képviselőjét sem bízhatjuk a Jobbikra.

És ha megengedik, akkor a konstruktivitás jegyében áttérnék Nógrád megyei kérdésekre, mert

talán ez közelebb áll... (Közbekiáltások a Jobbik soraiból, köztük Szilágyi György: Így már értem!) A konstruktivitás jegyében. Elnézést, de a témához kapcsolódott mindaz, amit eddig is elmondtam. (Derűltég, közbeszólások a Jobbik soraiban.) Tehát folytatnám, amit elkezdtem.

Nógrád megye hazánk egyik leghátrányosabb helyzetű megyéje, viszont nagy a munkanélküliség, kevés a jól működő, prosperáló cég a megyében, országosan a legalacsonyabb az egy főre jutó GDP, és még mindig sokan keresnek boldogulást külföldön vagy fejlettebb térségekben. A rendszerváltást követően szinte minden ciklusban volt olyan kormányzati döntés, amely próbálta segíteni a megyét, támogatta a felzárkóztatási folyamat megindítását. Voltak kedvezőbb periódusok, és voltak lehangelő időszakok a megye életében.

Bizakodásra okot adó, örömteli időszak volt 1997 és 2004 között, amikor is kiemelt támogatást kapott megyénk, ipari parkok jöttek létre, jelentős zöldmezős beruházások valósultak meg, munkahelyek létesültek. Sajnos, a 2004-et követő hat év már nem a felzárkózás folytatásáról, hanem a leszakadásról, a leépülésről szólt. 2010 adta meg az esélyt, hogy újra bátrabban tervezzünk, és sikeresen végigvigyük, majd lezárjuk a 2007-2013-as fejlesztési ciklust.

Az előző hét éves európai uniós fejlesztési ciklusban néhány évnyi helybenjárást követően 2011-től gyorsultak fel az események, nyíltak meg nagyobb számban a pályázatok, és került felgyorsításra a rendszer. Az uniós források hatékony felhasználásának köszönhetően felgyorsult a 21-es út négy-sávosi-tási programja, megújultak városaink, jelentős árvízvédelmi, turisztikai, településfejlesztési projektek valósultak meg. Magyarán, megkezdődött Nógrád megye gazdasági felzárkóztatása, melynek folytatása kulcskérdés volt.

Ezért is örömteli, hogy a 2014-2020-as fejlesztési időszakhoz kapcsolódóan eddig nem tapasztalt figyelmet és támogatást kaptunk. A terület- és településfejlesztési operatív program keretén belül ugyanis Nógrád megye 41 milliárd 130 millió forint, Salgótarján megyei jogi város pedig 9 milliárd 200 millió forint indikatív fejlesztési támogatást kapott. A megyének és a megyeszékhelynek megítélt támogatás fajlagosan a legtöbb a többi megyéhez vagy megyei jogú városhoz képest. Ehhez fog kapcsolódni a „Modern városok” program keretében a Salgótarján megyei jogú várossal történő megállapodás is, amely több fontos program megvalósulását fogja elősegíteni, bízunk benne, hogy a következő év elején ez realizálódni fog.

Összességében elmondhatjuk, hogy valódi és kézzelfogható segítséget kaptunk, kapunk a kormányzattól, forrásvesztéssel pedig egyáltalán nem kell számolnunk szűkebb hazámban sem. Néhány fontos adatot megosztanék még a tisztelt képviselő-társaimmal. Jelenleg az összes megyei forrás körülbelül 75 százaléka van megnyitva. Csak szeretném jelezni, hogy a 2007-2013-as fejlesztési ciklusban

regionális szinten jóval kevesebb forrás volt megnyitva. Hozzáteszem, hogy 2011-2012 magasságában gyorsultak fel a folyamatok, kerültek nagyobb számban megnyitásra források. Jelenleg Nógrád megyében 17 felhívás jelent meg, és körülbelül 300 darab beérkezett támogatási kérelmet kell feldolgozni.

Elmondhatjuk, hogy nincs olyan forrásigény, legyen szó ipari terület kialakításáról, épületenergetikai fejlesztésről vagy foglalkoztatási paktumról, amely teljes egészében nem kerül majd felhasználásra. Természetesen számítunk a TOP forrásai mellett a kormányzat egyéb irányú támogatására is. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönjük. Figyelmeztetném a tisztelt képviselő urat, hogy több percen keresztül olyan témáról beszélt, ami valóban semmilyen módon nem tud kapcsolódni ehhez a napirendi ponthoz. Én csak kérem, hogy tartsa mindenki a napirendi pontot figyelemben, és arról beszéljen lehetőleg. Köszönöm. *(Taps a Jobbik és az MSZP soraiban.)*

Józsa István képviselő úrnak adom meg most a szót.

DR. JÓZSA ISTVÁN (MSZP): Tisztelettel köszöntöm a vitázókat. Kedves Képviselőtársaim! Meglepő, hogy nagyon sokáig szakmai mederben zajlott ez a vita, és itt a végén került bele az európai ügyek kapcsán Kovács Béla kérdése. Nem értem én sem, hogy hogyan jutott ez képviselő úrnak az eszébe. Lehet, hogy Hadházy úr néhány esetének a felidézése nyomán szükségét érezte, hogy valami hasonló tromfot bevigyen. Azt hiszem, a fociban ezt úgy mondják, hogy ha valaki nem tudja elrúgni a labdát, akkor fölrúgja a babát. Szóval, talált egy babát, akin rúghat egy jót.

A dolog elejéhez, a szakmai előterjesztéshez visszatérve, azt hiszem, hogy méltán büszke a kormányzat, hogy ennyi pénzt kisöpört, csak ha a másik részét megnézzük, hogy ezzel mi mindent ért el, a mérleg nem biztos, hogy egyensúlyban van. Tehát való igaz, és általában a közvélemény kevéssé tudja, hogy az együttműködési szerződés megkötését követően a magyar kormányának meglehetősen be van határolva a mozgáster, hogy mire milyen pályázatot, milyen keretek között írhat ki.

Ezért igazából nem hibáztatnám a brüsszeli bürokráciát, mert ekkora pénzüsszeget bizonyos fejlesztési célokra valami irányok mentén kell hogy a kormányzat elköltsön. Szerintem sokkal nagyobb baj lenne, ha ezt az uniós metodikát Magyarország nem tudná adaptálni. Azt hiszem, hogy ehhez a kormányzat helyesen nyúlt hozzá, tehát nem úgy ment neki, mint például a menekültügynek, hogy akkor semmiről nem akarunk hallani, majd mi megmondjuk, hogy hogyan kell ezt a 8200 milliárd forintot nekünk ideadni: így, mire hármat számolunk, addigra adják ide, és akkor majd Magyarország elrendezi.

Ez az Unióban szerencsére nem így megy. Tehát azok a keretek, amelyeket javaslatként Magyarország

megfogadott és bekerült az együttműködési szerződésbe, azok mentén kell hogy haladjanak. Az már kevésbé érthető, hogy ami itt a Pólus-program, a kiemelt városok esetén korábban miniszterelnöki ígéretként vagy esetenként már szerződésként a kiemelt városokkal megkötésre került, hogy azt egy nyáron, ahogy idézte képviselőtársam, július 29-én kelt kormányhatározat miatt vonta vissza. Ez nehezen érthető.

(18.40)

Amit a közigazgatás fejlesztéséről Lázár miniszter úr elmondott, hogy összességében 290 milliárd forint fejlesztési forrás áll rendelkezésre, és ezen belül 160 milliárd az informatikára, ez egy nagyon fontos és biztató dolog. Lehet, hogy államtitkár úr úgy értelmezte a magyar versenyképességet értékelő öt különböző cégnek vagy társulatnak, szakmai szervezetnek a véleményét, hogy van abban jó is, azért abban majdnem mindegyik megegyezik, hogy a magyar versenyképesség romlásának az egyik fő területe pont a kormányzati tevékenység, pont a jogalkotás, a jogbiztonság hiánya. Ha ezek között legalább az informatikában lehet majd némileg előrehaladni, az, úgy gondolom, hogy a magyar versenyképességet javítja.

A másik rendkívüli tévedés, amire szeretnék utalni, és nem megértést kérek, csak valami kis szakmai korrektséget. Tehát amikor az elmúlt nyolc évet szidják, azért ne felejtsek el, hogy az volt az első majdnem teljes költségvetési időszak, amit el kellett indítani, tehát egy új rendszer kialakításáról van szó, és az önök rendszeréről igazából még nem dőlt el, hogy jó lesz vagy nem.

Egy látszik róla, hogy ki tudják söpörni a pénzt. 2015-ben, ami az előző pénzügyi ciklus utolsó kifizetési időszaka volt, a GDP 6 százalékának megfelelő uniós pénzt osztottak ki. Ezt én nem pejoratív értelemben mondom, ez egy nagy eredmény, hogy ezt az 1800 milliárdot be tudták hozni fejlesztési célokra, de azért, ha a másik részét nézzük, hogy ebből a GDP 6 százalékának megfelelő beáramlásból a gazdasági növekedésnek mindössze 3 százalékát tudták elérni, és az az utóbbi időszak sikertörténeteként van előadva, akkor én azért szakmailag már nem lennék annyira elégedett.

És hogy mennyire határdátum volt ez a 2015. december 31., ameddig be lehetett hozni vagy fel lehetett használni az előző pénzügyi időszak támogatásait, azt mutatja is, hogy ennek milyen nagy befolyása volt a magyar beruházásokra, mutatják ennek az évről a beruházási adatai, hogy az első háromnegyed évben közel 15 százalékot esett vissza a magyar beruházások szintje. Tehát messze nem mondhatjuk azt, hogy a magánszektor, ahol a bizalom érvényesül, olyan nagyon díjazná ezt a gazdaságpolitikát vagy kormányzati munkát akár az uniós területen, amit önök folytatnak. Tehát ha protekcionista alapon osztják ki a pénzt, akkor azok a melioratív cégek,

amelyek egy természetes versenyben előrekerülnek, nem biztos, hogy meg tudják mutatni magukat. Ha a világgpiacra dolgoznak, akkor valószínűleg igen, ha hazai piacra, akkor az a protekcionizmus, amit önök érvényesítenek, már hátránnyá válik.

Szintén a versenyképességi megítélésünk romlásában mindenütt jelentős szerepet játszik az állami mértékű korrupció növekedése. És itt nem azoknak a munkáját akarom elsősorban bírálni, akik osztják a pénzt, hanem azokat, akik elcsalják, illetve azokat, akik nem hagyják ezt felderíteni. Tehát addig, amíg a magyar ügyészség ilyen karakterisztikusan elutasít minden nyilvánvaló bűncselekményre utaló jel kivizsgálását, addig nem várhatjuk el, hogy korrekt országként, korrekt partnerként tekintsenek ránk.

Nem akarom vitatni a makrogazdasági adatok javulását, ugyanakkor egy bevett szövegük ellentmondására szeretném felhívni a figyelmet. Önök előszeretettel mondják, hogy 2010-ben Görögországhoz hasonló katasztrofális helyzetből kellett kihozni az országot. Ehhez egy tényt hadd mondjak, hogy azért valami zavarja önöket. Az adósságbesorolásunk akkor jobb volt, mint most, a felminősítés után. Tehát önök most nagyon örültek - én is - ennek a felminősítésnek, de azt azért tudni kell, hogy 2010-ben a kormányváltáskor még egy magasabb besorolási osztályba tartozott Magyarország, mint amit önöknek a válság második hullámát realizálva sikerült elérniük. Tehát valótlanságot ne mondjanak, mert az egy önsorsrontó jóslat.

Tehát amikor nem megyünk jobban neki az uniós kiadások felhasználását kritizálva, abban az is benne van, hogy a keynesi tanítás szerint a piac beigazolja a tömegessé váló várakozást. Ha tömegesen az lesz a vélemény önökről, hogy csak korrump mederben lehet Magyarországon európai uniós forrásokhoz jutni, akkor lehet, hogy ez a jóslat beigazolja önmagát, és 2020 után nem lesz ilyen uniós forrás. Minden normális becslés szerint nem szűnnek meg a kohéziós alapok.

Tehát Európában azért szélesebb körben osztják azt a véleményt, hogy ez a kétszer 12 milliárd (*sic!*), amit Magyarország kapott, illetve ez a kétszer hét év, amikor az uniós forrásokat a felzárkózó országok megkapták, nem volt még elegendő ahhoz, hogy a kiegyenlítésben érdemi lépés történjen. Tehát én biztos vagyok benne, hogy lesz 2020 után is kohéziós forrás. A mi felelőségünk az, hogy tisztességgel, becsülettel és a látszatra is adva, korrekt módon történjen ez a felhasználás.

Úgyhogy ennek jegyében én óvnám a kormányzatot az egyoldalú sikerpropagandától, és biztatnám arra, hogy ami tapasztalatot, esetlegesen visszaélésre lehetőséget adó gyakorlatot látnak, azt minél előbb korigálják, hogy az egész ország hasznát láthassa ezeknek a forrásoknak. Köszönöm, elnök úr. (*Taps az MSZP soraiban.*)

ELNÖK: Rákossy Balázs államtitkár úrnak adom meg a szót.

DR. RÁKOSSY BALÁZS nemzetgazdasági miniszteriumi államtitkár: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Úr! Hadd egészítsem még ki a 2010-es és a 2016-os párhuzamát néhány adattal.

A foglalkoztatás 2010-ben a lakosság 55,5 százalékát tette ki, míg ez napjainkban, 2016-ban 67,1 százalékban áll. A munkanélküliség 2010-ben 10,9 százalékos volt, ez most 5 százalék alatt van, 4,9 százalékos. Az államadósság szintje 83,7 százalékban volt 2010-ben, míg most ez több mint 6 százalékkal csökkent, 75,6 százalékra. Az államháztartási hiány 4,5 százalék volt, jelenleg 1,9 százalék; míg a GDP-növekedés 0,5 százalék volt, az előző negyedévben 2,6, a legutóbbiban 2 százalék, és azt várjuk, hogy év végére 2,3-2,5 százalék között lesz az éves átlagos gazdasági növekedés.

És akkor hadd egészítsem még azzal ki, hogy azt a hitelminősítői besorolást, amely 2010-ben megvolt, a Moody's november 4-én, illetve a Standard and Poor's szeptember 16-án és a Fitch május 20-án visszahelyezte (*Dr. Józsa István: Most vagyunk Görögországgal egy szinten?*) befektetésre alkalmas kategóriába.

(18.50)

Egyébként 2013 májusában, kilenc év után jöttünk ki a túlzottdeficit-eljárás alól, ahol a szocialista kormányzatnak hála 2004-től, az EU-s csatlakozás óta tartózkodtunk. Köszönöm szépen a figyelmüket. (*Taps a kormánypartok soraiban.*)

ELNÖK: Most Földi László képviselő úrnak adom meg a szót.

FÖLDI LÁSZLÓ (KDNP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Mind ellenzéki, mind kormánypárti oldalról már makrogazdasági szinten elhangzottak az uniós pénzek felhasználásának az ügyei. Én Pest megyei képviselőként elsősorban Pest megye központi régióval és a megye ügyével szeretnék nagyon röviden foglalkozni.

Mint ahogy önök előtt is ismert, 2016. február 1-jéig a magyar kormány megküldte Brüsszelnek, hogy a központi régiót válasszuk szét két részre, Budapestre és Pest megyére. Le kell szögezni, hogy amikor Pest megye 184 települése amellel foglalt állást, hogy Pest megye önálló régióvá legyen, az itt élő 1 millió 300 ezer ember nem a főváros és nem a fővárosban élők ellen beszélt, és a 12 megyei képviselő sem a budapestiek ellen, hanem a Pest megyeiek érdekében, hiszen az elmúlt években több száz milliárd forint fejlesztési forrástól esett el a megye annak köszönhetően, hogy a központi régióhoz tartozik. A központi régióknak ilyen szempontból a nyertese a főváros volt, ez egyértelmű.

Mit jelenthet számunkra, Pest megyeiek számára az, ha Pest megye önálló régióvá válik? Egyrészt

valószínűsítem, hogy ha 2020 után is lesznek komoly uniós források, akkor komoly forrásokhoz juthat a megye, másrészt pedig külön kiemelném, és nagyon fontosnak tartom még egyszer leszögezni és megjegyezni, hogy a magyar kormány nem hagyta cserben a megyét, hiszen 80 milliárd forintos támogatást biztosít az uniós források elmaradása miatt a megyének. Ennek a felhasználása nyilván 2016-17-18-19-20-ban fog megtörténni, és nagyon fontosnak tartom megjegyezni, hogy ha azt az elvet követjük ennél a felosztásnál, mint ami a nagy uniós forrásoknál van, hogy nagyjából 60 százalék gazdaságélénkítésre megy, 40 százalék pedig egyéb feladatokra, akkor ebből a megye gazdasága jól prosperálhat.

Meg kell jegyezni azt is, hogy Pest megyében négy terület, a Szobi járás, a Nagykátai járás, a Ceglédi járás és a Nagykőrösi járás olyan kistérségek, amelyek a leszakadó régiók közé tartoznak, és ezek a járások pluszforrást kaphatnak ebből a 80 milliárd forintból, a mostani tudásunk szerint 1 milliárd forintot járásonként.

Mindemellett azt is el kell mondanom, annak elenére, hogy a megye nagyon kevés uniós forráshoz jut hozzá, azért a magyar kormány intézkedéseit követően komoly fejlesztések történnek a megyében. Ezek közül kiemelném az M4-es autópályát megépítését, amelynél már elindultak a munkálatok, hiszen Cegléd határában megindultak a régészeti feltárások, és tavasszal elindul a tényleges kivitelezési munka, s reményeink szerint szintén hazai forrásból majd meg fog épülni az abony-fegyverneki szakasz, amelynek egy része már készen van.

Mind ezek mellett komoly ipari fejlesztésekhez is hozzájárult a kormány ebben az évben. Cegléden komoly helyi vállalkozó kapott másfél milliárd forintos vissza nem térítendő támogatást, két hete jelentette be a Külgazdasági és Külügyminisztérium egy japán cég Nagykőrösre települését, amihez szintén hozzájárul az állam 1,3 milliárd forinttal, és most Ceglédre fog érkezni magyar közös vállalkozásban egy cég, amely szintén komoly állami forráshoz jut vissza nem térítendő formában. Tehát fejlesztések ha nem is olyan mértékben, mint azokban a régiókban, amelyek lényegesen magasabb összeghez jutnak, de azért ezen a területen is vannak.

Ugyanakkor ki kell emelni, hogy természetesen az ezen a területen, a mi kistérségünkben élő gazdák is hozzájuthatnak azokhoz az agrártámogatásokhoz, amelyekhez más régiókban is hozzájuthatnak a gazdák.

Azt gondolom, és őszintén reménykedem abban, hogy a következő években, 2017-18-19-ben a megye a helyi magyar forrásból kapott fejlesztési pénzek felhasználásával komoly fejlődésnek indulhat, és nagyon bízunk abban, hogy ha 2020 után önálló régióvá válunk, akkor hozzájuthatunk uniós forrásokhoz is. Köszönöm, elnök úr. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönjük. Most Gyöngyösi Márton képviselő úrnak adom meg a szót.

GYÖNGYÖSI MÁRTON (Jobbik): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Abban a reményben jöttem ide, hogy egy értelmes vitát folytathatunk egy fontos kérdéstről, amely a Magyarország gazdaságpolitikai fejlesztésével kapcsolatos irányt kiszabhatja, és ezt értelmesen meg tudjuk vitatni, szakmai vitát tudunk folytatni. Szellemileg relatív értelemben egész színvonalas vita folyt addig, amíg Becsó Zsolt képviselőtársam föl nem állt, és el nem mondta a mondanivalóját, ami még érintőlegesen sem kötődött a témához. Ennyi erővel a Nógrád megyei veszélyeztetett állat- és növényfajokról is értekezhetett volna. Mondanivalója vajmi kevéssé kötődött ehhez a témához, és nem tudom, hogy ez ebben a mederben fog-e továbbmenni fideszes képviselőtársaimnak köszönhetően. Remélem, hogy nem.

A témára rátérve: másodjára beszélünk pár hónap eltéréssel európai uniós fejlesztési forrásokról. Legutóbb itt a parlamentben megvitattuk a korábbi gazdasági fejlesztési ciklus sorsát, és azt, hogy ennek köszönhetően milyen eredményeket sikerült elérni. Akkor Lázár János miniszter urat nagy érdeklődéssel hallottam, és mindenképpen dicséretet érdemel az, hogy a források lehívása terén felgyorsult az adminisztráció és egyfajta szerkezeti átalakításokat is lehetett foganatosítani annak érdekében, hogy ezeket a pályázati forrásokat a hátralévő néhány évben gyorsabban be lehessen csatornázni a magyar gazdaságba. Nekem azonban meggyőződésem az, hogy nem a pályázati pénzek lehívása a fő prioritás. Illetve ez is egy nagyon fontos dolog, ha tudjuk, hogy milyen prioritások vannak a gazdaságfejlesztés terén. Csak akkor éri meg ilyen forrásokat megpályázni, ilyen forrásokhoz önrészt hozzátenni, és ez akkor térül meg a leghatékonyabban, ha megvannak a világos gazdaságpolitikai fejlesztési prioritások.

Azonban miniszter úr akkor is elmondta, és én mélyen egyetértek azzal, ami akkor elhangzott, ahhoz, hogy sikeresen föl tudjuk használni az európai uniós pályázati forrásokat, mindenféleképpen ki kell értékelnünk, tehát mielőtt belefogunk a 2014-2020-as időszakba és a pályázati pénzek vitájába, előtte ki kell értékelnünk a korábbi ciklust, és meg kell nézni azt, hogy milyen ágazatok kaptak mennyi pénzt, az ott hogyan fialt és milyen módon lett fölhasználva, milyen célokhoz milyen eszközöket rendeltünk hozzá.

Ha az európai tagságunkat nézzük, azt láthatjuk, hogy mind az odavezető út, mind a 2004 óta eltelt időszakban, tehát az európai uniós tagságunk időszakában a hatások tekintetében igencsak felemás képet kapunk. Vannak közvetett hatásai az európai uniós csatlakozásunknak, és vannak közvetlen hatásai. Amikor az európai uniós tagságunk eredményességéről beszélünk, akkor általában a közvetlen hatásokra fókuszálunk, és azt nézzük, hogy európai forrásból mennyi pénz érkezett Magyarországra az Európai Uniótól, illetve a befizetéseknek milyen az egyenlege, milyen a mérlege. Ezek összevetésénél megállapíthatjuk azt, hogy pozitív az egyenleg. Ilyen-

kor hátrádólunk, és azt mondjuk, hogy minden rendben van, megéri az európai uniós tagság, és minden jó úton halad.

De mi úgy gondoljuk, hogy ennél sokkal bonyolultabb a képlet, hiszen azt is hozzá kell tenni - tudom, hogy ezek már nehezebben mérhető területek -, hogy az európai uniós csatlakozással a magyar gazdaság előtt megnyíltak bizonyos piacok, de a magyar piac is sokkal nyitottabbá vált, és sokkal kitettebbé tette a magyar gazdasági szereplőket.

(19.00)

A magyar gazdaság mozgásteret beszűkült az európai uniós csatlakozással, gondoljunk csak arra, hogy a piacvédelem eszközei, illetve a beruházás-ösztönzésre fordítható... - vagy a beruházás-ösztönzés mint cél az európai uniós tagsággal gyakorlatilag megszűnt. Gondoljunk arra, hogy az erőltetett privatizáció, liberalizáció, dereguláció milyen hatásokkal járt és milyen negatív eredményeket hozott a magyar gazdaságban. Az európai uniós csatlakozás mérlege kizárólag a közvetlen hatások tekintetében pozitív, ha már a közvetett hatásokat is nézzük, akkor már közel sem ilyen rózsás a kép.

Ha megnézzük azt, hogy a Magyarországra érkező európai uniós források valójában kit támogatnak, sok esetben például, amikor gépvásárlásokra fordítható egy adott uniós forrás, akkor nagyon gyakran a nettó befizető tagállamoknak jelent pótlólagos keresletet. Tehát ilyen értelemben is érdemes lenne a Nemzetgazdasági Minisztériumnak, illetve az uniós források elosztásáért felelős Miniszterelnökségnek megnéznie azt, hogy valójában milyen ez a képlet, és valóban milyen célokat kell kitűznünk annak érdekében, hogy a magyar gazdaság teljes egészében előnyt élvezzen.

A mérőszámok tekintetében úgy látom, hogy megy egyfajta önáltatás, egyfajta önbecsapás. Már többször elmondtam a magyar parlamentben, hogy akkor, amikor a magyar gazdaság eredményeit mérjük, nem biztos, hogy azokat a mérőszámokat kell alapul venni, amelyeket más tagállamok, alapvetően erős gazdasággal, tőkeerős gazdasági szereplőkkel, exportorientált gazdasággal rendelkező tagállamok használnak saját gazdaságuk mérésére, mint például a GDP. Vagy például a magyarországi export tekintetében is nagyon sok olyan szám hangzik el, amelyek nem teljesen fedik a magyar gazdaság teljesítményét.

A cél tekintetében pedig Lázár János miniszter úr is elmondta, a cél az, hogy néhány éven belül az EU-forrásoknak köszönhetően Magyarország fölzárkózzon, és Magyarország önállóan tudjon megállni a saját lábán, úgy mond önjáró legyen. Úgy gondolom, ha ezt a célt megnézzük, akkor igencsak távol állunk az önjáróságtól, illetve az önálló magyar gazdaságtól. Még igencsak rá vagyunk utalva az európai uniós forrásokra.

Ha azt nézzük meg, hogy a magyar gazdaság vagy a hazai vállalkozások hol helyezkednek el a

nemzetközi munkamegosztás értékláncában, ha azt nézzük, hogy sikerült-e megoldani és felszámolni a foglalkoztatási anomáliákat, ha azt nézzük, hogy sikerült-e felszámolni a területi egyenlőtlenségeket Magyarországon, illetve azt, hogy mennyit sikerült kutatás-fejlesztésbe investálni, illetve a magyar mezőgazdaságot, ami meggyőződésem szerint egy komparatív előnyt jelent a magyar gazdaságban, és sokkal inkább prioritásként kellene kezelni a magyar élelmiszeripar feltámasztását, illetve a mezőgazdaság önálló lábra állítását, ha ezeket a kérdéseket tesszük fel, akkor meg kell állapítanunk, hogy nem sikerült az európai uniós forrásokat maximálisan és jól kihasználni.

Ezt a rossz gazdasági struktúrát kellene újra-gondolni meggyőződésem szerint. Most, hogy belépünk egy újabb gazdasági fejlesztési ciklusba, meggyőződésem szerint a gazdaságpolitikánk irányát kellene újraszabni, újra kellene gondolni azt, hogy ezek a források hol hasznosulnak a legjobban annak érdekében, hogy a magyar vállalkozások kapjanak megfelelő tőkét, ne pedig az a gyakorlat folytatódjon, ami itt az elmúlt 26 évben gyakorlat volt, hogy a magyar multinacionális vállalatokat kedvezményezzük, nekik ad a magyar állam adókedvezményeket, támogatásokat, európai uniós forrásokat, és ezzel növelik a magyar vállalkozások versenyhátrányát.

Az utolsó mondatomban szeretném abbéli véleményemet kifejezni, hogy a további felszólalók a konstruktív vitához fognak hozzájárulni. Nagyon remélem, hogy a soron következő fideszes képviselőtársaim nem a mellékes témákkal és politikai ellenfeleik ócsárolásával fognak foglalkozni, hanem a témában érdemi megállapításokat fognak tenni. Köszönöm szépen. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Tisztelt Képviselőtársaim! Bejelentem, hogy a Kereszténydemokrata Néppárt a fennmaradó időkeretéről a Fidesz-Magyar Polgári Szövetség képviselőcsoportja javára lemondott. És most megadom a szót Csepreghy Nándor államtitkár úrnak.

CSEPREGHY NÁNDOR, a Miniszterelnökség államtitkára: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Engedjék meg, hogy Józsa, illetve Gyöngösi képviselő urakra is reagáljak felszólalásomban; még hozzá amiatt, mert itt nagyon fontos különválasztanunk a 2007-2013-as időszaktól a 2014-2020-as időszak kihívásait és eredményeit. Ha össze szeretném foglalni egy szóképpel azt, hogy mi az, amit a 2007-2013-as időszakban elértünk, akkor az arról szól, hogy egy száguldó versenyautóban hogyan tudunk motort cserélni menet közben annak érdekében, hogy ez a versenyautó 2014 végére valóban áthaladjon a célszalagon, és hazahozzunk minden pénzt.

Ha ebből a szempontból nézzük a magyarországi fejlesztéspolitikai rendszer működőképességét, akkor valóban azt lehet mondani, hogy eredményesek voltunk, mert a 2007-2013-as időszak kapcsán tett

2010-es vállalásunkat, hogy egyetlen eurócentet sem hagyunk a brüsszeli kasszában, teljesítettük. Ez nem jelenti azt, hogy a 2007-2013-as időszak vonatkozásában a kormány a tartalmi kérdésekkel, tehát azzal, hogy hol használtuk fel, mire használtuk fel a fejlesztési forrásokat, és ezek hogyan járultak hozzá a magyar versenyképesség növeléséhez, elégedett lenne. Ez van a másik serpenyőben, ezt teljesen tisztán kell látni. Ebben különbözik meglátásunk és reményeink szerint a 2014-2020-as időszakhoz képest, ahol a tartalomról is fontos beszélni.

De ha már Volner képviselő úr a cél és eszköz vitákat szóba hozta, milyen célokat érdemes meghatározni? Ha ezt a kérdést tesszük fel, akkor szerintem arra az lehet az egységes válasz, hogy hogyan tud a magyar gazdaság, egy tízmilliós belső piac a lehetőségeihez képest szuverén piacként működni abban az új gazdasági világrendben, amelynek létét ma egyik parlamenti párt vagy a parlamenti párt mögött található gazdasági-szellemi holdudvar sem kérdőjelezi meg. Ebben a tekintetben az látható, hogy egy nagyon komoly stratégiai váltásra volt szükség ahhoz képest, most nem az elmúlt nyolc évet szeretném használni, hanem amit az előző tervezési időszakban a szocialisták végrehajtottak, és amit mi csinálunk.

Mert akkor mi történt? Volt egy alapvetően kedvező világgazdasági klíma a 2008-as válságot megelőzően. Ebben az időszakban az a politikai kérdés tevődött fel, hogy amikor a fejlesztési hitelekhez 0,5-1 százalékos hitelkamatok mellett hozzá lehet jutni, és az uniós források nem kizárólagos fejlesztési lehetőségei voltak a magyar vállalkozásoknak, akkor érdemes-e politikai és gazdasági konfliktust felvállalni annak érdekében, hogy valóban célzott fejlesztéspolitikát hajtson végre Magyarország, megmondja-e azt, hogy mely iparágak fejlesztésétől reméli a hosszú távú magyar gazdasági növekedést, és ezzel kimondja azt is, hogy melyek azok a szektorok, amelyek ezekből a pénzekből közvetlen módon nem kapnak.

Akkor az a politikai döntés született, amit utólag visszanezve szerintem nyugodtan mondhatunk hibás döntésnek, hogy hiányzott ez a fókusz a fejlesztéspolitikának. Kényelmesebb politikai döntés volt azt választani, hogy mindenkinek ígérünk valamit, és majd kívül belőle valami a végén. És látjuk, hogy ezt a számítást a 2008-as gazdasági, majd pénzügyi világválság teljes egészében keresztbehúzta.

A mostani legfontosabb kérdés pont abból a szempontból tevődött fel, hogy képesek vagyunk-e arra, hogy azt a támogatást megadjuk a magyar vállalkozásoknak, amit az Európai Unió keleti bővítését megelőzően az osztrák, a német vagy a francia vállalkozások megkaptak saját hazájukban, és bizonyos tekintetben megkaptak most is, olyan intézkedésekkel, amely intézkedéseket az Európai Bizottság a 2004 után csatlakozott országok esetében számtalan alkalommal bélyegez meg versenykorlátozó intézkedésként, és számtalan alkalommal fogalmaz meg kritikát azzal kapcsolatban, hogy az „új”, most már 12 éve európai uniós tagállam Magyarország megte-

het-e a saját gazdasági szereplőinek pozicionálása érdekében. És valóban, amit Gyöngyösi képviselő úr mondott, az egy teljesen legitim vita, mert bár az európai uniós szabályok kizárják azt, hogy akár külföldi, akár hazai nagyvállalatokhoz jussanak európai uniós pénzek, azonban annak köszönhetően, hogy ezeknek a cégeknek a szolgáltatásai és termékei jelen vannak ezeken a piacokon, a sor végén, amikor egy-egy fejlesztés megvalósításáról beszélünk, mégis hozzájuk jutnak ezek a források.

Van egy olyan kimutatás, ami azt mondja, hogy az Európai Uniótól érkező különböző kohéziós, felzárkóztatási forrásoknak legalább 50 százaléka megy vissza, mert ha egy kisvállalkozás kap arra lehetőséget, hogy egy gépet vásároljon, akkor több mint valószínű, olyan gépet fog vásárolni, amit a német piacon állítanak elő, majd ebből a gépből fakadó többlettermelését és az abból fakadó többletjövendőt is importtermékekre vagy szolgáltatásokra költi.

(19.10)

S valóban ez a legfontosabb kérdés, hogy az európai uniós versenyjogi szabályok között egy önmagát patriotának valló kormányzat tud-e olyan eszközökkel élni, amely eszközök az uniós versenyjogi szabályok mentén, de mégis megpróbálják a hazai szereplőket pozicionálni. Ehhez kell azokat a fókuszokat meghatározni, ahol erre van lehetőség.

Ezért döntött a kormány arról, hogy például a szolgáltatói szektorban elsődlegesen nem hagy hozzáférést ezekhez a forrásokhoz, mert inkább abba az irányba szeretné tolni ezeket a forrásokat, hogy egyrészt a belső keresletet a lehető legmagasabb mértékben a magyar gazdasági szereplők képesek legyenek kielégíteni - ha egy másik területről beszélek, ahol nem a kohéziós források, hanem mondjuk, a vidékfejlesztés érintett, pont erről szólt a kisbirtok-nagybirtok vita: magas munkaerő-intenzitású területeket hogyan tudunk támogatni a foglalkoztatás érdekében -, hogyan leszünk képesek olyan gazdasági szereplőket feltőkésíteni Magyarországon az európai uniós és a hazai költségvetés tőkeprogramjainak köszönhetően, hogy azok a regionális piacon valóban labdába tudjanak rúgni, és legyen egypár építőipari szereplő, egypár szolgáltató, aki valóban tud akár a Kárpát-medencében, de azon túlmutatóan is valamilyen típusú szolgáltatást nyújtani versenyképesen, és hogyan leszünk képesek arra, hogy legyen egy-kettő informatikai, egészségügyi, gyógyszeripari szereplő, aki a világgazdasági piacon is versenyképes lehet. Ez a magyar gazdasági realitás egy tízmilliós piacon.

Amennyiben 2020-ig ezeket a forrásokat valóban az előző időszakhoz hasonló ütemben, de ezek mentén a célok mentén sikerül felhasználni, akkor 2020-ra létrejöhet az az állapot; azt a vitát ma nem tudjuk eldönteni Józsa képviselő úrral, hogy lesznek-e források vagy sem, abban talán egyetértünk, hogy ha lesznek is, más formában lesznek elosztva, mint most, de ha egy felelősen gondolkodó kor-

mányzat szólal meg akár itt a Magyar Országgyűlésben, akár a magyar vállalkozások előtt, akkor azt kell kimondani, hogy egy olyan fejlesztéspolitikára van szükség, ami a lehető legmagasabb mértékben függetleníti a magyar gazdasági szereplőket ezektől a forrásoktól. Ha mégis ezek után pedig lesznek ilyen források, akkor ez egy olyan előny lehet, amit a további bővüléshez, növekedéshez fel lehet használni.

Ennyi gondolati kiegészítőt fűztem volna a felszólalásokhoz. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Rétvári Bence államtitkár úrnak adom meg a szót.

DR. RÉTVÁRI BENECÉ, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Nagyon röviden szólnék csak hozzá. Még a bejelentés előtt nyomtam a szókérő gombot.

A Jobbik felszólalásaira és az LMP felszólalásaira reagálnék. A Jobbik felszólalásából egy identitásválságos helyzet rajzolódott ki számunkra, hiszen a Jobbik ezelőtt öt-hat évvel harcos EU-kilépés-párti volt, aztán 2014-re EU-bennmaradás-párti lett, most a kettő közötti állásponton volt, és elmondta, hogy jók ezek az EU-s források, de azért mennyi hátránnyal jár tulajdonképpen a serpenyő másik oldala. Jó lenne, ha egyszer hallanánk erről egy egyértelmű véleményt. Lesz még a Jobbiknak lehetősége felszólalni, hogy ezt a fajta identitásválságot megoldja, és nem jobbra-balra beszél összevissza, ahogy beszélt már egyházi törvény kapcsán, alaptörvény-módosítás kapcsán *(Szilágyi György: Pár éve még liberális voltál!)*, alkotmánybírók kapcsán vagy akár a szabad vasárnap kapcsán, néha támogatta, néha ellenezte. Most is ennek a kettősségnek a retorikáját érezzük a Jobbik felszólalásában. Döntsék el, hogy tulajdonképpen önök hova teszik le a voksukat: lemondának ezekről a forrásokról, vagy ebben a logikában képzelik el Magyarország jövőjét?

A másik pedig, amit én a magam részéről vissza is utasítanék, amikor elsősorban az LMP soraiból, de azért a Jobbik soraiból is nagyon sokan a felzárkózási forrásokkal kapcsolatosan olyan felszólalásokat tesznek, amelyekben azoknak a mértékét szinte sokallják, azt mondják, hogy azok nem jó célra fordítódnak, fordítsuk őket más célokra. Azért ne feledjük el, hogy megkétszereződött, sőt majdnem megháromszorozódott a felsőoktatásban tanuló hátrányos helyzetű, elsősorban roma tanulók száma, hogy 9 ezren kapnak ösztöndíjat középiskolai, általános iskolai tanulmányaikhoz, hogy azokat be tudják fejteni, és láthatóan többen tudnak végzettséget szerezni, többen tudnak elhelyezkedni, százazrekkel többen, mint ezelőtt hat esztendővel. Ezeknek a forrásoknak itt van az eredménye *(Szilágyi György: Farkas Flórián családjánál!)*, itt látható az, amit tettünk ezekből a pénzekből is és persze más formában is.

Arról nem beszélek, hogy nyilván sokan egyetértenek az Európai Bizottságnak azzal az elképzelésével, hogy ezeket a felzárkózási forrásokat vegyük el a magyarországi hátrányos helyzetűektől, és adjuk át a migránsoknak, a bevándorlóknak, amivel kapcsolatban nyomás nehezedik Magyarországra. S valljuk meg, hogy politikailag valószínűleg a felzárkózási forrásokkal szembeni brüsszeli támadások mögött sok esetben az áll, hogy Magyarország nem volt hajlandó a magyar hátrányos helyzetű emberektől ezt elvenni, és a migránsok számára átadni, ahogy azt többször több egyeztetésen felvetették, sőt erről még konferenciákra is hívogattak minket Brüsszelben. Ebben a magyar kormány álláspontja egyértelmű: sem az ellenzéki pártok nyomására, sem brüsszeli nyomásra nem fogja a felzárkózási fordítható forrásokat csökkenteni. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Most Witzmann Mihály képviselő úrnak adom meg a szót.

WITZMANN MIHÁLY (Fidesz): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Azt gondolom, hogy abban itt a vita során azért talán mindannyian egyetértünk ellenzéki és kormánypárti oldalról egyaránt, hogy a 2014-2020-as források hatékony felhasználása az ország szempontjából óriási jelentőséggel, mondhatjuk, hogy stratégiai jelentőséggel bíró feladat az ország számára, és elsősorban olyan fejlesztések és olyan beruházások megvalósítására van szükségünk, amelyek hosszú távon a fenntartható gazdasági fejlődés alapjait megeremtetik, tekintettel főként arra, hogy még pontosan nem láthatjuk, hogy 2020 után mire is számíthat az ország, milyen támogatásokra.

Sokszor szó esett már a 60 százalékos gazdasági fejlesztésre szánt forrásokról, ezt nem kívánám részletezni.

A források lehívásával kapcsolatban azonban mégis, én azt gondolom, hogy ezek a felesleges ellenzéki aggodalmak azért is érthetetlenek számomra, mert a jelenlegi kormány, a Fidesz-KDNP-kormány már bizonyította a 2007-2013-as források lehívását tekintve, hogy mindenféle késlekedés és időbeni ütemezési eltolódás ellenére képes arra, hogy 100 százalékban lehívja ezeket a forrásokat. Erről beszélt miniszter úr az expozéjában, és én nagyon szomorúan látom azt, hogy tisztelet a kivételnek, de a magyar ellenzék közül nagyon sokan vannak, akik bizony nagyon sokszor az európai uniós források lehívása tekintetében brüsszeli bürokraták, brüsszeli politikuskok oldalára állnak, és megpróbálnak összefüggést keresni például az illegális bevándorlás vagy migráció magyarországi hozzáállása, kormányzati hozzáállása és az EU-s források lehívása között. Azt gondolom, jó, ha tisztába tesszük azt is, hogy az európai uniós fejlesztési forrás nem könyöradomány és nem egyfajta ajándék az ország számára. Azért, hogy ezt elérjük, a magyar embereknek igen-igen sok válto-

zást el kellett tudniuk viselni európai uniós csatlakozásunk előtt, közben és után egyaránt, tulajdonképpen a jogszabályrendszerünket az Európai Unióhoz kellett igazítanunk, és ne feledkezzünk meg arról, hogy a piacainkat is. Igaz, hogy egy tízmilliós ország Magyarország, de mégiscsak a piacainkat kinyitottuk az európai országok, európai gazdaságok számára.

Ha az eredményeknél tartunk, akkor azt gondolom, hogy lehet persze sokszor olyan érzésünk - és bevallom őszintén, hogy ezzel sokszor én is így vagyok -, hogy semmi fejlesztés nem elegendő ahhoz, amennyi fejlesztést szeretnénk, de mégiscsak az Európai Unió 28 országa közül a meghirdetett, támogatott, leszerződött, illetőleg kifizetett összegek tekintetében azt mondhatjuk, hogy a hatodik helyen áll Magyarország a 2014-2020-as ciklusban, a V4-es országok közt pedig az első helyen van. Azt gondolom, hogy ez mindenféleképpen azért mutatja az európai uniós források lehívásának az eredményességét.

Számos ellenzéki kritikát hallhattunk ma, konkrét esetekről pedig tettek kormánypárti frakciótagok is említést, amikor az európai uniós források felhasználása tekintetében egyes ellenzéki politikusokat említettek fel, az ő megnyilvánulásokról vagy közbeavatkozásukról tettek példaértékű említést. Én is ezt szeretném tenni. Sajnálom, hogy az LMP társelnöke, Hadházy Ákos úr nem tartózkodik a teremben (*Sallai R. Benedek: Hallgat és figyel!*), de szerencsére Sallai R. Benedek kollégája, gondolom, majd el tudja neki mondani.

A korrupcióinfó, amit most már hosszú hónapok óta képviselő úr bevezetett, ha tényszerű lenne, akkor azt gondolom, azt mondhatnánk rá, hogy semmi gond nem lenne vele, sőt azt gondolom, hogy példaértékű, sőt hiánypótló egy ellenzéki képviselő részéről, hogy felvállalja ezt, ahogy miniszter úr is említette, hogy ennek érdekében rendszeresen oknyomozást folytat, sőt fel is szólal sajtótájékoztató keretén belül. Ugyan hangzatosak ezek a vádak, de általában az a baj, hogy csak féligazságokat találhatunk bennünk, és sokszor a tájékoztatatlanság vagy a politikai motiváció, vagy esetleg valami politikai rosszindulatú szándék is teszi hiteltelenné ezeket a kijelentéseket. Ugyanis, ha képviselő úr valóban komolyan gondolná ezeket a korrupcióinfós sajtóközléseit, akkor nemcsak sajtótájékoztatót tartana ezekben az ügyekben, hanem a hatóságokhoz vagy éppen az illetékes, megfelelő kompetenciával rendelkező intézményekhez is fordulhatna, hogy vizsgálják ki ezeket az ügyeket, merthogy a transzparencia és a hatékonyság, azt gondolom, valóban nagyon fontos, ez nem is kérdéses számunkra sem.

A különféle minisztériumokban összegyűjtött anyagból egyébként azt olvashatom ki - 15 oldalnyi anyag van, nyilván tekintettel vagyok képviselőtársaim időkeretes hozzászólására is, nem fogom felolvasni, 15 oldalnyi anyag van arról -, hogy a korrupcióinfón elhangzott tények milyen megcáfolásra kerültek, és mi a valódi igazság ezekkel szemben.

(19.20)

Ezekkel részleteiben most nem szeretnék foglalkozni, de mivel képviselő úr több konkrét példát is említett az európai uniós források felhasználásával kapcsolatban, egyet azért szeretnék én is említeni, amelyről elfelejtett nyilvánvalóan szólni: Hadházy Ákos képviselő úr évekkal ezelőtt egyébként, még önkormányzati képviselőként Szekszárdon... (*Dr. Legény Zsolt: Fideszes önkormányzati képviselő.*) - igen, beperelt egy fogyatékkal élőket foglalkoztató szekszárdi éttermet, és ha jók az információim, akkor több millió forintot kért a képviselő úr az éttermet működtető alapítványtól, az úgynevezett Kék Madár Alapítványtól, hogy belemenjen az étterem bővítésébe, ami egyébként a saját házának szomszédságában foglal helyet.

Ez egy európai uniós forrásból megvalósítandó fejlesztés lett volna annak érdekében, hogy ne csak az étterem bővüljön, hanem a korábbi alkalmazott kört, alkalmazotti létszámot is bővíteni lehessen, tehát magyarul, minél több, fogyatékkal élő magyar embernek, személynek tudjanak munkát biztosítani. Ezt bírósági perekkel éveken keresztül akadályozta. Az ügy pikantériája egyébként, hogy önkormányzati képviselőként még maga is megszavazta ennek az étteremnek az átalakítását.

Ebben a tekintetben én csak azt szeretném kérdezni tisztelt államtitkár úrtól - gondolom ő lesz, aki válaszolni tud rá -, hogy az általam említett eset konkrétan hány fogyatékkal élő ember munkahelyét veszélyeztette, és mennyi uniós pénzről volt szó, illetőleg mennyi uniós pénz forgott veszélyben Hadházy úr egyéni kényelmi szempontjai miatt, hogy a szomszédjában lévő étterem bővítését minden eszközzel próbálta akadályozni. Köszönöm szépen a figyelmüket. (*Taps a kormánypártok soraiból.*)

ELNÖK: Most dr. Vitályos Eszter államtitkár asszonynak adom meg a szót.

DR. VITÁLYOS ESZTER ZSUZSANNA, a Miniszterelnökség államtitkára: Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselő Hölgyek és Urak! Nagyon sajnálom, hogy Hadházy képviselő úr már elment, de hát mit is várhatnánk egy bulvárpolitikustól, a vitában is csak addig vett részt, ameddig az ő szereplése tartott.

Tettek helyett szavak - röviden, azt gondolom, hogy így jellemezhető Hadházy képviselő úr közéleti munkássága. Rendkívül hangzatos állításokkal a mondatai nem a teljes igazságot közvetítik, hanem igazából csak szereplési vágyat tükröznek.

Ahogy látjuk, hétről hétre bizonyosodik be képviselő úr tájékoztatatlansága. Az egyik ilyen ügyet szeretném is megemlíteni, ami a pályázati értékelési rendszerre vonatkozik. Nem is igazán értettem azt a zagyvaságot, amit képviselő úr elmondott az értékeléssel kapcsolatban, egy dolog viszont biztos: több mint 5200 kormány- és köztisztviselő jelentkezett

már az új pályázati értékelői szaknévsorba, több mint 2600 új kollégával dolgozunk a pályázati értékeléseken, és mivel mind a kollégák, mind az is anonimizálva van, hogy hogyan végzik a feladatukat, tehát mi végül is csak a pályázat értékelése elvégzésének tényéről kapunk értesítést, azt magunk sem tudjuk, hogy hogyan értékeli az értékelő, hiszen azt az irányító hatóságok kapják csak meg.

Ezért azt is mondhatom, hogy ez a rendszer mindenképpen biztonságos, transzparens és átlátható, hiszen a Miniszterelnökség nem tudja azt nyomon követni, hogy az adott értékelő hogyan értékeli a pályázatot. Az viszont jól látszik, hogy a jogosult projektek száma több mint a 7700-at elérte, több mint 7200 projekt ki is van a kollégáknak osztva értékelésre, és szépen haladnak ezek a munkák. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok soraiból.)*

ELNÖK: Most Sallai R. Benedek képviselő úrnak adom meg a szót.

SALLAI R. BENEDEK (LMP): Elment a macska, cincognak az egerek. *(Derűltég. - Dr. Rétvári Bence: Szerényebben!)* Köszönöm szépen értékes hozzászólásukat. Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Államtitkár Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Elsőként is: nem tudom, hogy elhangzott-e már ez, hogy valaki megköszönje a kormánypártok kezdeményezőinek és Lázár miniszter úrnak, hogy felvállalta ezt a vitanapot. A magam részéről nagyon-nagyon örvendetesnek érzem, hogy a lehetőséget megkaptuk, hogy erről is vitát nyissunk. Az ellenzéki pártoknak, mint minden más képviselőnek korlátozott ezen lehetősége, tehát köszönjük szépen, hogy beszélhetünk ezekről a kérdésekről. Én is azt gondolom, hogy nagyon-nagyon fontos stratégiai kérdésekről kell hogy szót ejtsünk.

Miután szeretnék a konstruktivitás talaján maradni, ezért, ha megengedik, akkor úgy kezdeném a felszólalásomat, amit, gondolom, államtitkár úr kiválóan ismer, hogy felhozom a burgenlandi példát. Burgenland - képviselőtársaimnak mondom, akik kevésbé ismerik - Ausztria Szabolcs-Szatmár-Bereg megyéje, tehát a legkeletibb része, legelmaradottabb megyéje még 1995-ben, egy olyan rész, amelynek gyakorlatilag az elmaradottsága a jövedelmekben is tükröződik, egy átlag burgenlandi feleannyit keres, mint egy bécsi polgár. Pontosan, majdhogynem fillérre annyi pénzt kaptak fejenként az Uniótól, mint Magyarország. Ezt úgy vehették igénybe, hogy nagyjából ott az egy főre eső összeg 4800-4900 euró volt, Magyarországnak egy picivel több, tehát jobban kellett volna gazdálkodni, és nagyjából ez a 280 ezres tartomány ennek a pénznek a felhasználásával az elmúlt évtizedben nagyjából megkészserezte az ott élőknek a jövedelmét.

Harald Ladich úr, a burgenlandi irányító hatóság nemzetközi kapcsolatokért felelős illetékese, illetve Barta Balázs ügyvezető a Pannon Gazdasági Hálózatból készített el egy tanulmányt ennek a pél-

dának a megismertetésére. Ez azért fontos, hogy minél több képviselőtársam megismerje, mert gyakorlatilag, tudom, hogy hihetetlen Magyarországon, mint ahogy Micimackó is azt hitte Róbert Gida miatt, hogy csak úgy lehet közlekedni a lépcsőn, hogy kopog a feje a lépcsőn, a magyar képviselők is azt gondolják, hogy az EU-s támogatás arra van, hogy el lehet lopni. Nem, ezt lehet a társadalom hasznára is fordítani, és erre például tipikusan jó ez a... - hadd mondjam el Burgenlandnak a konkrét indikátorait.

Nem volt felsőoktatás az egész régióban. A felsőoktatás innovációs képessége és exportrészaránya nagyon alacsony volt. A munkaerő képzettsége elmaradt a kívánatostól. Turizmusban gyakorlatilag nem volt érdemi bevétel, és erőteljes észak-déli fejlettségi különbség volt, tehát nagyon egyenetlen volt a fejlődés.

Amiket elsőként prioritásba tettek, hogy hova tegyék az EU-s pénzeket. Első prioritás volt a kutatás-fejlesztés és innováció. Ez az, amit Magyarországon lecsökkentettek, és annak is egy jelentős része ellopásra kerül.

A második kérdés - azt hiszem, ezt az önök kormányja is a prioritások között kezeli - a vállalkozások nemzetköziesítése, tehát hogy külföldre is tudjanak termelni.

A harmadik prioritás - szintén nagyon rossz eredményekkel - az oktatás és képzés volt. Ugye, minden bizonnyal Rétvári államtitkár úr hosszan tudna erről beszélni, de ugye, tényszerű, hogy kb. feleannyit költünk GDP-arányosan az oktatásra, mint mondjuk, Hollandia. És nyilvánvalóan ez hatással van a versenyképességünkre is. Ugyanakkor össze lehet hasonlítani a gazdasági eredményeket.

Ezenkívül a turizmus és a fenntartható energetika volt még a kiemelt terület.

Mára érdekes, amit meg kell tudni, hogy minden nyolcadik munkahely közvetve vagy közvetlenül európai uniós programhoz kapcsolódik. Évente folyamatosan ezer fővel növekszik a munkaerőpiaci igénye a vállalkozásoknak, és a 2007-13-as időszakban 10 százalékkal növekedett a gazdasági teljesítménye a tartománynak, és minden egyes európai uniós euró 2,3-szeres befektetést generált a gazdasági magánszektorból.

Levonta a két kutató a tapasztalatokat, hogy mik azok a tanulságok, amiket figyelembe kell venni, amikor uniós fejlesztésekről beszélünk. Az első az volt, hogy stabil intézményrendszer. Na hát, Magyarországon mindenről beszélhetünk, csak erről nem, hogy stabil lenne az intézményrendszer, évente átalakítják nemcsak az engedélyező hatóságokat, de újraszabnak lassan minden jogszabályt. A termékdíjas törvény hetedjére volt itt a parlament előtt a múlt héten. Ez nem jobbiztonság, tehát nyilvánvalóan ez nincs meg.

Stratégia és a pályázati kiírások közötti kapcsolat, és gyakorlatilag a lakossággal való együttműködés: itt azt lehet mondani, hogy a kormányzat diktál, a lakosság alkalmazkodik, és nyilvánvalóan, aki nem

alkalmazkodik, annak nem sok esélye van. Előremutató és ambiciózus tervezés, majd a kapcsolódó finanszírozás megvalósítása a zöldmezős felsőoktatás és energiafüggetlenség megvalósítására. Magyarország nemhogy ezt csinálja, Oroszországhoz köti magát energiában. Ugye, a paksi iránynak nyilván nincs köze EU-s forrásokhoz, de nem próbálja felhasználni az EU-s forrásokban rejlő lehetőséget, hogy valóban függetlenséget teremtsen.

Kiszámítható pályázati finanszírozás, banki forrásokkal kombinálva, gyorsan elbíralt és folyósított támogatások. Államtitkár úrral már volt korábban is lehetőségünk és alkalmunk eszmét cserélni arról, hogy mitől van az, hogy az európai uniós támogatások magyarországi felhasználása pont a leginkább rászoruló, leginkább szükséges célcsoporthoz nem jut el. És ez alapvetően a finanszírozás kérdése, hiszen legtöbbször az EU-s pályázati rendszer önerőszének a rendelkezésre állása a kis- és középvállalkozói szektorban és a magánszektorban nem biztosított. Ugyanígy nem biztosított az előfinanszírozáshoz szükséges összes forrás, amiben, ugye, a kormányzat tett lépéseket, hogy ez változzon, de jelen pillanatban is, ha megnézzük a pályázati eredményességet, akkor azt látjuk, hogy semmiképpen nem a kicsikhez és a tőkeszegényekhez jut el, ahol a legnagyobb fejlődést kellene produkálnunk.

És hihetetlen - ezt nem én írom, hanem az a két független kutató -, a pártpolitikai szempontok háttérbe szorítása saját bevallásuk szerint is kulestényező volt a sikerben, és a szakpolitikai sikereket lehetett pártpolitikai tőkévé kovácsolni. Ez azt jelentette, hogy az ottani példában gyakorlatilag megpróbálták megteremteni azt a nemzeti konszenzust, hogy merre is haladjon a fejlesztéspolitika, és lehetőség szerint hogyan lehet olyan fejlődési irányokat megszabni, amelyek mindezt segítik.

(19.30)

És akkor látjuk azt, hogy az EU-s forrásokat azon kívül, hogy el lehet lopni, lehet tőkre hasznosan is használni, és lehet azt szolgálni, hogy az emberek jobban éljenek.

De ha megnézzük azt, hogy Magyarországon mik a valós indikátorok, és engedjék meg, hogy visszautaljak Lázár János miniszter úr felvezető expozéjára, aki gyakorlatilag elmondta, hogy mindezen támogatások felhasználása konkrétan nem tudja azt mérni, hogy közelebb lesz-e a vidék az európai élethez, és hogyan tudja azt megvalósítani, hiszen azt tudjuk mérni, hogy milyen hatással van a GDP-nkre, azt tudjuk mérni, hogy mennyi fejlesztést valósítottunk meg. Ez a baj! Nem ezt kellene mérni!

Összességében, ha nem hoz társadalompolitikai fejlődést egy fejlesztési periódus, és nem valósítja azt meg, hogy jobban éljenek az emberek, egészségesebbek legyenek, kevesebb munkából tudjanak megélni, lehetőség szerint a gazdaság biztosított legyen, és meglegyen a jó és egészséges életre a reményük,

akkor nem ér semmit az egész fejlesztési periódus, mert gazdasági számokkal, GDP-növekedéssel és statisztikákkal nem tettük jobbá az emberek életét.

Nyilvánvalóan itt lehet azon tanakodni, meg érdemes, sőt kell arról vitázni, hogy melyik támogatási irány milyen mértékben tud ehhez hozzájárulni. A probléma azzal van, hogy amikor meghatározta ez a kormány mindezeket a támogatási irányokat, alapvető állapotot nem vesz figyelembe, és itt igenis a pártpolitikai szempontok fontosak.

Ezúton szeretném megköszönni Hadházy képviselőtársamnak, hogy a túrkevei Molnár-féle szélmalom ügyét idehozta a parlament elé, mert tipikusan annak a koncepciótlanságnak az eredménye, amiről beszélek. Az előző fejlesztési periódusban az MSZP-kormányok alatt például az Európai Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Alap támogatásaiból egy halom vidéki turisztikai fejlesztést valósítottak meg. Gondolom, Kis Miklós Zsolt államtitkár úr emlékszik a harmadik tengelyre, ami csak turizmusra volt használható, és azt ki lehetett egészíteni a negyedik tengelyével, a LEADER-fejlesztésekkel.

Amint önök átvették a hatalmat, átvették az ország kormányzását, azon a fél éven belül megszüntették, hogy az EMVA-forrásokhoz az 5 ezer fő feletti települések hozzáférjenek. Ez volt az első intézkedés. Az EMVA forrásában ez azt eredményezte, negyvenig számoltam, mikor gyűjtöttem be ezeket, tehát minden bizonnyal százszámra maradtak első vagy második periódusban megvalósított pályázati programok, amelyek eljutottak egy fejlettségi szintig, majd önök kidobták őket a kukába az összes addig felhasznált forrással együtt. A mai napig olyan pályázati fejlesztések sokasága van az országban, amit megcsináltak félig vagy kétharmad részig, vagy csináltak esetleg egy turisztikai fejlesztést, és soha, mondjuk, marketing vagy olyan, ami a fenntartást elősegítené, nem jött hozzá. Ezeknek a félbehagyott programoknak a sokasága eredményezi azt, amikor gyakorlatilag ki-mehetünk, és megnézhetjük azt, hogy kidobtuk az ablakon azt a pénzt, amit valamilyen szempontból EU-s forrásokból felhasználtunk.

A túrkevei szélmalom ügye tipikusan ilyen példa, három másikkal, amik félbemaradtak, és az első ütem megvalósult, majd jött a Fidesz, és a Fidesz azt mondta, hogy nem kell befejezni, nem baj, ha összedől, nem számít, mert az eddigi felújításokat az MSZP-kormány finanszírozta, a többit pedig nem kell biztosítani. Tudok mondani szívesen államtitkár úrnak és rendelkezésre állok, hogy ilyen forrásokat vagy ilyen fejlesztéseket nézzünk át, de ez az első nagy felelőssége, amire nem lehet elmúltnyolcévezni, mert ezek az intézkedések, hogy nem néztük meg, hogy hova tettünk pénzeket, és azok hogyan használhattak volna, nyilvánvalóan eredményezték azt, hogy gyakorlatilag célszerűtlenül és fölöslegesen használjunk fel európai uniós forrásokat. *(Pócs János közbeszól.)*

Ha ezt kiegészítjük azzal, hogy ezzel szemben hová mentek pénzek, akkor hiába mondja azt állam-

titkár úr, hogy milyen kevés az a negatív tapasztalat, amit felhozunk, erre már kétpercesben reagáltam. Ugyanakkor, mint arra a jobbikos képviselőtársaim reagáltak, jelen pillanatban a harmadik helyen állunk az OLAF által visszakezdeményezett pénzek feketelistáján. Tehát jelen pillanatban a harmadik legrosszabb teljesítményt nyújtjuk a legtöbb feltárt korrupciós ügygel. Ez azért probléma, mert adja isten, hogy önöknek már mindegy legyen 2018-at követően, hogy mi lesz, de az országnak nem mindegy. Márpedig ha azok a fejlesztési források, amiket most leszerződnek még '18-ig, és azoknak egy része - mint láthatóan - elveszti közvagyon jellegét, ezeknek egy része majd a '18-as periódus után, ennek a költségvetési ciklusnak a végén, 2020-ban fog jelentkezni az elszámolásokkor, és a következő két évben omlaszthatja össze a magyar gazdaságot, mikor már jönnek a visszafizetési kötelezettségek.

Nyilvánvalóan, amikor azt kérdezi államtitkár úr, hogy mik azok a konstruktív javaslatok, amikkel lehet változtatni, a stratégiai irányokban beszéltem a burgenlandi példáról, de például tipikus példa a Voldemort néven elhíresült képviselőtársunk esete. Nem is azt mondom, hogy ő mit csinált, hanem azt, hogy a kedves felesége 2014-ben csinált egy személylyel egy kft.-t. Ez első évben 13 milliós nyereség, a második évben 193 milliós nyereség, és most, mikor lekapsolták, 254 millió forint van a számláján.

Az a gond, hogy a mostani rendszerben is ugyanezt meg lehet csinálni. Ugyanúgy pályázati cégek és mindenféle logisztikai és egyéb, marketing-szolgáltatást végző cégek viszik el annak a forrásnak egy jelentős részét, amit arra kellene fordítani, hogy jusson minél több pénz minél több ember részére a magyar vidéken és a magyar társadalomban.

Ezeknek a forrásoknak pont arról kellene szólnia, hogy azok az elmaradt régiók, amikről Volner képviselőtársam beszélt, mikor említette az európai uniós statisztikákban az egy főre eső GDP tekintetében az Észak-Alföld, Észak-Magyarország, Dél-Alföld és a Dél-Dunántúl esetét, ahol a legrosszabban szerepelünk, hogy hogy lehet oda pénzt vinni. És ezt csak úgy lehet, ha mindenféle centralizációtól mentes fejlesztéspolitikát valósítanak meg. Kecskemét, Gyöngyös, Győr, Szentgotthárd, ezek mind centralizált munkahelyek, és ezek alkalmatlanok arra, hogy megtartsák a vidék lakosságát, és ott helyben hozzanak létre munkahelyet. Ezért van az, hogy a kis- és közepes vállalkozások támogatása egy olyan decentralizált támogatási rendszert hozhatna létre akár egy bölcs energiapolitikával, ami szerteágazóan tudja megvalósítani azt, hogy minél több ember részesüljön ezekből a forrásokból, minél több ember jusson ezekből a javakból, hogy lehetőség szerint ne néhány nagy fejlesztést finanszírozzunk.

Ezek a szolgáltató cégek, ezeknek a feltárása nyilvánvalóan egy fontos feladat, és azért fontos, mert láttam most is, hogy leállított, azt hiszem, pont Kis Miklós Zsolt államtitkár úr egy kiírt pályázati rendszert azért, mert felmerült ott a visszaélés lehe-

tősége, hogy ennek a társadalmi monitoringjára, arra, amit Hadházy képviselőtársam csinál, rettentően szükség van.

Csak ezt nem egy ellenzéki képviselőnek kellene megcsinálni, mert ott az objektivitást önök talán joggal kérdőjelezzik meg. De alapvetően önöknek lenne a feladata, hogy a lehető legtöbb ilyenre fényt derítsenek és rámutassanak. Ezért kellene, hogy például Farkas Flórián képviselőtársunk már régen ne üljön itt, hanem valahol másutt üljön. Nyilvánvalóan nagyon-nagyon sok... Mikor megnézzük ezeket a különböző eseteket, lehet mondani konkrétan a rossz példákat. Pócs képviselőtársam nagyon hangoskodik itt és lelkesen kiabál be. Például, ha megnézzük azt az ESZOSZ-t, ami az ön polgármestersége alatt a polgármesteri hivatal címére lett bejelentve, és 2,6 milliárd forintot adtak oda egy olyan cégnek, ami akkor alakult jóformán, és az előző évben nem volt forgalma, akkor ezek joggal vetik fel a bölcs döntéshozás kérdését. Vajon szabad volt odaadni egy cégnek, amit akkor alakítottak, 2,6 milliárd forintot úgy, hogy bottal üssék a nyomát? Nyilvánvalóan ezek azok a döntések.

Nagyon-nagyon sok turisztikai fejlesztésről lehet most elmondani sok mindent. Rakamaz most az egyik ilyen zászlóshajó-település Magyarországon, ahol a buta és fenntarthatatlan fejlesztési politika odatett egy halom pénzt úgy, hogy annak soha nem lesz olyan eredménye, ami el tudná tartani magát, és munkahelyeket tartana fenn. De ott van Tiszafüred esete, ahol 6,6 milliárdot szántak a Tisza-tó kotrására, hogy a turisztikai célokot meghagyják, majd a kivitelező a tómederbe összehalmozta ezt az egész kupacot, és fogta magát a víz, mit csinált vele: két évben belül visszamosa az egészet a mederbe. 6,6 milliárd ment el.

Azok az emberek, akik részt vesznek ennek a monitorozásában, és nem veszik észre az ilyen jellegű szakmaiatlanságokat, nyilvánvalóan előbb vagy utóbb felelősséget kell hogy vállaljanak ezekért a döntésekért.

Az, mikor Poroszlón egy fideszes önkormányzati vezető, egy polgármester megcsinál egy jó fejlesztést, és az első évtől kezdve 150 milliós forgalmat bonyolít, és az egyik legfontosabb települési marketingeszköz lesz, az ököcentrumról beszélek, ez egy jó példa. Mikor ettől 8 kilométerre csinálnak egy használhatatlan kerékpáros-kilátót ugyanennyi pénzért Tiszafüreden, az egy rossz példa. Hogy lehet az, hogy a döntéshozás nem szűri ki, hogy az egyiknek mi a létjogosultsága, és a másiknál mi az, ami teljesen alaptalan teszi?

Az, hogy a döntéshozásban a kormányzat és a kormánytisztviselők és köztisztviselők fejlődőképessé tudják-e tenni ezt a döntéshozási rendszert, kérem, nézzék el nekem, de alapvetően szkeptikus vagyok, hiszen alapvetően a bölcsesség megszerzésére idáig lett volna szükség, de hát mint tudjuk, a tapasztalat olyan dolog, amire akkor tesz szert az ember, miután szüksége lett volna rá, mert ezek a források,

mint arra Hadházy Ákos képviselőtársam rámutatott, jelen pillanatban nagymértékben nemcsak a Fidesz-kormányzat munkája eredményeként, hanem azt megelőző megalapozottsággal a társadalom szétszakadását eredményezték, és nagyon sok esetben olyanokat juttattak versenyhelyzetbe, akiknek így a természetes versenyben már örökre lépéselőnyük lesz. Ezért nagyon-nagyon sokat is ártottak. Arról kell beszélnünk, hogyan tudunk ezen pozitívan változtatni, és bízom benne, hogy a maradék 50 másodpercben erről még lehetőségem lesz eszmét cserélni. Köszönöm, elnök úr. *(Szórványos taps a Jobbik padsoraiból.)*

ELNÖK: Most Rétvári Bence államtitkár úrnak adom meg a szót.

DR. RÉTVÁRI BENCE, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselő Úr! Tisztelt Ház! Megszólított, és hazafiasságtól duzzadó mellkassal azt mondta, hogy mert hát Magyarország feleannyit költ oktatásra nemzeti össztermék arányában, mint Hollandia. Nagy szerencsénk van, hiszen az Európai Unió minden évben összehasonlítja az egyes országoknak az oktatási kiadásait. Ha megnézem, hogy Hollandia GDP-arányosan mennyit fordított 2012-ben oktatásra, és mit mond erről az Európai Unió, akkor az 5,5 százalék; ez lecsökkent 5,4 százalékra Hollandiában 2015-re, tehát három év alatt 5,5-ről 5,4-re csökkent.

(19.40)

Magyarország ugyanebben az időszakban GDP-arányosan 4,7-ről 5,2-re vitte föl az oktatásra fordított kiadásait. Tehát míg korábban jóval nagyobb különbség volt, most GDP-arányosan már csak 0,2 százalékos különbség van Hollandia és Magyarország oktatási kiadásai között. Természetesen egy holland iskolai infrastruktúra nyilván más, mint egy magyar iskolai infrastruktúra. Ebben azért közrejátszott az, hogy náluk nem volt 40 év kommunizmus, és utána *(Korózs Lajos közbeszólása.)* is stabilabb állapotok voltak; de önök szeretik lefitymálni a magyar emberek teljesítményét, szeretik lefitymálni a magyar költségvetés kiadásait. De itt azért nem kétszeres, hanem csak 0,2 százaléknyi különbség van, de szerencsére a miénk felfelé megy, és sajnos a hollandoké lefelé.

Bízunk benne, hogy továbbra is olyan kormánya lesz Magyarországnak, a Fidesz-KDNP-kormány, amelyik nem csökkenti, hanem növeli az oktatási kiadásokat. A tények ezen a téren is cáfolták önt ebben az esetben, képviselő úr. Köszönöm szépen. *(Taps a kormányzó pártok padsoraiban. - Vantara Gyula: Nem először!)*

ELNÖK: Csepregy Nándor államtitkár úrnak adom meg a szót.

CSEPREGHY NÁNDOR, a Miniszterelnökség államtitkára: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselő Úr! Engedje meg, hogy három gondolat erejéig csatlakozzam az ön által elmondottakhoz.

Egyrészt én tudom, hogy az ellenzék szemében az OLAF úgy kerül forgatásra, mint valami bunkósbot a farsangon vagy a búcsúban. Szeretném ezt megjegyezni, és lényegében az OLAF főigazgatója volt, aki ennek a bizonyosságát adta egy tavaly decemberi budapesti konferencián, amikor megkérdeztem tőle azt, hogy mi van a számtalan vagy a jelentősen magasabb számú OLAF-vizsgálatok hátterében. Erre egyértelmű volt az igazgató úr válasza, hogy sokkal több feljelentés érkezik Magyarországra. Arra a kérdésre nem tudott természetesen válaszolni, hogy név szerint kik teszik ezt, de mi tudjuk ezt, mert a magyar ellenzék számtalan tagja, többek között az ön volt képviselőtársa, Jávor Benedek képviselő úr, rendszeres feljelentője az OLAF-nál Magyarországnak... *(Sallai R. Benedek jelzésére:)* Bocsanat, akkor LMP-s párttársaként működött itt a Magyar Országgyűlésben. Számtalan alkalommal jelenti fel a hazáját, annak ellenére, hogy ezek a feljelentések rendre megbuknak. Tehát ebből fakadóan az OLAF-vizsgálatok számából nem vonnék le túl nagy következtetést.

De abban egyetértek önnel, hogy a pályázatírói, projektmenedzsment érdekkör egy nagyon komoly érdekkör volt, amelyik az európai uniós források felhasználásában igenis a korrupció egyik központi szereplője volt. Nemcsak mint projektmenedzsment és mint kijáróemberek voltak jelen ebben a rendszerben, hanem külső, kiszervezett pályázatértékelők. Mit ad isten, mindig megtaláltuk ugyanazokat az összefonódásokat, amikor a pályázati értékelők tulajdonosi hátterét néztük, meg amikor a kijárószervezetekét. A 2014-2020-as rendszerre, minden kormányzati törekvés ellenére is, teljesen nullára csökkenteni ezeknek a szerepét nem sikerült.

Amit el tudtunk érni, az az, hogy maximáltuk azt az összeget, amit egy pályázó az európai uniós vagy a költségvetési forrásokra elszámolva ezekre a szolgáltatásokra el tud költeni. Erre minden, úgynevezett soft szolgáltatást figyelembe véve, amiben benne van a projektmenedzsment költsége, a jogi, a közbeszerzési tanácsadás meg egyebek, maximálisan a projekt összköltségének 12,5 százalékát használhatja. Ez még mindig egy nagyon magas szám, de már jóval lejjebb van annál az esetenként előforduló 40-50 százaléknál is, amire példát láttunk a 2007-2013-as fejlesztési időszakban.

Hadházy képviselő úr kapcsán pedig engedjen meg annyit megjegyezni, hogy azt sajnálattal tapasztalom, hogy a képviselő úr annyi energiát nem fektet a saját munkájába, mint mondjuk, ön a vidékfejlesztési programoknak legalább a megismerésére, mert ő rendszeresen összekever 2007-2013-as idősakra és 2014-es idősakra vonatkozó számokat - látom, ezt bólogatással ön is elismeri... *(Derűlt ség. - Sallai R.)*

Benedek a fejét rázva: Nem, tudomásul...) Rendszeresen használ úgy a sajtóban megjelent dokumentumokat, hogy a háttérét nem nézi meg annak, hogy egy konferencián mi hangzott el pontosan. Tehát ha adott esetben a Lázár miniszter úr által a múlt heti konferencián elmondottakat idézi, akkor érdemes lenne a teljes, szó szerinti leíratát elolvasni ennek az anyagnak, nemcsak a híradóban megjelent összefoglalókat megnézni.

És egyet megtaníthatna a kollégájának, képviselő úr, hogyha már ő erre nem fordít elegendő időt, hogy ott, ahol a rendőrségnek vagy bármilyen büntetőhatóságnak feladatai vannak akármilyen közpénzfelhasználás kapcsán, ott a kormánynak meg egyik állami szervnek sincs keresnivalója, csak addig, ameddig ő adatszolgáltatóként részt vesz ezekben az eljárásokban.

Tehát pont az a bizonyíték, hogy ezekből az ügyekből rendőrségi és ügyészségi vizsgálatok vannak, az igazolása annak, hogy az a képzet, amit önök próbálnak felépíteni ellenzéki pártként a magyar választók, illetve a médiafogyasztók szemében, amely szerint ez a rendszer arra lett kitalálva, hogy elfedjen ilyen típusú visszaéléseket, nem igaz. Ezeknek az ellentétét bizonyítja az összes olyan eljárás, ami ma folyamatban van, függetlenül attól, hogy ennek ki az alanya. Ilyenkor a kormánynak egyetlen feladata van: olyan rendszert üzemeltetni, amelyik tanul ezekből a hibákból, tanul ezekből a visszaélési lehetőségekből.

Kettő: minden olyan információt az illetékes hatóságok rendelkezésére bocsátani, amelyek lehetővé teszik azt, hogy azok, akik egy ilyen ügyben besározódtak, az eljárás végén vagy tiszták legyenek, és igazolódjon az, hogy ők ártatlanok, vagy pedig, amennyiben bűnösök, akkor elnyerjék a méltó jutalmukat. Ez a kormányzat felelőssége. Ez a hatalmi ágak szétválasztásának egy alapvető szempontrendszere, amit 1990 óta szerintem lett volna idő Magyarországon megtanulni. Köszönöm megtisztelő figyelmét. *(Taps a kormányzó pártok padsoraiban.)*

ELNÖK: Most kétperces hozzászólások következnek. Elsőként Gúr Nándor képviselő úrnak adom meg a szót.

GÚR NÁNDOR (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! Látom, előszeretettel használják a különféle foglalkoztatási adatokat, és ezt azért hozom szóba, mert kíváncsi lennék arra, hogy mondjuk, a fejlesztési források felhasználásához illetően összegezni tudja-e azt, hogy ezen pénzek mögött az úgymond kötelező indikátorok teljesítése kapcsán mennyi új, kézzelfogható munkahely született.

Merthogy azok az adatok, amelyekről ön beszél a gazdasági adatok mellett, azok természetesen nem ezekből a fejlesztési forrásokból fakadóan születtek meg, hanem sokkal inkább a közmunkából, a külföldi munkavállalás adataiból, a diákfoglalkozta-

tásból és sok minden egyéb másból. Ugyanúgy, ahogy a munkanélküliségi számadatok is, amelyeket jó szívvel használ, abból születtek meg, hogy a munkanélküliek közül rengetegen külföldre távoztak, vagy éppen a közfoglalkoztatásban találták meg a helyüket, vagy éppen kilökték őket az ellátórendszerből, hiszen 9 hónapról 3 hónapra csökkentették ezeket az ellátásokat.

Szóval, a kérdés igazából arra vonatkozik - és szeretném, ha menet közben válaszolna erre, mert az tovább tudná építeni a közös gondolkodást e tekintetben, és a tennivalók kijelölésében is segítene minket -, hogy az elmúlt esztendő történése kapcsán, a fejlesztések révén az előírt és a vállalt indikátorokon alapulva mennyi volt az a kézzelfogható foglalkoztatásbővüléssel párosuló új munkahely, ami életre hívódott. Államtitkár úr, jó szívvel venném, ha erre a kérdésre válaszolna és egzakt számot mondana. Elnök úr, köszönöm szépen. *(Taps az MSZP padsorai-ból.)*

ELNÖK: Most Volner János képviselő úrnak adom meg a szót.

VOLNER JÁNOS (Jobbik): Köszönöm szépen. Államtitkár Úr! Érdemes megnézni azt, hogy hogyan mennek az infrastrukturális beruházások, a legnagyobb infrastrukturális beruházások Magyarországon.

A tipikus modell ugyanaz, mint amikor a gyarmatosító hatalom együttműködik az adott országban vele kollaboráló, vele együttműködő gazdasági elitek egyes tagjaival. Magyarországon ez úgy valósul meg, hogy a miniszterelnök úr közvetlen környezetébe tartozó nagyvállalkozók, ha most például megkérdezem a képviselőtársaimat, hogy ki az, mindenki egyértelműen tudja, hogy manapság az építőipar két nagy sztárja Mészáros Lőrinc, Orbán Viktor kedvenc falujának polgármestere, és a másik ember pedig Garancsi Tibor, Orbán Viktor kedvenc fociklubjának a tulajdonosa.

Tehát ezek az emberek elkezdnek együttműködni a Magyarországon megtelepedett legnagyobb építőipari vállalatokkal, a Strabaggal, a Swietelskyvel, a Colasszal és hasonlókkal, abban, hogy a legnagyobb és legértékesebb falatokat, a legnagyobb megrendeléseket közösen, konzorciumi partnereként valósítsák meg.

Ezeknek az együttműködéseknek aztán az az eredménye, hogy Magyarországon 1,5-szer, 2-szer annyiba kerülhet 1 kilométer autópálya vagy 1 kilométer vasút, mint mondjuk, egy szomszédos országban. S ennek az az eredménye, hogy egyébként ezek a nagyvállalkozók, akiket említettem, adott esetben nyereségesebbek árbevételarány tekintetében, mint a saját konzorciumi partnereik, mint amit fel tudnak mutatni a legjobban szervezett, hasonló profilú vállalatok ugyanebben a régióban, ugyanebben a szektorban. Tehát ha megkérdezzük azt, hogy miért nem hasznosul megfelelően a pénz és miért kerül ennyi-

be, akkor nagyon könnyen megtalálhatjuk ezekben az esetekben a választ.

Révtvári államtitkár úr részére azt válaszolom, hogy az ön pártelnöke a Kommunista Ifjúsági Szövetség titkára volt, aztán Soros György egyetemista ösztöndíjasa lett, éppen a liberális filozófia történetét hallgatta, amikor *(Dr. Révtvári Bence: Semjén?)* megtörtént a rendszerváltás Magyarországon, és azonnal az Ellenzéki Kerekasztalhoz ült tárgyalópartnerként, majd pedig *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret lejártát.)* 2000-ig a Liberális Internacionálé alelnöke volt. *(Dr. Révtvári Bence: Ezt még Semjén sem tudja magáról...)* Tehát ez egy szép életút, államtitkár úr. Köszönöm szépen. *(Taps a Jobbik padsoraiból.)*

ELNÖK: Most Sallai R. Benedek képviselő úrnak adom meg a szót.

SALLAI R. BENEDEK (LMP): Köszönöm a szót, elnök úr. Államtitkár Úr! Csak egyszerűen szerettem volna tisztába tenni azt, hogy Hadházy Ákos kollégám maga nem foglalkozott fejlesztéspolitikával, nem foglalkozott pályázatokkal, de attól még, hogy esetleg nem ismeri az operatív programok rendszerét, attól még az tényszerű lehet, hogy kell-e 500 ezer forintért kocsit bérelni, mondjuk, a roma önkormányzatnak.

(19.50)

Attól még tényszerű lehet, hogy ha drágább a gépkatalógusban, mint a piacon, az nem egészséges. Ha egymillió forintot számolnak el egy négyzetméterre egy egyszerű felújításnál, akkor az sok. Tehát ehhez nem kell a strukturális alapok teljes rendszerét és a kohéziós alapokat ilyen mélységgel ismerni, mert a lopást fel lehet ismerni akkor is, ha valami ilyen mértékben túl van árazva. Mindez alapvetően akkor is indikálja a rendszer tisztaságát, ha valaki egyébként nem azzal kel és fekszik, hogy hogyan osztjuk el Magyarország forrásait ezekben a pályázati rendszerekben. Köszönöm szépen, elnök úr.

ELNÖK: Tisztelt Képviselőtársaim! Visszatérünk a normál időkeretekhez, normál felszólalásokhoz. Bodó Sándor képviselő úrnak adom meg a szót elsőként.

BODÓ SÁNDOR (Fidesz): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Valóban, egy ilyen politikai vitanap kiváló alkalom arra, hogy az elmúlt időszak európai uniós fejlesztéséről szót váltsunk, és nyilvánvalóan az értékek és a pozitívumok mellett esetleg a jövőben szükséges korrekciók is elhangozzanak.

Úgy ítélem meg, hogy az európai uniós fejlesztések az elmúlt időszakban látható eredményeket hoztak Magyarországon, legyen ez akár egy önkormány-

zati, akár egy állami beruházás, de akár az intézményi megújuló programok kapcsán vagy a vállalkozói rétegben, a gazdasági szereplőknél is erre nagyon szép példák vannak. Talán nem hangzott el elég markánsan, de számomra különösen kedves a tárgyi feltételek mellett az a szakmai megújulás, amit szintén az előző időszak európai uniós fejlesztésének köszönhetünk.

Nem tudom megállani, hogy ne reagáljak arra, amit Bangóné Borbély Ildikó képviselőtársam említett az állami beruházások kapcsán, nevezetesen Magyarország, mindenképpen Kelet-Magyarország legnagyobb vasúti fejlesztése kapcsán. Úgy ítélem meg, tisztelt képviselőtársam, hogy ennek a programnak az apropóján nem igazán lényeges szempont az, hogy kik és hányan vannak ott az átadó ünnepségen, nem igazán mértékadó, hogy a szalagot tartó hostess hölgyek hol állnak. Nem igazán fontos szerintem az sem, hogy esetleg a műsorvezető milyen nyelvbtlás kapcsán kit és hogyan nevesít. *(Bangóné Borbély Ildikó: Én csak védtem a képviselő urat.)* Kérem, legyen türelemmel! Tehát ezek szerintem nem igazán fontos szempontok. *(Bangóné Borbély Ildikó: Dehogynem!)* A mi szempontunkból szerintem sokkal fontosabb - és a „mi” alatt az ott élőket értem -, hogy bizony Püspökladányban megépült a zajvédő fal több száz méter hosszán, megépült a várost eddig elválasztó vasúti átjáró alatt egy aluljáró, és az állomás épülete is magasított peronnal, mozgáskorlátozott-lifttel van felszerelve. Számomra e beruházás kapcsán ezek a fő üzenetek.

De visszatérve kicsit a fejlesztési folyamatok elemzéséhez, azt gondolom, hogy minden egyes program kapcsán, legyen ez akár a hétköznapi munkánk vagy egy igen komoly, összetett folyamat, az ellenőrzési folyamatnak helye van. Helye van, ezt mindenki jogosan várja el, és ezt így éltem meg polgármesterként, megyei közgyűlési elnökként is, hogy minden egyes ellenőrzést segítő szándékú folyamatnak tekintek. Nyilván néha azt éreztük, hogy ebben már túlzott jelentőségű szerepek is vannak, amikor egy-egy ellenőr már túlértékeli saját maga szerepét, de azt gondolom, hogy ez még bőven belefér abba a folyamatba, ahogy szokták mondani: a cél szentesíti az eszközt.

Nyilván az ellenőrzési folyamatok egyrészt a magyar kormány és a hozzá tartozó szervek égisze alatt zajlottak, másrészt a brüsszeli ellenőrzési folyamatok. Ebben a világban érdekes szereplőként bukkant fel az utóbbi években a Korruptiókutató Központ. Valóban az ő szerepvállalása több szempontból is érdekes. Az egyik az, hogy nem európai uniós ciklusokat kutat, elemez, hanem csak úgy beleszúr a közepébe, és 2010-től kívánja az elemzéseket, illetve az ellenőrzéseket elvégezni.

Nem bontja sem 2007-2013-ra, sem 2014-'20-ra a munkáját, csak úgy beleszúr a közepébe. A 2010 előtti időszakokról én nem találtam tőlük értelmezhető írásbeli tanulmányt. Bár zömében egyetemi tanárok és egyetemi hallgatók alkotják ezt a stábot,

munkájukban egyébként teljesen megdöbbenő módon gyakran utalnak arra, hogy valamelyik bulvárlapból veszik az adataikat. Azért ez elég érdekes!

Az egyik vezető munkatársuk pedig Ungár Klára volt, egy SZDSZ-es politikus, aki többször is nyilvánosan gyűlölettel beszélt az Orbán-kormány tevékenységéről. Így tényleg azt kell mondanom, hogy a szakmaiság és az elfogulatlanság is jogosan kérdőjelezhető meg. 2016 októberében pedig ismét egy tudományosnak beállított elemzés jelent meg a „Társadalmi riport, 2006” című kiadványukban, amely szerint a közbeszerzési tenderek Magyarországon a korrupció melegágyának számítanak. Minden különösebb alátámasztás nélkül írják ezeket a - szerintük - tényeket.

Mindenképpen érdemes lenne azon polemizálni, hogy egy ilyen elfogulatlansággal egyáltalán nem vádolható szervezet hogyan és miképpen, honnan veszi ezeket az állításait. Ami a legfontosabb: a kormány feladata pedig, hogy a közbeszerzések átláthatóságáért a jövőben is tegyünk meg mindent. Köszönöm szépen a figyelmüket. *(Dr. Józsa István: Ezzel egyetértünk! - Taps a kormánypártok padsoraiból.)*

ELNÖK: Gúr Nándor képviselő úrnak adom meg a szót.

GÚR NÁNDOR (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Kíváncsian vártam, hogy Rákossy államtitkár úr válaszol-e majd a kétpercesben elhangzott kérdésre, ami a foglalkoztatási kompetenciákkal kapcsolatos, kötelező indikátorok, egyebek kérdésköréhez illetően. Nagyjából azt lőttem be magamban, hogy ez lesz a válasz, mint ami történt, tehát hogy semmit nem fog mondani, mert bármit is mondott volna, ami a valóságközelebi állapotot súrolta volna, rögtön arra kellett volna rádöbbenünk, hogy mindazok a mondatok, amelyeket meg azt megelőzően mondott a foglalkoztatási kérdésekre vonatkozóan, azok látható módon nem ezen az úton és nem ezekhez a forrásokhoz illetően születnek. Annak a következményeit nyilván ki lehet utána bontogatni.

De most nem ezt tenném, mert válasz nélkül maradtam, tehát nem akarok önmagamnak válaszolni a feltett kérdésemre, mint ahogy néhányszor, néhány államtitkár ezt meg tudja tenni a kormány padsorain belül. Sokkal inkább abból az aspektusból szeretnék ennek a témának a megközelítése kapcsán közelebb kerülni, hogy milyen veszélyekkel, milyen kockázatokkal kellett, illetve kell szembenézni jelen időszakban is a források felhasználása tekintetében. A „Modern városok” programja vonatkozásában látható módon Orbán Viktor vezényelt útjai hozták magukkal azt, hogy hol 20, hol 50, hol 150 milliárd forintokat ígért el, mintha a kormányzati pénzek akár saját források lennének, olyan szabadságfokkal megtéve, különösebb egyeztetések, tárgyalások lefolytatása nélkül is adott esetben.

Nem erről a részről, hanem sokkal inkább arról szeretnék beszélni, hogy milyen kockázatai voltak

láthatóan - és vannak is, és sajnos lesznek is - ezeknek a forrásoknak a felhasználása tekintetében.

Világbanki felmérések, másfajta vizsgálatok azt támasztják alá és azt mutatják ki, hogy Magyarország sajnos a források felhasználása vonatkozásában a legkorruptabbnak tekinthető országok közé sorolódik. Sajnos! Sajnos, tényszerű, mondom, világbanki felmérések és egyéb más kutatások támasztják alá mindezt. Azt mondják, éves szinten, amikor 1200-1500 milliárd forintos pénzek felhasználását teszik meg közbeszerzésen keresztül, a túlárazásokból fakadóan nagyjából 300-400 milliárd forintos nagyságrend az, ami gyakorlatilag elúszik a rendszerben. 300-400 milliárd forintos nagyságrend egy hétéves időintervallumon belül meghaladja a 2000 milliárd forintos nagyságrendet. Az nem kevés! A képviselőtársam azt mondja, hogy sok; én meg azt mondom, hogy nagyon sok. Nagyon sok, mert ez a pénz, ha komolyan végiggondoljuk, az adott esztendei költségvetésünknek a 10 százaléka durván.

Azt hiszem, talán az sem véletlen, hogy miközben a magyar vállalkozások 49 százaléka éves szinten az ötmillió forintos árbevételt nem tudja meghaladni, aközben ezen időszakban 5600 körüli olyan vállalkozás született, amelynek maximum egy fő foglalkoztatása mellett éves szinten százmillió forintot meghaladja az árbevétele.

(20.00)

Értik? Több mint 5600 ilyen cég született. Ezeket hívják sokan ilyen táskás cégeknek, és hát ez valamelyest vissza is igazolja közvetlen formában a korrupciós kockázatnak a tényét. Nem akarok az offshore cégekről beszélni, értelmetlenné tartom, hogy ezeket boncolgassam, csak címszavakban jellemzem ennek a kockázatát és a veszélyét is. Hogyha pedig igaz az, hogy ezekből a túlárazásokból fakadóan ilyen 300-400 milliárd forintos éves források nem fejlesztésre kerülnek be, hanem pontosan, hogy elkerülnek a fejlesztéseket, és más kezekbe jutnak, akkor, hogy nagyon egyszerűen le tudjuk képezni ezt, ez nagyjából éves viszonylatban száz felcsúti stadion megépítésével egyenértékű pénzként jelenik meg.

Vagy hogy tegyek egy másik típusú összehasonlítást: méltányossági nyugdíj-megállapítás tekintetében, ha jól emlékszem, ebben az évben 700 milliárd forint felhasználását teszik meg. Hát, ha gyors számításokat és körülbelülieket teszek itt fejben, akkor azt kell hogy mondjam, hogy nagyjából ez a 400 milliárd forint olyan 570 évnvi, 570 évnvi méltányossági nyugdíj finanszírozásának felel meg abban a nagyságrendben és ütemben, éves viszonylatban, amit önök biztosítanak 2016 vonatkozásában. Ez az a pénz, amit hagynak elcsúszni a rendszerből, ami gyakorlatilag, mondhattam, mondhatom nyugodt lelkiudlettel, korrupciós kockázati tényezőként benne van a mai folyamatokban. Ha a közbeszerzések oldaláról nézzük meg egy picit a történetet, akkor meg azt látjuk, hogy az olyan közbeszerzések, ahol egy-

szereplős a közbeszerzés - ugye, érdekes közbeszerzés az ilyen közbeszerzés -, 30-35 százalékban jelennek meg a teljes közbeszerzési halmazon belül. Hát, így könnyű még adott esetben Rogán szomszédjának is 17 milliárd forintos nagyságrendű kommunikációs forráshoz hozzájutni! De nem volt nehéz annak idején Simicskának sem, a Közgép és konzorciumain keresztül vagy Mészáros Lőrincnek sem. Meg másoknak sem természetesen.

Azt gondolom, hogy az alapvető probléma ott van, hogy nem minden fillér és nem minden forint használódik fel ott, ahol fel kellene hogy használódjon. Gondoljanak csak bele, a kutatás-fejlesztési, innovációs források felhasználásába! Ha jól emlékszem, a Nemzetgazdasági Minisztérium által koordinált, kezelt, kiírt pályázatokon keresztül mintegy 68 milliárd forintos szabad pénzforrás, vissza nem térítendő pénzforrás jelent meg, és hát vannak olyan, kormánytól nem távoli, kormányzathoz közeli oligarcháknak nevezhetők, akiknek az érdekeltségi körébe tartozók több mint hárommilliárd forintot visznek el ebből a nagyságrendből. Ezzel csak azt akarom érzékelteni, hogy szerintem nem jó úton halad ez a történet. Nem jó úton halad a pazarlás és az átgondolatlanság vonatkozásában sem. Mondok egy példát rá. Vasútfejlesztés ügyében, ha nem csálnak meg az emlékképeim, akkor ilyen 1200 milliárd forintos nagyságrendű pénzeszköz felhasználására kerül, került sor az elmúlt időszakban és a jelen elfogadott pályázati támogatások alapján.

Mészáros Lőrinc - mint mindenütt - megtalálható a dél-balatoni fejlesztések tekintetében e vonatkozásban, de mások is. Ha jól tudom, 120 milliárd forintot halad meg a szajol-püspökladányi fejlesztés, ami, ha emlékképeim megint csak nem csálnak meg, háromperces, háromperces menetidő-csökkenéssel párosult. Van más szám is, ami nem 120 feletti, hanem 160 milliárdos nagyságrendet mond e tekintetben, de a 120 is elég nagy szám. A 44 milliárd forintos esztergomi vasútfejlesztés kapcsán három év leforgása alatt egyébként a forrásfelhasználás tekintetében sikerült elérni azt, hogy 5 perc menetidő-csökkenés következett be. Közben pedig áldatlan állapotok vannak, mondjuk, a főpályaudvari helyeken, meg lehet nézni itt Budapesten, aki jár vonattal, persze csak az, aki jár vonattal, az ismerheti, hogy mi a helyzet a Déli pályaudvaron, a Keleti pályaudvaron vagy épp a Nyugatin. Amelyek a felújításokban, 2020-ig történő felújításokban szerepeltek, de kikerültek az IKOP-ból a 2020-as fejlesztések kapcsán.

Vagy ha mélyebbre akarnánk menni, akkor érdemes lenne áttekinteni a rokonok érintettségét is. Ha mást nem, alapul venni, mondjuk, a Direkt36-nak a 2015-ös feldolgozott munkásságát, ami közel ezer dokumentumot tárt fel, gyűjtött össze az Elios által elnyert LED-lámpás beruházásokról, amelyek - leírásaik szerint - kirívóan magas árakkal, az árversenytől nem félve, mint mondtam, sok esetben ugye itt az egyszereplős közbeszerzésekkel párosult. De meg lehet kérdezni Zalaegerszeg, Pécs vagy ép-

pen Kecskemét sötétbe borult városrészeit, hogy hogyan értékelték mindezt.

So-so, ha még egy mondatot ehhez illesztettem mondhatok, akkor azt mondanám, hogy persze, mindig megvoltak az önök aktuális kedvencei, 2013-ban a Közgép volt csúcsra járatva, majd Simicska tündöklésének a megszűnését követően jöttek mások, jött Mészáros vagy jött a Duna Aszfalt, épp a múlt héten, ha nem tévedek, az M4-es, M44-es vonatkozásában egy 150 milliárd forintos nagyságrendű közbeszerzési forráslehetőséggel gazdagodva. És a már korábban említett, képviselőtársam, Bangó Ildikó által elmondott ESZOSZ-os ügy, amely tekintetében az állami cégek döntenek be folyamatokat, 2800 család tönkretétele zajlik, a visszakövetelésekről államtitkár úr szólt, hogy majd hogyan, miképpen, de arról, hogy ezekkel a családokkal mi lesz, arról igazából senki nem beszél.

Az utolsó mondatom valójában nem más, mint amit az egész gondolkodásból vissza lehet tükröztetni: féket kellene szabni mindazoknak a folyamatoknak, ami arról szól, hogy ezek a források nem kicsiny források, milliárdos, százmilliárdos, több száz milliárd forint nagyságrendű források, ezek ne ellopásra, ne egyéni célok kielégítésére, hanem a gazdaság fejlődésére, az emberek jobb létének a kiszolgálására fordítódjanak. Na, ebben kellene jeleskedni, államtitkár urak, miniszter urak, ha majd a teremben lesznek! Elnök úr, köszönöm szépen. *(Taps az MSZP soraiból.)*

ELNÖK: Most Szabolcs Attila képviselő úrnak adom meg a szót.

SZABOLCS ATTILA (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Államtitkár Urak! Tisztelt Képviselőtársaim! Érdekes volt Sallai képviselő úrnak a reakcióját itt a túrkevei malommal kapcsolatban hallgatni, hiszen gyakorlatilag ő a mostani kormányt tette felelőssé azért, hogy nem kapott elég pénzt, vagy nem kapott később másik pályázatból pénzt a munka folytatására. Nem vagyok egy Kőműves Kelemen, de ha egy régi, valószínűleg lerobbant épületet fel kell újítani, akkor nem a szoba kimeszelésével kezdem, hanem statikailag megnézem, hogy állóképes maradjon egyáltalán az az épület, és nem egy néhány éven belül összedülő épületre költök el 16 millió forintot.

Tisztelt Képviselőtársak! A 2007-2013-as fejlesztési ciklusban az utolsó évek hatékony intézkedéseinek köszönhetően sikerült a Magyarországnak járó pénzügyi keretet felhasználni, de ez nem volt mindig problémamentes. Sok támadás érte a magyar közbeszerzési rendszert, sok fejlesztés, mint utólag kiderült, gazdaságilag nem volt indokolható, ami később nagy terhet jelentett az érintetteknek, főleg önkormányzatoknak. A pályázati rendszer és előírások fonákja miatt az országnak járó EU-s támogatási keret 16 százaléka jutott gazdaságfejlesztésre. Erre engedjék meg, hogy konkrét példát mondjak: Budafok-Tétény, Budapest XXII. kerülete 680 millió

forintot nyert pályázaton Nagytétény városközpontjának rehabilitációjára; ehhez kellett önrészként egy 230-250 milliót a pályázat szerint hozzátenni.

(20.10)

A pályázatban kötelező volt közterület-fejlesztési, közösségi és munkahelyteremtési célokat megjelölni. Igen ám, de amíg az első két cél támogatása 85 százalékos, a legfontosabb, a munkahelyteremtése csak 15 százalékos volt. Ez az adott példában nem okozott problémát, de ott is lehetett volna észszerűbb fejlesztést végrehajtani, és erre nagyon sok példa volt. Elítélhető-e az az önkormányzat, amelyik, mivel nem mindegy, mennyi önrészt kell betennie a fejlesztésbe, de azért megpróbál eredményeket felmutatni, olyan megoldást választ, ami neki kevesebbe kerül? Azonkívül a pályázatok elbírálása is lassú, túl bürokratikus volt. Gyakran előfordult, hogy a pályázatokban szereplő tervezői bekerülési költség az elbírálás és sok esetben a megtámadott közbeszerzési eljárás végére úgy megemelkedett, hogy az már veszélyeztette a projekt megvalósítását.

Tisztelt Államtitkár Úr! Tekintve, hogy ma Magyarországon a népességfogyás megállítása után vagy mellett a gazdaság fejlesztése a legfontosabb feladat, és annak fényében, hogy a 2020 utáni EU-s források jövője bizonytalan, kérdezem államtitkár urat, mik a közbeszerzési törvény aktuális változásai, és mennyiben segíti a gazdaság fejlesztését, elsősorban a magyar vállalkozások versenyképességét. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Most Szilágyi György képviselő úrnak adom meg a szót.

SZILÁGYI GYÖRGY (Jobbik): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Engedjék meg képviselőtársaim, hogy az elején reagáljak egy-két dologra.

Becsó Zsolt felszólalása okozta a legnagyobb felzúdulást. Én meg szeretném védeni képviselőtársamat, mert tudjuk azt, önök is, én is, hogy ez nem Becsó Zsolt felszólalása volt, a propagandaminisztérium megírta neki, ő felolvasta. Csak annyit kérek képviselőtársaimtól, mondják már el a Habony-médiának és azoknak a propagandistáknak, akik írják ezeket a felszólalásokat, hogy itt fontos szakmai kérdésekről kellene tárgyalni. Mi sem arról beszélünk most, hogy van egy dunaújvárosi fideszes gyilkos, aki képviselő volt, nem is arról beszélünk, hogy a heresznyei fideszes polgármester, akiről nyugodtan mondhatjuk most már, hogy hullarabló, mert elítéltek, sőt még csak az Orbán családhoz köthető professzorról sem beszélünk, Ghaiith Pharaonról, akiről tudjuk, hogy az FBI körözte és az Interpol. Nem ezekről szeretnénk beszélni, hanem tényleg fontos szakmai kérdésekről, és akkor rá is térnek ezekre a kérdésekre.

Lázár János azt mondta a felszólalásában, hogy az Európai Uniónál történt feljelentések mennyire

rosszak és mennyi kárt okozhatnak. Sajnos azt nem tette hozzá a miniszter úr, hogy valóban, egy felelősen gondolkodó - mert az ellenzékéről beszélt, úgy en bloc -, a Jobbik Magyarországért Mozgalom soha nem tett feljelentést az Európai Uniónál, pontosan azért, mert egy felelősen gondolkodó ellenzéki párt pontosan tudja, hogy az Európai Uniónál tett feljelentésével nemcsak a Fidesznek okoz kárt, hanem egész Magyarországnak, és egy felelősen gondolkodó párt nem szeretne egész Magyarországnak kárt okozni, ez egyértelmű.

Rátérve teljes mértékben arra, amiről most beszélünk kellene, a strukturális és befektetési alapok megtervezésénél és odaítélésénél csak látszatesélyegyenlőség és látszat tagországi szuverenitás létezik, mert a tagországok törekvéseinek meg kell egyeznie az EU és az irányító háttérhatalmak törekvéseivel. Sajnos nemcsak az EU-ban találkozunk elvi esélyegyenlőséggel, hiszen a magyarországi intézményi struktúrában sem beszélhetünk valódi esélyegyenlőségről a források elosztásánál. A támogatási rendszerben az egyenlő bánásmód biztosításának leginkább abban kellene megnyilvánulnia, hogy a forrásokhoz való hozzáférés során a potenciális pályázók számára azonos elbánást biztosít az elosztást végző intézményrendszer, azaz valamennyi pályázót azonos mércével mérjenek, azonos értékelési rendszerben rangsoroljanak.

Sajnálatos módon ma Magyarországon a támogatási rendszerünk, köszönhetően a kormányunknak, olyan durva torzulásokon ment keresztül, aminek eredménye, hogy több forrás kerül meghirdetésre úgynevezett kiemelt eljárásrend keretében, mint valaha. Ez a gyakorlatban azt jelenti, hogy a kiemelt kedvezményezettek nem versenyeznek forrásokért, nem igyekeznek meggyőzni a döntéshozókat arról, hogy az ő fejlesztési elképzelésük megvalósítása révén hasznosulnak legjobban a támogatási források. Ezen esetekben egyszerűen a döntéshozó, ki tudja, milyen információ alapján dönt arról, hogy egyik vagy másik gazdasági vagy intézményi szereplő kap egy meghatározott összeget. A projekt kidolgozása a döntéseket követően történik, tehát már pontosan ismert a megítélt támogatási összeg, illetve kész tényként kezeli mindenki, hogy az adott kedvezményezett még kidolgozatlan projektje támogatásra kerül. Ennek egyenes következménye, hogy a kedvezményezett nem érdekelt sem a takarékos költséggazdálkodásban, sem a projekt szakmai tartalmának alapos és részletes kidolgozásában, tehát pont annyi pénzt fog elkölteni, mint amennyit számára odaígértek.

Tisztelt Képviselőtársaim! Ez a gyakorlat súlyosan sérti az esélyegyenlőség és a költséghatékonyság alapelvét. Ezt a problémát az EU Bizottság is észlelte, aminek következtében megkérte a magyar bürokráciát, hogy méltóztassanak legalább két értékelővel értékelteni azokat a projekteket, amiket a fentiekben vázolt kiemelt eljárásrend szerint kívánnak támogatni. Eddig tehát nem volt valódi értékelés a kiemelt projektek kiválasztása során. A kiválasztási

eljárás és a rendszer átláthatósága alapvető követelmény. Ellenkező esetben a Voldemort nagyurak és a táskás emberek vadászterületévé változik a támogatási rendszer.

Sajnos a nyílt pályázatos konstrukciók esetében sem sokkal kedvezőbb a helyzet. Felidézve a 2010 előtti, NFÜ által irányított és felügyelt rendszert, tényként tudjuk megállapítani, hogy ott a vonatkozó jogszabályokban előírt összesen 75 napos kiválasztási eljárást az intézményrendszer nagyjából képes volt betartani. A helyzet 2010 után fokozatosan és folyamatosan romlott. Jelenleg a benyújtott pályázatok értékelése több mint fél évet vesz igénybe, de van olyan támogatási konstrukció, amelynek a beadása lezárult február 29-én, és a mai napig még egyetlen döntés sem született. Ha jól számolom, akkor ez éppen 9 hónap, ami 9-szerese a jelenleg a jogszabályban meghatározott 30 napnak. Ezért is lenne fontos egyébként, amit szintén Lázár miniszter úr mondott, hogy a gyorsaságot kellene erősíteni, és ez egy fontos szempont lenne a pályázatoknál. Itt nem ezt tapasztaljuk.

Amikor az év elején többen kifogásolták, hogy az értékelési rendszer lassú, az a válasz érkezett a kormányzat részéről, hogy mindez azért van, mert a régi rendszer értékelői szabotálják a munkát. Persze mindenkit megnyugtattak, hogy idén májusra felállításra kerül az új értékelő rendszer, ami mind szakértelmében, mind rátermettségében felülmúlja majd a régit, és minden úgy fog menni, mint a karikacsapás. A hónapok teltek, elmúlt a nyár, majd elmúlt az ősz is, de az új értékelő rendszer csak nem akart felállni. Lázár János miniszter úr éppen a múlt héten jelentette be, hogy immár 5 ezer új értékelőt regisztráltak az új rendszerben. Ehhez én csak forrón gratulálni tudok, de kénytelen vagyok feltenni a kérdést: mit csináltak, csinálnak ezek a derék értékelők? Miért nem haladnak az ügyek? Ha már ilyen szép számmal összegyűltek, akkor miért nem képesek a közel egyéves lemaradást behozni? Dolgozik itt bárki egyáltalán?

Korábban az irányító hatóságok konstrukciónként határozták meg azokat az alapvető követelményeket, amiknek minden értékelőnek meg kellett felelni. Ilyenek voltak: szakirányú végzettség, az adott területen eltöltött szakmai tapasztalat, s a többi; ezenkívül az NFÜ működésének időszakában rendszeresen tartottak képzést az értékelők számára az értékelésre kerülő konstrukció vonatkozásában. Ma erről még csak nem is hallani. Korábban voltak értékelők, akik az elosztási rendszerben dolgoztak, ezeket nevezték belső értékelőnek. Voltak olyanok, akik szerződött partnerei voltak az intézményrendszernek, ők voltak a külső értékelők. Az akkori gyakorlat szerint egy adott pályázatot egy belső és egy külső értékelő értékelt, a két értékelés összevezetésére került, s az értékelések közötti jelentős eltérések esetén harmadik értékelőt kértek fel. Mindez belefért akkoriban a 75 napos határidőbe. Az intézményrendszer permanens átalakításában a belső értékelésre alkalmas, tapasztalt munkaerőt elüldözték, ezért az

értékelési feladatok ellátására egyre több külső értékelő került bevonásra. Az értékelők rendszerének átalakítása tehát valójában nem más, mint a teljesen elhibázott intézményi átalakítások miatt vált égető problémává.

Az értékelési rendszer átalakításának elsődleges okaként a kormányzat a korrupciót jelölte meg. A korrupciót nem az egyszerű ügyintézők vagy alsó szintű vezetők körében kell keresni.

(20.20)

Korábban sem az ügyintézők vették a bátorságot maguknak, hogy arra nem jogosultakat részesítsenek előnyben, kiemelt eljárás keretében tömjék meg a haverok zsebeit, hanem a felettük álló politikai vezetők. Az MSZP-SZDSZ-kormányok idején is megvoltak azok a korifeusok, akik úgymond leszóltak a hivatalokba, hogy menjenek a dolgok. Ezeket az ügyeket mára már elfeledtük, mert a Fidesz-kormányok nem voltak érdekeltek abban, hogy feltárják azokat, sőt a felső és legfelsőbb politikai szintről történő leszólogatások rendszere a fideszes irányítás alatt teljesebben ki igazán.

Tisztelt Képviselőtársaim! Önök szerint a felcsúti kisvasútprojektet egy épeszű értékelő valódi turisztikai fejlesztésnek minősítette volna, és mint ilyen támogatásra javasol jószántából? Ugye, valamennyien egyetértünk abban, hogy valószínűleg nem. Az állami értékelők rendszerében a szakmaiság teljesen elsikkad, azonban az utasításra történő, kritika nélküli végrehajtás megerősödik. Egy olyan állami alkalmazott, aki egzisztenciálisan függ az állásától és a napi nyolc-tíz óra mellett értékelési feladatokat végez, meg fogja tagadni a felesleges kérését az adott pályázat értékelése során? Az állami alkalmazottakkal történő értékelés modelljére kiváló példa a trafikok osztogatása során tapasztalt gyakorlat, ott is több ezer pályázatot sikerült gyorsan és hatékonyan szétdobálni a haveroknak. Az eredmény közismert és önmagáért beszél, kár is tovább hánytorgatni.

Az állami alkalmazottak számára biztosított fűsimunka a legrosszabb kádári időket idézi. Az értékelési feladatok alapos ellátásához ismerni kell az értékelőknek a támogatási felhívást, a mellékleteit, a jogszabályi környezetet, valamint a pályázat tárgyát képező fejlesztési elképzeléseket vagy projektekre vonatkozó jogi és szakmai normákat. Ezen tudás egy embertől akkor várható el, ha fő feladatának tekinti az értékelést. A napi munka mellett mindez nem elvárható.

Mély aggodalommal tekintünk a jövőbe, mind az értékelők tevékenységére, mind az intézményrendszer működésének egészére nézve. Az évek óta tartó nem megfelelő intézményirányítás és a politika legfelső szintjéről lefelé terjedő nyílt korrupció súlyos árat fog majd követelni Magyarországtól, amikor a 2014-2020-as ciklus elszámolását kell benyújtani az akkori kormányzatnak az EU Bizottság számára. Ahogy az előző ciklus lezárása is komoly prob-

lémákba ütközik jelenleg is, úgy tartok attól, hogy ezen ciklus esetén sem lesz másként. Csak remélni tudom, hogy a helyzet legalább rosszabb nem lesz. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Most kétperces hozzászólásra Bangóné Borbély Ildikó képviselő asszonynak adom meg a szót.

BANGÓNÉ BORBÉLY ILDIKÓ (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Sajnálom, hogy a képviselő úr elment. Én igenis nagyon fontosnak tartom, hogy egy több mint 160 milliárdos beruházás átadásán ki vesz részt a kormánypártok, a helyi képviselők és a polgármesterek közül. Csak az a baj, hogy amikor a helyi önkormányzati polgármesterek nem jöttek el, azt maga Bodó Sándor is nagyon jól tudja, hogy miért nem jöttek el. A püspökladányi polgármestert övező korrupciós ügyek miatt nem jöttek el az átadásra.

Beszéljünk tisztán! Én ott voltam, mert fontosnak tartottam, hogy ez a beruházás megvalósult, ami a sárréti és bihari embereknek egy nagyon fontos ügye volt. Én utazok a vasúton, de azt nem bírom elviselni, hogy egy olyan átadást vágjanak a fejemhez a parlamentben, amikor folyamatosan kommunizálnak a Parlament falain belül, és olyan módszerekkel adtak át egy ilyen beruházást, amit anno még maguk a kommunisták is megirigyeltek volna, ahogyan történt ez az átadás.

Azt gondolom, hogy ilyenkor egy képviselőnek egy kicsikét magába kellene szállnia, és Bodó Sándornak mint a térség országgyűlési képviselőjének ezen az átadáson ott lett volna a helye. Azt gondolom, ilyenkor nincs fontosabb ügy annál, mint amikor egy 160 milliárdos beruházás - bár hozzáteszem, mondom még egyszer, önök voltak azok, akik 24 milliárd forinttal azonnal megemelték a költségeket - megvalósul, főleg azután, hogy az M4-es projektet leállították, pontosan az Orbán-Simicska-háború miatt, és volt egy veszélye ennek is, attól féltünk, hogy végül ez a beruházás sem fog elkészülni, mint ahogy látszik, hogy nem is folytatták azóta a püspökladány-ebesi vagy a püspökladány-debreceeni vasútvonal további felújítását.

Azt gondolom, hogy néha egy kicsit szerényebben kellene a kormánypárti képviselőknek viselkedniük. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Z. Kárpát Dániel képviselő úrnak adom meg a szót két percben.

Z. KÁRPÁT DÁNIEL (Jobbik): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Ajajajaj, hallatszik a jobbikos és ellenzéki padsorokból, pontosan azért, mert a kormánypártok képviselői néha akkora mellénnyel próbálják védeni a védhetetlent, hogy az elképesztő. Pedig van olyan teljesítmény, amit letehetnének az asztalra. Fájó módon hiányzik ugyanis egy olyan

számítás vagy számításorozat, amely azt összesíti, hogy az EU-támogatásokból az érintett kérdéskörben mennyi került vissza azokhoz a nettó befizetőkhöz, azokhoz a nyugati tagállamokhoz, amelyeknek adott esetben cégei vagy más multihálózatok cégei Magyarországon működnek, mennyit vitt haza a Colas, mennyit vitt haza a Swietelsky, mennyi került, mondjuk, a Strabaghoz, mennyi került olyan társaságokhoz, amelyek adott esetben Magyarországon csak áfabefizetések révén vagy más módon tudtak hozzájárulni a nemzetgazdaság működéséhez. *(Vantara Gyulának:)* Tényleg ne gágogjon már, nem a piacon van, a nemzet templomában vagyunk, nyomjon egy gombot! Lehet, hogy önöknek ez csak egy piac, mert letelepedési kötvénnyel üzletelnek még ebben a Házban is, de számunkra ez még mindig a nemzet temploma. Nyomjon egy gombot, képes rá, ne remegjen!

A helyzet az, hogy azt kellene vizsgálnunk, hogy az érintett pályázati tömeg terhére mennyi visszacsorgatott kifizetés történt, tehát a nettó befizetőnek mondott tagállamokhoz mennyi került vissza ebből a tömegeből. Ilyen kutatást Magyarország kormányai - hozzáteszem, az előzőek sem, tehát nem csak a 2010 óta regnáló - nem tettek le az asztalra, a 2007-13 közötti időszakot illetően nem áll rendelkezésünkre ilyen kimutatás. Egyetlen lengyel kutatásra hivatkozhatunk, amely szerint a hozzájuk érkező támogatások akár 60 százaléka is visszaáramolhatott a nyugati cégekhez.

Erős a feltételezésünk, hogy rendszerszinten Magyarország sem tud sokkal jobb mutatókat felvonultatni. De legalább tudnunk kéne azt, hogy miről vitatkozik a magyar parlament. És ez bizony nem ellenzéki felelősség, kőkemény kormányzati felelősség az, hogy a szükséges információtömeg kutatásával és biztosítása által egyáltalán egy bázist teremtsenek. Ez pedig fájó módon hiányzik, éppen ezért úgy érzem, kioktatásra végképp nincs okuk. Köszönöm a lehetőséget. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Most Vantara Gyula képviselő úrnak adom meg a szót normál felszólalásként.

VANTARA GYULA (Fidesz): Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Egy, már érintőlegesen említett témakörrel szeretnék beszélni, mégpedig a „Modern városok” program megvalósulásáról, illetve annak helyzetéről. *(Zaj az ellenzéki oldalon.)*

Magyarország fejlődésének természetesen nem kizárólagos, de kiemelkedő jelentőségű alapkérdése, hogy a megyei jogú városokat, valamint a térségi központokat modern városná lehessen fejleszteni. A vidéki városok fejlődése érdekében hozta létre a kormány a „Modern városok” elnevezésű programot, amely kiegészítő európai uniós forrásokkal, TOP- és az egyéb fejlesztési forrásokkal, megyék, illetve megyei jogú városok fejlesztési forrásaival alkot egységet. Ennek keretében a miniszterelnök úr eddig 19 megyei jogú városba látogatott el. Csak zárójelben

említem meg, hogy olyan halmozottan hátrányos térségekben, mint Győr vagy Hódmezővásárhely, még nem volt tárgyalás.

Ezeket a látogatásokat megállapodik a vezetőkkel az együttműködésről, és az együttműködéssel hozzájárulnak a városok fejlődéséhez. Természetesen sok hasonlóság mellett ezek között a települések között is vannak jelentős különbségek a városok helyzete, körülményei és problémái között. A „Modern városok” megállapodás tehát a közös célrendszer mellett az egyes városok vonatkozásában eltérő fejlesztési irányokat kell hogy megfogalmazzon, amelyeket az adott városra kell szabni. A fókuszban természetesen mindenhol a gazdaságfejlesztés áll, hiszen ennek a sikeressége teremtheti meg a fenntartható és fokozatosan fejlődő modern várost.

Tisztelt Államtitkár Úr! Szeretném megkérdezni, hogy a „Modern városok” program legfontosabb elemei melyek, és ezek milyen várható eredménnyel fognak járni. A következő kérdés is érdekes, és szeretném, ha kitérne rá a válaszában. A városokkal kötendő megállapodásoknak azért van jelentősége, hogy az előrelépéshez, fejlődéshez szükséges források felhasználása ne a budapesti íróasztalok mögött kigondolt módon és célok érdekében történjen, hanem amit a helyiek, ezen bizonyos modern városok lakói és vezetői szükségesnek látnak. Egyetért-e államtitkár úr ezzel a gondolattal, és teljesül-e ez a vágyuk?

Végül engedjenek meg még két megjegyzést! Z. Kárpát Dániel úrral szeretném közölni, hogy 30 százalék az az arány, amit Lázár miniszter úr a közbeszerzési törvény módosításánál mondott el.

(20.30)

Most én mondanám önnek, hogy nyomjon gombot. Tehát ez a szám 30 százalék; még egyszer lassan mondom, hogy mindenki megértse.

A másik megjegyzés, hogy Hadházy Ákos szakszóvivő képviselő úr ugyan nincs itt, de államtitkár asszony már utalt rá, hogy a pályázatok bírálata és azok ellenőrzése vonatkozásában olyan abszolút szakmaiatlan megjegyzéseket tett, hogy ebből következően a hitelességét kérdőjelezi meg képviselő úrnak.

Végül engedjék meg, hogy köszönetet mondjak a Miniszterelnökségnek és a szakminisztériumoknak. Ugyanis az uniós számvevőszék és az Eutaf-ellenőrzések során, amelyeket módomban volt átélni, ezért egy kicsit érdekesen szemlélem ezt a vitát, mert egy 35 és egy 17 milliárdos beruházást volt szerencsém lebonyolítani, és ennek tapasztalatai alapján szeretném megköszönni még egyszer a Miniszterelnökségnek és a szakminisztériumoknak azt a kollegiális segítséget, amit a feljelentések alapján indított vizsgálatok során tanúsítottak. Köszönöm a figyelmüket. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Csepreghy Nándor államtitkár jelentkezett, hogy máris válaszol. Öné a szó, államtitkár úr.

CSEPREGHY NÁNDOR, a Miniszterelnökség államtitkára: Köszönöm szépen, elnök úr. Engedje meg, hogy több képviselőnek is válaszoljak a kérdésére. Gúr képviselő úr hiányolta a számot, de azóta kiderítettem, hogy 120 ezer az a szám, ami részben kötődik az európai uniós fejlesztésekből megvalósult projektekhez. Nem felejtettem el, csak ennyi idő volt, amíg össze tudtam szedni.

Szabolcs Attila képviselő úr felvetette a közbeszerzési törvény módosítását, illetve hogy az hogyan járul hozzá ahhoz, hogy minél több magyar kis- és középvállalkozás részt tudjon venni ezekben a beruházásokban. Háromféleképpen tud; egyrészt úgy, hogy a közbeszerzési törvény az ajánlatkérőnek, tehát cégnek, önkormányzatnak kötelezővé teszi, hogy a belépési kritériumokat a lehető legalacsonyabbra szorítsa, függetlenül attól, hogy európai uniós eljárásrendről beszélünk vagy hazai költségvetésből, kevesebb pénzügyi referenciával és alacsonyabb szintű műszaki referenciával is be lehet lépni. Minél alacsonyabb a referenciaszint, annál több magyar vállalkozás tud részt venni. Azt az egyensúlyi pontot kell megtalálni a rendszerben, hogy úgy tudjuk ezt a szintet csökkenteni, hogy az nem megy a minőség rovására, de a hazai szereplőket az uniós versenyjogi szabályok között pozicionálja.

Vantara képviselő úr szóba hozta a „Modern városok” programot. Mondtam, hogy ez csak részben kötődik az európai uniós forrásokhoz. De természetesen fontos azt elmondani, hogy a „Modern városok” program egy kiegészítő programja a területfejlesztési operatív programnak. Olyan nem volt még Magyarország rendszerváltás utáni történetében, hogy egy kormányzat ne csak beszéljen arról, hogy jelentős pénzügyi segítséget nyújt, hanem tegyen is arról, hogy valóban komoly pénzügyi segítséget nyújtson a vidék Magyarországnak. A területfejlesztési operatív program tekintetében mind a 19 megye, mind a 23 megyei jogú város kapott ilyen pluszforrás-lehetőséget, ezt egészítette ki a „Modern városok” program.

Az volt a célunk, hogy három feltételrendszer tudjunk megteremteni. Először: legyen munkahely ezekben a városokban; mitől lesz ott valóban piaci, az elsődleges munkaerőpiac által megteremtett munkahely. Kettő: ha van munka, akkor van minden. Hogyan tudják az ott élő emberek a szabadidejüket értelmesen, tartalmasan eltölteni? Erről szólnak például a kulturális és sportberuházások. Három: milyen típusú állami szolgáltatásokat, milyen minőségben tudunk nyújtani? Magyarország akkor lesz egy valóban jól prosperáló ország, ha a főváros ellátási minősége és a vidék ellátási minősége azonos mértékben jó színvonalú. A „Modern városok” program és a többi forrás ezt a feltételrendszert szolgálják.

Abban a vitában nem rendelkezem pontos számmal, amit képviselő úr kérdezett, hogy mennyi jut vissza, de biztos vagyok benne, hogy tíz százalékkal magasabb annál, mint amennyinek optimálisan vissza kellene jutni ezekhez a cégekhez. Mert azt

valóban láttuk, hogy ha Magyarországon egy kisvállalkozás kap arra pénzt, hogy mondjuk, gépeket vásároljon, ezeknek a gépeknek a jelentős része akkor is a német iparvállalatokhoz megy vissza, ha ezek az iparvállalatok önmaguk nem pályázhatnak. De a sor végén mégis ők a haszonélvezők. Akkor is ez van, ha egy vállalkozás egy gépbeszerzést követően magasabb volumenű termelést tud biztosítani, több bevételt tud realizálni. Ebből egyrészt a magyar államkassza is jobban részesül, hiszen több adót fizetnek neki, de a másik oldalon ezek a többletbevételek is többlet-importkeresletet generálnak. Elnök úr, köszönöm szépen. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Horváth Imre képviselő úrnak adom meg a szót.

HORVÁTH IMRE (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Államtitkár Úr! Korábban kifogásoltam, hogy egyes GINOP-pályázatok, annak ellenére, hogy kormányhatározat szolt a kiírás határidejére, jóval később kerültek kiírásra, hátráltatva, illetve hátrányos helyzetbe hozva azokat a kkv-kat, amelyek pályázni kívántak. Kérdezem államtitkár urat, hogy hogyan áll a helyzet jelenleg.

Amiről én szólni kívánok, az szűkebb választókerületem ezzel kapcsolatos dolgai. Ugye, a GINOP rendkívül jó lehetőség kellene legyen a lakótelepi lakások felújítására. A probléma az, hogy ezt a szerepet nem képes betölteni. Ennek az az oka, hogy a hitel nem teljesen ingyenes, 10 százalék önrészt feltételez, amit rengetegen nem lesznek képesek vállalni. Hiszen lakásfelújításra minimum 1 millió forint hitelt kell felvenni, amelyhez egy legalább 100 ezer forint önrész járul. Hol képes egy ember 100 ezer forintos önrésszel előállni ott, ahol az átlagjövedelem 114 ezer forint? Sehol. Számukra ez nem fog megoldást jelenteni.

Jelezném azt is, hogy azoknak a lakásszövetkezeteknek, amelyek több évig kuporgattak pénzt a lakásfelújításra, korszerűsítésre, több száz millió forintjuk veszett benn különböző brókercégekben, a Buda-Cash-ben, Quaestor-kötvényekben, ezek az emberek, ezek a szövetkezetek képtelenek pályázaton indulni. Azonban megoldást jelenthet ez a gazdagok számára, hiszen akár üdülőházak felújítására és korszerűsítésére is igénybe lehet venni ezeket a forrásokat.

Az Európai Unió deklarált célja, hogy ezek a források az elmaradottabb területek felzárkóztatására legyenek fordítva. Azonban a jelen konstrukció szerint nem az elmaradottabb régiók és omladozó panelházak megújítására, hanem a gazdagok üdülőinek felújítására lesz fordítva. Emellett biztosítékot is kérnek a hitel felvétele mellé, ami vélhetően főként maga a felújítandó ingatlan lesz. Kérdéses, hogy miként fognak így forrásokhoz jutni azok, akiknek esetleg már van jelzálog az ingatlanjukon. Vélhetően

sehogy. Így tehát megint a legkiszolgáltatottabb rétegek fognak elesni egy rendkívül előnyös európai uniós forrás igénybevételétől. És az sem biztos, hogy a kisebb településeken fekvő ingatlanok egyébként elfogadható fedezetet fognak-e jelenteni. Így a kistéleplelősen élők sem biztos, hogy hozzáférhetnek ezekhez a pénzekhez.

Ez a fejlesztési forrás továbbá egy hatalmas pofon is a kormánypártnak, konkrétan a napelemekkel kapcsolatos politikájának, hiszen a Fidesz-kormány környezetvédelmi termékdíjat vetett ki rájuk; egy olyan termékre, amelynek egyik legnagyobb előnye az, hogy környezetbarát. Most pedig a GINOP-támogatások kapcsán kiderül, hogy a napkollektorok vásárlására is lehetőséget biztosítanak az ingatlan korszerűsítésének jegyében. Ebből látszik, hogy mennyire értelmetlen a Fidesz napelemekkel kapcsolatos politikája. Mindenki tudja, hogy a napelemek előnyösek, és szükség van rájuk, kivéve a kormányt. Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Most Riz Gábor képviselőnek adom meg a szót.

RIZ GÁBOR (Fidesz): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Egy ország állapotát az is meghatározza, hogy a vérkeringése milyen. Az egyik legfontosabb mércéje ennek, hogy a közúthálózat és a vasúthálózat fejlettsége európai vagy esetleg az európaiktól elmaradó. Engedjenek meg néhány gondolatban egy visszatérést a korábbi időszakra! Az idej fejlesztési időszak megalapozó tanulmánya bemutat néhány olyan fontos adatot, ami mértékadó lehet az utak állapotára vonatkozóan például.

A nagy forgalmú főútjaink túlhasznált állapotban nagyjából 228 kilométeren leledzenek, és 6640 kilométeren pedig normál állapotúak. Viszont a kis forgalmú mellékútjaink 6632 kilométeren túlhasználtak, és 12 079 kilométeren pedig normál állapotúak. Ez azért fontos, mert a vidéken élők számára ugyanolyan fontos a munkába járás, ugyanolyan fontos az iskola, óvoda, munkahely megközelítése, mint ahogyan a fővárosban és az agglomerációjában élő emberek számára. Ezért messze nem közömbös, hogy ebben a fejlesztési időszakban mennyi és milyen forrás valósul meg vagy társul az idej fejlesztési elképzelésekhez.

(20.40)

Nézzük a 2000-es állapotot! A 2000. évben mindössze 456 kilométer volt az a gyorsforgalmi vagy gyorsforgalmi jellemzőkkel rendelkező úthálózat, főúthálózat, amely mindössze az osztrák határig nyúlt. A 2001-2015 között két uniós fejlesztési ciklusban megvalósult gyorsforgalmi útszakasz fejlesztési hossza már 946 kilométer volt, amely az érintett megyeszékhelyek számát tekintve hatot jelentett, az országhatár elérése szempontjából a horvát, szlovén,

román és a szerb elérhetőséget is biztosította. Ebben az időszakban mintegy 2477 milliárd forint került felhasználásra. A 2016-2022 között tervezett fejlesztéseket egyrészt egy kormányhatározat szabályozza, az 1371., amely meghatározza az utak bevonását a fejlesztési csomagba. Erre az időszakra mintegy 920 kilométer fejlesztése van előirányozva, a fejlesztéssel érintett megyeszékhelyek száma 12, és az érintett országhatár pedig a szlovák, román, horvát, osztrák.

Jellemzően 637 kilométer hosszan kétszer kétsávos, úgynevezett gyorsforgalmi úthálózat fejlesztése valósul meg. Hogy milyen forrásstruktúrában, elsősorban az integrált közlekedésfejlesztési operatív programból, az 1-es, 4-es prioritásból, illetve az európai hálózatfejlesztési eszközökből, valamint a hazai forrás hozzájárulásával. Az európai hálózatfejlesztési eszközök közül mintegy 1075 millió euróról van szó, azaz 300 milliárd forintról beszélhetünk. Ez 37 projektet jelent a hazai forrásból, amit hozzá tudunk tenni, és összegében 1279 forintot (*sic!*) fordítunk hazai forrásból az utak fejlesztésére. Hogy összeget is tudjak mondani, ez hasonló az előző időszakéhoz képest, 2463 milliárd forint, ami ebben az időszakban felhasználásra kerül.

Fontos azt is elmondanom még az utak fejlesztése kapcsán, hogy ezek között több olyan útszakasz is szerepel, ami számomra, számunkra is - Észak-Magyarországon élőknek - fontos lehet. Az egyik ilyen az M30-as autópálya Tornyosnémeti-országhatár közötti szakaszának megvalósítása, de Nógrádot, Hevest is érintő, és fontos nagyon, hogy időre megvalósuljon a 21-es számú főút gyorsított tétele, amely Hatvanról egészen az országhatárig, Salgótarján bekapcsolásával teszi jóval gyorsabbá a megyeszékhely elérését, rajta keresztül pedig Észak-Magyarország, Borsod, illetve Heves jó néhány települését.

Kicsit szűkítve a megyénk felé, illetve a helyi dolgainkról néhány gondolatot engedjenek meg! Képviselőként viszonylag jó rálátásom van a magam területére, ezért a korábbi időszakból és a mostani időszakból is néhány tapasztalatot hadd mondjak el! A korábbi időszakban jellemzőek voltak nagyon gyakran a pontszerű és foltszerű fejlesztések, amelyek nem értek egybe, nem kapcsolódtak egymáshoz mikrotérségi, térségi szinten sem, ágazati szinten sem.

Ezek sajnos azzal az eredménnyel jártak, hogy ezek a fejlesztések vagy nem tudták teljes hatékonysággal a ráfordítást igénybe venni, vagy pedig nem tudták azt a teljesítményt produkálni, amelyet elvártak tőlük. Ezért ebben az időszakban kiemelten fontos volt, hogy csak a mi térségünkben több mint kétszáz olyan látogatás volt, amelyet a Széchenyi Programiroda munkatársai segítségével, illetve az agrár- és iparkamara munkatársai segítségével bonyolítottunk le, ahol polgármesterekkel - és ebben politika-mentesen volt jobbikos, volt MSZP-s, volt független polgármester, sőt fideszes is szép számmal -, a közreműködésükkel próbáltuk meg egybefűzni azokat az elképzeléseket, amelyeknek mikrotérségi, térségi szinten meg kell valósulniuk a jövőben.

Egy utolsó gondolat még, és én magam is azokhoz csatlakozom, akik Hadházy képviselőtársunk távozását sajnálják, mert november 3-án az ATV esti beszélgetőműsorában Ózdot, a választókerületemet érintő problémát feszegettek, jelesül a digitális erőmű, illetve a filmtörténeti élménypark megvalósulását vagy nem megvalósulását.

Az információim arra kiterjednek, visszakerdezzem a saját honfitársaimat, hogy képviselő úr talán ott sem volt, úgyhogy nem is rendelkezik pontos információkkal, legfeljebb hallott információkkal rendelkezik. Azt vizionálta, hogy nem valósult meg a beruházás. Nos, a beruházás mindkét üteme, az erőmű is és a fűvógépház beruházása is megvalósult, olyannyira, hogy az építészek az úgynevezett médiaépítészeti díjra javasolják, és a nemzetközi zsűri szerint az első hat között van a két megújult ipari műemlék épület.

Július 17-étől - ami szintén egy vízió volt Hadházy képviselő úr elmondásából, hogy még az indikátorokat sem tudják teljesíteni - a regisztrált látogatók száma 3500 volt. Évente kell 8 ezret teljesíteni, és ezt július 17-étől tudta teljesíteni november közepéig a MaNDA, a Nemzeti Digitális Archívum két ózdi intézménye. Azt javasolnám, hogy először helyben tájékozódni kell, és utána kell elmenni egy televízió nyilvánossága elé, esetleg pontatlanságokat mondani és azzal a vízióval próbálni terhelni az ország lakosságát, hogy itt bizony csalnak, lopnak, hazudnak, holott lehet, hogy csak az információ hiányában vagyunk. Köszönöm szépen. (*Taps a kormánypartí padosorokból.*)

ELNÖK: Z. Kárpát Dániel képviselő úrnak adom meg a szót.

Z. KÁRPÁT DÁNIEL (Jobbik): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! El kell hogy mondjuk, hogy amikor kétperces felszólalásban néhány észrevételt tettünk az EU-s pályázati projekteket illető visszaélések kapcsán, akkor a Jobbik frakcióját hozzá nem értéssel vádolták. Itt a helyzet az, hogy a bizonyítványt annak kell és kellene megmagyarázni, aki ezeket a konkrét jelenségeket, konkrét tényeket, konkrét számokat eddig nem interpretálta, nem értelmezte, rendszer szinten nem próbálta látni.

Mikről is beszélünk? Nagyon ritkán szoktunk európai uniós intézmények vizsgálatára hivatkozni, önök annál gyakrabban, főleg államtitkári válaszokban, azonnali kérdések órájában, interpellációk során. Éppen ezért, ha mondjuk, a Bizottság által kifogásolt esetekből csemegézünk, akkor látunk például biohasznosulási projektet, ahol a nyertes ajánlatban egy-egy ember havi munkadíja 14,4 millió forint volt, míg egy teljesen hasonló munkakörben, tevékenységi körben dolgozó másik ember bére pedig 625 ezer forint. A magyarázat szerint a két személy között annyi különbség volt, hogy az egyik haszonállatokkal foglalkozott, a másik pedig háziállatokkal. A magya-

rázat szerint ez indokolta a húszszoros bérkülönbséget és fizetésbeli különbséget ezen tervezet kapcsán. Ezt érdekes módon, meglepő módon a Bizottság nem tartotta teljes értékű magyarázatnak, hogy sajtóhíreket is idézzünk.

Egy másik esetben egy fémhulladékvágó mobil ollót 222 millió forintért szerzett be 2013-ban a nyertes pályázó. Az EU-ellenőrök maguk, de a hazaiak is megtalálhatták volna a piacon ugyanezt a készüléket egészen pontosan feleennyiért. Ha a botrányok sorozatát folytatjuk, felelegettük ma már azt a présgépet is, amit egy nyertes pályázó vásárolt, amely szerinte 62 millió forintot ért volna. A helyzet az, hogy az említett ellenőrök ugyanezt a gépet a piacon 12 millióért is meg tudták volna vásárolni, ugyanis ennyibe került. Tehát látjuk azt, hogy egészen elképesztő visszaélések sorozata tarkítja ezt a rendszert, amely rendszer értelmében nagyjából 10 000 milliárd forint is érkezhett az EU-tól Magyarországra az elmúlt 12 évben. Ezt természetesen ne tekintsük adománynak; Magyarországot közvetlen veszteség is érte a csatlakozással és a tagsággal, illetve közvetett veszteségek sorozata. Egy EU-mérleg kimunkálásának a hiánya is a jelenlegi kormány kritikája. De ez a naponta akár 2 milliárd forintra rúgó összeg, ha egy gazdasági csoda kimunkálására nem is, de mérhető előrelépés elérésére elegendő kellett volna hogy legyen.

De az a helyzet, hogy ahogy egy köztes szakaszban leálltak az uniós kifizetések, a magyar növekedés is hirtelen megbicsaklott, tehát elképesztő infúzió tartott gazdaságot hoztak önök létre. Ez még akkor is igaz, ha Csepreghy államtitkár úr jogosan szolt közbe, hogy több száz milliárdnyi hazai költségvetési forrásból elkülönített infrastrukturális beruházásra nyílt tér és lehetőség, de ettől még a beruházási ráta vizsgálata alapján, a termelékenységi mutatók romlása alapján azt kell feltételeznünk, hogy a magyar gazdaság ezen infúzió nélkül jelen formájában nem tud a saját lábára állva működni, bárcsak tudna. Adott esetben, hogy adjak tippeket, egy állami háttérű otthonteremtési és bérlakásépítési program pár tíz milliárd forintból elkezdhető lenne nemcsak a CSOK-osok számára, és nem NOK-kal, állami pilótajátékkal és egyebekkel, hanem valódi bérlakások tömegét létrehozva, a hazai erőforrásoknak, a hazai építőiparnak megrendelési volument biztosítva, bizony lennének lehetőségek.

De azt is láthatjuk, hogy az igazán nagy összegek, amelyek az érintett költségvetési ciklusban 2008 második felétől tudtak érkezni, hasznosulásuk tekintetében a világgazdasági válság miatt, mondjuk azt, elhanyagolhatók voltak, a '10-es kormányváltásakor önök pedig nagyjából egy évet pazaroltak el a rendszer átállítására. Tehát azt mondhatjuk, hogy 2011-től érdemes nagyjából az érintett költségvetési ciklus hasznosulását számolni.

De hogy hány forinról van szó? A szocialisták azt mondanák erre, hogy mondjuk, húsz darab 4-es metrót lehetne építeni belőle, ki sem számolom,

hogy hány inkubátort, mert azzal szoktak még ugye példálózni. Mi azt mondjuk, hogy rengeteg értelmes beruházást lehetett volna felfuttatni. Államtitkár úrral itt van egy függő vitánk azt illetően, hogy az ideérkezett pályázati források közül mennyi csorgott vissza multicégek vagy más közvetítőkön keresztül azon nyugat-európai érdekeltségekhez, akik állítólag föladják ezeket az összegeket, legyen szó útépitésekről vagy egy egyszerű kis vidéki pályázatról, ahol okostelefonokat szereznek be, és külföldi gyártókat gazdagítanak ezáltal.

(20.50)

Tehát látni kell, hogy amit érdemes lenne megvizsgálnunk, hogy történt-e minőségi munkahelyteremtés, történt-e hozzáadott értéktobblet hosszú távon fennmaradó módon, milyen multiplikátor hatásokkal számolhatunk, és az ezzel kapcsolatos vizsgálatokat ez a kormányzat elszabotálta.

Azt is láthatjuk, hogy kampányszerűen sok pályázati nyertes cég felvett ugyan embereket, de ez alig járt együtt új technológiák bevezetésével. A szabadalmak, minősített szabadalmak száma egyébként tökéletesen mutatja, hogy K+F területén ugyanez történt, a projektfinanszírozás megtörtént, ugyanakkor érdemi áttörés kutatás-fejlesztés terén nem tapasztalható semmiféle statisztika alapján. Felvettek ugyan átmenetileg a kedvezményezettek több embert, de a szabadalmi bejelentések száma nem nőtt érzékelhető módon.

EU-s pénzek kapcsán két forгатókönyv fordulhat elő. Az egyik esetben azért vesznek fel cégek támogatásokat, mert ezek nélkül nem tudnának előrelépni és nem tudnának beruházásokat finanszírozni. A másik esetben pedig olyanra költik, amire amúgy is költenének, de lehúzzák az uniós forrásokat annak érdekében, hogy még magasabb haszonkulccsal dolgozhassanak. Magyarországon rendre ez a második szcenárió valósult meg.

És ami igazán elképesztő, hogy a magyarországi közbeszerzések esetében az érintett időszakot, a teljes vizsgálat mintegy 30-35 százalék volt azon kiírások, azon közbeszerzések aránya, ahol csak egyetlen induló volt, vagy mondjuk, a forma kedvéért kettő, de valójában egyféle háttérrel. Gyanús tehát, hogy ezeket eleve úgy írták ki, hogy csak egy cég, egy társaság, egy érdekeltségi kör, egy baráti kör rúghasson labdába. A példát reggelig sorolhatnánk, de azt látnunk kell, hogy látványosan bosszantó beruházások sora tarkítja ezeket. Említettük már a nógrádi kutyafitnessszalont, de a több tíz millióból megvalósult, 40 centiméter magas kilátót is említhetnénk, vagy éppen olyan kórház felújítását, amelyet a következő pénzügyi évben bezártak és működését ellehetetlenítették. Tehát nincs mire büszkének lenniük.

A következő az utolsó uniós költségvetési ciklus, amikor várható az, hogy nagyobb pénztömegek moz-

gathatóak meg. Ha önök ilyen hozzáállással vizsgálják az eltelt időszakot, és ennyire nem képesek levonni a szükséges következtetéseket, akkor egy pénzügyi katasztrófa helyzetet hoznak Magyarországra. Köszönöm a figyelmet. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Most kétperces hozzászólásra van lehetőség. Legény Zsolt képviselő úrnak adom meg a szót.

DR. LEGÉNY ZSOLT (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Riz Gábor képviselőtársamra szeretnék annyit reagálni, hogy ő kiemelte a felszólalásában az út- és a vasútfejlesztések fontosságát és azoknak prioritását. Mi ezt nem vonjuk kétségbe. Tisztában vagyunk vele, hogy az infrastrukturális fejlesztések egyrészt nagyon kellenek is, másrészt a gazdaság beindításának is elengedhetetlen feltételei, de Gúr Nándor képviselőtársam pontosan kiemelte azokat a problémákat, amelyek az út- és vasútfejlesztésekkel kapcsolatosan megvannak, ami gyakorlatilag abban foglalható röviden össze, hogy egy komplett korrupciós rendszer jött arra létre, hogy az út- és vasútfejlesztési forrásokat kik fogják majd megnyerni; és azokat aztán utána hogyan és hova osztják, az már természetesen csak a képzelőerő színességén múlik.

Képviselőtársam kiemelte pontosan, de azért akkor én még egyszer a biztonság kedvéért elmondanám, hogy mik azok, amikre gondolt, gondolhatott. Például a vasútfejlesztéseknél ennek a bizonyos Szajol-Püspökladány szakasznak az újjáépítése több mint 120 milliárd forintért. Hogy három perccel csökkent a menetidő, az egy dolog, az az érdekes, hogy ki volt ennek a kivitelezője. Ez a Közgép volt. Az a Közgép, akiről 2013-ban gyakorlatilag azt sem tudták megmondani, hogy mennyi forrást nyertek ők. Vagy éppen ott van például az esztergomi vonalfejlesztés. Az egy 44 milliárdos felújítás volt, ott is alig pár perces a menetidő-javulás.

Azt látjuk, hogy egyébként pedig a közútépítésknél is a Közgép volt az, amelyik nagyon-nagyon sokáig, mondjuk úgy, hogy kiemelt vagy kedvezményezett szerepkörben tudott tetszelegni. Aztán jött az a bizonyos G-nap, amelyet emlegettek, azt követően nem a Közgép a kedvencünk, hanem most éppen a Duna Aszfalt. Éppen az elmúlt napokban sikerült a Duna Aszfaltnak egy nagyobb, talán ilyen 150 milliárdos nagyságrendű forráslekötést megvalósítania, ami az M4-esre és az M44-esre vonatkozik. Azt gondolom, hogy ez a lényege az egész dolognak, hogy az az igazi gond, hogy a korrupció melegágya az út- és a vasútfejlesztés is. Köszönöm. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Most Z. Kárpát Dániel képviselő úrnak adom meg a szót két percben.

Z. KÁRPÁT DÁNIEL (Jobbik): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Riz Gábor egyfajta múzánk, hiszen

reakcióra ihleti az ellenzéki képviselőket. Valóban, neki is azt kellene megértenie, hogy a magyar néplélekben már közhely az, hogy rengeteg pénzt költenek el az érintett önkormányzatok és mások is - nyilván nem az ózdira gondolok, de azért általában országosan ez elmondható - főterek térkövezésére, szökőkutakra, fürdőkre, olyan beruházásokra, ahol munkahelyek néha létrejönnek, mondjuk, a térkövezés során csak átmeneti jelleggel, de a gazdaságra pozitívan ható multiplikátor hatásokról igen nehéz beszámolni, és igen nehéz ezeket számszerűsíteni, mérni.

De azt látjuk, hogy aztán amikor ezek fenntartása, és nem a tanösvényekre gondolok, arról is lehetne itt polemizálni, de mondjuk, a látogatóközpontok vagy fürdők fenntartása rászakad az érintett közösségekre, akkor Riz Gábor már nem lesz ilyen bátor, mert nem tudja megmondani, hogy hosszú távon hogy tartsák fenn ezek a közösségek ezeket a sokszor - legyünk őszinték - teljesen értelmetlen beruházásokat.

Tehát mi érdemi, értelmes munkahelyeket szeretnénk látni Magyarországon. Azt szeretnénk látni, hogy a közbeszerzések mintegy egyharmada esetében ne egy induló vagy ne egy indulói kör nyerhesse el azokat a megbízásokat, amelyek nagyon sokszor túlárazottak. És azt szeretnénk látni, hogy mondjuk, a felsőoktatás esetében, hogy még egy példát említsünk, a kivont hatalmas összegeket ez a kormány ne úgy próbálja visszapótolni, hogy uniós pályázatokon nyeret az érintett felsőoktatási intézményekkel, aztán ott különböző adminisztrációs trükkökkel tulajdonképpen egyetemek teljes tanszékeit próbálja ez a kormány fenntartatni elvileg kutatásra megnyert pénzekből, de gyakorlatilag ebből fűtést és fizetéseket állnak, ami egyébként nem is szabályszerű szerintem, de rendszerszinten műveli ezt ez a kormányzat.

Minden területen bűzlik az, amit az uniós források körül csinál. Értelmes beruházásokra, adott esetben egy bérlakásépítési programra viszont lehetne célzottan használni ezeket a pénzeket, ehhez viszont bátorságra, lélekbátorságra lenne szükség. Köszönöm. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Most visszatérünk a normál felszólalásokhoz, és ennek keretében Tiffán Zsolt képviselő úrnak adom meg a szót.

TIFFÁN ZSOLT (Fidesz): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Államtitkár Úr! A mezőgazdasági fejlesztésekkel, vidékfejlesztéssel, illetve az eljárásrendi változásokkal kapcsolatban lenne néhány rövid észrevételem, amibe szeretném belefűzni a saját választókerületem egyik fontos részét is.

Amint azt tudjuk, a 2014-2020-as programozási időszakban az európai mezőgazdasági, vidékfejlesztési alap, illetve az európai tengerügyi és halászati alap társfinanszírozásában megvalósuló támogatásokra vonatkozó új, a többi európai beruházási és strukturális alap felhasználására is alkalmazott eljárás-

rásrenddel harmonizált eljárási szabályok kialakítására és alkalmazására került sor. Ez azt jelenti tulajdonképpen, hogy a korábbi szigorú és bürokratikus közigazgatási hatósági eljárási alapon működő rendszert felváltotta egy jóval rugalmasabb, ügyfélbarát, polgári jogviszonyon alapuló szabályozás a 2014-2020-as programozási időszakban az egyes európai uniós alapokból származó támogatások felhasználásának rendjéről szóló bizonyos 272/2014-es kormányrendelettel. Ennek a rendeletnek alapján a korábbi jogcímrendeletek helyett pályázati felhívások kibocsátására került sor, mely pályázati felhívást a www.palyazat.gov.hu honlapon kell közzétenni, ezáltal biztosítva van a pályázati felhívás nyilvánossága és átláthatósága. Természetesen a támogatási kérelem pozitív elbírálása esetén a kiválasztási eljárásrendtől és a pályázati felhívásban meghatározottaktól függően támogatói okirat kibocsátására vagy támogatási szerződés megkötésére kerül sor.

Világosan és tisztán látszik, hogy egyszerűsödik a rendszer, hála a Jóistennek, és kérem, engedjék meg, hogy ennek a fontosságát a saját választókerületemen keresztül hangsúlyozzam. Ott található a mindannyiunk által ismert Ormánság, amely az ország egyik legelmaradottabb térsége, és amely térséget az Ős-Dráva-program, amelynek koordinálásáért vagyok felelős, hivatott rendezni, illetve az ott élő emberek sorsán szeretne segíteni.

(21.00)

Tisztelt Államtitkár Úr! Néhány adatot hadd mondjak el a két időszak, a 2007-2013-as, illetve a 2014-2020-as időszak között összehasonlítva a két terminust! Rendkívül alacsonyok voltak a 2007-2013-as időszakban az odaérkezett források, nem tartalmaztak igazán térségi kezelést lehetővé tévő specifikumokat, és ezért a nemzeti program szintű jelentősebb beavatkozás leginkább a hazai közfoglalkoztatási projektek keretében valósult meg. Nem került sor integrált területi megközelítések érvényesítésére ebben az Ős-Dráva-programban, illetve az Ormánságban.

Hogy néhány számadatot is mondjak: a 2007-13-as időszak forrásaiból a programterület települései az operatív programok tekintetében mindössze 12,06 milliárd forint értékű fejlesztési forrásban részesültek, amely 0,11 százaléka az összes forrásnak. Ennél is lesújtóbb a benyújtott és nyertes pályázatok aránya, mely a programterületről mindössze 46 százalék, miközben az országos átlag 59,7 százalék volt. Az agrár-vidékfejlesztési forrásokból 5,88 milliárd forint értékű fejlesztési forrásban részesültek, amely 0,24 százaléka az összes forrásnak.

Nos, ehhez képest a 2014-2020 közötti időszakban a térség komplett fejlesztése érdekében szükséges a projektek összehangolt megvalósítása az alábbi módokon. Az Ős-Dráva-program 43 települést jelent. Az érintett járások: Siklói járás, Szigetvári járás, Sellyei járás, Barcsi járás, kivétel nélkül hátrányos

vagy többszörösen hátrányos besorolásúak. Az 1321/2016-os kormányhatározat elsődleges célja az EU-társfinanszírozású alapprogramokból történő finanszírozással történő megvalósítás előremozdítása. 94 százalékban uniós, 6 százalékban hazai forrásból megvalósítani kívánt programok, ezek azok, amelyek rendkívül fontosak ennek az elmaradott térségnek.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Tisztelt Államtitkár Úr! Egy olyan térségről beszélek, amely lassan száz éve, annak idején, amikor az egykeprogram elindult, és amikor, tudjuk, hogy az elsőszülött gyermek megszületése után a másod-, harmadszülött gyermekeket, illetve magzatokat megszürték még a méhben annak érdekében, hogy valamiféle birtokkoncentráció maradjon, innentől kezdve számítjuk az Ormánság hanyatlását. Aztán erre rájött még a második világháborút követő államosítás, és mivel a tsz-ek bebuktak és tönkrementek, gyakorlatilag ez a környék teljesen elszegényedett. Ezeknek az embereknek alig van munkájuk, teljesen átláthatatlan számukra vagy átláthatatlan volt számukra a 2007-13-as időszak vidékfejlesztésiforrás-lehívása. Üdvözítőnek tartom azt, hogy a magyar kormány azon dolgozik, hogy az új, a 2014-2020-as időszakban ezt egyszerűsítse.

Kérem a tisztelt kormányt, hogy ezen a szándékon és a célkitűzésén ne változtasson, mert ez mindannyiunk érdeke, az ott élő emberek érdeke, és végre a „mit miért nem lehet” bürokráciát föl kell váltani a „mit hogyan lehet” feladatmegoldásnak, ugyanis nem problémákat kell látnunk, hanem feladatokat kell látnunk. És ha ezt látjuk, és azoknak az embereknek, akik a papírhalmozokban nem tudtak kiigazodni, hatalmas segítség az, amit most a magyar kormány végez, és ahogy egyszerűsíti a forrásleghiívások rendszerét, egyszerűsíti, illetve jobban segíti, hatékonyabban segíti a vidékfejlesztést, a mezőgazdasági fejlesztéseket. Úgyhogy az ormánsági emberek nevében köszönöm, és kérem a tisztelt kormányt arra, hogy ezt a munkát tovább folytassa.

Kérdezem a tisztelt államtitkár urat, hogy a gazdaság életét milyen, még jobban megkönnyítő elemek vannak az új forrásleghiívásos rendszerben. Nagyon szépen köszönöm a figyelmet.

ELNÖK: Most Kis Miklós Zsolt államtitkár úrnak adom meg a szót.

KIS MIKLÓS ZSOLT, a Miniszterelnökség államtitkára: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Mindenféleképpen szerettem volna reagálni a Tiffán képviselő úr által elmondottakra, hiszen azt gondolom, mi is nagyon komoly munkát végeztünk el az elmúlt két esztendőben, és nagyon komoly eredménye is mutatkozik annak, hogy egy teljesen új eljárásrend kerül kidolgozásra.

Sokak számára talán nem ismert, azért a 2007-13-as időszaknak az eljárásrendi tervezetét még 2007-ben szabályozta az akkori kormányzat, és bi-

zony azt kell hogy mondjuk az elmúlt hétéves ciklus tapasztalatai alapján, hogy ez a rendszer egy nagyon rugalmatlan, életszerűtlen és bizony túlszankcionáló eljárásrendet jelentett. Azt hiszem, hogy aki aktív gazdálkodó vagy akár önkormányzati képviselő, polgármester, és a vidékfejlesztési korábbi időszak pályázatainak a kezeléséről kell hogy szóljon, akkor mindenféleképpen csak a nehézségekről és bizony sokszor a rugalmatlanságról tudna beszámolni. Azt hiszem, hogy e Ház falai között is már ejtettünk erről néhány gondolatot.

*(Az elnöki széklet Jakab István,
az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)*

Felismerve természetesen tehát ezt a nehézséget, úgy döntöttünk, hogy a 2007-13-as időszakkal szemben, ahol is a közigazgatási hatósági eljárásokról szóló jogszabály adta meg ezt a jogi háttérrel, ettől szakítunk, és egy egységes keretben, a 272/2011-es kormányrendeletben az összes uniós forrás felhasználásával egyöntetűen egy rugalmasabb rendszert dolgozunk ki.

Maga már az a néhány kifejezés, ami ezekben a jogszabályokban van, ha valaki elolvassa, ki tudja olvasni belőle, nem ügyfélről van szó most már, hanem egyáltalán kedvezményezettéről. Tehát olyan partnerségi viszony jön létre egy pályázó és a pályázati kezelőszervek között, ami nem egy korábbi időszaknak alá-főlérendeltségét jelenti, hanem egy partnerséget jelent a pályázókkal.

Ezen túlmenően nagyon sok olyan újítást tettünk ebbe az új eljárásrendbe, ami, azt gondoljuk legalábbis, hogy nagymértékben segíti a pályázók életét. Az, hogy minden pályázati felhívás megjelenése előtt egy nagyon széles körű társadalmasításon esik át minden felhívásunk, már segítség. Ezen túlmenően minden egyes felhívásunk legalább kettő hónapig mindenki számára megismerhető. Tehát miután megjelenik egy felhívásunk, legalább két hónapig arra mindenki fel tud készülni. Azt gondolom, hogy ez is megalapozza azt, hogy minél felkészültebb és minél jobb minőségű pályázatok érkezzenek be.

Ezen túlmenően attól a gyakorlattól is szakítottunk, hogy adott esetben akár egy-két napon belül egy pályázatot fel kellett függeszteni, mert oly mértékű kérelem érkezett be. Ettől is szakítottunk, hiszen az nem jó és nem járja, hogy valaki csak azért tudjon sikeresen pályázni, mert mondjuk, gyorsabb internettel rendelkezik vagy gyorsabban tudja a támogatási kérelmét benyújtani. Ettől tehát szakítottunk. Legalább egy hónapig minden egyes pályázati felhívásunk nyitva van, és ez bőven elégséges idő ahhoz, hogy a már elkészült pályázatokat mindenki benyújthassa.

Szintén újdonság, és ez a korábbi időszakban nem így volt, gyakorlatilag egy agrárvállalkozó a 2007-13-as időszakban szinte nehezen tudta megtalálni a lehetőségét és nem is látta, hogy milyen pá-

lyázatok fognak megjelenni és milyen összegben. Ugyan volt egy elfogadott Új Magyarország vidékfejlesztési program, ami a keretekről szólt, de ilyen részletességgel nem látták. Éppen ezért bevezettük azt is, mint minden többi más operatív program esetében is, hogy egy éves fejlesztési keretet határozzunk meg, és ebből mindenki egységesen láthatja, hogy körülbelül melyik pályázati felhívás mikor fog megjelenni. Azt gondoljuk, hogy ráadásul 2016-ban maximálisan ezt a keretet meg is tudtuk hirdetni, és még az év végéig minden egyes pályázati felhívást, amit az idei évre javasoltunk és terveztünk, nagy valószínűséggel meg is tudjuk hirdetni.

Ami talán még fontos lehet, hogy a teljes kerettel meghirdetjük ezeket a felhívásokat. Tehát nem szeretnénk azt a struktúrát követni, hogy minden egyes évben csepegtetjük a rendszerbe a támogatásokat. Mi már az év elején és a következő években is a teljes kerettel hirdettük meg a felhívásainkat. Meggyőződésünk, hogy a gazdaságfejlesztésnek igazából akkor nyújt ez segítséget, ha ezek a beruházások minél hamarabb megvalósulnak, ahhoz pedig nyilván teljes fejlesztési kerettel kell meghirdetni ezeket a pályázatokat.

Azt persze nem merjük ígérni, és sohasem tettünk arra ígéretet, hogy egy borzasztóan egyszerű és lebutított pályázati rendszert vezetünk be. Vannak egyébként erre eszközeink, átalány típusú támogatásoktól kezdve nagyon sok minden, de nem akarom az időkeretet teljes mértékben felhasználni. És azt sem merjük ígérni, hogy akár egy soralátét méretű pályázati felhívással és egy soralátét méretű támogatási kérelem benyújtásával lehet majd forrásokhoz jutni, főleg akkor még a vidékfejlesztésből is akár több száz milliárd forint támogatással.

Ugyanakkor azt merjük ígérni, hogy a lehető legegyszerűbb eljárásrendeket dolgozzuk ki és finomhangoljuk, amennyiben szükséges. Azt azonban tudni kell, hogy alapvetően a keretet, a feltételrendszert, mivel európai uniós támogatásokról van szó, mégiscsak az Európai Bizottság határozza meg. Ehhez a magyar jogszabályokat igyekeztünk úgy igazítani, hogy egy sokkal rugalmasabb, sokkal hatékonyabb és egy egyszerűbben, de mégis minőségi pályázatokkal jól hozzáférhető forrásokat hirdessünk meg. Azt gondoljuk a visszajelzések alapján is, hogy ezt az elmúlt időszakban nagyjából sikerült is teljesítenünk. Köszönöm szépen. *(Szórványos taps a kormánypárti sorokból.)*

ELNÖK: Köszönöm, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Felszólalásra jelentkezett Mesterházy Attila képviselő úr, MSZP-képviselőcsoport. Képviselő úr, Ön a szó.

MESTERHÁZY ATTILA (MSZP): Nagyon szépen köszönöm. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Nagyon sok aspektusból közelítették meg a képviselők ezt a mai vitánapot, illetőleg annak a témáját. Én talán most kevésbé a kritikára összpontosítanék,

hanem sokkal inkább arra szeretném felhívni a figyelmet, hogy az Európai Unióban azok az országok voltak sikeresek ezeknek az európai uniós forrásoknak a felhasználásában, ahol valamilyenfajta politikai konszenzus övezte ezeket az elképzeléseket és terveket.

(21.10)

Volt olyan ország, ahol hosszú időn keresztül ilyen politikai konszenzus nem tudott kialakulni, és ez meg is mutatkozott ezen országok fejlődési potenciáljában. Ilyen országgént szokták említeni például Írországot. Aztán amikor a politika rájött arra, hogy ezek egyszeri, meg nem ismételtető lehetőségek Magyarország számára, és így is közelített hozzá a politika, tehát egyfajta nemzeti minimumot vagy egy nemzeti konszenzust lehetett teremteni az ország fejlesztési forrásai környékén, akkor természetesen sokkal nagyobb hatékonyságot, sokkal jobb eredményeket érthettek el vagy értek el ezen országok.

Tehát én a magam részéről azt kívánom a magyar politikai életnek, hogy valamilyen formában ezeknek a forrásoknak a felhasználását próbáljuk kivonni a pártpolitikai csatározások összűzéből. Természetesen ebben a kormányban van első helyen fontos felelőssége és feladata.

Én alapvetően azt gondolom, hogy ebben a 2014-2020-as időszakban az a kormányzati célkitűzés, hogy nagyobb százalékban költünk gazdaságfejlesztési forrásokra, szerintem egy helyes célkitűzés, hogy a kormányzati cél 60 százalék. Nem biztos, hogy ez a százalék talán pontosan elérhető, de mindentől függetlenül fontos, hogy olyan fejlesztésekre költson Magyarország, ami után majd hasznosul is ez a forrás. Tehát sokszor szokták említeni, hogy számos olyan dologra lehetett költeni korábban, amik nem produktív felhasználások voltak. Parragh Lászlótól hallottam, hogy a ravatalozókra hivatkozott, hogy azokat is lehetett fejleszteni. Hozzáteszem, biztos ez is egy fontos cél, hiszen abban a közösségben valószínűleg az egy probléma, és ezért talán ez is egy helyes hasznosulása a forrásnak, de tény és való, hogy akkor hasznosul ennél még jobban a forrás, ha aztán utána újabb és újabb multiplikáló hatása tud lenni. Tehát szerintem a cél helyes, hogy minél több gazdaságélénkítésre, minél több gazdaságfejlesztésre fordítsuk ezeket a forrásokat.

Szokták mondani, hogy nagyon fontos, hogy mennyi pénzt kapunk, de rögtön a második legfontosabb kérdés, hogy és ezt milyen hatékonysággal, hogyan költjük el, az legalább ennyire fontos. Azt látom a statisztikákból, hogy durván 30-35 százaléka veszteséges azoknak a cégeknek, amelyek európai uniós forrásokat használnak fel, és nagyjából 54 ezer olyan cégről beszélt a miniszter úr, amely tulajdonképpen ezekből az EU-s forrásokból tartja fenn magát. Megfogalmazta egy konferencián a miniszter úr azt, hogy a cél az, hogy minél inkább olyan helyekre kerüljenek ezek a források, egyrészt ne csak a nagy-

vállalatokhoz, hanem a kis- és középvállalkozói szektorhoz, ami helyes célkitűzés, de hogy leginkább azokhoz jussanak ezek a források, amely cégek fejlődőképesek.

Én ebben egy picit vitatkoznék a miniszter úrral, ő valahogy úgy fogalmazott, hogy a túlélésért küzdő cégek kevesebb EU-s forráshoz juthassanak. Szerintem pont a kkv-szektorban, ha máshol nem, de itt van értelme bizonyos cégek fenntartásának - most tegyük félre a csalókat, meg azokat, akik nem tisztességesen használják fel ezeket a forrásokat -, hiszen a kkv-szektor a legnagyobb foglalkoztató Magyarországon. Tehát én nem tartom elpazarolt forrásnak azt, ha olyan célokra is költünk, kis- és középvállalkozói szinten, gazdaságfejlesztés címszó alatt, akik adott esetben szinten tudják tartani a működésüket vagy a foglalkoztatási arányokat. És persze, ha még fejlődni is tudnak, és minőségi ugrásra képesek ezek a cégek, az meg egészen biztosan talán a legjobb hasznosulás.

Ami a kérdés, és talán amikor ezeket a forrásokat költi a kormányzat, akkor érdemes definiálni azt, hogy mi lesz azután, 2020 után, amikor talán ekkora léptékben nem állnak majd rendelkezésre hasonló források, akkor is lesznek persze pénzek kohéziós alaphól, s a többi, agrártámogatások, de talán nem ez a nagyságrend lesz itt, amit ilyen gazdaságfejlesztésre lehet fordítani.

Most van egy olyan lehetőség a mostani kormányzatnak, hogy meghatározza azokat a célterületeket vagy kitörési pontokat a magyar gazdaságban, amelyek segítségével a gazdasági növekedés az európai uniós források csökkenése után is valamilyen fenntartható növekedő szintet tud előállítani. Én azt látom, hogy még azt a területet, azt a megoldást a magyar kormány nem találta meg vagy nem határozta meg közösen az érdekképviselletekkel, szakmákkal, hogy mik lesznek azok a húzóágazatok, amelyek Magyarországon egy picit ezt a monokulturális termelést azért enyhítik. Tehát nehogy megálljon az Audi-gyár megint, vagy átálljon az A3-as Audi gyártására, és akkor rögtön a magyar GDP-adat egy hatalmasat esik, vagy ha nem tudják éppen az uniós forrásokat kifizetni, akkor szintén megsínyli a magyar GDP-adat. Tehát magyarul mik lesznek ezek a kitörési pontok, ahova ezeket a forrásokat elköltsve Magyarország hosszú távon fenntartható, és lehetőleg az európai uniós átlagot jelentős mértékben, legalább kétszeresével meghaladó gazdasági növekedésre tud szert tenni, és ebben egészen biztosan érdemes közösen gondolkodni, hiszen itt nem egy kormányzati ciklusról, hanem kormányzati ciklusokról beszélünk. Tehát magyarul egészen biztosan még több kormány lesz érintette ezeknek a kérdéseknek és ezeknek az ügyeknek.

Tehát magyarul a kérdés az, hogyan lehet ellen-súlyozni a visszaesést, hogyan lehet garantálni azt, hogy a magyar versenyképesség, a magyar gazdasági növekedés fenntartható növekvő pályán legyen, és hogyan lehet azt elérni, hogy Magyarországon ne

kiszorító hatása legyen az európai uniós forrásoknak, hiszen a beruházások is sok esetben azért maradnak el úgymond magánforrásból, mert sokkal egyszerűbb és olcsóbb európai uniós forrásból fejleszteni, mintsem hitelfelvételből vagy saját forrásból megtenni ezt a cégeknek.

Tehát összességében én azt javasolnám magunknak vagy azt tanácsolnám a kormánynak, hogy ezeken a területeken keressünk valamilyenfajta politikai konszenzust, hiszen a következő több tíz évet határozhatja meg az, hogy ezeket a forrásokat hogyan és milyen formában költjük el.

Államtitkár úrtól kérném majd azt, hogy miniszter úr meghirdette, hogy - azt hiszem, a KPMG a konzorcium vezetője, amely az év végéig elkészíti azt a tanulmányt, amely értékeli az elmúlt időszak eseményeit, már az eredményesség szempontjából. Miniszter úr azt mondta, hogy nyilvánosságra fog kerülni ez az anyag. Én javasolnám az államtitkár úrnak, miniszter úrnak, hogy ez a magyar parlament keretei között is kerüljön megvitatásra, hiszen egészen biztosan olyan tanulságokat hordozhat, ami mindannyiunk számára hasznos és fontos információ.

Ha esetleg nem az interneten kerül nyilvánosságra, akkor én arra kérném a minisztériumot, hogy legalább a részemre küldjék meg ezt a tanulmányt, én szívesen dolgoznék belőle a kollégáimmal majd, hogy lássuk, eddig hova jutottunk, és esetleg hova kell majd még eljutnia Magyarországnak. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Csepreghy Nándor államtitkár úrnak. Parancsoljon, államtitkár úr!

CSEPREGHY NÁNDOR, a Miniszterelnökség államtitkára: Tisztelt Elnök Úr! Köszönöm szépen. Tisztelt Képviselő Úr! Köszönöm szépen a gondolatait, és engedje meg, hogy itt megelőlegezzem, ahogy miniszter úr is bejelentette, hogy ha a tanulmány a kormány rendelkezésére áll, úgy ezt a tanulmányt a kormány hajlandó megvitatni a parlamenti pártokkal, de azt gondolom, hogy valóban ez a tanulmány az ország gyarapodását kell szolgálja, tehát nincs oka annak, hogy ez ne legyen nyilvánosan is megvitatva, de természetesen a kollégáim, ahogy ez elkészült, el fogják küldeni önnek, illetve a következő tavasszal esedékes vitanap alapdokumentumának szeretnék ezt mi is tekinteni.

Mindenesetre örömmel tölt el az, hogy a vita eddigi szűk hat óráját végigülve azt látom körvonalazódni, hogy abban nincs nézeteltérés a parlamenti pártok között, hogy a cél tekintetében, amely felé haladunk, és amelynek a fókusza a 2020-ig tartó fejlesztési időszakban a gazdaságfejlesztés, azzal mindenki egyetért, inkább az a kérdés, hogy a gazdaságfejlesztést milyen eszközökön keresztül szeretnénk szolgálni.

Engedje meg, hogy néhány konkrét kérdésre is válaszoljak vagy adott esetben vitaalapot adjak.

Amikor azt kérdezte, hogy milyen iparágaktól lehet remélni a magyar gazdaság, mondjuk így, saját lábra állását vagy az erejének a megeremtését, hiszen 2020 után mi úgy kalkulálunk, hogy ha lesznek is kohéziós források, akkor azok felhasználási szabályrendszere jelentősen különbözni fog azoktól a szabályoktól, mint amelyek mentén most használjuk fel.

Még mielőtt válaszolnék a kérdésre, azonban mindenképpen szeretnék egy elvi dilemmát is megosztani az Országgyűlés nyilvánosságával, mert van olyan nézet, ami azt mondja, hogy alapvetően az Európai Unió 2004 utáni keleti bővítésének a szándékai mögött azért ott voltak a nettó befizetők, a tagállamok gazdasági szereplői, akiknek úgy kellett egy izolált piacbővítés, hogy nem kell szembenézniük ezen a zárt piacon vámmentességet élvezve a délkelet-ázsiai vagy adott esetben az Amerikai Egyesült Államokban lévő konkurenciájukkal, és úgy kapnak egy közel 150 milliós piacot, hogy ebben nekik előnyük van.

(21.20)

Nem probléma, mert ezzel hatalmas előnyhöz jutott ez a régió, amely nemcsak politikai okokból integrálódott vagy tartott a nyugat-európai politikai szövetség irányába, hanem gazdasági megfontolásból is. Valóban egy komoly kérdést vet fel, hogy a magyar vállalkozások versenyképességére és inkább versenyszellemére milyen hatással van az, hogy valóban - idézőjelesen - itt vannak ezek az ingyenpénzek a piacon, amelyek ha egy idő után elfogynak, ezek a vállalkozások leszoknak erről a klasszikus versenyben edzett állapotról, és valóban kiszolgáltatottá válnak vagy válhatnak.

Ezt azért mondtam el előzetesként, mert ennek a kérdésnek a megértése nélkül szerintem az a kérdés, amit ön feszegetett, nem értelmezhető, még hozzá az, hogy ezeknek a pénzeknek csak azokhoz a vállalkozásokhoz kell eljutniuk, amelyek valóban érdemi termelőmunkára képesek, vagy valóban ennek a pénzügyi lehetőségnek azokat a vállalkozásokat is kell támogatni, amelyeket a támogatás első időszakában lényegében a túlélés lehetőségéhez jutattunk hozzá.

Ez egy nagy vita a szakmai szervezetekkel is, például a KAVOSZ elnöke, Krisán László elnök úr számtalan alkalommal hangoztatta azt a nézetét, hogy a magyar kormánynak nem a Taigetosz-elvet kell követnie, és csak azokat a vállalkozásokat támogatni, amelyeknek valóban érdemi produktumuk van, hanem több vállalkozást abba a helyzetbe hozni, amelyben valóban érdemi produktumot tud hosszú távon előállítani.

Ez valóban egy fontos vita, és azt látom, hogy a gazdasági szereplők sem jutottak dűlőre egymással ebben a kérdésben, de az biztos, hogy egy önmagát patriotának tartó kormányzatnak a lehetőségét meg kell ragadni annak, hogy ezen a pénzen keresztül képletesen szólva saját hajánál fogva húzza ki magát

a mocsárból, és teremtsen meg annak a növekedésnek az alapját, ami 2020 után a magyar fejlesztéspolitika alapja lehet a magyar vállalkozások által megtermelt adóbevételeken keresztül.

Iparágakat kérdezett a képviselő úr. Itt azért vannak determinációk Magyarország esetében. Én az autóipar dominanciáját nem tartom problémásnak abban az esetben, ha amellet még azért van egy-két olyan ágazat, amelyben valóban érdemes és van mozgásterük a magyar vállalkozásoknak. Az autóipar tekintetében két szegmensről szeretnék beszélni, egyrészt a Magyarországon lévő négy nagy autóipari gyártóról, az általuk foglalkoztatottakról, akik nagyon fontosak, de az ő esetükben talán még fontosabb az a beszállítói kör, amely az elmúlt hat-nyolc évben vált valóban első vonalbeli beszállítóvá ezekben a gyárakban, és nemcsak ezekben a gyárakban, hanem a magyar export tekintetében is ezek a vállalkozások - több tucatnyi vállalkozásokról beszélünk - a régiós, illetve világpiacra is autóipari beszállítóvá tudtak válni. Ez egy terület, amit mindenképpen érdemes komolyan venni.

A másik ilyen terület, azt gondolom, a mezőgazdaság. A mezőgazdasági támogatások átstrukturálása pont arról szólt, hogy hogyan tudjuk a kis- és közepes méretű családi gazdaságokat megerősíteni. Egy jelentős olyan szabad munkaerő-kapacitással találkozunk Magyarországon, amely a szakképzettség hiányából fakadóan nem tud elhelyezkedni, ráadásul az országnak pont azokon a peremterületein, ahol a mezőgazdasági foglalkoztatás a rendszerváltást megelőzően igen domináns volt. Rájuk támaszkodva, kisebb technológiai fejlesztésekkel egy jelentős munkaerő-felszívó hatást tudunk generálni.

Azt gondolom, a mezőgazdaságban komoly kitörési lehetőségek vannak. Egy egészséges arányt kell megtalálni a nagybirtok és a kisbirtokok között. Ha egy számot kérdez képviselő úr, akkor szerintem ez a 80:20 százalék birtokméret tekintetében, tehát 20 százalék a nagybirtokok és 80 százalék a kis- és közepes birtokok tekintetében.

Ahogy azt mondtam az előzőekben is, két másik iparágat is mindenképpen érdemes szerintem figyelembe venni. A magyar gyógyszeriparnak nagyon komoly múltja van, történelmi tradíciója van. Ez egy olyan ipari terület, ahol a magyar vállalkozásoknak valóban a világpiacra van lehetőségük megjeleníteni és fejlődni.

Végezetül pedig az informatika, de az informatikának is két szintjéről beszélünk, hiszen az informatikushiány - tízezer betöltetlen informatikai állás hely van Magyarországon - már nemcsak a klasszikus ötéves egyetemi képzést követően kiképzett informatikusokat jelenti, hanem jelenti az úgynevezett új kékgalléros informatikusokat is, akik pár hónapos átképzést követően képesek valamilyen munkakör betöltésére, ahol informatikai szaktudásra van igény.

Ha csak ezt a négy területet sikerül megragadni, akkor azt gondolom, hogy sikerült megtalálni Magyarországon gazdaságfejlesztésének azt a négy terüle-

tét, ahol egymástól függetlenül ágazatokban van a magyar gazdaságnak növekedési lehetősége.

Az a vita pedig, ami a parlament előtt van, illetve azok a dokumentumok, amelyeket a kormány a parlament rendelkezésére bocsát - gondolok itt a negyedévenként önök kezébe kerülő statisztikai jelentésre az európai uniós források felhasználásáról és az évenként két alkalommal esedékes vitanapra, illetve az ezt kiegészítő konferenciákra, ahol szintén várjuk önöket szeretettel -, mind-mind alkalmat adnak arra valóban, hogy olyan fejlesztési programokról, amelyek jóval túlnyúljanak egy-egy kormányzat parlamenti mandátumán, a potenciális kormánypártok, illetve akár a parlamenten kívüli pártok is, amelyek versenyeznek a választók bizalmáért, érdemi információt kaphassanak a kormányzattól, és érdemi ötleteket tehessenek le a kormányzat asztalára, hiszen valóban a teljes nemzet jövőjét befolyásolják ezek a források, illetve ezek felhasználása. Köszönöm szépen a figyelmüket. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Kerényi János képviselő úrnak, Fidesz-képviselőcsoport. Parancsoljon, képviselő úr!

DR. KERÉNYI JÁNOS (Fidesz): Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Államtitkár Urak! Ne feledkezzünk meg arról, hogy 2010-ben egy eldöntött pályázati rendszert örököltünk meg, tehát gyakorlatilag ki voltak jelölve azok az utak, amerre lehetett az uniós támogatásokkal haladni, megvoltak az operatív programok, a kifizetőhelyek, és ezen rendkívül nehéz lett volna abban az időben változtatni.

Én emlékem még a 2003-2004-es időszakra, amikor az úgynevezett bezzegországok, tehát Írország, Portugália, Spanyolország, amelyek legjobban hasznosították az uniós pályázati pénzeket, voltak a példaképek előttünk, és utána ezeket az országokat azért elég keményen megsuhintotta a válság, tehát a mai napig alig tudtak ebből a helyzetből kilábalni.

Józsa István úrnak az egyik megjegyzésére szeretnék reagálni. Talán hogyha 2008-2009 tájékán felgyorsították volna az uniós támogatások kifizetését, abban az esetben talán jóval kevésbé érintett volna bennünket a gazdasági válság.

Két megjegyzést szeretnék tenni, ami a vita során nem kellő hangsúllyal hangzott el. Az egyik megjegyzés a bürokráciacsökkentésre vonatkozik. 2011 környékén kíváncsiságból végigültem egy uniós pályázattal kapcsolatos utóellenőrzést, amelyet három ellenőr tíz órán keresztül végzett. A pályázott összeg 10 millió forint volt, a bruttó összeg pedig 40 millió forint, ez azt jelentette, hogy 25 százalékos intenzitású volt a pályázat. A három ellenőr gyakorlatilag a szórászatot négyfelé vágta.

Természetesen van az éremnek másik oldala is: abban az időben az volt az elsődleges feladat, hogy

minél több pályázat bemenjen, és sajnos ezzel sok vállalkozás visszaélt az adott időszakban, tehát utána fantomizálódtak, eltűntek ezek a vállalkozások; gondolom, hogy ezzel kapcsolatban rengeteg olyan lezáratlan ügy van még, aminek a végére illik járni. Ezzel kapcsolatban célszerű lenne már a pályázati elbírálás folyamán monitoringozni a vállalkozásokat, hogy egyáltalán képesek-e arra, hogy az adott uniós pályázati pénzt felvegyék, felhasználják, tehát képesek-e a beruházást megvalósítani.

A másik megjegyzés a kivitelezésekre és a magyar vállalkozások közbeszerzésekben fővállalkozóként való szereplésére vonatkozik. Szinte lehetetlen volt az elmúlt időszakban egy magyar vállalkozásnak nyerni, mivel jóval felkészültebbek voltak a külföldi vállalkozások, mint a magyar vállalkozások. Természetesen abban az esetben is, ha egy külföldi nagyvállalkozás megnyerte a közbeszerzést, a kivitelezést már helyi vállalkozások végezték el, természetesen minimális haszonnal vagy éppen veszteséggel. Bízom benne, hogy ez is változik, és külön öröm, hogy egyre több magyar vállalkozás fővállalkozóként nyer el nagyprojekteket.

A fejlesztési politikában hétéves ciklusban gondolkodunk. Fontos, hogy a kormány évente kétszer ad számot az uniós források előrehaladásáról, s örvendetes, hogy a kormány negyedéves jelentést tesz, illetve vitanapot tart a források felhasználásáról. Természetesen ezzel a kormány növeli az átláthatóságot.

(21.30)

A legutóbbi politikai vitanap 2016. május 2-án volt. Kérdezném a tisztelt államtitkár urat, hogy mik az előző vitanap óta eltelt időszak eredményei.

Úgy gondolom, hogy az uniós pályázati pénzek felhasználása minden parlamentben ülő politikai erőnek létfontosságú, tehát közös érdek, hogy ez a második kétéves ciklus mindannyiunk számára sikeres legyen. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps a kormánypartok soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Hegedűs Lorántné képviselő asszonynak, a Jobbik képviselő-csoportjából. Parancsoljon, képviselő asszony!

HEGEDŰS LORÁNTNÉ (Jobbik): Köszönöm szépen a szót. Elnök Úr! Államtitkár Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Bevezetőképven szeretném leszögezni azt, amit Orbán Viktor mondott nem is olyan régen itt a parlamentben, ezt aztán meg is erősítette Lázár János is, hogy az európai uniós forrásokból nyert pénzek a mi pénzünk, a mi adófizetői pénzünk, csak tesz egy ilyen kanyart Brüsszel felé, és onnan kapjuk vissza. Tehát mind az utolsó fillérig, mondhatjuk, hogy a saját magunk pénzét költjük. Tehát azt gondolom, ezért is fontos különösen is, hogy úgy

bánjunk vele, hogy méltóképpen tudjunk elszámolni a választóinknak.

Kerényi képviselőtársunk itt az előbb elmondta, hogy mi mindent örökölték önök, kormányzati politikusok az előző kormányzati adminisztrációból. Én most szeretném egy kicsit kiegészíteni, illetve színeznem az ön állításait. Elsősorban, én azt gondolom, meg kellene említenünk önmagát a régiórendszert, a magyar történelemtől és a történeti fejlődéstől teljesen idegen területi egységet, aminek semmilyen hagyománya nem volt, senki nem kötelezett minket arra, hogy pont ilyen típusú régió nagyságokat vállaljon be Magyarország, és valójában, mondjuk ki, ez komoly gátja volt az előző, 2007-2013-as finanszírozási ciklusban a területfejlesztésnek, csakúgy, mint az értelmetlen fejlesztési célok; ebben abszolút egyetértünk kormányparti képviselőtársainkkal is. Számítalan olyan cél volt megfogalmazva, ami már előre kódolta azt, hogy rosszul fognak hasznosulni az uniós források.

Ami viszont már nem volt örökség, és amin változtathatott volna igenis az Orbán-kormányzat, azok a gyerekbetegségek, amiket jó lenne kinőni és a jelenlegi programozási ciklusra ezeken már túllépni. Ezekből én csináltam egy gyors összesítést, hogy mi mindenre gondolok. Például rögtön itt van a felülszámlázások kérdése. Vitán felül áll, hogy az összes európai uniós pályázat, amit mi általában kritizálni szoktunk és komoly vizsgálat alá vetünk, ez az első és legkeményebb pont, ami szerintünk problémát okoz. A legutóbbi példát hadd mondjam: Tamásiban eszközbeszerzés egy uniós pályázat részeként. Egyszerű, székekre való párnák 12 ezer forintba kerültek. Konyhabútor, egy teljesen egyszerű polc 600 ezer forint. És valamilyen módon ez átmegy azon az ellenőrzési szűrőn, amit önök állítottak fel.

Aztán a másik ilyen gyerekbetegség a hanyag kivitelezés. Számítalan olyan vidéki településen voltam, ahol közterület-felújítást csináltak, és olyan hullámos volt a térkő burkolat, mint a haragos Balaton. Valami miatt ez sem tűnt föl az uniós pályázatot ellenőrző szerveknek. Miért nem? Hanyag kivitelezés, ennek nagyon-nagyon sok példáját tudnám még említeni. Majd a későbbiek során fogok ilyen példákat mondani.

A másik ilyen nagyon nagy probléma szerintünk a személyre szabott közbeszerzés. Nem kell túl megszűre mennünk, hogy innen is egy példát hozzak önöknek: Rogánia. Itt vagyunk az V. kerületben, a Főutca-projekt kapcsán, 15 milliárdos projektről beszélünk, 10 milliárdot követelt volna vissza az OLAF azért, mert egyetlenegy baráti vállalkozás képeére és hasonlatosságára volt kiírva a közbeszerzés, és tudjuk, hogy ezek is egy rendkívül hanyag kivitelezés során lettek aztán elköltve.

De a szabálytalan elszámolásokról is kell egy pár szót ejtenünk, vagy aztán a fenntartási kötelezettség időszakában arról, hogy semmit nem tesznek azért, hogy valójában érvényesüljenek vagy eredménnyel tudjanak működni a pályázatból elköltött források.

Itt is csak egyetlenegy példát hadd említsek meg. Szintén nemrégiben voltam lent Bükkösdön, Baranya megyei kistelepülésen, térköüzem épült 50 millió forintért. A későbbiek során kértem is, hogy legyen külön utóellenőrzés, mert akárhányszor voltunk azon a településen, soha nem volt munkavégzés ebben a térköüzemben. Amikor ott voltunk, azt kellett hogy tapasztaljuk, hogy az ottani kivitelezés maximum 2-3 millió forintjába kerülhetett a magyar államnak, ennek ellenére 50 millió forintot valahogy sikerült leszámolniuk. Az ottaniak elmondása szerint nem újabb és újabb munkahelyeket teremtettek, hanem egyszerűen a közmunkások voltak odavezényelve. És így tovább. Sajnos eredménytelenül zárult ez az ellenőrzés, nem értem, hogy miért.

Meg kell említenünk még a csatornaberuházásoknak a, mondjuk így, állatorvosi lovát. Miért? Azért, mert a KEOP-források most már KEHOP-forrásokként fognak elköltődni, hasznosulni. És ez különösen is érzékeny probléma, hiszen ide legtöbb esetben vonnak be lakossági önrészt is, és ezért is lenne fontos, hogy különösen is pontosan és korrekt módon legyen elszámolva. Tucatjával tudnám mondani azokat a településeket, ahol teljesen inkorrekt módon jártak el, mind a mai napig nem hajlandók elszámolni a lakosság felé. Mondok pár példát, már csak a jegyzőkönyv kedvéért: Baks, Karácsond, Kistelek, Jánoshalma, Békés megyéből jó pár település vagy Hajdú-Bihar megyéből. Maga Lázár János miniszter úr volt az, aki a saját választókerületében is felhívta a figyelmet arra, hogy bizonyos víziközmű-társulatok, amelyek részt vettek ezen pályázatokban, ugyan számoljanak már el, hogy hogyan történtek itt a kivitelezések. Semmi nem történt ebben a kérdésben.

És még egy mondatot engedjenek meg nekem, merthogy elkezdődött a következő pályázati ciklus. Itt van az M3-as metrónak az ügye. Ez az egyik legelgennyesedőbb kérdés ma a magyar közéletben, pedig 500 ezer ember utazik rajta mindennap, tudjuk, hogy gyakorlatilag életveszélyes állapotban van minden létező műszaki adottsága most már ennek a metrónak, és azt is tudjuk, hogy noha a magyar állam 50 milliárdot, bizonyos számítások szerint 137 milliárdot volna hajlandó adni erre, de 260 milliárdnál többre fog kerülni. Ugyan miből, ha nem biztosítják rá a forrásokat?

Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Taps a Jobbik soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. Tisztelt Országgyűlés! Most kétperces felszólalások következnek. Megadom a szót Mesterházy Attila képviselő úrnak. Parancsoljon!

MESTERHÁZY ATTILA (MSZP): Nagyon szépen köszönöm. Államtitkár úr expozéja miatt nyomtam kétperces gombot. Én is abban egyetérték államtitkár úrral, és Varga Mihály miniszter úr meghallgatásán volt is ebből egy vitánk, hogy valóban úgy tűnik, hogy az EU-s források egy kicsit lustává teszik a

magyar cégeket, magyarul nem készítik fel őket arra az időszakra, amikor már ezek a források - ahogy államtitkár úr is mondta - kisebb mértékben állnak rendelkezésre. Itt a vita abból adódott, hogy miniszter úr azt mondta, hogy kellőképpen föl van már a magyar céges szektor készülve arra, hogy helyt tudjon állni. Én ezt egy túl optimista megközelítésnek tartottam.

A másik, hogy ez a dilemma, amiről államtitkár úr beszélt, nem mai keltezésű, én a foglalkoztatáspolitikai szempontokból való megközelítése a kkv-szektornak, amiről beszéltem, ebben vitában voltam a Bajnai-kormánnyal is, alulmaradtam ebben a vitában. Tehát akkor is az a szakmai meggyőződés kerekedett felül, hogy csak a fejlődőképes, a nem tudom, mekkora fejlődést előállítani képes cégeket akarták támogatni. Nagyjából ez a része befulladt a programnak, tehát nem tudták a cégek azokat a számadatokat produkálni, amiket akkor elvárt a kormányzat. Biztos ebben a válság is szerepet játszott. Ezzel csak azt akarom mondani, hogy a vita nem új keletű, amire utalt államtitkár úr.

A másik, hogy azok a területek, amiket mondott, szerintem reményt keltőek, tehát mi sem definiáltuk másképpen 2014 előtt azokat a potenciális területeket, ahol Magyarországnak kitérés pontja lehet.

Agráriumhoz talán annyit tennék hozzá, nem vagyok szakértője a kérdésnek, de hogy a specializáció és az együttműködés vagy az integráció azért ez fontos hozzá, hiszen nem mindegy, hogy mindenki - most direkt vagyok kicsit túlzó - egy kombájnt vesz-e, amikor erre géptámogatás van, vagy van valamilyenfajta megállapodás, hogy ki miben fejleszt, és aztán hogyan szolgáltat a környező gazdáknak.

Mind az informatika, mind a gyógyszeripar vagy egészségipar, ahogy én korábban szoktam fogalmazni, szerintem ilyen kitérés pont lehet, egészen biztosan.

(21.40)

Még egy érdekes dolog lehet, bocsánat, ha egy kis türelmet kaphatok, hogy automatizmusokat a kis- és középvállalkozásoknál a mikrocégek irányában; tudom, hogy agráriumban vannak ilyenek, kisebb összegű támogatásoknál, ahol nincsen elég kapacitás ahhoz, hogy pályázatokat írjanak, ott érdemes ezen gondolkodni. És Kerényi képviselőtársamnak hadd ajánljam a figyelmébe, az 56/2006. országgyűlési határozatot, amikor az előző kormány felállított egy ad hoc bizottságot a fejlesztési terv megfigyelésére ellenzéki elnökkel, tehát a mostani rendszernél már csak az volt jobb a pénz ellenőrzése szempontjából. Köszönöm szépen, elnök úr, a türelmet. *(Taps az MSZP soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Bánki Erik képviselő úrnak, Fidesz-képviselőcsoport. Parancsoljon, képviselő úr!

BÁNKI ERIK (Fidesz): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! A mai vita során sokszor előkerült már az, hogy az ellenzéki képviselők aggódnak azért, hogy a nagyvállalatok előnyt fognak élvezni a kisvállalkozásokkal szemben, amit azért nem értek, mert világosan elhangzott, mind az expozéban, mind a kormány tagjainak a felszólalásában és a kormánypárti képviselők felszólalása során is, hogy a gazdaságélénkítési pályázatok döntő hányadát a kis- és középvállalkozói szektorra szeretné a kormány fókuszálni. A GINOP, amelyik talán a legnagyobb csomagja ennek a gazdasági versenyképesség-növelő pályázati rendszernek, az kifejezetten célul tűzte ki azt, hogy exportképes vállalkozások jöhessenek létre ezekkel a támogatásokkal. És ahogy Rákossy Balázs államtitkár úr elmondta, azt az állapotot, amely ma körülbelül 2-3 ezer közé teszi az exportképes kis- és középvállalkozásokat, ezt a számot szeretné a kormány és a parlamenti kormánypárti frakciók is, ha tízezer köré emelkedhetne ennek a fejlesztési ciklusnak a lezárásakor.

A másik fontos kérdés, amiről szintén többször beszéltünk a mai vita során, ez pedig az iparosodás további erősödése. Azt gondolom, hogy Magyarország 2010 óta is számos olyan beruházást tudott idecsábítani, amely bizonyította azt, hogy nemcsak az olcsó munkaerő miatt, hanem a jól képzett munkaerő miatt jönnek Magyarországra ezek a cégek, és olyan innovációt, olyan fejlesztéseket hoznak magukkal, ami a kis- és középvállalkozói kör fejlődését is lehetővé teszi. Ők is rá vannak kényszerítve arra, hogy a K+F-es források igénybevételével például olyan technológiai fejlesztéseket valósítsanak meg, amelyeken köszönhetően be tudnak kapcsolódni a hazai terepen alvállalkozókként vagy beszállítókként, és olyan technológiai fejlődésen tudnak keresztül menni, ami exportképesé teszi őket, és az a termék máshol Európában vagy akár a világ más részein is értékesíthetővé válik. Tehát így olyan szinergiák alakulnak ki, amelyek az egész kkv-rendszer fejlődését segítik. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps a kormánypártok soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Szilágyi György képviselő úrnak, Jobbik. Parancsoljon, képviselő úr!

SZILÁGYI GYÖRGY (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Csak azért szólnék hozzá, mert többször elhangzott itt a kis- és középvállalkozások erősítése, és hogy a közbeszerzéseken meg hasonlóan majd ők indulhatnak. Tisztelt Képviselőtársaim! A figyelmükbe ajánlanék egy adatot. 1995-ben 17 oldal és 97 paragrafus volt a közbeszerzési törvény, 2015-ben 115 oldal, 201 paragrafus, plusz 20 oldal melléklet, további hat végrehajtási kormányrendelet. Ezért nem tudnak a kis- és középvállalkozások elindulni, mert ahhoz, hogy egy kis- és középvállalkozás elinduljon, ahhoz már egy közbeszerzési gurut kellene

alkalmaznia, hogy átlássa ezt az egész kusza és egyébként nagyon komplex eljárásrendet. És utána még arról nem is beszéltem, hogy ha egy vállalkozásnál valami hiba történik a közbeszerzés során, akkor milyen büntetéseket kaphat, és mennyire lehet ebben tönkre. Ez egy nagy probléma, ezen kellene valamilyen szinten változtatni és egyszerűsíteni, hogy valóban a kis- és középvállalkozások szóhoz tudjanak jutni ebben a kérdésben. Köszönöm. *(Taps a Jobbik soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Most folytatjuk a képviselői felszólalásokat. Megadom a szót Korózs Lajos képviselő úrnak, MSZP-képviselőcsoport. Parancsoljon!

KORÓZS LAJOS (MSZP): Köszönöm szépen. Tisztelt Ház! Kedves Képviselőtársaim! Én is valahol ott folytatnám, ahol Mesterházy Attila képviselőtársam abbahagyta, hogy igen, azok az országok voltak sikeresek a rendszerváltás után a közép-kelet-európai régióban, de akár a jelenlegi nyugat-európai, később csatlakozó országok közül is, ahol valamilyen konszenzust tudtak teremteni a stratégiát illetően, illetve a források felhasználását illetően.

Ha a forrásfelhasználás oldaláról közelítünk, akkor egyértelmű, hogy a gazdaság fejlesztése, a gazdaság élénkítése prioritást kell hogy élvezzen, és ebbe beletartozik az infrastruktúra-fejlesztés is. Engedjék meg képviselőtársaim, hogy két dolgot hozzak szóba. Pontosan értem, amiről Csepreghy államtitkár úr beszélt, azokat a fejlesztési területeket, amelyeket megjelölt. Ezek sem új keletűek. Ez a fajta gondolkodás itt évek óta jelen van a magyar politikában, és azt gondolom, hogy jól van pozicionálva. Akár a gépjármű-beszállító oldal, akár a digitális infrastruktúra, illetve az informatika fejlesztése vagy a gyógyszeripar fejlesztése, ezek olyan prioritások, amelyek tényleg Magyarországnak egy kitörési pontját tudják meghatározni. Csak az a baj, államtitkár úr, hogy nem ezt csinálják. Illetve, ha csinálják is, akkor csak részben csinálják, és most két olyan ügyet kell hogy idehozzak önök elé, amely mind a kettő tragédia, és mind a kettő Heves megyei beruházás kapcsán kell hogy említést érdemeljen.

Az egyik, meg kell hogy mondjam önöknek, a tragikomédia tárgykörébe tartozik. Egy olyan fejlesztés valósult meg Hatvan térségében, ahol építettek egy kalandparkot, egy hozzá kapcsolódó kerékpárutat. Széltében-hosszában láthatták a médiában az elmúlt hetekben, egyébként ez már közel két éves történet, ahol egy olyan kerékpárutat adtak át vagy avattak föl, amely nem vezet sehová. Hatvanból Boldogra kéne hogy menjen ez a kerékpárút, ez 7,2 kilométeres; hangsúlyozni szeretném, ezermilliósi beruházásról van szó, több mint egymilliárd forintot meghaladó beruházásról van szó. Ez a kerékpárút nem éri el a szomszéd falut. Vége van ott, valahol a természet lágy ölén. Ezen túlmenően a kerékpárút átadását követő néhány hétben látszott rajta, hogy

borzasztó dilettáns módon lett az egész elvégezve, olyan repedések voltak ezen a bicikliúton, államtitkár úr, hogy egy biciklit bele lehetett állítani, mint egy kerékpártárolóba. Én magam jártam ott, tehát én nem sajtóhírekre alapozom a véleményemet. Amiről most beszélek, mindegyiket láttam, sőt többször kint jártam a helyszínen. Mérőszalaggal akartuk lemérni a repedés mélységét, hangsúlyozom, most nemcsak a hosszáról van szó, a mélységét. 72 centiméternél csak azért nem ment lentebb a mérőszalag, mert van egy talpa, amely felakadt. Egy másik alkalommal pedig a colostok beleesett ebbe a repedésbe, és nem is tudták onnan az ismerőseim kivenni.

Azt hiszem, ezt különösebben nem kell magyarázni, hogy milyen műszaki tartalommal és milyen műszaki állapotban került átadásra ez a kerékpárút. Majd amikor már közbetrány volt az egészből, akkor elrendelték a kijavítását a beruházónál - elfelejtettem mondani, a Mészáros és Mészáros cég beruházásában jött létre ez a kerékpárút -, ezt követően kiöntötték szurokkal. De arra nem gondoltak, hogy nyáron meleg is tud még lenni, majd a szurok megolvadt, és belefolyt ebbe a 70-75-80 centiméteres repedésbe.

Idekapcsolódott az a kalandpark, amelyik a vicc kategóriájába tartozik. Ezt a Zagyva árterében építették meg, a Zagyva-híd alatt. Szintén jártam ott magam is. Ezen van egy olyan mountain bike-os kerékpárút, ahová egyébiránt csak regisztrációval lehet bemenni. Ha valami fölösleges egy város életében vagy egy európai uniós forrás felhasználása kapcsán, hát akkor ez a beruházás biztos, hogy az volt, mert két év alatt 40 ember sincs, akik regisztráltak magukat. Állítólag 39-en. Gondoljon bele, hogy ott áll egy beruházás, amelyik több mint egymilliárd forintba került, és még nem volt 40 ember, aki ezt használta volna. Azt elfelejtettem mondani, hogy az első biletűhídnél egy mountain bike-os fiú olyan balesetet szenvedett, hogy majdnem belehalt. A gerince elrepedt. Hála istennek, már felépült ez a fiatal ember. Úgy néz ki ez az egész kalandpark, mintha Csernobil valamelyik lakótelepéről, amelyik kiürült, ott maradt volna egy játszótér.

Na, azért hoztam ezt a két dolgot szóba, mert ha valamire nincs szüksége ennek az országnak, akkor erre a két beruházásra biztos, illetve az egy beruházás kapcsán épült két ilyen fejlesztésre.

(21.50)

A másik szintén Hatvanhoz kapcsolódik, ez az úgynevezett cukorgyári tó. Itt 186 millió forintból egy olyan tanösvényt kellett volna létrehozni, ahol a helyi ökoszisztémát bemutatja a tanösvény, az állatvilágot, a flórát, a faunát, de ezt a tanösvényt nem lehet látogatni. Ottjártunkkor biztonsági őr állta az útját a látogatóknak, és nemhogy a térség flóráját, faunáját bemutató tanösvény nincs ezen a helyen, vagy ha van, akkor piszok jól titkolják, de csak egyetlenegy döglött varjúval találkoztunk ott az úton. Gondolom, nem ez az az interaktív játszótér, illetve

bemutatótér, amiről a pályázatban annak idején beszéltek.

Summa summarum, ha ezek a beruházások nem így valósultak volna meg, ha időben odafigyelnek a műszaki tartalomra, ha ott lett volna konzekvens értékelés és ellenőrzés, akkor ez biztos, hogy nem jöhetett volna létre, és ha ezek nem jönnek létre, akkor az én felszólalásom sem történt volna most meg. Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Csepreghy Nándor államtitkár úrnak. Parancsoljon, államtitkár úr!

CSEPREGHY NÁNDOR, a Miniszterelnökség államtitkára: Tisztelt Elnök Úr! Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Képviselő Úr! Amit elmondtam, az végül is mind azt igazolja, amit én elmondtam, hogy miért kellett tartalmilag hozzányúlni a fejlesztési rendszerhez. Mind a két beruházás - és nem a felelősség háritása okán szólaltam meg - a 2007-13-as időszakhoz kötődik, amelynek a tartalmi kérdéseivel alapvető problémák voltak. A Zagyva menti kalandparkkal kapcsolatban csak annyit tudok elmondani, hogy minden projektnek, amit az Európai Unió keresztül részben költségvetési támogatásban részesítünk, különböző indikátorokat kell vállalnia. Amennyiben ezek a célindikátorok nem teljesülnek, akkor pedig az államnak nincs más feladata, mint visszakövetelni a kedvezményezettől a kifizetett támogatásokat.

Biztos vagyok benne, de meg fogom nézni ezt a projektet, hogy ez itt is meg fog történni abban az esetben, amennyiben a fenntartási időszak még nem járt le. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Ander Balázs képviselő úrnak, Jobbik-képviselőcsoport. Parancsoljon, képviselő úr!

ANDER BALÁZS (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Az uniós forrásokból fejlesztésre kiírt közbeszerzések kapcsán kormánypárti képviselőtársaim arcán általában üdvözült mosoly jelenik meg, amikor átvágnak egy-egy szalagot holmi avatásokon. Nekünk, ellenzéki képviselőknél viszont azt marad, hogy ha úgy vesszük észre, hogy önök túltolják a biciklit, akkor élve ellenzéki szerepkörünkkel igenis felhívjuk bizonyos anomáliákra a figyelmet, még ha ezt önök adott esetben ellenzéki káromlásnak minősítik, vagy éppen azt mondják, hogy csupán azért mondjuk ezeket, mert savanyú a szőlő. Csakhogy ilyenkor utalni kellene, mondjuk, a Transparency Internationalnek arra a tanulmányára, amelyben kifejtették, hogy Magyarországon 90 százalékos a közbeszerzések túlárazása, 90 százalékban találkozhatunk túlárazott projektekkel. Vagy éppen utalhatnánk itt a Korrupciókutató Központ Budapest egzakt és matematikai módszerrel megalapozott tanulmányára, amely világosan bebi-

zonyította, hogy olykor-olykor óriási problémák vannak.

De ha ez nem lenne elég, akkor utalhatok itt Simicska Lajos ajánlatára, aki az olasz Itinerával összefogva hihetetlen ajánlatot tett az M4-es autópálya kapcsán, hogy az országhatártól Berettyóújfaluiig építendő szakasz kevesebb mint harminc kilométerét 58 milliárd forintért építenék meg, holott az ezt követő legolcsóbb ajánlat mintegy 83 milliárd forintos tételt tartalmaz. Tehát 25 milliárd forinttal kevesebbel tudnák megépíteni. Kilométerenként majdnem 1 milliárd forintos összegről van szó, ekkora lehet itt a túlárzás, amiről mi itt most már órákon keresztül beszélünk. Nyilvánvalóan az ilyesféle jelenség sem térben, sem időben nem új dolog, találkozunk már vele máshol is, találkozhattunk vele adott esetben a szocialista rezsim idején is, gondoljunk csak a 6-os autópálya alá egy vakond pofátlanságával odafűrt kamu alagutak ügyére, amelyek óriási összegeket emésztettek fel.

Abban mindenképpen egyetértünk, hogy a források szűkösek, még ha itt 1200 milliárdos pénzről is beszélünk, teszem azt, az infrastruktúra-fejlesztés kapcsán. Viszont ahhoz mérten, hogy mekkora lenne az a feladat, ami az ország előtt áll, ezek a források mégiscsak kicsinyeknek minősíthetők. Azzal szintén egyetértünk, hogy a közlekedésnek óriási a fontossága. A hátrányos helyzetű térségek fölzárkóztatása kapcsán a vidéki lakosság mobilitását biztosítani kell, és egyáltalán a társadalmi-gazdasági koherencia megteremtése érdekében erre bizony nagyon-nagyon oda kell figyelni, és nagyon fontos szerepe van az infrastrukturális fejlesztéseknek, csakúgy, mint ahogy a leszakadt régiók versenyképességének a növelésében szintén fontos szerep hárul rájuk.

Viszont ezekre a forrásokra már csak azért is oda kell figyelni, mert én teljes mértékben egyetértek Lázár János miniszter úr azon szavaival, aki azt változta fel, hogy ezeket a pénzeket mi nem ingyen kaptuk. Hiába mondja azt a CÖF egy békemeneten, hogy nem vagyunk gyarmat. Dehogynem, gyarmat vagyunk, gyarmati gazdaság szerkezet jellemző Magyarországra, és ezekért a fejlesztési pénzekért véres verejtékekkel fizetett az ország. Éppen ezért nem lehet őket elherdálni, és éppen ezért ha túlárzással találkozunk, akkor azt igenis szóvá fogjuk tenni; mert minden egyes túlárzás, minden egyes mutyi életerőt szív el olyan fontos projektektől, mint amiről az előbb beszéltem, tehát a vidéki régiók felzárkóztatása így bizony kútba hullhat. Vidékrombolásnak nevezhetjük azt, amikor egyes projektek olyan irtózatosságszerű összegeket emésztnek föl, hogy másra fejlesztési forrás már nem marad.

Államtitkár úr, választ kellene ilyenkor adni arra, amikor egyes túlárzásokkal találkozunk, mondjuk, a vasútépítések kapcsán, hogy mi lesz a sorsa annak az 1500 kilométernyi szárnyvonálnak, amelynek a jövője valahogy lóg a levegőben. Választ kellene adni arra, hogy ha az összes fejlesztés megvalósul a vasutak tekintetében, még akkor is ezer kilométer-

nyi olyan fővonal maradna, amire most egész egyszerűen nem látjuk, hogy honnét lenne forrás. Választ kellene adni arra is, hogy 3400 kilométeren állandó sebességkorlátozás van a magyarországi vasúthálózaton. Ha ezeket a pénzeket jobban megfogják, jobban tudnák hasznosítani, akkor adott esetben az itt meglévő problémákat is enyhíteni lehetne, és nem kellene azzal a szégyenletes adattal szembesülnünk, hogy teszem azt, az európai törzshálózatba illeszkedő fővonalak 30 százaléka állandó lassújelekkel tarkított, ugyanis így nem tudjuk teljesíteni azokat a célkitűzéseket, amelyek szerint át kellene terelni az óriási károkat, az éves szinten az infrastruktúrának mintegy 350 millió forintos kárt okozó nehéztehergépjármű-forgalmat a vasútra, mert joggal mondják a fuvarozók, hogy ilyen körülmények közepette ők nem akarnak ilyen lehetőséggel élni.

S ugyanez igaz a közútfejlesztésre is. Ott sem lehet herdálni, hiszen ha csak a szűkebb pátriából, Somogy megyéből indulok ki, önök itt győzelmi jelentéseket zengedeznek arról, hogy harminc kilométernyi út újul meg ebben az esztendőben. Viszont hozzátenném, hogy van 1700 kilométernyi útszakasz Somogy megyében, amelynek a felét azonnal fel kellene újítani. Ilyenkor adunk teljes mértékben igazat Pokorni Zoltánnak, aki azt mondta, hogy ha valaki összekeveri a közpénzeket egy húsfaszékkal, annak bizony le kellene vágni a kezét.

Csak hogy azt látjuk, hogy a „minden fideszes oligarcha lakjon jól” alapítvány mutyivonata bizony dübörög, és az a helyzet, hogy ennek a kazánját közpénzekkel pakolják és fűtik. Nagyon könnyű lenne itt felhozni a miniszterelnök úr kedvenc, egy az egyhez méretarányú játékvonatát, a felcsúti kisvasutat, de én inkább Mészáros Lőrinc szerepére térnék ki, annak a Mészáros Lőrincnek a szerepére, aki 2015-ben 3,5 milliárd forintnyi osztalékot vett ki a saját cégéből, holott a munkásai ehhez mérten nevetséges összegben vannak tartva. És ez a Mészáros Lőrinc az, aki miután beszállt a vasút-villamosításba, a Szombathely-Zalaszentiván közötti szakasz 9,5 milliárdról egyből fölugrott 13,3 milliárdra, amikor beszállt a Kőröshegy-Balatonszentgyörgy, illetve a Fonyód-Kaposvár szakasz felújításába, akkor ezt is valahogyan meg tudták toldani plusz 25 milliárd forinttal, aminek bizony-bizony valahol máshol is lenne helye. Mi elhiszük, hogy ezek a nagyra nőtt mohó kiscigányok jól akarnak lakni, csak amíg ilyen fontos fejlesztésekre nem jut pénz, mint amiről beszéltem, akkor ezt egyszerűen nem tudjuk elviselni és szó nélkül hagyni.

Arról is szót kellene itt ejteni nagyon röviden, hogy mi lesz 2020-ig. Néhány héttel ezelőtt tárgyalunk itt egy salátatörvényt, amelyben önök a 2005-ös vasúti törvényt is módosítani óhajtják, amely a közforgalmi vasúti járművek biztonságos üzemeltetésével összefüggő műszaki adatokat tenné titkossá, a gigaanyagokat ezzel mintegy megkönnyítve.

Itt terrorveszélyre hivatkoznak, de azért jelzem, hogy Matuska Szilveszternek sem kellett tudni,

mondjuk, a Budapest-Bécs vonat műszaki adatait ahhoz, hogy a biatorbágyi viaduktot felrobbantsa. Vagy éppen itt a 2006-os, nemzetgazdasági szempontból kiemelt jelentőségű beruházások megvalósításának gyorsításáról és egyszerűsítéséről szóló törvényt is módosítani kívánják, amit úgy is lehetne röviden összefoglalni, hogy „békáknak kuss”. Ugyanis ettől kezdve az ilyesféle projektekbe a közösségeknek beleszólásuk nem lesz, még inkább könnyebbé válik a haverok piaci kedvezményekhez juttatása vagy éppen a kedvezményezett multinacionális cégek hatalmas üzletekkel való kitömődése. Ebből pedig mi nem kérünk. A biznisz gétaik nélkül nem a Jobbik projektje, hanem inkább az önöké, úgy vesszük észre. Köszönöm a figyelmet. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

(22.00)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Kétperces felszólalások következnek. Megadom a szót Gúr Nándor képviselő úrnak, MSZP. Parancsoljon!

GÚR NÁNDOR (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Sajnálom, hogy Kerényi képviselőtársam már nincs itt, mert azt az egy mondatot szerettem volna neki is elmondani, így is elmondom, hogy persze arról sose feledkezzenek meg, hogy hetedik éve kormányoznak. Tehát mondjuk, a 2013-2020 közötti időszak minden történése, de az azelőtti is nagy részben önökhöz kapcsolódik.

Államtitkár úr, a Korózs képviselőtársam által említett projekthez kapcsolódóan csak annyit szeretnék önnek említeni, hogy könnyebb legyen majd a visszakeresés, hogy 2014-ben történt az átadás. Tehát a megvalósítás fázisát ne rendelje a 2007-2013-as időszakhoz, csak annyiban, hogy ott döntés született a forrásról, de a megvalósítást és Mészáros szerepvállalását a 2013-2014-es időszakban keresse.

Amiről igazából szólni szeretnék két mondatot, az az, hogy az igazi kockázat a korrupciós kockázat. Az igazi kockázat abban van látható módon, hogy félelmetesen nagy az egyszereplős közbeszerzések aránya. Félelmetesen nagy, és nem véletlenszerű sajnos, nyugodt lelkiállással mondhatjuk, és félelmetesen nagy a túlárazások mikéntje. És a túlárazás nyilván a korrupció melegágyaként fogható fel, a lenyúlások lehetőségeként fogható fel. Tehát ha valahol valamilyen tennivaló van, akkor e tekintetben mindenképpen van, és nem abban a vonatkozásban, hogy közbeszerzési törvényt kell változtatni, hogy meghússzorozódjon az írott felülete ennek, hanem egyszerűen abban a vonatkozásban, amit mondtam, közbeszerzés és túlárazás likvidálása tekintetében.

Az utolsó mondatom, sajnálom megint csak, hogy Bánki Erik sincs itt, mert őfelé pedig azt szeretném irányozni, hogy beszéljen egy kicsit többet a munkaadókkal, netán a Magyar Kereskedelmi és Iparkamara vezetőivel, és kérdezze meg tőlük, hogy

ők is úgy látják-e, hogy Magyarországon ma a szakképzett munkaerő rendelkezésre állása tényleg rendben van-e. Elnök úr, köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Folytatjuk a képviselői felszólalásokkal munkánkat. Megadom a szót Legény Zsolt képviselő úrnak, MSZP-képviselőcsoport. Parancsoljon, képviselő úr!

DR. LEGÉNY ZSOLT (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Gúr képviselőtársam az előbbi hozzászólásában még a korrupcióval kapcsolatosan mondott néhány dolgot. Ezt egy picit én is szeretném folytatni. Ugye, az elmúlt években ezt az egész közbeszerzési eljárást meg az egész korrupciót úgy központosították, mint az intézményrendszert. Erről árulkodnak a legújabb, tisztán leíró statisztikai módszerrel készült kutatások is. Mondhatnánk, hogy a hétköznapi ember kevésbé találkozik vele, mint pár éve, de folyamatosan nő ennek a volumene. Évente körülbelül 1500 milliárd forintnyi közbeszerzéssel számolva az adatok alapján 350 és 400 milliárd közé teszik a korrupció miatti túlárazás összegét. Ha ezt hét évre vetítjük le, akkor ez már rögtön 2500 milliárdos nagyságrend körül van. Természetesen itt a számokkal már nagyon nagyon lehetne dobálózni.

Azt gondoljuk, hogy ez egyrészt meg is fojtja a gazdasági teljesítőképesség lehetőségeit, másrészt igen-igen komoly problémaként jelentkezik. Ma már említették többen is az MSZP-frakcióból hozzászólásaink során akár az út, akár a vasút, a közúti, vasúti fejlesztések kivitelezéseit, hogy ott bizony mikkel kapcsolatosan vagy milyen visszaélésekkel lehetett találkozni. Azt azért, ha lehet ilyet mondani, megnyugtatónak tekintjük, hogy azért a rendszer most már megpróbálna valamilyen módon saját magán belül is korrigálni. Elég csak a fideszes országgyűlési képviselők olyan, mondjuk úgy, hogy kétes üzelmeire rávilágítani, mint például a Voldemort nagyúr ügye vagy éppen akár Simonka képviselő ügye. Ezekben is európai uniós források felhasználása történt, de tudjuk, hogy a történések nem teljesen úgy zajlottak, ahogyan azt ők eltervezték. Bízunk benne, hogy az igazságszolgáltatás valóban végig is fog tudni menni ezeken az ügyeken, és nem akadályozza meg a fideszes hatalmi gépezet ezek végigmenetelét.

Említhetnénk itt még, mondjuk úgy, a visszáságokkal kapcsolatosan vagy a visszaélésekkel kapcsolatosan az MVH ügyét is. Ugye, egy több mint 80 szereplős és az MVH felső vezetéséig elnyúló, bünszervezetszerűen megvalósuló lenyúlás is történt. Ez is egyébként az uniós források felhasználását, mondjuk úgy, árnyalta be. Azt gondoljuk, hogy ez kifejezetten megint csak egy nagyon káros, rossz része volt a dolognak. Reméljük, hogy itt is végig fog menni majd az eljárás úgy, ahogyan kell.

És sajnálom, de nincs itt Kis Miklós Zsolt államtitkár úr, ezért nem tudom, hogy Csepreghy állam-

titkár úr mennyire fog tudni erre válaszolni, hanem akkor természetesen ezt majd egy későbbi időpontban megpróbáljuk tisztázni. Mai információ, és nem vagyok benne biztos, hogy helytálló, ezért szeretném kérdezni. Van ez a bizonyos diverzifikációs pályázati lehetőség, ami arról szólna, hogy a fiatal gazdák pályázatán nyertes pályázókat szeretnék megtámogatni, és ez azt jelentené, hogy ne csak a mezőgazdasággal foglalkozzanak, hanem, mondjuk úgy, egy másik lábon is álljanak, és egy valamilyenfajta gazdasági tevékenységet ugyanúgy egy 40 ezer eurós lehetőséggel segítenének az ő esetükben, ami nem a mezőgazdasághoz kötődik. Tehát kifejezetten tiltva van az, hogy a mezőgazdasággal foglalkozó fiatal gazda még egyszer forrást nyerjen mezőgazdaságra. Egy teljesen másik láb lenne ez.

Azt gondoltuk, és üdvözlöttük ezt a pályázati lehetőséget és forrást, hogy ez egy nagyon jó pályázati lehetőség. Aztán, mondhatnám, hogy sajnos, a szokásos módon a Fidesztől azt tapasztalták a rendszerben, hogy tömegével érkeznek be, tehát nem néhány tízes nagyságrendben, hanem több száz, ezres nagyságrendben az ugyanarra a sémára elkészített pályázatok. Ezért talán a rendszer helyesen és megfelelően jelezte azt, hogy itt bizony probléma van, és talán az a mai információ, de mondom, nem vagyok benne biztos, és ezért szándékoztam megkérdezni, hogy felfüggesztésre is került ez a pályázati forma vagy lehetőség most. Ha valóban úgy van, hogy gyakorlatilag egy sémára érkeztek be ezek a pályázatok, akkor, azt gondoljuk, helyes volt ez a felfüggesztés, de azt gondoljuk, hogy ennek természetesen kell hogy valamilyenfajta formában a felelőseit is megtalálja majd a rendszer.

Mert hozzátésem még egyszer, a pályázati kiírás, a jogcím és a cél nemes, azt kifejezetten támogatandó. Mert bizony a vidéki Magyarországon élőknek és a fiatal gazdák pályázatán nyertes pályázóknak ha megteremtünk egy másikkal valószínűleg is, amikor nemcsak egy lábon állnak, hanem több lábon a gazdaságban, az kifejezetten üdvözlendő cél. Ha pedig ezt a rendszer magából ki tudja vetni, ha ilyen probléma van, akkor azt, még egyszer mondom, üdvözlendőnek tartjuk. Ezt szerettem volna kérdezni. Államtitkár úr, nem biztos, hogy ön is információkkal rendelkezik, nekem is ma jöttek ezek az információk. Ha így van és tud rá válaszolni, azt természetesen megköszönöm. Köszönöm, elnök úr, a lehetőséget. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Csepreghy Nándor államtitkár úrnak. Parancsoljon, államtitkár úr!

CSEPREGHY NÁNDOR, a Miniszterelnökség államtitkára: Köszönöm, elnök úr. Igen, képviselő úr, úgy tudom, hogy emiatt került felfüggesztésre a pályázat. De arra kértem kollégáimat, mivel valóban nem vagyok naprakész, hogy írásos tájékoztatást adjanak önnek még a héten erről. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen államtitkár úr választát. Tisztelt Országgyűlés! Folytatjuk a képviselői felszólalásokkal a munkánkat. Lukács László György képviselő úrnak adom meg a szót, Jobbik-képviselőcsoport. Parancsoljon!

DR. LUKÁCS LÁSZLÓ GYÖRGY (Jobbik): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Államtitkár Urak! A magam részéről az európai uniós egészségügyi forrásokkal szeretnék, szerettem volna foglalkozni, bár az idő valamilyen korlátok közé mégiscsak szorítani fog ebben. Úgy gondolom, hogy először pár szóban azt érdemes átfutni, hogy hová is tartott és mi is lett a 2007-2013 plusz a két-éves elszámolási ciklusban megvalósult egészségügyi fejlesztésekkel. Erről egyébként egy remek kiadvány első cikke nem is olyan régen, pár héttel ezelőtt beszámolt. Ebből összesítésként azért elmondhatjuk, hogy amit a kormány 500 milliárd forintként az egészségügybe érkező pénzként emleget, az sokkal inkább 450 milliárd.

(22.10)

Vagy ha ténylegesen a számok nyelvére és az egészségügyben megvalósuló beruházásokra vesszük, akkor ez 437 pályázatból 407 milliárd forint e szerint a kimutatás szerint. Főként a TIOP, TÁMOP, ROP, illetve KEOP programok voltak az érintettek. Azt is el lehet mondani, hogy kifejezetten struktúraváltásra, illetve infrastrukturális fejlesztésekre koncentrált ez a fejlesztési forrás, amely az egészségügy rendelkezésére állt. Zárójelbe tenném, hogy az egészségügynek állt rendelkezésére, mert valójában az építőipar nagy részét érintette. Ahogy a köznyelv mondja, betonba mentek ezek a beruházások, illetve ezek a pénzek betonban testesültek meg. Ez annyit jelent, hogy az intézmények külsínében, illetve fejlesztésében valósult meg nagyobb része, és sokkal kisebb szám ment el arra, ami ténylegesen az egészségügyhöz kapcsolható. Ilyen például - és ez fájó hiányosság volt -, hogy az onkológiai fejlesztés prioritása végül is kimaradt és cserére került a rendszerben, illetve hogy a Telemedicina 20 milliárdos fejlesztési forrása is lényegében kihúzásra került még a 2007-2015-ös időszakból.

Az is talán megdőlt, hogy Budapest nem kapott forrást. Az Uzsoki Kórház, a Szent Imre Kórház kapott. Önmagában a Szent Imre Kórház 7 milliárd forintos uniós fejlesztési forráshoz jutott. Ha ezt ágyszámra átszámítjuk, ágyanként 40 millió forintos támogatás érkezett, szemben az országos átlag 12 millió forintos fejlesztési pénzzel.

Így beszámoltam most arról is, hogy 12 millió forint körülbelül ágyakra lebontva az a fejlesztési forrás, amely az egészségügybe érkezett. A kérdés az lesz, hogy mi lesz a következő fejlesztési ciklusban. Itt Budapest lenne a prioritás, de ha ránézünk arra, hogy körülbelül 100-110 milliárd forint van például az EFOP kormányrendeletben meghatározva, és ezt

nagyjából elosztanánk a célterületként kezelni kívánt 18 300 ágygal, ami Budapest krónikus és aktív ágait jelenti, akkor bőségesen a 12,1 millió forint/ágy alatt kapunk finanszírozást. Úgy, hogy egyébként az EFOP-os programok nem is Budapestre vonatkoznak ebben az esetben. Ez talán egy másik forrásból valósulhat meg.

Hogy mik lesznek mégis a kiemelt részek? Azért érdemes tudni az egészségüggyel kapcsolatban, mert sokszor - és a „betonba ment” kifejezés is erről tanúskodik - maga a szakma is úgy értelmezte és úgy látta, hogy nem a szakmai prioritásoknak megfelelően kerültek ezek a célok meghatározásra, és nem ott hasznosultak, ahol az egészségügyben a legjobban kellett volna, legyen szó akár a humánerőforrás-krizisről, annak a berrészéről, az elvándorlásrészéről vagy adott esetben a budapesti ellátórendszer megújításának részéről. Tehát oda ment, ahol bár szükség volt rá, de nem teljes hatáskörrel hasznosult.

Kritikusnak találok, és szeretném felhívni a figyelmet arra, hogy az onkológia ismételtelen nem szerepel ezekben a fejlesztési tervekben, ha jól látom.

Könyörgök, az egynapos sebészetnél ne úgy valósítsák meg a 8 milliárd forintos fejlesztési pénzből, mint Szikszón sikerült, hogy január 31-ig tartott a projekt megvalósítása, addig kellett fenntartani, február 1-jén pedig ráhúzták a rolót. Ilyen egynapos sebészeti beruházásokat ne csináljanak, mert ennél azért sokkal többet ér az egynapos sebészet!

Ami az egészségügyi informatikát érinti, az EESZT kérdésével kapcsolatban talán államtitkár úr jobban tudja, hogy ez miről szól. Felmerültek olyanok, hogy multicégek lenyúlták, lesápolták ezt a rendszert. Merem remélni, hogy a következő közel 8 milliárd forintos fejlesztés nem fog megint valakinek a zsebében kikötni, és nem Sonkodi Balázs vagy a Telekom-lobbisták fogják meghatározni, hogy egyébként hova mennek az egészségügyi források és mire fognak fordítódni. A magam részéről ennyit szerettem volna elmondani. Köszönöm szépen. *(Taps a Jobbik padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Schanda Tamás János államtitkár úrnak. Parancsoljon, államtitkár úr!

SCHANDA TAMÁS JÁNOS, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Nagyon szépen köszönöm. Képviselő Úr! Tisztelt Elnök Úr! Azt kell mindenképpen elmondani, amire képviselő úr is utalt, hogy az EFOP-ból budapesti fejlesztések a következő időszakban sem lesznek megvalósíthatók. Tehát számonkéri rajtunk, hogy milyen fejlesztéseket tervezünk Budapesten az EFOP-ból, de Budapesten nem fogunk tudni az EFOP-keret terhére infrastrukturális fejlesztéseket megvalósítani az egészségügy területén sem.

Ugyanakkor állnak rendelkezésre források az egészségügy számára Budapesten is, részben a VEKOP, részben pedig hazai költségvetési források.

Ezek a források lehetőséget fognak adni Budapestnek arra, hogy olyan fejlesztések valósuljanak meg, amelyek, ahogyan képviselő úr is említette, vidéken egyébként már megvalósultak. Azt gondolom, nem kell lebecsülni azt, hogy a vidéki egészségügyi ellátórendszerben mennyi építési beruházással sikerült javítani az ellátórendszer működését. Azt gondolom, hogy amikor lemegyünk vidékre, és látjuk, hogy ott hogyan újultak meg ezek az egészségügyi intézmények, azok közös sikereink kell hogy legyenek, és ezekre a fejlesztésekre büszkének kell lennünk.

Arra kérem önt, hogy támogassa a továbbiakban is az EFOP-ból és az egyéb forrásokból megvalósuló egészségügyi fejlesztéseket. Köszönöm. *(Taps a kormánypártok padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Mesterházy Attila képviselő úrnak, MSZP-képviselőcsoport. Parancsoljon, képviselő úr!

MESTERHÁZY ATTILA (MSZP): Nagyon szépen köszönöm. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Hallgatva a vitát, most én is már hosszabb ideje azt látom, hogy egy dolgot talán túlhangsúlyozunk vagy túlhangsúlyoznak a hozzászólók, és ezért szerettem volna egy mondat erejéig ehhez is hozzászólni.

Mindenki a kkv-szektor fontosságát hangsúlyozza, ami nagyon helyes, államtitkár úr is utalt erre. De azért a nagyobb cégeknek is van mit keresniük ezen a területen. Az arányokon lehet vitatkozni persze, hogy mi a helyes, de talán érdemes annyit megjegyezni, hogy az sem ördögtől való, ha valamelyik nagyvállalat kap európai uniós fejlesztési forrást, hiszen az innováció és sok minden más tekintetében komoly szerepe van ezeknek a cégeknek. Tehát magyarul: nem a nagyobb cégek versus kkv-szektor, hanem valószínűleg az „és” a helyes megközelítés, megfelelő arányokkal természetesen.

A másik, amit az államtitkár urak is többször hangsúlyoztak, említették többször, hogy bizonyos pályázatoknál túljelentkezés van, és ez is mutatja, hogy mennyire jól célzóak ezek a pályázatok. Arra felhívnam a figyelmet, hogy ez nem ilyen evidencia szerintem. Tehát nem biztos, hogy jól céloz egy pályázat attól, ha sok a jelentkező rá, vagy legalábbis érdemes megkérdezni, hogy mihez képest céloz jól. Tény és való: biztosan jobb, ha többen jelentkeznek rá, mint ha nem tudják kihasználni a keretet, de ettől függetlenül érdemes ezt más szempontok alapján is megvitatni, áttekinteni és értékelni.

A harmadik, amit felírtam magamnak, az, amiről Szilágyi képviselőtársam a Jobbik részéről beszélt. Szerintem ez nagyon fontos dolog volt, amit említett. Erre próbáltam a kétpercesemben én is utalni, csak nem volt rá elég időm, hogy a közbeszerzés olyan hihetetlenül bonyolulttá vált, a különböző szabályok annyira bonyolultak még mindig talán, hogy valóban ezek az inkább mikro- és kisvállalkozók effektíve képtelenek ezeket a feltételeket teljesí-

teni. Volt olyan vállalkozó, aki biztosan kicsi túlzással, de azt mondta, hogy targoncával lehetne behozni a pályázati anyagot, mert effektíve egy raklapra fér rá, amit le kell adni. Tehát ezért utaltam rá, ahogy több esetben is megfigyelhető az úgynevezett automatizmusok kiterjesztése vagy figyelembevétel, hogy egy bizonyos pályázati összeg, bizonyos cégméret alatt hogyan lehet automatizálni adott esetben, milyen témakörökben, milyen pályázati kiírásoknál lehetne esetleg automatizálni ezeket a dolgokat abban az értelemben, hogy ha valaki teljesít valamilyen feltételrendszert, egy egyszerűsített feltételrendszert, akkor kaphasson ilyen európai uniós támogatásokat. Ez mindenképpen megfontolásra érdemes.

A negyedik pont, amit szintén csak röviden tudtam említeni, és a miniszter úr is a különböző konferenciákon, államtitkár úr is többször elmondta, az az „egy évben kétszer a vitanap” és a különböző statisztikák, amelyeket készítenek, ez milyen jó lehetőséget ad arra, hogy ellenőrizni lehessen ezt a fejlesztési tervet. Nem a vicc kedvéért mondom, hanem tényleg ajánlom az 56/2006-os országgyűlési határozatot a kormánypárti képviselők és a kormány figyelmébe. Ez egy eseti bizottság volt, amely a parlament keretei között került felállításra. Pelczné Gáll Ildikó volt ennek az elnöke, tehát fideszes vezetése volt a szocialista kormány idején. Ez azt a bizalmat próbálta erősíteni, hogy legyen egy parlamenti folyamatos felügyelete ezeknek a forrásoknak. Amikor alakult a parlament 2014-ben, akkor mind Rogán miniszter úrral, akkor még frakcióvezető volt, mind Lázár miniszter úrral, aki államtitkár volt, beszéltem arról, hogy fontolják meg, hogy ezt a hagyományt, ezt a lehetőséget vigyük tovább, hiszen jobb, mint a fél-évente egy politikai vitanap, nem megbántva a képviselőtársaimat, de most sem dübörög a Ház, igaz, hogy most már tíz óra elmúlt.

(22.20)

Ezek a vitanapok nem nagyon alkalmasak arra, hogy egy szakmai típusú vitát lehessen folytatni. Az ellenzék mindig joggal hozza föl a kritikai észrevételeit, és ezek sűrűsödnek a nap során, hiszen ez az egy lehetőség, hogy ilyeneket megfogalmazzhassunk, de ha van egy rendszerszerű bizottsági ülésezés, akkor ez egy szakmai-politikai támogatást is adhat a kormányzatnak, a különböző tisztségviselőknek, és az ellenzék is úgy érezheti adott esetben, hogy egy erősebb jogosítványa vagy egy nagyobb rálátása van ezekre a forrásokra.

És ha mindaz igaz, amiről az államtitkár urak és hölgyek beszéltek a mai nap, hogy itt teljes a nyitottság, a transzparencia, nincsen a kormánynak semmilyen titkolnivalója és egyébként a célok helyesek, a korrupciós felvetések pedig csak tévedések vagy félreértések, akkor azt gondolom, nyugodtan gondolkodhatna rajta a kormányzó többség, hogy egy ilyen eseti bizottságot újra állítsunk föl, legyen ennek ellenzéki vezetése, s akkor valóban ezt a bizalomépí-

tést ezen a területen lehetne sokkal erősebben és jobban szolgálni. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Most kétperces felszólalásra megadom a szót Szilágyi György képviselő úrnak, Jobbik-képviselőcsoport. Parancsoljon!

SZILÁGYI GYÖRGY (Jobbik): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Csak annyit szeretnék így a vita végén leszögezni, hogy amennyiben úgy látom, hogy konszenzus alakul ki akár a kormánypártok, akár az MSZP és a Jobbik között, hogy változtatni kellene, és valahogy ezt a túlságosan bonyolult rendszert valahogy egyszerűbbé kellene tenni, mi a Jobbik Magyarországért Mozgalom részéről készen állunk esetleg egy ötpárti egyeztetésre is, hajlandók vagyunk fölajánlani a szakmai segítségünket is, és akkor kezdjünk el dolgozni végre azon, hogy valóban elérhető legyen, a kis- és közepes vállalkozásoknak és a mikrovállalkozásoknak is elérhetőek legyenek ezek a pályázati lehetőségek. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Kérdezem, kíván-e még valaki felszólalni képviselőtársaim közül. *(Nincs jelentkező.)* Jelentkezőt nem látok. A képviselői felszólalások végére értünk tehát.

Megadom a szót a kormány képviselőjének a zárszó elmondására 20 perces időkeretben. Államtitkár úr, öné a szó.

CSEPREGHY NÁNDOR, a Miniszterelnökség államtitkára: Tisztelt elnök úr, köszönöm szépen a szót, de egy viszonylag hosszú vitát követően, azt gondolom, annak nincs értelme, hogy megismétljem az eddig a vitában is elhangzottakat. Magyarország Kormánya nevében meg szeretném köszönni a parlamenti pártoknak azt, hogy részt vettek ezen a vitán, és megerősítettek bennünket abban, hogy van értelme valóban szakmai vitát kezdeményezni a Magyar Országgyűlésben. Engedjék meg, hogy aziránti elköteleződésünket megerősítsem, hogy az eddig megszokott anyagokat negyedévente ismételtlen megkapják, illetve a vitanapokat negyedévente vagy fél-évente megszervezzük.

Egy kiegészítést szeretnék tenni. A mai vitából is egyértelműen látszik, hogy az európai uniós források felhasználása nemcsak az uniós források felhasználását támogató jogszabályoktól függ, hanem attól is, hogy a forrásfelhasználás egyéb jogszabályi köre, gondolok itt a közbeszerzési törvényre, különböző iparágak szabályozási kérdésére, hogyan, miként alakul, vagy akár arra, hogy az állami bürokrácia mennyire nehezíti meg az ezekhez a forrásokhoz való hozzáférést.

Ehhez a munkához kívánok sok sikert az Országgyűlésnek és kellő szellemi muníciót ahhoz, hogy

valóban 2020-ra olyan állapotba hozhassuk a magyar gazdaságot, hogy az a saját lábán is képes legyen megállni. Köszönöm szépen mindenkinek a vitában való részvételt. *(Taps.)*

ELNÖK: Tisztelt Országgyűlés! Megköszönöm Csepreghy Nándor államtitkár úrnak, miniszterhelyettesnek a mai vitában való igen aktív részvételét, a politikai vitát lezárom.

Tisztelt Országgyűlés! Mai napirendi pontjaink tárgyalásának a végére értünk.

Most **napirend utáni felszólalásokkal** folytatjuk munkánkat. Megadom a szót Becső Zsolt képviselő úrnak, Fidesz-képviselőcsoport: „Lesz-e modern város Salgótarján?” címmel. Parancsoljon, képviselő úr!

BECSŐ ZSOLT (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Nógrád megye székhelye, Salgótarján néhány évtizeddel ezelőtt egy igen fontos ipari város volt. Több ezer embernek adott munkát a bányája, olyan jelentős hagyományokkal rendelkező üzemek tevékenykedtek a városban, mint az acélgyár, az Öblösüveggyár, a Salgótarjáni Vasöntöde és Tűzhelygyár, a BRG kihelyezett egysége, az Ötvözetgyár, a Síküveggyár vagy a Bányagépgyár. Pezsgő kulturális, közművelődési és sportélet jellemezte a mindennapokat. Első osztályú focicsapata volt a városnak, a vendéglátás messze földön híres volt, és akkor még nem mentek, hanem jöttek a fiatalok és az értelmiségiek. A város az akkori fogalmak szerint modern városnak, tulajdonképpen modern szocialista városnak számított.

A rendszerváltás új helyzetet teremtett Salgótarjánban is. A megindult privatizáció, a gazdasági környezet változása miatt az ipari vállalkozások egy része megszűnt vagy átalakult, az alkalmazásban állók jelentős hányada elveszítette a munkahelyét, és az újonnan létesülő vállalkozások a szükségesnél jóval kevesebb munkahelyet teremtettek. A lakosság száma folyamatosan csökkent, és a csökkenés mértéke meghaladta az országos és a Nógrád megyei átlagot. Az elvándorlás mértéke drámai szintre növekedett, különösen a kvalifikált szakemberek, értelmiségiek és főleg a fiatalok hagyták, hagyják el a várost, és keresnek boldogulást külföldön vagy a fejlettebb térségekben.

A város túl későn indította el a szerkezetváltás programját, ugyanis a rendszerváltás után közel 10 évet kellett várni arra, hogy az ipari park első üteme kialakításra kerüljön, 11 évet pedig arra, hogy a legfontosabb út, a 21-es út első 2,6 kilométeres szakaszán a négy-sávosság elinduljon. Negyed évszázad alatt a turisztikai infrastruktúra leépült, a felsőoktatás megszűnt, a város sport- és kulturális élete elhalványult, a szegénység kitapinthatóvá vált, a szegregáció pedig felgyorsult.

Salgótarján napjainkban kevésbé tekinthető modern városnak, de ismerte a település társadalmi, gazdasági, szociális helyzetét, a politikai és kulturális

környezetet, az igazi kérdés mégiscsak az, hogy ilyen feltételrendszer mellett lesz-e újra modern város. A kormányzaton ez nem múlik, mert segítsége kézzelfogható, a város és térsége fejlődését segítő konkrét intézkedésekben jelenik meg: a kormányzat szabad vállalkozási zónává minősítette a Salgótarjáni járást, amely jelentős kedvezmények igénybevételét jelentheti a befektetőknek. Megszabadította adósságától a várost, amely mellett még további jelentős szociális és rendkívüli támogatást is biztosít a városnak. Gőzerővel épül a 21-es út négy-sávossítása, s így valóban rövidesen bekapcsolódhat a város az ország gazdasági vérkeringésébe.

A kormány támogatja, hogy közösségi főiskola létesüljön a városban. 9,2 milliárd forint közvetlen felhasználású terület- és településfejlesztési forrást kapott a város, amely fajlagosan a legmagasabb a megyei jogú városok között. És a non plus ultra, hogy belátható időn belül a modern városok program keretében külön is megállapodik a kormányzat a várossal, amely újabb beruházásokat jelent majd a helyben élőknek.

A kormányzat tisztában van azzal, hogy Magyarország gazdasági növekedésének hosszú távú fenntartásában kiemelten fontosak a megyei jogú városok, így Salgótarján város foglalkoztatásban és a helyi gazdaság bővítésében elért eredményei. Nyilvánvaló, hogy bizonyos nagyságrendű fejlesztéseket nem lehet a kormány nélkül megvalósítani, de víziókat felállítani, tervezni, a helyi erőket összefogni, terméket fejleszteni, a munka dandárját elvégezni már helyben szükségeltetik.

A késlekedés, a kreativitás hiánya, a politikai adok-kapok, a tehetségtelen emberek virágzása, a szakmaiatlan kinevezések már eddig is jelentős károkat okoztak a városnak. Nincs több idő. A múltat már nem tudjuk megváltoztatni, de a jövőt még befolyásolhatjuk. A sikerhez a feltételek, úgymint a kedvező gazdasági környezet, a fejlesztési források, a kormányzati figyelem és támogatás, továbbá az infrastrukturális fejlesztések folytatása, rendelkezésre állnak. Hogy tud-e élni a kínálózó lehetőséggel a város, az már csak alapvetően a város lakói által közvetlenül megválasztott vezetőinek alkalmasságán, felkészültségén múlik.

Modern város akkor lesz ismét Salgótarján, ha most nem szalasztja el a lehetőségeit. Köszönöm, hogy meghallgattak.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Napirend utáni felszólalásra jelentkezett Mirkóczki Ádám képviselő úr, Jobbik-képviselőcsoport: „1956. november 18. Bydgoszcz” címmel. Megadom a szót képviselő úrnak.

MIRKÓCZKI ÁDÁM (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársaim! A napokban volt alkalmam egy nagyon örömteli és nagyon hálás lengyelországi meghívásnak eleget tenni, amelynek apropóját az 1956-os for-

radalom és szabadságharc és a lengyel '56-os események 60. évfordulója adta. A lengyel-magyar közös történelemről oly sokat beszéltünk már, beszélünk is folyamatosan, szerencsére egy nagyon élő és nagyon szoros kapcsolatról van szó, azonban ha az 1956-os események kerülnek szóba, akkor szinte mindig és kizárólag csak Varsó és csak Poznań jut mind a magyarok és sok esetben a lengyelek eszébe is.

(22.30)

Amiről én most szeretnék beszélni, az egy egészen más helyszínen és egy picit más időpont, mint az október 23-át megelőző magyar vagy éppen lengyel események dátuma. A helyszín Bydgoszcz városa, a dátum pedig 1956. november 18. Ezen a napon vagy erre a napra már egy nagyon komoly feszültség és nagyon komoly indulatok halmozódtak fel és gyűltek össze Bydgoszcz városának és lakóinak lelkében, és egy vasárnapi napon 60 évvel ezelőtt egy elsőre talán békésnek induló demonstrációra került sor a városban, amelynek a békés jellegének elvesztését talán a lengyel kommunista karhatalom, a belügyi erők és a lengyel kommunista vezetés alatt álló hadsereg túlzott és aránytalan jelenléte tette azzá, amivé vált.

Ekkorra a lengyelek is értesültek a magyar szabadságharc és forradalom vérbefojtásáról, és ez ellen is tiltakoztak, éltetve a magyar szabadságharcot, a magyar forradalmárokat és természetesen a demokráciát és a szolidaritást, és éppen ezért felvonultak a városban egy olyan helyszínre, amelyről talán keveset tudnak, egy zavaróállomás helyszínére, a Dabrowski-dombra. Ilyen zavaróállomásból 250 volt Lengyelország-szerte, és ez egyfajta szimbóluma és jelképe volt a kommunista diktatúrának. Ezen zavaróállomások célja és feladata nem más volt, mint Lengyelországban is elvágni a lengyel népet az igazság hangja elől, vagyis a Szabad Európa Rádió és minden más olyan csatornának a zavarását tette, illetve lehetetlennítette el, amely az igazságról és a tényekről beszélt.

Ezen a dombon a lengyel tiltakozók végül minden indulatukat és tiltakozásukat kiadva megostromolták ezt a zavaróállomást és a hozzátartozó épületeket, felgyújtották és ledöntötték azt. A helyszín szimbolikus volt, a Dabrowski-domb, amely egy olyan személyről van elnevezve, aki lényegében a lengyel himnuszt írta, és ezzel a hatalmas tömeggel akkor nem tudtak mit kezdeni, és ha csak rövid időre is, de ebben a városban is győzött az igazság, és hangot adtak a lengyel barátaink tiltakozásuknak és szabadság-szeretetüknek, illetve magyarszimpátiájuknak.

Ezután természetesen nem maradt el a megtorlás sem. Borzasztó mértékű ítéleteket hoztak olyan körülmények között, amelyeket lényegében szinte csak gyilkosok érezhettek addig, és nagyon sokakat nagyon sok évre bebörtönöztek.

Nekem a napokban volt alkalmam a még élő túlélőkkel találkozni. Nagyon felemelő és nagyon hálás érzés volt, hogy egyedüli magyar képviselőként

tolmácsolhattam a magyar nemzet szeretetét és háláját azért a szolidaritásért és azért a kiállásért, amelyet 1956. november 18-án a bydgoszczi emberek a magyar forradalmárok és a magyar szabadságharc mellett tettek. Én akkor ott megígértem a jelenlévőknek - erről még Magyarországon sem nagyon tudnak, ha egyáltalán van, aki tud róla, és egyébként Lengyelországban sincs még olyan szinten elterjedve ez az esemény, amelynek egyébként méltó helye kellene hogy legyen mind a magyar, mind a lengyel tankönyvekben -, hogy mindent meg fogok tenni annak érdekében, hogy a magyar társadalom is értesüljön arról, hogy ebben a városban mi is történt 60 évvel ezelőtt, és ha valaki arra jár, akkor adózzon kellő alázattal és áldozattal azon város lakói előtt, akik 60 évvel ezelőtt ilyen kockázatot és ilyen büntetést vállalva kiálltak a magyar szabadságharc mellett. Köszönöm szépen a megtisztelő figyelmet. *(Taps a Jobbik padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Rákossy Balázs államtitkár úrnak, aki válaszolni kíván a kormány képviselőjének. Parancsoljon, államtitkár úr!

DR. RÁKOSSY BALÁZS nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselő Úr! Tisztelt Ház! A lengyel-magyar barátság és testvéri összetartozás régóta legendás. Különösképpen kitűnik ez nemzeti ünnepeink időszakában, amikor kölcsönösen tart a két nép megemlékezéseket egymás ünnepein, illetve vesznek részt egymás megemlékezésein.

Különösen igaz ez úgy, hogy nemcsak a megemlékezésben támogatjuk egymást, hanem a történelem során tettükkel is bizonyítottuk az évezredek barátságát, segítséget nyújtottunk egymásnak a szükségben, hiszen a barátság alapja, hogy a felek számíthatnak egymásra.

Akkor például, amikor lengyel hadvezérek álltak az 1848-49-es forradalmunk és szabadságharcunk oldalára, sőt időnként élére, és akkor is, amikor Magyarország 1939-ben befogadta a háború és a megszállás elől menekülő lengyeleket. 1956-ban is hasonló volt a helyzet, sőt ekkor kölcsönösen is támogatta egymást lengyel és magyar. Viszonylag, bár nem eléggé közismert, hogy az 1956-os forradalmunk is a lengyelek Poznańból indult felkelése melletti szolidaritási tüntetésből bontakozott ki.

Lengyel testvéreink pedig ezután anyagi eszközökkel is támogatták forradalmunkat és szabadságharcunkat. A Vöröskereszten keresztül élelmiszert, gyógyszert, kötszert, vért, illetve vérplazmát küldtek Magyarországra. Csak hogy még jobban érzékeltesük az áldozatkészségüket: akkoriban átlagosan 3-3,5 óráig tartott egy véradás, és volt, aki éjjel 2-re kapott időpontot. A forradalom kezdeti időszakában, illetve november 4-e környékén ez a lengyel vér számos magyar sebesült életét mentette meg, és ezt mi megjegyezzük Magyarországon. Másik nagy jelensé-

gei ennek a segélyakció-sorozatnak a spontán utcai gyűjtések voltak.

De az ő részükről sem maradtak el a szimpátia-tüntetések. A wrocławai városháza tornyára például magyar zászlót húztak fel. A haditengerészet egyik egysége 1956. október 30-ai, az állampártnak címzett követeléseibe is belefoglalta a magyar forradalom ügyét, mondván: „Ki a szovjetekkel, szabadságot Lengyelországnak és Magyarországnak!” Az utcákon a könnyező galamb mint az eltiport magyar forradalom jelképe számos helyen megjelent, a transzparensekben a Magyarország felé kapkodó, vörös csillagos, véres kéz is ismert motívummá vált.

Olsztynban október 30-án egyetemisták kezdeményezésére tízezer ember vonult utcára magyar és lengyel zászlókkal, a Vörös Hadsereg terét pedig önhatalmúlag átnevezték Magyar felkelők terévé. Ezt az államhatalom később sem merete visszanevezni, így végül 1957-ben Bem József tér lett belőle. Krakóban a szovjetek bevonulásának másnapján néma tüntetéssel tiltakoztak ezrek, piros-fehér-zöld trikólorral borítva az ismeretlen katona sírját. Az utolsó tömegtüntetésre december 11-én Gliwicében került sor, ekkor ötezer ember vonult fel és tiltakozott a szovjetek magyarországi vérontása ellen, köztük a pártbizottság másodtitkára is.

Sokan azt hiszik, ekkor véget értek a magyarok iránti szolidaritás kimutatásának nagy gesztusai, ám ez korántsem igaz. 1958-ban, a Nagy Imre kivégzését követő napokban, amikor a Honvéd játszott Varsóban, százezer ember állt fel egyszerre néma csendben a forradalom miniszterelnökének tiszteletére.

A kommunizmus idején a nemzetek ellenállását akarták megtörni Lengyelországban és Magyarországon is, és a középosztályt igyekeztek megsemmisíteni. A mostani lengyel és magyar kormányok célja, hogy megerősítsék a polgárokat és a családokat.

Tisztelt Képviselő Úr! Köszönöm, hogy ön most kiemelt egy lengyel várost, és megemlékezett ezáltal ismét a lengyel-magyar szolidaritásról. Jó látni, hogy a lengyel-magyar barátság a hazai ellenzéki pártok közül legalább a Jobbiknak fontos. A Bydgoszczban történtek igazán különlegesek, hiszen a Szabad Európa Rádió a magyarok számára mindig is ikonikus volt ezekben az évtizedekben. Az ön által említett megemlékezést egyébként a magyar kormány is támogatta.

Magyarország Kormánya természetesen továbbra is elkötelezett a lengyelek iránti megkülönböztetett barátság mellett, és Lengyelországgal, annak mindenkori kormányával folytatni kívánja a szoros együttműködést a V4-es kapcsolatrendszeren belül és azon túl is.

Kiemelendő az is, hogy a magyar kormány a jelenlegi lengyel kormányban különösen erős partnerre és szövetségesre talált, hiszen a mostani bizonytalan, értékválságban szenvedő európai világunkban ők is a hagyományos és meggyőződésünk szerint valódi értékeket képviselik és azokhoz ragaszkodnak. Napjainkban - nyugodtan kijelenthetjük - a lengyel-

magyar barátság és együttműködés reneszánszát éli. Nemcsak annyiban nyilvánul ez meg, hogy tömegek vesznek részt a két nép részéről egymás megemlékezéseiben, de már kifejezetten a fiataljaink közötti kapcsolatok is dinamikusan fejlődnek, köszönhetően a nyitott határoknak és a kiváló tanulási lehetőségeknek egymás egyetemlein és főiskoláin is.

Meggyőződésünk szerint a lengyel-magyar barátság előtt nemcsak nagy múlt, hanem nagy jövő is áll, sőt azt is ki merjük jelenteni, hogy Közép-Európa jövőjének egyik legfőbb alapja a lengyel-magyar barátság. Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Taps a Jobbik padsoraiból. - Pócs János tapsol.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen államtitkár úr válaszát. Tisztelt Országgyűlés! Napirend utáni felszólásra jelentkezett Lukács László György képviselő úr, Jobbik-képviselőcsoport: „Ki szedi le a sápot a Jász-sági pályázókról? - Avagy hány Pócs János van a Fideszben?” címmel. Megadom a szót ötperces időkeretben.

(22.40)

DR. LUKÁCS LÁSZLÓ GYÖRGY (Jobbik): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Még szerencse, hogy az elcsukló hangját mégiscsak rögzíti valami, hiszen egy kicsit vérszegényre sikerült a felolvasása a címnek...

ELNÖK: Képviselő úr, azt kérem öntől, hogy ha eddig kibírta, ne bírálja az ülésvezetést! Folytassa!

DR. LUKÁCS LÁSZLÓ GYÖRGY (Jobbik): Tisztelt Elnök Úr! Azért csak megismételném, hogy a címben helyesen hangzik el a Pócs Jánosra való olyan kitétel, ami bizony azért jár, mert bár nem szokásunk személyesen érinteni egyetlenegy képviselőt sem itt a Házban, azonban Pócs János az elmúlt hetek kitartó, mondhatjuk úgy, hogy amatőr, egyébként karaktergyilkos kísérletével kiérdemelte mégis azt, hogy néhány szót szánjunk az ő tevékenységének.

Nagyon örülök neki, hogy képviselőtársunk itt maradt és személyesen hallgatja végig a napirend utáni felszólalást, még akkor is, ha most a bajtársias közössége egymagára hagyta, bár valójában vannak fent képviselőtársai az emelvényen, de mégis talán ön most egymaga kell hogy állja ezeket a kérdéseket. Nyilvánvalóan önnek még rémlik az, amit Orbán Viktor mondott, hogy ne csak akkor legyen valaki legény, ha adja, hanem akkor, ha állni is kell.

Tisztelt Pócs Képviselőtársam! Ön egy közönségnek és egy jobbikos képviselőnek és a hozzá köthető körnek a szavahihetőségét, illetve a tisztességét kérte számon itt már nem először, talán háromszor, három alkalommal is. Ha jó szándékú lenne egy kritika, úgy gondolom, a jobbikos képviselők és a jobbikos érintett közösség meg is fogadja azt a kritikát és akként cselekszik, de úgy gondolom, sokkal

inkább egy pitiáner, kisiparos, amatőr karaktergyilkossági kísérlettel állunk szemben.

Na, de nézzük is meg, hogy akkor ön hogy áll szavahihetőség, illetve tisztesség útján, illetve tisztesség dolgában. Képviselőtársam, amikor utánanézttem az ön tevékenységének, akkor rögtön az első olyan érdekes feladatot, illetve megoldandó, megválaszolható kérdést a 168 Órának a tanodaprogramja körül találtam meg, amelyben jó lenne tisztázni, hogy önnek milyen szerepe van, vagy az önnel összefüggésbe hozható gazdasági társaságoknak van-e ezzel kapcsolatosan bármi takargatnivalójuk is, mint például pályázati összefonódásokra is gondolhatnánk. Úgy gondolom, hogy a nyilvánosság elé kellene állni, hogy amikor ön kifejezetten arra agitál, hogy a korábbi pályázati cégek mennyire rosszak voltak a Jászságban, és újakat ajánlana figyelmébe egy közönségnek, akkor azért tisztában kell lennie, hiszen európai uniós vitanap volt, hogy egy ilyen beavatkozás és egy ilyen tendenciózus javaslat nem biztos, hogy a helyi közélet tisztaságát fogja jelenteni.

Azt is jó lenne tudni, hogy mi a helyzet a mai napon többször szóba hozott ESZOSZ-szal, ami - ha minden igaz - az ön polgármesteri irodájával egy épületben, talán az ön dolgozószobájának a túlsó felén vagy a szomszédos szobában üzemelhetett, és okozhatta egyébként azt a körülbelül háromezer embert érintő óriási kárt, ami jelenleg úgy tűnik, hogy nem fog megtérülni, és amely egy uniós pályázatnak nemcsak a csődbe jutását, hanem sok ember megélhetésének is a végét jelenti. Úgy gondolom, másfél év után erre mindenképpen választ kellene adni.

Másrésről azt is érdemes lenne talán megnézni, hogy a mostani képviselői irodájának ki lakik a túloldalon, vagy kihez tartozik egyébként maga ez az egész iroda, amit - úgy tudjuk - szintén nem a piaci viszonyoknak teljesen megfelelően, hanem inkább valamilyen személyes kötődésnek megfelelően sikerült megtalálni. Egyébként szerencsém volt arra járni Jászberényben. Meglehetősen jó helyen van az irodája. Gratulálok, hogy egy ilyen kiváló helyen talált irodát. Talán ott még egy elkerülendő kérdés lenne, hogy nem kellene-e ott helyben reklámozni azokat a szolgáltatásokat, amelyeket pályázati cégek kínálnak, hiszen ezzel elkerülné esetleg azt a káros megítélést, amely egyébként itt az európai uniós fejleszteségekről szóló vitanapon többszörösen elhangzott.

Másrésről úgy gondolom, ideje lenne abbahagyni azokat a piszkos játékokat, amelyeket itt a parlamentben a jobbikos képviselőkkel folytatnak, akik nem tudnak itt válaszolni, hiszen nincsenek itt. Ideje lenne ezeket a játékokat abbahagyni, még akkor is, ha értem én - mint ahogy képviselőtársam, Boldog István, akiről Lázár János elmondta, hogy látens jobbikos -, hogy ön is látens jobbikos, de a Jobbik kritikájának nem az a módja, hogy ön fejjel ront a falnak, illetve ajtónak. Üljön le velünk, beszélje meg, hogy mi a probléma, hívja fel ezeket a problémákra a figyelmet. Úgy gondolom, hogy foglalkozzon a saját

munkájával, van bőségesen megoldandó, a kórházakban, utakon, közfoglalkoztatásban (*Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az idő leteltét.*), közbiztonságban, és ne akarjon feltétlenül lenézni egy közösséget (*Az elnök ismét csenget.*), ne akarjon mindenkét lenézni, aki nem önmagára szavazott...

ELNÖK: Képviselő úr, lejárt az ideje!

DR. LUKÁCS LÁSZLÓ GYÖRGY (Jobbik): ...illetve ne akarja lenézni azokat a jászokat, akik nem önökkel, illetve önnel képzelik el a jövőjüket. Köszönöm szépen. (*Taps a Jobbik padsoraiban.*)

ELNÖK: Tisztelt Országgyűlés! Szintén napirend utáni felszólalásra jelentkezett Vágó Sebestyén képviselő úr, Jobbik-képviselőcsoport: „A tatabányai bányászok szakmai és kulturális, tárgyi és szellemi értékeinek megőrzése” címmel (*sic!*). Megadom a szót képviselő úrnak.

VÁGÓ SEBESTYÉN (Jobbik): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Pénteken volt szerencsém részt venni egy nagyszerű eseményen, az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület Tatabányai Szervezete által rendezett szakestélyen. A szakestélynek nem is adhatott volna más jobb és méltóbb környezetet, mint a tatabányai Ipari Skanzen. Eddig is tudtam azt, hogy a bányászokban, a volt bányászati dolgozóknak mélyen él a hagyománytisztelet, hiszen láthattam a városban is, illetve bányász közösségekben, illetve bányászati településeken, hogy legyen bármilyen ünnep, legyen bármilyen esemény, vagy legyen akár bányásznap, az öreg bányászok is magukra öltik a bányászegyenruhájukat, kifényesítik annak a gombjait, és így jelennek meg egy-egy rangos eseményen.

Néprajzi érdeklődésű voltam mindig is, a történelem is érdekelt, és öröm volt látni azt ezen a szakestélyen, hogy hogyan elevenednek meg a régi bányász hagyományok, hogyan elevenednek meg azok a hagyományok, amelyek még Selmecebányáról öröklődtek. 1735-ben megalakítják a Selmecebányai Bányászati Tanintézetet, és a megalakulása után nem sokkal az ott tanuló diákok fel is élesztették ezeket a hagyományokat, aminek az az érdekessége, hogy ezek mind középkori szokásokra, középkori hagyományokra, illetve tradíciókra épülnek.

Persze a sors nem volt kegyes a selmecebányai, később főiskolával és egyetemmel. 1920-ban a trianoni döntés után az akkori Csehszlovákiához került. Ekkor az egyetemet áthelyezték Sopronba. Itt zárójelben megjegyezném azt, hogy annak van jelentősége, hogy Sopron Magyarországon maradhatott. Azt nagy részben köszönheti azoknak a diákoknak is, akik az egykori selmecebányai, akkor már soproni egyetem hallgatóiként kivették a részt a harcokban és elérték azt, hogy többek között Sopron se csatlódjon el az országtól. Tehát ezeket a hagyományokat tartják életben ennek az egyesületnek a tagjai is töb-

bek között az ilyen szakestélyekkel. Öröm volt látni azt, hogy hogyan mondják nyugdíjas, idős létükre is a régi rigmusokat, amiket még egyetemista, főiskolás korukban tanultak vagy aktív bányászati dolgozóként az ilyen eseményeken folytattak.

Azt is tudni kell, hogy ez az ideai szakestély, az egyesület szervezésében létrejött szakestély egy különleges évfordulóhoz is csatlakozva ünnepélyesebbé tudott válni, ugyanis 120 éves a Tatai-medence szénbányászata. 1896 őszén kezdték el mélyíteni az első mélyművelésű aknát az akkor még nem város, de azóta város környékén. Ez a gróf Esterházy Ferencakna volt, ahonnan az első csille szenet 1896 karácsonyán hozták fel. Azt is érdemes tudni, hogy ez az akna egészen 1923-ig működött, és az 1923-as működéséig több mint 4 tonna szenet hoztak fel ebből a bányából. Tehát ennek az eseménynek ez a különleges évforduló is emelte a fényét.

(22.50)

Bár tudjuk azt, hogy Tatabányán már régóta nem működik bánya, illetve hogy a közelmúltban lakat került az utolsó mélyművelésű bányára is Magyarországon, a Márkushegyi Bányaüzemre, de mégis az egykori dolgozók, az egykori bányászati dolgozók tartják ezeket a hagyományokat. Mint ahogy elmondtam, a hagyományokat megpróbálta megtörni, illetve majdnem megtörte a szerencsétlen és vészterhes trianoni békediktátum is, de örömmel látjuk azt, hogy ezekben az egyesületekben tovább folyik a munka, tovább folyik a hagyományörzés, illetve már több egyetem is csatlakozott ehhez a szervezethez, ehhez a szövetséghez, ehhez a hagyományörzéshez. Többek között az alapítvány, a Soproni Egyetem, a Miskolci Egyetem és most már az Óbudai Egyetem Gépészmérnöki Kara is csatlakozott ehhez a mozgalmhoz.

Az egyetemen belül is tovább őrzik ezeket a hagyományokat, illetve a bányászvárosokban, bányásztelepüléseken az ottani egyesületi helyi szervezetek hasonló eseményekkel próbálják fönntartani azt, amire egykor Selmechányán és azóta is a bányász-dolgozók mindig is büszkék voltak.

Köszönöm, hogy meghallgattak. Jó szerencsét!
(*Taps a Jobbik soraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! A kormány nevében Rákossy Balázs államtitkár úr kíván válaszolni az elhangzottakra. Államtitkár úr, öné a szó.

DR. RÁKOSSY BALÁZS nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Úr! A bányászszakma-kultúra hagyományainak ápolása nemcsak szakmai, emberi kötelezettségünk, hanem törvényi kötelezettsége is a bányászszakmának és a kormánynak.

A bányatörvény külön fejezetben foglalkozik a bányászok erkölcsi és anyagi megbecsülésével, így többek között tartalmazza a hagyományos ünnepeiket, a bányász-díszegyenruha viselését és saját himnuszuk használatát. A magyar bányászélet és a szakma kulturális emlékeinek gyűjtéséről, feldolgozásáról és bemutatásáról a soproni Központi Bányászati Múzeum és a Magyar Olajipari Múzeum, illetve az általuk koordinált bányászati múzeumi hálózat gondoskodik. A hálózat keretében Magyarországon számtalan bányamúzeum, bányászati emlékhely, kiállítóhely, gyűjtőhely működik, amelynek listája megtalálható a Magyar Bányászati és Földtani Hivatal honlapján.

A Nemzeti Fejlesztési Minisztérium és háttérintézményei törvényi kötelezettségeiknek eleget téve részt vesznek a különböző bányászati konferenciákon, azok szervezésében és költségeinek finanszírozásában, a bányászati, kohászati, geológiai kiadványok támogatásában. Ezen felül működik a volt és jelenlegi bányásztelepülések szövetsége, a Magyarországi Bányásztelepülések Országos Szövetsége, ami szintén a bányászati hagyományok ápolását tűzte ki fontos célul.

Szerencsére Magyarországon is vannak jó példái azoknak a hagyományoknak, amelyeket ön is selmechányai látogatásával kapcsolatosan, az ottani szakestéllyel kapcsolatosan említett. Elég, ha csak megemlítem, hogy a 120 éves bányászati szakmakultúrával rendelkező Tatabánya mint város ma is együtt él a bányászattal, amikor bányászati tevékenység már nem folyik a térségben. A bányászati szakmakultúra az építményeken túl megmutatkozik a sportban, az oktatásban, a kultúrában, az egészségügyben, amelyeket kiegészít a vallás is, hiszen korábban a bánya építtette az óvárosi templomot, a kórházat, az erőművet, és még folytathatnánk a sort. Valamennyi bányászvárosban, településen megtartják a Szent Borbála-napi ünnepségeket, és az esti miséket a bányászahagyományok szerint celebrálják.

A város önkormányzata elfogadta a bányászok azon javaslatát, hogy a 2017. év legyen a „Jó szerencsét!” emlékévként Tatabányán, amelynek keretében számos program várható. Ezek között ki kell emelni a jelenleg műemléki védetség alatt álló volt Bányász Tiszti Kaszinót - amit a tatabányaiak csak tulipános háznak neveznek -, ennek a megújítását, eredeti állapotában történő helyreállítását, amely városi és európai uniós pénzekből valósulhat meg. Az emlékévként 2016. december 23-án indul és 2017. október 10-én zárul a várossá válás emléknapján.

Az emlékévként keretében Tatabányán megrendezik az országos központi bányásznap ünnepséget, továbbá egy nyitott szakestélyt is. A szakma megőrzése jelenik meg a Szabadtéri Bányászati Múzeum és Skanzenben kiállított bányagépekben, építményekben - például bányászlakások, bányásziskola - és egyéb berendezési tárgyakban. A város bevezető út-szakaszain bányászcsillék lesznek elhelyezve, mellettük a „Jó szerencsét!” bányászköszöntéssel. Olyan

kulturális események is várhatók, amelyek az iskolai diákokat szólítják meg különböző bányászattal kapcsolatos vetélkedőkön keresztül.

Nemcsak a múlt emlékeit kell őrizni, hanem a jövőbe is kell tekinteni, ezért a kormány a bányászati szakmakultúra felélénkítése érdekében elindította a vājárképzést, továbbá megkezdte a bányászati szakigazgatás - mint az egyik legősibb államigazgatási tevékenység - megújítását, modernizálását, amely napjainkban indult el és jelenleg is folyik.

Jó szerencsét! Köszönöm a megtisztelő figyelmüket. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Megköszönöm államtitkár úr válaszát. Tisztelt Országgyűlés! Megköszönöm munkájukat.

Az Országgyűlés holnap reggel 9 órakor folytatja munkáját. Az **ülésnapot bezárom**.

(Az ülésnap 22 óra 55 perckor ért véget.)

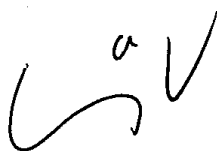
Földi László s. k.
jegyző

Gúr Nándor s. k.
jegyző

Ikotity István s. k.
jegyző

Móring József Attila s. k.
jegyző

A kiadvány hitelül:

Dr. Bárány Tibor
az Országgyűlés Hivatala törvényhozási főigazgató-helyettese

Szöveghű jegyzőkönyv
Felelős kiadó: dr. Such György, az Országgyűlés főigazgatója
Szerkeszti és előfizetésben terjeszti: az Országgyűlés Hivatala,
Törvényhozási Igazgatóság, Jegyzői Iroda
Budapest, V. Kossuth tér 1-3.
Postacím: 1357 Budapest, Pf. 4
Telefon: 441-4222
Telefax: 441-4599
Nyomda: EUROTRONIK Zrt.
MINDEN JOG FENNTARTVA!
ISSN: 2064-6666 (Nyomtatott)
ISSN: 2064-8367 (Online)